

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BROKEN PROTECTOR

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

NICOLE
SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRIK KORUYUCU

KÜÇÜK BİR KASABADA DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA ROMANTİK HİKAYE

NICOLE SNOW

ICE LIPS PRESS

İçerik telif hakkı © Nicole Snow. Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

İlk yayın tarihi Haziran 2023.

Yasal Uyarı: Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. Bu hikayedeki karakterlerin gerçek kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

Lütfen yazarın emeklerine saygı gösterin! Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. İncelemelerde veya tanıtımlarda kullanılan kısa alıntılar istisnadır. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Teşekkürler!

Kapak Tasarımı – CoverLuv. Fotoğraf: Wander Aguiar Photography. Düzeltme:

Sisters Get Lit.erary.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında

1. Kırmızı Kadın (Delilah)
2. Kırmızı Göz (Lucas)
3. Kırmızı Işık (Delilah)
4. Kıskançlıktan Kızaran (Lucas)
5. Yakut Kırmızısı (Delilah)
6. Kırmızı Balıklar (Lucas)
7. Kırmızı El (Delilah)
8. Sabahın Kırmızı Gökyüzü (Lucas)
9. Kırmızı Gökyüzü Geceleeri (Delilah)
10. Kırmızı Bayraklar (Lucas)
11. Kızgın (Delilah)
12. Kırmızı Görmek (Lucas)
13. Kırmızı Et, Ölü Et (Delilah)
14. Daha Kırmızı Ringa Balığı (Lucas)
15. Kırmızı Kanlı (Delilah)
16. Öfkeyle Kızıl (Lucas)
17. Pancar Kadar Kırmızı (Delilah)
18. Kırmızı Sis (Lucas)
19. Kiraz Kırmızısı (Delilah)
20. Kırmızı Kader İpi (Lucas)
21. Güller Kırmızıdır (Delilah)
22. Kan da Öyle (Lucas)
23. Günah Kadar Kırmızı (Delilah)
24. Suçlulukla Kızıl (Lucas)
25. Kırmızıya Düşmek (Delilah)
26. Tie A Red Ribbon On It (Lucas)
27. Kırmızı Harfli Gün (Delilah)

[Romeo Anlaşması Önizleme Nicole Snow](#)

[Hakkında](#)

[Nicole'un Diğer Kitapları](#)

KİTAP HAKKINDA

Yeni başlangıcım bir çöp yangınına dönüştü.

Harika bir yeni iş. Küçük bir kasaba cenneti. Dostça yüzler. Sonra yeni evime girdim ve tarif edilemez bir şey buldum.

Durumun daha kötüye gidemeyeceğinden emin olduğum anda, beni kilometrelerce öfkeliendiren bir adam tarafından "kurtarıldım".

Lucas Graves girer sahneye.

Beni korumaya yemin etmiş, rozetli, otoriter bir huysuz.

Korkutucu derecede seksi bir havası var, çok fazla kitap okuyor ve bana karşılık veren küçük bir kaktüs olduğum için beni azarlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Aklı başında bir kadın olarak tercih edeceğim türden bir erkek değil.

Kesinlikle öpüşmeye devam etmem gereken tipte biri değil.

Redhaven, Kuzey Carolina beni deliye çevirdi.

Lucas kıskanç ve aşırı koruyucu davrandığında kalbim neden hızla atıyor?

Onunla bir gecelik ilişkiden fazlasını yaşayabileceğimi nasıl düşünebilirim?

Kendi yaralı kalbini, beni koruduğu kadar şiddetle koruyor.

beni koruduğu kadar şiddetle koruyor.

Daha karmaşık olamazdı.

Ama sonra daha da karmaşık hale geliyor.

Kırık bir koruyucu ile kalp kırıklığı ve umut arasında çok ince bir çizgi vardır.

O benim için o kadar yanlış ki çılgılık atmak istiyorum.

Ama içinde bulunduğum çok gerçek tehlike yüzünden uykularım kaçmıyor.

Lucas Graves'in başımıza gelen en iyi şey olabileceğinden korkuyorum -
tabii bize bir şans verirse.

KIRMIZI ELBİSELİ KADIN (DELILAH)

Hiç kimse, bildiğiniz tek şehirden çok uzaklara giden ıssız bir otoyolun sessizliğini tam olarak yakalayamaz.

Oh, denerler belki.

Akıcı bir şekilde ilerleyen arabaların yavaşlayarak bir damla suya dönüştüğünü, sonra da seyrek ve dağınık bir şekilde ilerleyen karıncalara dönüştüğünü anlatırlar.

Geniş açık gökyüzünden, yoldaki sarı noktalı çizginin tek bir akıcı akıntıya dönüşmesinden bahsedecekler.

Sana ormanları, çimleri, önünden geçen sayısız çitleri anlatacaklar.

Ve her zaman sessizlikten bahsedecekler. Sadece lastiklerinizin asfaltta çıkardığı ses ve ara sıra yolun kenarına çok yaklaşınca duyduğunuz çarpma sesi.

Peki size neyi anlatmayacaklar?

Hayatında ilk kez yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu.

Kimsenin sesini duyamadığın zaman sessizliğin ne olduğunu.

Kapıların çarpması yok.

Aşağıdaki sokaktan gelen ısıklık sesleri yok.

Birbirinden kopuk hayatların sıkışıp kaldığı apartmanın dar koridorlarında çınlayan telefonlar yok, her biri kendi küçük baloncuğunda, buzdolaplarının, televizyonların ve bildirimlerin uğultusu içinde izole olmuş.

Sadece hiçbir şey yok.

Sadece o kadar uzun ve derin bir sessizlik var ki, kendi kalp atışlarını duymaya başlıyorsun.

Bu, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor.

Nedense, büyük şehir hayatının kirini yıkayan ve beni yepyeni bir hayata adım atmaya hazırlayan bir duş gibi geliyor.

Kuzey Carolina'da beni bekleyenin bu olup olmadığından emin değilim.

Hiç duymadığım, Raleigh'e yakın, internetin iyi olduğu ama plaja gitmek için arabayla bir gün süren, küçük bir kasabada neden iş bulduğumu bile bilmiyorum.

Mahalle bülteninde gördüğüm, K-4 öğretmeni için verilen pul büyüklüğündeki ilana cevap verdiğimde, aslında bu işi alacağımı beklemiyordum.

Diplomam var, ancak şehir merkezindeki okullarda birkaç denetimli yarı zamanlı ve yedek öğretmenlik işinden başka fazla deneyimim yok.

Böyle bir şey, yani oda ve yemek dahil tam zamanlı bir iş, New York'ta hayal bile edilemezdi.

Elbette, çok çalıştım.

Mükemmel notlar. Ödüller. Ders dışı etkinlikler. Stajlar.

Belki de haritada bir nokta kadar küçük ve muhtemelen tek bir Uber'in bile olmadığı bir kasabaya taşınmaya istekli en nitelikli aday bendim.

Ama belki, sadece belki, başka hiç kimse bu kadar sessiz bir yerde yaşamayı düşünemezdi.

Ben mi? Ben sonsuza kadar böyle yaşayabilirim.

Sadece ben ve eski Kia Sportage'im, sahip olduğum her şey arkada yığılmış halde, sonsuz kırmızı bir gün batımına doğru yol alıyoruz.

Google Maps cıvıldayarak bir sonraki çıkıştan çıkmamı söylediğinde, öğleden sonra geç saatlerdi ve ışık parlak ve yoğun.

Etrafta tek bir bina bile yok. Benzin istasyonu yok, dinlenme tesisi yok, sadece alçak, eğimli tepeler ve çam ve kavak ağaçlarından oluşan duvarlar, otoyol çıkışlarını koridorlara dönüştürüyor.

Önümde ya da arkamda kilometrelerce boyunca tek bir araba bile yok. Sanki dünyadaki son kadın benmişim gibi.

GPS'im beni eski orman yollarının ve parıldayan gölgelerin oluşturduğu örümcek ağına doğru yönlendiriyor.

Bir tepenin zirvesine ulaştığımda, telefonumdaki robotik ses "*Şu anda Redhaven, Kuzey Carolina'ya varıyorsunuz*" diyor.

Sonra aşağıdaki manzaraya bakıyorum.

Vay canına.

Gerçekten vardığımı hissediyorum.

Redhaven, New York eyalet sınırını geçtiğimden beri hissettiğim huzurlu *sükunetin* üç katı.

Yeşil yamaçlar, ormanın içinde saklı bir sır gibi yer alan kasabayı avuçlarının içinde tutuyor.

Kolonyal mimari, taş döşeli kasaba meydanının etrafında yer alan rustik binalar, kılıcını havaya kaldırmış at üstünde bir adamın bronz heykeli ile sabitlenmiştir.

Kasaba merkezinden çıkan sokaklar, insanların emekliliklerini geçirmek için bir servet ödeyecekleri, rahat ve aldatıcı derecede sade evlerin bulunduğu yerleşim alanlarına doğru kıvrılırken daralır.

Kasabanın uzak ucunda, bir tarafında küçük iskeleler, diğer tarafında gölgeli kalın ormanlar bulunan parıldayan yeşil bir göl bile vardır.

Sıcak ve misafirperver bir yer.

Katedral gibi parıldayan, bakır çatısından altın yansımalar saçarak etrafındaki ormanı domine eden tek parlak yer hariç her şey.

Bu, tepede duran bir evden çok, barok mimari ve yıpranmış taş kuleleriyle masalsı bir kaleye benziyor. Ahşap panjurları, kiremitli çatıları ve açık verandalarıyla bu şirin küçük yerde tamamen yersiz duruyor.

Sadece ona bakmak bile beni gerginleştiriyor.

Garip bir akıntı, havanın boğucu hale gelene kadar Ağustos sonunun nemli sıcaklığını ısıtıyor.

Ev, büyük bir gargoyle gibi orada çömelmiş, kasabayı gözetliyor ve devasa pencerelerinden gün ışığını yansıtıyor.

Sanki beni suçluyor gibi hissediyorum.

Neden buradasın? Neden kaçıyorsun?

Boğazım

düğümleniyor.

Bilmiyorum.

Belki de hiçbir şeyden.

Belki sadece kendimden.

...ya da belki de haftalarca apartmanımın önünde park edip her hareketimi izlediğini, benim görmediğimi sanan ürkütücü eski erkek arkadaşımın.

Evet.

Ondan kurtulduğuma çok sevindim.

Erkekler konusunda çok kötü bir zevkim var.

Ama kendimi bu sade evden koparıp, yokuş aşağı dikkatlice frenleri kullanarak yoluma devam ediyorum.

Bu huysuz eski araba biraz kaymayı seviyor.

Yol beni ana meydana götürüyor. Yemin ederim, insanlar dükkandan dükkana dolaşıp hayatlarına devam ederken, rahatça yürüyüş yaparken beni izlediklerini hissedebiliyorum.

Hayatını değiştirecek bir adım atmayı planlayan her akli başında insan gibi, işi kabul etmeden önce Redhaven hakkında araştırma yaptım.

Burada neredeyse üç bin kişi yaşıyor. Bu çok gibi görünebilir, ama ben New York'tan geliyorum; komşunuzun adını bile bilmediğiniz, göz teması kurmadığınız bir yerden.

Burada ise herkesin sadece adınızı değil, işinizi, son flörtünüzü ve dün akşam ne yediğinizi de bildiğini tahmin ediyorum.

Bunu seveceğim mi yoksa nefret mi edeceğim, karar veremiyorum.

Ama bu kadar yol geldim, bu yüzden adil bir şans vermeliyim.

The Rookery adlı bu yere gitmem söylendi, o yüzden oraya gidiyorum.

Yol, parke taşlı bir meydana doğru düzleşirken, burayı bulmak zor değil. Kasaba meydanına bakan en büyük bina, iki katlı, krem rengi sıvalı, sivri çatılı ve çift pencereyi koyu yeşil panjurlu bir bina.

Beyaz sütunlar binanın her iki katını da çevreliyor, ikinci katta yeşil boyalı demir parmaklıklar var ve bu da binayı çepeçevre bir balkona dönüştürüyor. Ana kapının hemen dışındaki bir direğe sevimli bir ahşap tabela asılı.

Rookery Bed and Breakfast yazıyor.

Kaldırıma park edip arabadan indim ve tişörtümü düzelttim.

Her ihtimale karşı, demir kapıyı açıp bakımlı çimleri ikiye bölen uzun beton yürüyüş yoluna çıkmadan önce yakayı biraz yukarı çekiyorum.

Sıcaklık, havada uçuşan sivrisinekler kadar yavaş ve tembel hissettiriyor. Küçük bir sivrisinek sürüsünü kovarken, sarkan balkonun serin gölgesine adım atıp kapıdan içeri giriyorum.

Tatlı, tatlı klima anında tüylerimi diken diken ediyor.

Ve lekesiz lobinin loş ışığına alışmak için bir saniye bile zamanım olmadan, tezgahın arkasındaki kadın bana bakıp gülümsüyor.

"Dur tahmin edeyim." Gözlerini kısarak beni işaret ediyor. "Bayan Clarendon?"

Ona aptalca göz kırpıyorum.

İnsanların bu kadar doğrudan davranmasına, beni bu kadar sıcak bir şekilde isimle çağırmasına alışkın değilim.

İnce yapılı, yaşlı bir kadın, haki pantolon ve hırka giymiş, kırmızımsı sarı bob kesim saçları düzgünce kesilmiş ve açık kahverengi gözlerinin etrafındaki çizgilerle uyumlu olarak grileşmeye başlamış.

Yavaşça gülümserim ve burasının New York olmadığını kendime hatırlatırım. Burada stres yapmam için hiçbir neden yok.

Umarım.

"Delilah," diyorum ve elimi uzatıyorum. "O kadar belli mi?"

Kadın gülüyor ve elimi hafifçe sıkıyor. Avucunun içi sıcak, biraz sert, bu da onun ağır işlere alışkın olduğunu gösteriyor.

"Oh, seni bekliyordum tatlım," diyor eğlenerek, gözleri sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi parıldıyor. "Şu anda başka biri olman pek olası değil. Sezon sonu yaklaşıyor ve turistlerin ve emeklilerin çoğu kuzeye geri dönüyor. Bu mevsimde pek yeni yüz görmüyoruz."

Elini sıkarak cevap veriyorum, sonra bırakıp başımı geriye eğip etrafa bakınıyorum.

Gerçekten etkilendim.

Altın rengi sarkıt lambalar, bordo halı kaplı döşemelerdeki ince desenler,

Çok şık. "Güzel bir yer," diyorum.

"Oh, idare ediyorum," diyor. "Bu arada, ben Janelle. Janelle Bowden."

"Tamam." Boğazımı temizlerim, kızarmamak için kendimi zor tutarım. Henüz onun adını bile sormadan, büyük şehirlerin insana aşıladığı o kişisel olmayan mesafeye sığınarak, şimdiden kaba davranıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Bowden."

"Janelle yeterli." Kıkırdar. "Ve bu kadar rahatsız görünme! Söz veriyorum, burada kimse ısırmaz."

Belki de ısırılmazsınız.

Ama gözlerinin omzuma ve koluma kaymasını fark etmeden edemiyorum — dövmemin çizgilerini o kadar net takip ediyor ki, sanki dokunuşunu hissedebiliyorum.

Yargılama yok, küçümseme yok, sadece merak var, ama...

Kim bilir.

2020'lerin ortasındayız, dövmeler beyzbol şapkalarından daha yaygın, ama küçük kasabalar dedikoduyu çok sever.

Belki ben kapıdan çıkar çıkmaz, o telefonda kasabanın yarısına yeni anaokulu öğretmeninin skandal bir ejderha dövmesi olduğunu anlatıyor olacak.

Ona tedirgin bir gülümseme atıyorum. "Üzgünüm. Açıkçası, buraya uyum sağlayabileceğimden biraz endişeliyim."

"İyi olacaksın tatlım. Herkes sonunda Redhaven'ın tuhaflıklarına alışır. Burada yeterince uzun kalırsan, onun bir parçası olursun."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Onun sözlerinde beni biraz tedirgin eden bir şey var. O boğucu his yine ortaya çıkıyor, tepedeki evi gördüğümde hissettiğim gerginlikle aynı.

Bir yanımlı bunu sormak istiyor, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Janelle, ciddi bir gülümsemeyle ellerini hızlıca silkelerek sorunu benim yerime çözüyor. "Ama beni dinle, durmadan konuşuyorum. Eminim yerleşmek isteyeceksin, değil mi?" Geriye yaslanıp, parlak resepsiyon masasının altına bakıyor

ve etrafı arıyor. "Tanrım. O anahtarları bir yere koyduğumu biliyorum... Ah, işte burada."

Kırmızı plastik bir gitar penası şeklindeki küçük bir anahtarlık çıkarır. Pirinç rengi bir anahtarı ayırır.

"Ön kapı," diyor, sonra bir sonraki, gümüş rengi olanı, "arka kapı," ve son olarak, daha küçük gümüş rengi bir anahtar, "depo kulübesi." Anahtarları bana uzatıyor. "Bir sonraki caddeden sola dönüp, ağaçların bittiği yere kadar sonuna kadar gitmelisin. Yolun sonunda eski Crowder evi var. Kendi bahçen ve sonbaharda güzel bir göl manzarası var. Beğeneceğini düşünüyorum."

Eski Crowder evi ne demek, hiç bilmiyorum ama buradan biri için anlamlıdır herhalde.

Anahtarları alıp avucumda katlarken tekrar gülümsüyorum. "Teşekkürler!"

Başımı eğiyorum. "Ev senin mi, Janelle?" "Tabii ki hayır. O Arrendell'lerin evi.

konuştun, değil mi?"

Başımı salladım.

Kısa bir röportajdı. Karşıdaki kadın, rafine bir aksanla ve belli bir kültürel birikimle konuşuyordu, bu da bana, her ne kadar son derece hoş ve profesyonel olsa da, ayakkabısına yapışmış bir sakız kağıdı gibi hissettirdi.

Bana bir fotoğraf göndermemi istemişti. Sanırım, Kuzey Carolina'ya kadar gelip mülakata girip sonra da eve dönmek yerine, küçük bir kasabanın sınıfına uyum sağlayacak kadar temizlenebileceğimi kanıtlamak için.

Ertesi gün işe alım belgeleri e-postama geldiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

"O bu kasabanın birinci belediye başkanı. Kocasını Montero ise ikinci sırada. Buralarda işler genellikle böyle yürür. Evle ilgili herhangi bir sorunun olursa, onlar halleder ya da yardım için çocuklardan birini gönderirler."

"Çocuklar mı?"

"Ah, onların oğulları." Janelle parmak uçlarını dudaklarına bastırarak kıkırdar. "Sanırım şu anda kasabada sadece Ulysses var. O çocuklar her yere uçup durarak meşgul olmayı çok seviyorlar. Ama eminim ailesi meşgulse sana seve seve bakacaktır. Ve eğer *biri* sana sorun çıkarırsa

sorun çıkarırsa, hemen bana gel." Tezgahın üzerine eğilir, bir elini tahtaya dayar. "Sonuçta, polis şefi ile evli olmanın avantajları da var."

Yine, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Buraya geleli beş dakika oldu ve şimdiden bu kasaba hakkında kendi babamdan daha fazla şey biliyorum.

Ben bir korku filminde değilim... değil mi?

Aşırı dost canlısı, meraklı kasaba halkı radyoaktif yamyamlara ya da yeni doğanların canını emen ninja robotlara dönüşmeyecek. Tepelerde kurbanlar, perili konaklar, ağaçlarda Blair Witch bebekleri vb.

Hayır.

Bu kadar nazik birine nasıl davranacağımı bilememem, benim sorunum.

Ve buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu değil mi?

Dilimin ucunda bir bahane var, garip davranışlarımdan kurtulmak için kaçmamı sağlayacak bir şey, ama durup kaşlarımı çatıyorum. "Hey, Janelle?"

"Evet, tatlım?"

"Bu işi yapacak başka kimse yok muydu?" diye soruyorum ona, çünkü beni işe alan kadına bunu soramazdım, yoksa işi istemediğimi düşünebilirdi. "Yani, yanlış anlamayın, bu güzel bir iş. Kendi evim, kendi sınıfım, iyi bir maaş. Sadece Bayan Arrendell'in beni telefonla işe alması biraz tuhaf geldi."

"Evet, şey, o konuda..." Janelle uzun bir nefes alır. "Bölgede nitelikli kimse yok. Ve şehirden biri geldiğinde, şey..." Ellerini ovuşturur. "Asla uzun süre kalmazlar. Haftada sadece üç gün pizza servisi olması dışında, her türlü rahatsızlık var. Toplu taşıma yok, cep telefonu çekmiyor, bilirsin." Gülümsemesi gergin. "Bazı insanlar şehir hayatını bırakamıyor."

Hmmm.

Buna pek inanmıyorum.

Ama bu maaşa ihtiyacım var, tabii ki özgeçmişime ekleyebileceğim, memleketimde elde etmesi neredeyse imkansız olan güçlü bir deneyim de.

Bu yüzden şikayet etmiyorum.

Ya ben de küçük kasaba hayatına uyum sağlayamayan büyük şehirli kızlardan biriysem?

Bebeğim, öğrenirim.

En azından bir sonraki işim için iyi bir referans alabilecek kadar dayanabilirim.

"Eminim iyi olacağım." Umuyorum ki sıcak ve güven verici bir gülümseme sunmaya çalışıyorum. "Kendi başıma zorlu koşullara alışkınım."

"Güzel. Umarım öyledir! Buralarda ortamı neşelendirecek güçlü bir genç bayan iyi olur. Çocuklar için iyi bir rol model olur, bilirsiniz." Janelle gülümser. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, ne olursa olsun, arayın. Sonunda birkaç hafta önce numaramızı Google'a ekledim!"

"Harika. Teşekkür ederim, hanımefendi." Tekrar elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi bir kez daha sıkıca sıktıktan sonra elini sallayarak veda etti. "Redhaven'a hoş geldin Delilah. Umarım burada kalırsın."

Ben de öyle umuyorum.

Bir süre dinlenebileceğim bir yere ihtiyacım var.

Sönmekte olan öğleden sonra ışığına doğru yürüdüm ve tekrar Kia'ya bindim.

Bir sonraki caddeden sola dönüp ormana doğru in, ha?

Ah, küçük kasaba yol tarifleri.

Yine de bulmak zor değil.

Bisikletli çocukları ve saatte 20 mil hız sınırını gösteren tabelaların bulunduğu virajlı bir yolda manzaralı bir yolculuğun tadını çıkarıyorum. İnsanlar işten eve dönüyor ve iki arabalık garajlarına giriyorlar. Şortlu ve çorapsız loafer giyen birkaç dağınık baba, çocukları köpek yavruları gibi su fişkırmalarının içinde koşuştururken, bahçelerinde hortumlarla uğraşıyorlar.

Her şey çok Pleasantville gibi.

Bir kız buna alışabilir.

Muhtemelen yakında o yavruardan birkaçıyla da tanışacağım. Birçoğu benim sınıfımdaki öğrenciler kadar genç görünüyor.

Yüzlerine bakarken çok belli olmamaya çalışıyorum, böylece onları daha sonra hatırlayabilirim.

Sevimli çocuklar. *Mutlu* görünüyorlar ve ebeveynleriyle birlikte oynayan mutlu küçük yaramazları gördükçe, daha çok gülümsüyorum.

Doğru kararı verdiğimi düşündükçe.

Yol daralarak yeni kiralık evime doğru ilerlerken içimden rahat bir nefes alıyorum.

Yolun sonunda bulunan "Crowder" evi.

Benim evim.

Güzel bir gök mavisi renge boyanmış, ev gibi bir kulübe.

Siyah panjurlar ve sivri siyah çatıda sıralanan üç çatı penceresi var.

Kapı göz alıcı bir kırmızı renkte.

İyi bakımlı bahçe çok büyük görünüyor, tuğla kaplı toprak yataklar önümüzdeki baharda çiçekler veya sebzelerle dolmak için bekliyor.

Garaj yok, ama caddeye park etmek için bolca yer var. Ayrıca, arka bahçenin bir köşesinde aynı mavi renkte küçük bir depo kulübesi var.

Yıkılmayan ham ahşap bir çit her şeyi sarıyor. Tahtaların aralığından ve ötesindeki ağaçların arasından uzaktaki parıldayan gölü görebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Acaba öldüm de cennete mi geldim diye düşünüyorum.

En iyisi de, ev caddeden biraz uzakta olduğu için meraklı komşulardan biraz daha fazla mahremiyet sağlıyor. Üç basamak beni açık verandaya davet ediyor.

Sıcak akşamlarda burada oturup, kağıtları notlandırırken buzlu çayımı yudumladığımı hayal edebiliyorum.

Yüzümü parçalayacak bir gülümsemeye park edip dışarı çıkıyorum.

Kapı en hafif dokunuşta açılır, mandalı açılır, menteşeler biraz gıcırıyor—çimlerin üzerinde ayak seslerinin çıkardığı sönük gürültüyü neredeyse özlüyorum.

Bekle, ne?

Donup kalırım.

Kalbim, üniversitede gece yarısından sonra tek başıma yurda dönmek zorunda kaldığımda, kapanış saatinde üniversite kütüphanesinden zar zor kaçtığımda olduğu gibi çarpıyor.

Paranoyak davranıyorum.

Paranoyak olduğumu *biliyorum*.

Şehirli kız, aşırı şüpheci, her köşede gizlenen hayali tehlike.

Yine de, elimde tuttuğum anahtarları, parmak eklemlerimden keskin küçük bıçaklar gibi dışarı çıkacak şekilde çeviriyorum. Sonra yavaşça evin yan tarafına doğru sürünerek ilerliyorum.

"Merhaba?" diye fısıldayarak sesleniyorum. "Merhaba!" Ses yok.

Evin bu tarafında kimse yok.

Boğazımı temizlerim ve parmak uçlarımda arka tarafa doğru ilerlerim.

Tam zamanında, evin diğer tarafında kaybolan karanlık, bulanık bir gölgeyi görürüm. Hafif bir hareket, bir kol gibi görünen bir şey, sanki hiç yokmuş gibi kaybolur.

Öyle miydi?

İyi misin?

Gözlerimin bana oyun oynamadığını anladığımda göğsüm kurşun gibi ağırlaşır. "Hey, dur!" diye bağırarak arka bahçeyi koşarak geçerim.

Ben koşuyorum koşuyorum koşuyorum nokta doğru o titreme hareket hareketin kaybolduğu nokta, evin diğer tarafında hızla dönüyordu.

Hayır.

Yine hiçbir şey yok.

Ama çitin ötesindeki ağaçlarda garip bir hışırtı var. İnce kavakların gövdeleri sallanıyor.

Sanki biri çitin üzerinden atlayıp ormana koşmuş gibi.

Çite yaslanıyorum, nefes nefese ahşabı tutarken ağaçlara bakıyorum, bir şey görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Ama hiçbir şey göremiyorum.

Belki de bu, kendi heyecanım ve uzun süren yolculuğun neden olduğu bir halüsinasyondur. Ya da sadece bir çakal ya da rakun gibi bir hayvanı ürküttüm.

"Sakin ol, kızım." Gözlerimi kapatıp, sert bir nefes verdim.

Janelle muhtemelen bundan bahsediyordu.

Şehirli kızlar doğadan korkuyor, her küçük seste çıldırıyorlar.

Onlar gibi olmak istemiyorum.

Kafamı sertçe sallayarak kendime sinirleniyorum ve çitten uzaklaşıyorum. Tekrar evin ön tarafına geçip verandaya çıkıyorum.

Bu, buraya gelirken hissettiğim o küçük heyecanı biraz azaltmış olabilir, ama henüz mahvetmemiştir.

Bu, tam olarak üç saniye sonra gerçekleşir.

Anahtarı kilide soktum ve kapı en hafif dokunuşla açıldı, kilidi açıldı.

O son saniye sonsuzluk gibi geldi.

Durup, perdesiz pencerelerden parlak ahşap zemine düşen güneş ışığıyla aydınlanan evin içini seyre diyorum.

Ve boğazımda panik dolu bir çığlık kalıyor.

Altın ışık huzmeleri, bükülmüş bir elin üzerine haçlar gibi düşer ve kafamdan asla çıkmayacak çirkin sırrı ortaya çıkarır.

Yüzüstü yerde yatan bir kadının cesedi.

KIRMIZI GÖZ (LUCAS)

Sanırım bu kitabı şimdiye kadar otuzdan fazla kez okudum.

Ender'in Oyunu.

Dahi çocuk, garip uzaylılar, tuhaf teknolojiler, yıldızlararası fetihler. Muhtemelen her satırını ezbere biliyorum. Bir sayfayı çevirip, elinizle kapatıp, bana ne yazdığını sorabilirsiniz, ben de size kelimesi kelimesine ezberimden okuyabilirim.

Sanırım kendime yeni kitaplar almalıyım.

Vardiyada okumaktan başka yapacak pek bir şey yok.

Şu anda devriyeye çıkmanın bile bir anlamı yok. Uykulu Redhaven'da nadiren iyi bir neden olur, bu yüzden şu anda benim "görevde" olmam, polis karakolunun arka ofisinde bir sandalyede uzanıp sıkıntıdan patlayana kadar kitap okumak anlamına geliyor.

Ayaklarım kaptanın kullanılmayan masasına dayalı, gelen çağrıları dinlemeye devam ediyorum.

Dispatch masasında Mallory tırnaklarını törpülüyor ve ara sıra telefonunun Korece bir şeyler söylemesine neden olan bir oyun oynuyor.

Korece tek kelime bile bilmiyorum.

Yine de, erkek seslerinin tonuna ve Mallory'nin kızardığına bakılırsa, çok müstehcen bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Herkesin zevki kendine.

Gözlerim kızarana kadar eski kitaplar okurum, Mallory ise Koreli erkeklerin ona iltifat ettiği ve onu yirmi yaşında gibi hissettiren oyunlar oynar

Ne fark eder ki? Zaman geçiyor.

Belki vardiyam bittiğinde spor salonuna gidip ter atarım.

Buralarda acil durumlar genellikle "birinin çamaşır ipine takılmış domuz" gibi durumlardır.

Buralarda *acil durumlar* genellikle "birinin çamaşır ipine takılmış domuz" gibi durumlardır. Çoğu zaman kendimi polis değil, Redhaven hayvan kontrolü gibi hissediyorum.

Ancak, açıklayamadığım bir nedenden dolayı, bu sefer telefon çaldığında başımı kaldırıyorum.

Boynumun arkasında açıklanamayan, karıncalanma ve soğukluk hissi var.

Belki de yeni işe alınan öğretmenin şehre geleceğini bildiğim için bütün gün tedirgin oldum. Buraya pek sık yeni insanlar gelmez, kalıcı olarak yerleşen türden insanlar gelmez.

Redhaven'ın görünüşüne rağmen, sıradan insanlar buradaki konutları karşılayamaz. Ya burada doğmuş olmalısınız ya da tatil için gelmiş olmalısınız.

Yeni gelen biri her zaman ortamı biraz tedirgin eder.

Tabii ki, bunun nedeni onun Arrendell'ler tarafından işe alınmış olması da olabilir — en azından kasabadaki dedikodulara göre öyle.

Bu bile beni tedirgin etmeye yetiyor.

Kitabımı başparmağımla kapatıp, Mallory tuz ve biber saçlarına takılı kulaklığı takarken dinlemeye başlıyorum.

"9-1-1, acil durumunuz nedir?" diye cıvıldıyor.

Hattın diğer ucunda neler olduğunu anlayamıyorum. Zayıf, sıkıntılı bir ses var ve bu sesi tanımıyorum.

Bir kadın.

Ve görünüşe göre, zavallı Mallory'yi solgunlaştırıyor.

"Hanımefendi, lütfen bir kez daha tekrarlar mısınız?" diye zorlanarak, nefessiz bir sesle soruyor. "Ben... evet, tabii ki. Tabii ki hanımefendi, bana adınızı söyler misiniz? Teşekkür ederim. Evet. Hemen birini göndereceğim. Lütfen hiçbir şeye dokunmayın. Hayır, evin içine girmeyin. Evet, evet. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp bir yapışkan not alıp kitabımın arasına sıkıştırdıktan sonra masanın üzerine attım.

"Bir sorun mu var, Mallory?"

Geniş gözleri bana doğru çevrilir, not defterine bir şeyler yazar, sonra kulaklığına güven verici bir şeyler fısıldar, ardından kağıdı yırtıp bana bir bomba gibi fırlatır.

"Bir ceset var," diyor, tam da Şef Bowden'ın özel ofisi olarak kullandığı küçük dolaptan ağır adımlarla içeri girerken. Başparmakları kemer halkalarına takılı, üniforma pantolonunu karnının altına kadar indirmiş. "Crowder'ların evinde. Yeni öğretmen, kapıyı açtığında içeride ölü bir kız bulduğunu söyledi."

"Dalga geçiyorsun," diye fısıldadım, yüzümü elimle ovuşturarak.

Mallory'nin bembeyaz yüzündeki uyuşukluk, şaka yapmadığını gösteriyor ve midem altüst oluyor.

Kağıdı kapıp, üzerinde yazılı isme kaşlarımı çatıyorum.

Delilah Clarendon

mu? Kahretsin.

Adı bile bela kokuyordu ve ben de onun bizim küçük kasabamıza ne tür bir bela getirdiğini merak etmeye başlamıştım bile.

Cesedi kendi gözlerimle görene kadar endişelenmiyorum.

Gerginim, evet, ama polis memuru olmanın bir parçası da, bunun için bir neden olmadığı sürece soğukkanlılığını korumaktır.

Bazen tek gereken, bir kişinin kendini kontrol altında tutmasıdır, böylece diğerleri de kendilerini kontrol altında tutabilirler. Bunu bazı zor durumlarda öğrendim.

Yine de, Şef Bowden ve ben devriye arabama binip yola çıktığımızda, bu çirkin önsezi kemiklerime işliyor, sert ve keskin.

Neden bir şeylerin olmasını bekliyormuşum gibi hissediyorum?

Redhaven'da uzun zamandır çok sessizdi. Bazı insanlar kirli işlerini başka yerlerde yapmayı öğrendi.

Eski bir deyiş vardır: Yediğin yere pisleme.

Er ya da geç, birisi mutlaka hata yapacaktı.

Ve yeni öğretmenin evinde gerçekten bir ceset varsa, bu onları suçüstü yakalamak için bir fırsat olabilir.

Kasabanın kenarındaki o küçük mavi eve doğru yola çıkarken, gözyaşları içinde çökmüş, süslü latte'sini devirip sinir krizi geçirerek, kim bilir kiminle konuşmak istediğini söyleyen bu bitkin kediciği bulmayı umuyorum.

Belediye başkanıyla, ki bizim kasabada sadece seçilmiş meclis üyeleri var.

Yönetici?

Bir yönetici. Herhangi bir yönetici.

Bu felaketin başına gelmesine nasıl izin verdiğimizizi şikayet edebileceği herhangi bir otorite figürü. Sanki biz de onun kadar şokta değilmişiz gibi.

Kaba davranmaya çalışmıyorum. Sadece bu yabancıнын kötü durumu daha da kötüleştirebileceğini hissediyorum.

Arabayı durdurup onu görene kadar böyle düşünüyorum.
onu görene kadar böyle düşünüyorum.

Verandada bizi bekleyen bu ürkütücü derecede sakın, hareketsiz figür bekleyen bu ürkütücü derecede sakın, hareketsiz figür. Beklediğim gibi değildi.

İlk izlenimim, onun biraz yaşlı bir ruh olduğu yönünde. Kesinlikle genç. Yirmili yaşların başında ya da ortasında, belki.

Küçük bir kız.

O kadar küçüktü ki tek elle kaldırabilirdim.

Uzun bacaklı, kalın kalçalı ve ince belli, koyu mavi tişört ve kot pantolonuyla çok rahat görünüyordu.

Hafif bronzlaşmış bir teni vardı. Omuzlarındaki ince beyaz bronzluk izlerinden, bronzlaşmanın doğal olduğu, spreya veya solaryumla yapılmadığı anlaşılıyordu.

Yüzü, omuzlarından ve sırtından aşağıya dökülen siyah saçlarla başlıyor. Yüksek elmacık kemikleri onu ifadesiz, soğuk ve taş gibi yapıyor, dolgun dudakları ise hiçbir şey belli etmeyen bir korku çizgisi oluşturuyor.

Sonra dövme var.

Omzundan koluna doğru kıvrılan stilize edilmiş ejderha dövmesi, keskin ve akıcı siyah mürekkeple yapılmış, sert maskesinin arkasında biraz daha fazlası olduğunu ima ediyor.

Kahretsin.

Büyük şehir hayatını bırakıp, onu hiç tanımayan bir kasabada bir grup çocuğa ders vermek için buraya gelen türden bir kıza benzemiyor.

Bu yüzden, onun geldiği gün bir cesedin de ortaya çıkması ekstra garip.

Devriye arabamı park ettiğimde kız başını kaldırdı.

Gözleri, verandanın gölgesinde hafifçe parlıyor ve bizi ihtiyatla izliyor.

"Sence sorun çıkar mı? Çok ürkek görünüyor." Yolcu koltuğunda oturan Bowden dilini şaklatıyor.

"Herhangi bir değerlendirme yapmadan önce onunla konuşmalıyız, Şef." Kalçamdaki tabancamı kontrol edip emniyetin kilitli olduğundan emin olduktan sonra başımı sallarım. "Hadi gidelim."

Arabadan ineriz.

Yeni gelenimiz anında gerginleşir, ama yerinde kalır. Şef yarı yarıya haklıdır.

Ona tek kelime bile etmedim, ama kız bana sokak kedisini hatırlatıyor, temkinli ve vahşi, ama her an kendi bölgesini savunmaya hazır. Kapıyı yavaşça açıp Bowden'in arkamdan gelmesiyle birlikte içeri giriyorum.

Bakın, kadınların benim yanımda taş kesilmesine alışkınım. Ben iri bir adamım. Bazıları için bu güvenlik anlamına gelir.

Diğerleri için ise bu beni daha büyük bir tehdit haline getirir.

Bu yüzden merdivenlere yakın, güvenli bir mesafede duruyorum. Onu sıkıştırmak, güvensiz hissettirmek istemiyorum ve etrafıma yavaşça bakarken ellerimi silahımdan uzak tutuyorum.

Ön kapı açık duruyor.

Bu açıdan içeriyi göremiyorum, ama sanırım sorunumuz orada.

Evin çevresinde bir kargaşa olmuş gibi görünüyor. Yan bahçedeki çimler eğilmiş ve kırılmış, muhtemelen biri koşarak sertçe kazmış.

Sadece etrafa bakmak için mi gelmişti?

Yoksa birisi suç mahallinden kaçmış mı?

"Bayan Clarendon, değil mi?" Bakışlarım tekrar ona dönüyor.

Gözlerini kısıyor. Şimdi gözlerinin mavi olduğunu görebiliyorum, indigo gibi, karanlık bir gece gökyüzü rengi.

"Evet. O benim," diye fısıldadı.

"Teğmen Graves. Lucas." Şefe başımı sallarım. "Ve bu da Şef Bowden."

"Sanırım karımla tanıştınız," diye yavaş, uykulu bir sesle Bowden araya girer. Ormana bakıyor ve pek ilgilenmiş gibi görünmüyor.

İç çekiyorum. Adam emekliliğe yaklaşıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu biraz gecikmiş bir karar.

"Janelle?" diye sorar.

"Evet," diyor Delilah soğuk bir sesle. "Anahtarları bana o verdi. Ama ölü kızı bana bıraktığını sanmıyorum."

"Kesinlikle hayır," diye onaylıyorum. Janelle Bowden'ı hayatım boyunca tanıyorum ve o bir arıyı bile öldüremez. "Hızlıca bir bakabilir miyiz?"

"Bir yere gideceğini sanmıyorum," diyor Delilah, yüzü yumuşamadan önce. "Yani... Üzgünüm. Sanırım hala şoktayım. Evet, bakın."

Verandaya çıkıyorum. Tahtalar altımda gıcırıyor.

Yaklaştıkça hemen kaskatı kesildi. Durdum, bakışlarımı ona sabitleyip henüz içeriye bakmadım.

"Nefes alabilirsin," diyorum. "Senin şüpheli olduğunu sanmıyorum. Panik yapmana gerek yok. Burada kalmak istemiyorsan, şurada bir kaldırım var."

Başparmağımla omzumun arkasını işaret ediyorum. Dudakları inceliyor.

Bir an için, beklediğim şehirli kızın paniğini göreceğimi sanıyorum.

Sonra gözlerini kaçırır, kollarını göğsüne sarar. "Bundan endişelenmiyorum."

Başımı eğiyorum. "Başka bir şey mi seni strese sokuyor?"

"Yeni oturma odamda neden bir ceset var gibi mi demek istiyorsun?" Omuzları, omuz silkme hareketinden çok, irkilme hareketine benzeyen bir hareketle keskin bir şekilde sarsılır. "Ama aynı zamanda, benim geldiğim yerde, polislere ne kadarını anlatman gerektiğini merak edersin. Hiçbir şey yapmamış olsan bile. Onların ne kadar umursadığını merak edersin."

"Haklısın, sanırım," diye onaylıyorum. "Nerelisin?"

"Queens. Yani New York."

"New York şehri mi?" Yumuşak bir ısıklık çaldım. "Peki, bana birkaç dakika vererseniz, Bayan New York, belki bu meseleyi halledebiliriz."

Kafasını kaldırıp bana sertçe bakar, dişlerini hafifçe gösterir.

Bana uyar.

Cesedi bulduğu için paniğe kapılmasındansa bana kızmasını tercih ederim.

Görüyorsunuz, polis olmanın özelliği budur.

İnsanların önlerine koydukları maskeyi görürsünüz. Şu anda, kuyruğunu kabartıp sırtını kamburlaştırarak, çok yaklaşırsam ya da yanlış bir şey söylersem beni parçalara ayırmaya hazır, sokak kedisi gibi cesurca bir duvar örüyor.

Onu ele veren vücut dili.

Kollarını kendine yakın tutarak kendini kompakt hale getiriyor, kendini koruyor.

Parmaklarının iç dirseklerine batırması, derisinin altından parmak eklemlerinin beyazlaşmasına kadar.

Bir saniye için dudaklarının titremesi.

Sanırım, sırf inatçı gururundan kendini tutuyor, ama bu demir gibi bir irade gerektiriyor.

Kızın içten içe çok korkuyor ve onu kim suçlayabilir ki?

Yabancı bir kasabaya gelip, yeni evlerine taşınmadan bir ceset bulsa kim korkmaz ki?

"Şef," diyorum.

Bowden homurdanarak arkamdan verandaya tırmanıyor.

"Hanımefendi." Şef, Delilah'a şapkasını kaldırarak selam verdikten sonra beni takip ederek içeri girer.

Gözlerim loş ışığa alışırken nefesimi tutuyorum. Evet.

Bu bir ceset, tamam.

Eşiğin hemen ötesinde durup, şefi içeri almak için bir kenara çekiliyorum ama daha ileri gitmiyorum. Lanet olası bir şeyi bile bozmak istemiyorum, çünkü bu bir tuhaf kaza değil de gerçek bir suç mahalli olabilir.

Yutkunuyorum, boğazım Mojave ölü kadar kuruyor.

İlk bakışta, zeminin her yerinde kan var gibi görünüyor, ahşap üzerinde sıvı birikintileri halinde dairesel şekiller oluşturuyor.

Aslında kan değil, ipek.

Yarı kurumuş kanla aynı pas renginde kırmızı bir elbise, gövdesi kırmızı bir kuşakla bağlanmış, eteği bir zamanlar güzel ve ince bir kızın vücudunun etrafına yayılmış, altın rengi tenli ve başının arkasına tutturulmuş siyah saçlı.

Bir kolu uzanmış, diğeri ise vücudunun yanında duruyor.

Vücudu ve porselen gibi pürüzsüz tenine bakılırsa genç. Yüzü aşağıya dönük olduğu için kim olduğunu henüz anlayamıyorum, ama ilk bakışta tanıdığım bir şey görmüyorum.

Kalbim sıkışıyor.

O kim ve ona ne oldu?

"Onu tanıdın mı?" diye Bowden'a soruyorum.

Kafasını sallar ve sinir bozucu alışkanlığı olan dilini şaklatır.

"Buralarda gördüğüm kimseye benzemiyor," diyor. "Onu ters çevirmek ister misin?"

"Henüz değil." Cebimden telefonumu çıkarırım. "Birkaç iyi fotoğraf çekene kadar hiçbir şeyi hareket ettirme. FBI'yı çağırman gerekebilir ve onlar ekstra kamera çalışmasını her zaman takdir ederler."

Kamera uygulamasını açtım, ışığı ayarladım ve cesedi dikkatlice uzaktan çevreleyerek fotoğraf çekmeye başladım. Ev hala neredeyse boş olduğu için odada hareket ettirilecek mobilya yoktu, bu da ilginç bir şey olup olmadığını gözlemlemeyi kolaylaştırıyordu.

Ne yazık ki, hiçbir şey bulamayacağımı zaten biliyorum.

Muhtemelen bu cesedi bulmam da gerekmiyordu.

Ancak bir şey oldu.

Biri büyük bir hata yaptı.

Kimsenin onu kasten burada bıraktığını düşünemiyorum.

Yaklaşıp çömelerek birkaç ayrıntılı fotoğraf daha çektim.

Kesinlikle ölmüş, hiç nefes almıyor, ama çürüme belirtisi olmadığına göre bir günden fazla süredir burada olamaz. Vücudunun garip açısı ve

hareket etmemesi olmasaydı, sadece bayılmış ve resim gibi güzelce uyuduğunu düşünürdüm.

İki kez emin olmak için telefonumu cebime koyup cebimden bir çift nitril eldiven çıkarıyorum, sonra eldivenleri giyip iki parmağımı boğazına bastırıyorum.

Nabız yoktu.

Ne güzel bir sürpriz olurdu.

Yeni öğretmene, ölen kızın aslında evine sendeleyerek giren sarhoş bir kız olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söyle.

"Bir şey var mı?" diye sordu Bowden.

Kafamı sallıyorum. "Soğuk. Onu çevirmeme yardım et, Şef. Dikkatli olun."

Omuzlarından tutuyorum.

Bowden ayaklarını tutar ve onu nazikçe sırt üstü çeviririz. Uzuvları gevşek bir şekilde sarkar, başı hüzünlü bir şekilde sallanır.

Yeniden pozisyonunu aldıktan sonra, başımı uzatıp yüzüne kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Kahretsin.

Çürük, yaralanma, hiçbir şey yok.

Sadece gözlerinin çevresinde biraz şişlik var, bu da vücut fonksiyonlarının durmasıyla normal bir durum. Instagram modeli kadar güzel, ama şimdiye kadar gördüğüm hiç kimseye benzemiyor, yaz aylarında Airbnb ve kiralık dairelerimizi dolduran turistlere bile.

"Kırık kemik yok, ezik yok," diye mırıldanıyorum. "Boyunda bağ izi yok. Herhangi bir fikrin var mı?"

Bowden kemerini bağladı. "Söyleyemem. Adli tabip gelmeli."

"Mallory'ye haber versin. Ben etrafa bir bakayım."

Dikleşip kendimi yukarı çekiyorum — ama o anda ölü kızın üzerine bir gölge düşüyor ve kapıdan süzülen solmakta olan güneş ışığını engelliyor.

Delilah arkamızda duruyor, kolları hala göğsünde kavuşturulmuş, gözleri bulutlanmış, kızın cesedine bakarken kaşları endişeyle çatılmış.

"O kim?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Henüz bilmiyorum."

Oda mezar gibi sessizleşir, hava kasvetlidir, aramızda bu isimsiz ölü kız ve benim cevaplayamadığım milyonlarca soru vardır. O gece mavisi gözlerin altında, arayan bir ihtiyaç vardır.

Sanki Delilah o kızın boş yüzüne bakıp kendini görüyor gibi.

Kendini ya da kimse tarafından tanınmadan ölen her Jane Doe kalp kırıcıyı.

Kafamı sallayıp saçlarımı elime alıyorum. "O buradan değil, bunu söyleyebilirim. Dışarıdan bir travma sonucu saldırıya uğradığına veya yaralandığına dair hiçbir iz yok. Bir tür tıbbi sorunu olabilir."

"Ve bu sağlık sorunu onu sihirli bir şekilde benim *evime* mi getirdi?" Bir an için Delilah'ın sesi çatlar. Sert dış görünüşünde küçük bir çatlak. "Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Öyle," diyorum dikkatlice. "Sen öğretmensin, değil mi? Bir şey olduysa ve kendini iyi hissetmiyorsa, buraya gelmesi için bir düzine neden düşünebilirsin. İnsanlar vücutları bozulduğunda her zaman mantıklı düşünemezler."

Delilah'ın ağzı ekşi bir çizgiye bükülür, ona veremeyeceğim bir açıklama bekler.

Kahretsin.

Ağzımdan çıkanlara dikkat etmeliyim. Fazla ayrıntıya girmeye gerek yok.

Teorileri bile, ve bunun bir cinayet olması durumunda soruşturmayı mahvetmemem gerektiği için değil.

Ben kesinlikle istemiyorum istemiyorum başlamak başlamak küçük küçük kasaba söylentiye dönmeye başladı.

"Daha garip tesadüfler de olmuştur," diyorum omuz silkerek.

"Ama ben..." Delilah durur ve dönerek dışarıya bakar, narin yüzü profilden görünür, ışık onun tüm kırılğan hatlarını vurgular. O camdan yapılmış bir top gibidir, kırılğan ve ateşli. "Sadece düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

"Arabayı durdurduğumda birini gördüğümü sandım. Evin yan tarafındaydı, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Çitin üzerinden ormana girdi galiba." Başını sallar. "Kendime

kendime bunun vahşı bir hayvan olduğunu ve benim çok kolay korktuğumu söyledim. Ama şimdi..."

"Olabilir."

Ya da tamamen başka bir şey olabilir.

Biri bu cesedi buraya atıp Delilah onu yakalayınca kaçmış olabilir mi?

Ya da ceset hiç bulunmayacaktı ve New York kazara daha kötü bir şeyi engelledi?

Şefe bakıyorum ama o yan pencereye geçip çitlere, ormana doğru bakıyor. Sadece bakıyor, yanağını ısırtıyor.

Lanet olsun.

Yine kafası başka yerde.

Benim istediğim gibi merkezle görüşmeyi bile yapmadı.

Bu işin yüzde doksandında oldukça tembel olduğunu anlıyorum, ama bu, herhangi bir polis memurunun uyanıp *dikkatini vermesi* gereken bir an.

İç çekerek Delilah'a yaklaşıyorum. "Dinle. Sana zarar vermek isteyebilecek tanıdığın biri var mı?"

O kaskatı kesildi ve yavaşça bana baktı.

"Burada değil. Bir saat önce geldim. Kasabada kimseyi tanımıyorum. Lucia Arrendell beni telefon görüşmesi ile işe aldı."

Lanet olsun Lucia Arrendell.

Bu ismi duyunca hırlamak için kendimi zor tutuyorum.

Sakin ol, Graves.

Yine de, "Birini işe almak için tuhaf bir yol, sence de öyle değil mi?" demekten kendimi alamıyorum.

"Bilmiyorum. Eksantrik zenginler falan, değil mi? Ve sizlerin yeni öğretmenlere çok ihtiyacınız var gibi görünüyor." Kafasını sallar, mürekkep rengi saçları çıplak omuzlarına düşer, dövmesiyle karışır. "New York'ta bir adam var... Ama o benim burada olduğumu bilmiyor. Beni takip etmiş ya da benden önce buraya gelmiş olamaz."

İlgi duymaya başladım.

"O 'bir adam' hakkında biraz daha ayrıntı verir misin?"

Dudakları acı bir şekilde kıvrılır. "Ürkütücü eski sevgilim. Takipçi gibi bir şey. Her kızın vardır, bilirsin." Benim yanımdan geçip yerde yatan ölü kıza bakar. "Belki onun da vardı."

"Bu da bir olasılık." Bowden'a, kısa kesilmiş saçlarının arkasını tekrar bakıyorum, sonra Delilah'a işaret edip bir adım daha yaklaşıyorum. "Alabama gelip biraz konuşabilir miyiz? Bu adamın adını ve bilgilerini almak istiyorum. Gerekli özeni gösterdiğimi düşün."

Ve gözlerim onun üzerinde dolaşırken, görünüşüne fazla kapılmamaya çalışarak biraz daha yaklaşıyorum.

Onu tanımıyorum ve güzel bir yüz, onun sadece bir tanık olduğu anlamına gelmez.

Delilah bir an direniyor, yüzünde belirsizlik beliriyor — yine o sokak kedisi bakışı — sonra geri çekiliyor ve aramıza mesafe koyuyor.

"Yani," diye fısıldıyor omzunun üzerinden, çimlere adım atarken, "beni olay yerinden uzaklaştırmak istiyorsun. Özellikle de potansiyel bir şüpheliyim."

Kahretsin.

Bu kıızı tanımıyorum.

Yerdeki ölü kız kadar yabancı bana.

Yine de, kendini tutuş şekli ve hiç tanımadığı birinin kaybının yasını tutuyormuş gibi başını eğmesi, içimde ilkel bir şeyi harekete geçiriyor.

Onu güvenli bir kozaya sararak korumak istiyorum, henüz şüpheli olarak eyleyememiş olsam bile.

Elbette, cesur bir tavır takınıyor ya da çok iyi rol yapıyor olabilir, ama sarsılmış olduğu için onu suçlamayacağım.

Kaldırımda park edilmiş, tozlu, eski bir Kia arabası var. İçinde taşınma kutuları ve çamaşır sepetleri olduğunu görebiliyorum.

Kahretsin, bu berbat bir durum.

Kız tüm hayatını eski bir SUV'nin arkasına atmış. Akıllı ve arkadaş olmayan yeni bir şehre gelmiş. Hiç tanımadığı, görmediği insanlarla çalışmaya başlamış.

Sonra da bu lanet olası karmaşanın içine girmiş.

Çoğu insan şu anda çökmüş olurdu.

Ama Delilah Hanım'ın omurgası hala dik, ifadesi sakın. Kendini toplamak için elinden geleni yapıyor.

Onu merdivenlerden aşağı takip ediyorum.

"Tutuklanmadınız. İlçenin adli tabibi bize ölüm nedenini bildirene kadar, cinayet şüphesi için kesin bir nedenimiz yok," diyorum. "Ancak birkaç gece başka bir yerde kalmanızı rica etmek zorundayım. Doğal nedenlerle ölmüş olsa bile, cesedi taşımadan önce olay yerini korumamız ve kanıtları toplamamız gerekiyor, ve siz taşınırsanız bunu yapamayız."

Kara saçları duman gibi etrafında dalgalanarak bana doğru dönüyor.

Bana ateşli mavi gözleriyle bakıyor.

"Peki ben nerede kalacağım?" diye bağırır.

"Bir kanepem var." Onun parıldayan bakışına cevap olarak aptalca bir şaka yapmadan önce kendimi durduramadım. "Biraz memleket misafirperverliği. Redhaven'a hoş geldiniz. Yastıklar ekstra ücrete tabidir, Bayan New York."

Ben ve benim koca ağzım.

Hiç de eğlenmiyor.

A somurtkan yüzüne yüzüne yüzünde
yüzüne ve onun *siktir* git bakışı sertleşir.

"Eminim kendini çok komik sanıyorsun, cinayet mahallinde boktan şakalar yapıyorsun," diye tükürüyor.

O böyle söylediğinde, bu benim en akıllıca hareketim değil. O, benim çoğunlukla onun için ortamı yumuşatmaya çalıştığımı anlamıyor.

"Asla düşünmedim düşünmedim stand-upstand-up ama
ama kendimi eğleniyorum," diye karşılık veriyorum.

Delilah'ın gözleri kısılr, şimdi alevler saçmak üzere.

İnce, bronzlaşmış orta parmağı, tam bir New York selamı gibi havaya kalkar.

Gülümsemeden edemiyorum. "Senin geldiğin yerde selamlaşma şekli bu mu, New York?"

"Biz birçok şeyi böyle söyleriz, seni pislik."

Kaşlarım yukarı kalkar.

"Bunu ölümsüz aşkının bir beyanı olarak kabul edeceğim," diye homurdanırım. Sonra onun etrafından dolaşıp devriye arabasının sürücüsü kapısını açarım.

Arabayı açın ki güneşlikte saklı olan defteri alabileyim. "Şimdi, o ismi ve iletişim bilgilerini alabilirsem, eski sevgilinizin sizi buraya kadar takip edip bu olayla bir ilgisi olup olmadığını kontrol edeceğim."

Delilah bir an için sessiz kalır.

Orta parmağı kaybolur ve eli dirseğini ölümcül bir tutuşla kavramaya geri döner.

"Lütfen yapma... ona nerede olduğumu söyleme," diye fısıldar. "Devam et, onun hala New York'ta olduğundan emin ol, ama Redhaven'da olduğumu söyleme."

"Söylemem," diye söz veririm. "Burada güvendesiniz Bayan Clarendon. Bu konuda şaka yapmaya cesaret edemem."

Bakışları bana, sonra mavi kulübenin açık kapısına kayar.

"Öyle mi?" diye sorar keskin

bir sesle. Bıçak, cesaretle

tanış.

Keşke bana inanmasını sağlayabilsem, ama şüpheli olmak için iyi bir nedeni var.

Elbette, ona yüzüm morarana kadar kötü bir şey olmayacağına dair söz verebilirim, ama bu onun buna inanmasını sağlamaz.

Sadece işimi yapmalı ve bu küçük kasabamıza geldiği için pişmanlık duyması için hiçbir neden kalmadığından emin olmalıyım.

Bana bir isim, bir numara ve son bilinen adresini verirken oldukça sakin.

Roger Strunk, yirmi altı yaşında, Queens'ten bir HVAC tamircisi. Bu bir ipucu.

Şef dışarı çıkar ve Delilah'a The Rookery'nin ana binasında ücretsiz kalabileceğini söyler. Janelle'in onu ağırlamaktan mutluluk duyacağını söylerken ciddi olduğunu biliyorum.

Delilah temkinli bir şekilde kabul eder, ama neyse ki kabul eder. Bu, onu nerede bulacağımı bildiğim anlamına gelir.

Her şeyin biraz fazla kolay, fazla düzgün, fazla basit gelmesinden nefret ediyorum. Belki de onun paranoyası şimdi bana da bulaşmaya başlamıştır.

Ama yine de, bu çirkin olayı biraz şüpheli bulmam için kendi iyi nedenlerim var.

En basit açıklama her zaman doğru olanı değildir.

Genellikle, Redhaven'da işler çok basit görüldüğünde, bunun tek bir anlamı vardır.
Sorun.

O kızı aklımdan çıkaramıyorum.

Aslında ikisini de, ama özellikle Bayan New York'u.

O zavallı ölü kızı hayata döndüremem. Onun için elimden geleni yapacağım, kimliğini tespit ettirip adaletin yerini bulmasını sağlayacağım. Ama adalet onu geri getirmeyecek.

Delilah ise hala hayatta.

Ve ben hala onun omurgasının sertliğini, sanki benim önümde ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi ağzını sıkı sıkı kapatışını düşünüyorum.

O bana pençelerini göstermiş olsa bile, ağzımı açıp onu daha da üzmem gerekirdi.

Bu yüzden, onun için de yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Tabii, bunun nedeni, The Rookery'nin karşısındaki kasaba meydanında park etmiş, devriye görevim için arabamda oturuyor olmam olabilir.

Bu Tanrı korkusu olan kasabanın diğer sakinleri derin uykudayken, tepedeki evde ve The Rookery'deki tek bir odada ışıklar yanıyor.

Pencerenin kenarındaki koltukta oturan, arkadan altın rengi ışıkla aydınlatılmış bir kadın silueti seçebiliyorum.

Saatlerdir orada olmalı. Neredeyse hiç kıpırdamadan, boşluğa bakıyor. Beni fark etmediğini sanıyorum.

Bu gece hiç uyuyabilecek mi acaba?

Kahretsin.

Yaklaşık iki saniye boyunca, kendimi vazgeçirmeye çalıştım.

İyi ki kendimi pek dinlemiyorum. Çünkü bir sonraki hatırladığım şey, kaldırıma adım atıp arabamı kilitlemem.

Siktir et.

Şu andan itibaren, Redhaven Polisi ev ziyaretleri yapıyor.

Yürüyüşe başlıyorum ve kapıya bile ulaşmadan üstümde bir pencerenin açıldığını ve ardından hafif bir tıslama sesi duyuyorum.

"Teğmen Graves?"

Durup başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Küçük bir babydoll tişört ve şort giymiş, saçları omuzlarına dökülmüş halde pencere pervazına oturmuş.

"İyi akşamlar, Bayan Clarendon," diye sesleniyorum.

"Neredeyse sabah oldu," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Omuz silkiyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sizi kontrol edeyim dedim. Biraz sorun yaşıyor gibi görünüyorsunuz, hanımefendi. Yukarı çıkabilir miyim?"

Yüzü asılır. "Çok rahatsız olurum, teşekkürler. Başka bir sorunum yok ve resmi olarak beni sorgulamak için burada değilseniz ya da arama emriniz yoksa, *hayır*, yukarı gelemezsiniz. Janelle'i uyandırmak istemiyorum."

Çenemi sıkmamaya çalışıyorum.

"O, şefle birlikte arka evde uyuyor, biliyorsunuz. Sizi duymazlar bile." Bu kız sinirlendiğinde ona gülümsememek çok zor ve onun tavrından memnunum. Eğer bunu bir kalkan olarak kullanıyorsa, bu saçmalığı atlatana kadar onu güçlü tutacaktır. "Merak etme, New York. O kadar da eski kafalı değiliz, gece yarısı odanda bir erkek olduğu için arkandan konuşmaz."

Mavi gözleri buz sarkıtları gibi beni delip geçiyor. "Haklısın. Komedi kariyerine yönelmemekle dünyaya bir iyilik yaptın."

Dudaklarımın yukarı kıvrılmasına engel olamıyorum. "Vay canına. New Yorkluların sarkazmı akıcı bir şekilde kullandığını sanıyordum."

"Ben de siz kasaba halkının sadece köylü dilini konuştuğunu sanıyordum, ama aslında kelimelerin sonlarını telaffuz ediyorsunuz. Şok oldum."

"Hayır. Dağlılar ormanın biraz daha yükseklerinde yaşar. İnsanlar değil." Gözlerini kırptırdı. "Dağlılar mı?"

"Jakobenlerle hazır olduklarında tanışacaksın, bir dakika bile önce değil. Onlar, kendileri istemedikçe bulunamayan türden insanlar." Topuklarımın üzerinde sallanarak yüzünü inceliyorum. "İyi olacağından emin misin? Endişelenmene gerek yok. Ben bütün gece devriye geziyorum ve genellikle kasaba meydanında takılıyorum."

buraya biri gelirse, oradan görürüm. Bilmen gerektiğini düşündüm."

İşte orada.

New Yorklu bakışı, tüm gücüyle geri dönüyor. "Beni gözetmenize *ihtiyacım* yok

Bana göz kulak olmanı istemiyorum, memur bey. Güvende olduğumu söyledin... değil mi?" Beni yakaladı.

"Sadece işimi yapıyorum, bayan. Siz de benim işimin olduğu yerde bulunuyorsunuz."

"Vay canına, tam bir polis refakatçisi deneyimi. Liseden beri böyle bir şey görmemiştim. Kendimi çok özel hissediyorum!"

"Bana ihtiyacın olmadığını söyleyen sendin," diye homurdanırım. Ama onu kızdırmanın da bir anlamı yok, ne kadar tatlı bir şekilde kızarmasına ve gözlerinin parlamasına neden olsa da. Sadece kararlı bir şekilde başımı sallar ve elimi kaldırırım. "Seni uyandırmayacağım. Bana ihtiyacın olursa, hemen karşıda park etmiş durumdayım. İyi geceler, New York."

"Olmaz, Memur Limpdick," diye mırıldanır.

Burun kıvrarak, erkekliğime yönelik bu komik derecede yanlış hakareti görmezden gelip arkanı dönmeye başlıyorum, ama bu tuhaf önsezi beni geri döndürüyor.

Tam zamanında, onun New York selamını tekrar görürüm, ince orta parmağını gece gökyüzüne doğru uzatmış, bana doğru işaret ediyor.

Bir günde iki kez tek silahlı selam mı?

Harika gidiyor.

Pencere kapanmadan önce, gözden kaybolmadan önce geriye sadece saçlarının dalgalanması kalır.

İşte böyle.

Uzun bir gece olacak, ertesi sabah gözlerin kızarık ve kendi hayatını sorguladığın türden bir gece.

En azından New York iyi olacak, tavırları ve her şeyi ile. Peki ya ben?

Sırıtişımı bastırıp başımı sallıyorum. Lanet arabama kadar tüm yol boyunca.

KIRMIZI IŞIK (DELILAH)

Geliyor.

Mavi eve geri döndüm, iç mekan kırmızı ışıkla aydınlatılmış, kız sanki iplerle kaldırılıyormuş gibi yerden yükseliyor, saçları çözülmüş ve dalgalı, uzuvları gevşekçe sarkıyor, yüzü gizli.

Hâlâ ölü, ama sanki benim suçummuş gibi bana öfkeyle baktığını *hissedebiliyorum*. Sanki onu ben öldürmüşüm gibi.

Bunun bir rüya olduğunu bilmek, geriye doğru sendelerken hissettiğim mide bulandırıcı korkuyu hafifletmiyor.

Kız seğiriyor.

O kabus gibi elbise, kanla ıslanmış bir gül gibi etrafında dalgalanıyor.

Kutsal olmayan bir çığlık atarak, kendini bana atıyor, ölü parmakları boğazıma uzanıyor.

Soğuk, nemli eller boynumu bulduğunda birden uyanırım.

Gözlerimi açtığımda, boynumdaki elin benim kendi elim olduğunu fark ettim.

Tanrım.

Nefes nefese kalmışım. Kalbim panik içindeki bir sinek kuşu gibi atıyor ve ben, hızla atan kalbimi sakinleştirebilecekmişim gibi boğazımı sıkarken süitin tavanına bakıyorum.

Oh, kahretsin.

Gözlerimi kapatıp terden sıırıslıklam çarşafıara geri yığıldım, elimi göğsüme indirip tekrar gerçekliğe tutunmaya çalıştım.

Dün öğleden sonra olanlardan sonra kabuslar beni şaşırtmamalı.

Ev.

Ceset.

O kız.

Sadece polislere tüm bu olayın beni ne kadar sarsdığını göstermek istemedim.

Özellikle de yaşlı olan, polis şefi, sanki onu çocukların şakası için aramışım gibi aptalca sıırılarak, hiç umursamıyor gibi görüldüğünde.

Bir de diğer adam var. Teğmen

Joker Limpdick.

Onun gibi yağcı pisliklerden *nefret* ederim. Kendini beğenmiş.

Kibirli, tek taraflı gülümsemesiyle herkese egosunu gösteren, ne kadar yakışıklı olduğunun fazlasıyla farkında.

Yüzü mükemmel kesilmiş, tüm hatları erkeksi.

Yeşil gözleri bahar gibi, bronzlaşmış kaşları ve gece siyahı saçlarıyla tezat oluşturuıyor.

Yavaş, sakın bir konuşma tarzı var, tam olarak güneyli aksanı sayılmaz. Daha çok, derin, çakıllı bir sesle her kelimeyi tadını çıkarırcasına konuşuyor.

Beni sürekli Miss New York diye çağırın bir ses.

Kahretsin.

Sadece ona orta parmak gösterdiğim için şanslı.

Onun gibi bir erkeğin önünde asla zayıflık gösteremezsin. Ama şu anda, güçlü olmaktan çok uzağım.

Yalnızım.

Dizlerimi göğsüme çekip, avucumu ağzıma bastırarak iniltiyi bastırıyorum.

Zavallı, zavallı kız. Kim

o?

Biri onu öldürüp, ben kasabaya geldiğimde bulmam için orada mı bıraktı?

Tanrım.

Neden?

Sağduyu, orada kalıp öğrenmemeyi söylüyor.

Genellikle bir ceset bulunduğunda, bir sonraki kurban ya da şanslıysan bir korku filmindeki Son Kız olmak istemiyorsan, oradan hemen uzaklaşmalısın.

Ama nereye gidebilirdim ki?

New York'un kariyer kara deliğine mi?

Hiçbir şey elde edemeden başarısızlıkla eve sürünerek mi?

İşsiz, geleceği olmayan ve doğru bağlantıları olmayan benim gibi birini hiçbir okulun işe alması imkansız. Özellikle de bu tür bir maaş ve düşük yaşam maliyeti için.

Oh, bir de Roger var.

Kira sözleşmemi feshedip anahtarlarımı teslim etmeden önce, polis onu gözaltına alacak kadar ciddi bir suç işlemiş değildi.

Arabasını sokağımın sonuna park edip, benim gelip gitmemi izliyordu.

Her zaman 'tesadüfen' benimle aynı mağazalarda bulunuyordu. aynı anda aynı mağazalarda bulunuyordu.

Facebook'ta birkaç gönderimi beğenerek hata yapıyordu, oysa engellenmiş olması gerekiyordu ve aptal herif, benim tanımayacağım bir isim vermek için yeterince akıllı değildi.

Suç sayılacak bir şey yok.

Kamuya açık yerlerde bulunmak veya sosyal medyada eski sevgiline ürkütücü anonim hesaplarla mesaj atmak yasak değil. Polisin onu tutuklayabileceği bir şey yok.

Çok tipik.

Zaman kadar eski bir hikaye.

Asla harekete geçemezler, ta ki çok geç olana ve en kötüsü gerçekleşene kadar.

Ama Roger durumu daha da kötüleştirecek mi? Bunu yapmayı hayal bile edecek mi?

Uzak mı?

Sırf beni korkutup eve döndürmek için rastgele bir kızı öldürecek kadar mı?

?

Kafamı o kadar şiddetle sallıyorum ki saçlarım omuzlarımı dövüyor. İmkani yok.

Buna inanmak istemiyorum.

Roger her zaman daha pasif-agresif, çocuksu ve bağımlı bir tipti.

Bu, ilişkimizin bitmesinin bir nedeniydi.

O, birbirimize bağımlı olmak istiyordu, diğer arkadaşlıklarımızı kesip, sadece birbirimize kalana kadar, sürekli iletişim halinde olmak istiyordu. Öyle bir noktaya geldi ki, birlikte olmadığımız zamanlarda, o sadece benimle telefonda konuşmak zorunda olduğu için, ders çalışmıyordum bile.

Her zaman sessizce oturabileceğimize yemin ederdi, ama ben konsantre olmaya çalışırken televizyondaki aptal oyunlarına bağırmaya başlardı.

O da kalmadığı gecelerde telefonda uyuyordu. Kulaklıktan boynum ağrımaya başladığında, bana daha iyi bir yastık almamı söyledi.

İlk başta garipti, ama gururumu okşadı.

Birinin çılgın takıntısının tek odak noktası olmanın verdiği o küçük heyecan.

Tabii ki, çok çabuk sıkıcı hale geldi. Sonra

kontrolcü olmaya başladı.

Ondan sonra, biraz takip etmek karakterine uygun olurdu.

Ama cinayet?

Bu, terapiyi öfkeyle reddeden ve ona çaresizce ihtiyaç duyan bir adam için bile kabul edilmesi zor bir şey.

Bu da demek oluyor ki, başka birinin sorunlarına karışıyorum ve muhtemelen onları benim sorunlarım haline getiriyorum.

Ya da belki de Memur Horsedick haklıydı. Belki de kız gerçekten doğal nedenlerden öldü.

Genç ve güzeldi, ama genç insanlar da kalp rahatsızlıkları, yüksek tansiyon gibi sorunlar yaşayabilir, kim bilir. Bir de alkol ve aşırı doz var.

Bu, onun ölümünü daha az üzücü hale getirmiyor.

Ama bu, bunu talihsiz bir kaza olarak görmek ve burada kalmakla *büyük* bir *hata* yaptığımı düşünmemek için biraz daha kolaylaştırıyor.

Ağlama, ağlama.

Ama başımı kaldırdığımda burnum yanıyor.

İki odalı süitin rahat yatak odasındaki makyaj aynasındaki yıpranmış yansımam bana bakıyor.

Berbat görünüyorum. Hiç şaşırmadım.

Gözlerimin altında çizgiler, kenarları kırmızı, burnum pembe.

Görünüşe göre bugün kapatıcı en iyi arkadaşım olacak.

Özellikle de kıcıımı kaldırıp işverenlerimle görüşmek için giyinmem gerektiğinden beri – bu, beni buraya getiren kısa telefon görüşmesi ve evrak işlerinden çok gerçek bir iş görüşmesi gibi geliyor.

Tek bir acımasız şokun beni buradan kaçıracağını düşünmelerine izin veremem.

Saat altı, saat öyle

gösteriyor. Mükemmel.

Her zaman güneş doğarken uyanırım, alarm kurmam, uyumak istesem bile.

Bazen bu can sıkıcı olabilir. Ama bu sefer minnettarım.

Rüyamda o kız boğazımı sıkmaya devam etseydi ne olurdu?

Toplantım saat dokuzda, bu yüzden uzun bir duş alıp buharın içinde nefes alabilirim. Bu, gerginliğimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Giymek için acele etmiyorum, güne hazır olmak için kamuflajımı giyiyorum.

Bu, kendim olmayan biri gibi davranmak değil.

Sadece, uzak küçük kasabalarda dar kot pantolon giyen ve dövmele görünen kızlar hakkında bazı ebeveynlerin ne tür varsayımlarda bulunabileceğini biliyorum.

Çocuklarına iyi bir öğretmen olabileceğimi kanıtlama şansım olmadan, kimseye beni reddetmesi için bir neden vermeyeceğim.

İnanın bana, iyi bir öğretmen olmak *istiyorum*.

Çocukluğum pek iyi geçmediğinde birçok öğretmenimin bana destek olduğu gibi, ben de bu çocukların gülümsemesinin sebebi olmak istiyorum.

Ve hayır, bu üzerinde durmak istediğim bir konu değil.

Saçımı kurutuyorum, makyajımı biraz fazla masum ve masum görüne kadar yapıyorum, sonra rahat bir siyah dar pantolon, beyaz kolsuz ipek bluz ve bol gri mavi örgü hırka giyiyorum. Dövmemi gizleyecek kadar kalın ama Ağustos sonu sıcaklığında terden ölecek kadar kalın olmayan bir hırka.

Mükemmel.

Aynaya son bir kez şans dilemek için başımı salladıktan sonra çantamı alıp aşığı iniyorum.

Janelle, lobide adımımı atar atmaz önüme çıkar ve ben "Oof!" demeden önce beni sıcak bir kucaklamaya alır.

Bunu beklemeliydim.

Dün gece de, polis şefi kocası beni çağırıp durumu açıkladıktan sonra aynı şeyi yaptı. Sanki o evde yapılan korkunç keşiften bir şekilde sorumluymuş gibi, bana sarılıp özür diledi.

Biraz sertçe sırtını okşadım, beni bırakmasını bekledim.

"Sana da günaydın," dedim, ağzım neredeyse omzuna dolanmış halde.

"Oh, günaydın tatlım." Geri çekildi, omuzlarımı kavradı, endişeli gözleriyle yüzümü inceledi. "İyi misin? Kötü rüyalar görmedin mi?"

Hafifçe gülümsedim. "Küçük bir kabus gördüm. Muhtemelen beklenen bir şeydi, ama sana söz veriyorum, iyiyim."

Bana attığı bakışın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyorum. Ya bana inanmıyor... ya da bana çok acıyor.

"Şehirde çocuklar gerçekten daha sert yetiştiriliyor, değil mi?" Gülümsüyor. Ne demek istediğini sormadan, kolumu sıkıca tutuyor. "Hadi gel. Kahvaltıyı hazırladım. Konaklamaya dahildir."

"Oh, ben..."

Aç olmadığımı söylemeye başlıyorum. Ama fırsat bulamıyorum.

Bir bakıyorum, göl manzaralı sert bir sandalyede oturmuş, buharlı bir fincan kahve içiyorum. Önümde yumurta, çörek ve sosisle dolu bir tabak var.

Janelle Bowden bir kasırga gibidir. Yaz turistleri onu çok seviyor olmalılar.

onu

sevi Dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum, ama bu yor rahatlatıcı.

olm Dünkü olaylardan sonra biraz zoraki bir normalleşme... Şey, *her şeyden sonra*. Teşekkürlerimi mırıldanarak, içtenlikle gülümsemek daha kolay alıla hale geliyor.

r. Yemeğe başlıyorum.

Kahvaltı muhteşem.

O kadar güzel ki, farkında olmadan tabağımı bitirmişim. Belki de Janelle benim ihtiyacım olanı benden daha iyi biliyordu, çünkü karnım doyana kadar ne kadar titrediğimi fark etmemiştim.

Ellerim daha az titriyor, midemdeki rahatsızlık biraz azaldı.

Biliyorum. Şu anda böyle hissetmenin normal olduğunu

biliyorum. Sadece kendimi affetmekte pek iyi değilim.

Ama artık kendimi sinir krizi geçiriyormuş gibi hissetmiyorum, daha çok fermuarımın kopmak üzere olduğunu hissediyorum. Janelle'e bir kez daha teşekkür edip, belediye binasına nasıl gideceğimi anlatan, onun dalgalı el yazısıyla yazılmış küçük bir notla arabama doğru yöneliyorum.

Bulmak oldukça kolay, kırmızı çatılı ve kilise gibi bir kulesi olan, sabah güneşinde parıltı veren kiremitli bu büyük beyaz bina.

Boş ver gitsin.

Harika bir sabah ve az önce yediğim on kiloyu yakmam lazım.

Kasabanın yabani çiçekler gibi kokması garip. Tek gördüğüm, bakımlı sokaklar ve birkaç kaldırım çiti.

Bu koku nereden geliyor?

Neredeyse gül suyu gibi ve en güçlü olduğu yer, at sırtındaki adamın bronz heykelinin gökyüzüne doğru uzandığı meydanın ortası.

Durup anıtı seyredivorum. Mermer kaide tek başına bile benden daha uzun.

Atın arka ayakları üzerinde dikilmesi, binicinin pelerininin dalgalanması oldukça dramatik bir poz. Kemikli elmacık kemikleri ve sert yüzlü yakışıklı bir adam heykeli. Kıyafeti bana devrimci dönemdeki milisleri hatırlatıyor.

Kaidenin üzerinde bir isim yazılı bir plaket var.

Frederick Arrendell, 1750-1833. Onurlu Kurucu.

Parmak uçlarımla oyulmuş yazıyı okşuyorum, sonra burun deliklerim karıncalanarak yavaşça heykelin etrafında dolaşıyorum.

Diğer tarafta, kaldırım taşlarının üzerine yerleştirilmiş taze güller buluyorum. Taze olmaları, birkaç saatten fazla burada olmadıklarını gösteriyor.

Yumuşak gün batımı pembesi renkte, yeşil yaprakları ve dikenli sapları var. Birbirine dokunmuşlar, tam olarak bir çelenk değil, daha çok mermerin bir tarafından diğer tarafına uzanan dev bir demet gibi.

Tuhaf.

Belki de burası *o tür* kasabalardan biridir.

Koloni dönemine kadar uzanan uzun ve derin bir tarihi var ve kurucularına duyulan saygı, Kuzey Carolina eyalet haline gelmeden önce aile isimlerinin yarısının kurulduğu bu eski topluluklarda bulunabilecek türden.

Lucia Arrendell'in bana sanki bir kraliyet mensubu gibi, sıradan bir ölümlüyle konuşuyormuş gibi konuşmasına şaşmamalı.

Bir dakika daha oyalanıyorum — zaten erken geldim — sonra uzaklaşıp, dolaşan adımlarımın beni belediye binasına götürmesine izin veriyorum.

Kapının üzerindeki küçük çıkıntının gölgesinde, kısa bir süre kapıyı çaldıktan sonra, kapıyı iterek açtım ve içeriye dikkatlice baktım.

Giriş holü yemyeşil halılarla kaplı, mermer sütunlar, çiçek aranjmanları ve Amerikan bayrağı, Kuzey Carolina eyalet bayrağı ve tanımadığım dairesel bir sembolün bulunduğu kırmızı bir bayrakla süslenmiş. Duvarlar, heykeldeki korkutucu yüzle aynı yüzü taşıyan birkaç kişi de dahil olmak üzere, kolonyal tarzda daha fazla erkeğin resimleriyle kaplı.

Geniş ahşap resepsiyon masasının arkasında kimse yoktu, ama odanın uzak ucunda, ağır meşe çift kapının önünde, küçük kasaba kraliyet ailesinden çok, New York moda sahnesinin podyumundan yeni inmiş gibi görünen üç kişi gördüm.

İlk dikkatimi çeken kişi kadın.

Uzun boylu, sıska, derin dekoltesi ve ipek kumaştan gevşek dökümlü bir couture siyah elbise giyiyor. Omuzları ve kolları çıplak, parmakları siyah eldivenlerle örtülü, elinde yanmamış bir sigara tutuyor.

Kalçalarını öne doğru eğik, yaşla birlikte zarifçe solmuş sessiz bir şehvetle yürüyor.

Jilet gibi elmacık kemikleri var. Kıvrımlı bir meyve gibi bir ağzı var. Derin sis kadar gri gözleri, beyaz çizgili platin sarısı saçları ile zarif yüz hatları çerçevelenmiş.

Yanıındaki adamla birlikte, altmışlı yaşlarının ortalarında, çok iyi yaşlanmış biri olduğunu tahmin ediyorum.

Üç parçalı takım elbisesinden altın zincirli cep saatine kadar, 1930'ların cazibesini taşıyor.

Siyah saçları geriye taranmış, şakaklarında gümüş rengi saçlar, ince bıyığı ve kaşlarında belli bir kibirli ifadeyle bana Clark Gable'ı hatırlatıyor. Gözleri yeşim yeşili.

Bir an için Lucas Graves'i düşünmeden edemiyorum.

Gözleri neredeyse aynı renkte, cam gibi parlak bir yeşil.

Ancak Lucas'ın gözleri o kadar sıcak ki bana baharı hatırlatıyor.

Bu adamın gözleri okunamaz, içini göremediğim sisli bir cam gibi.

Aynı gözlere sahip diğer adamın muhtemelen onların oğlu olduğunu tahmin ediyorum. Otuzlu yaşlarının başında, şık bir İtalyan takım elbise giymiş, kusursuz bir şekilde giyinmiş. Kadının sarı saçlarını, adamın yeşil gözlerini ve düşmüş bir meleğin yüzünü almış.

Evet.

Sanırım Arrendell'leri buldum.

Birbirlerine eğilip fısıldaşıyorlar. Havada yumuşak bir vızıltı gibi sesler var ama kapı gıcırdayınca sessizleşiyorlar ve aynı anda başlarını kaldırıyorlar.

Üç çift keskin göz bana bakıyor.

Olduğum yerde donup kalıyorum.

Onlarda bir şey var.

Bütün odayı elektriklendiren bu çatırdayan varlık.

En yoğun olanı oğul. Beni, başka hiçbir şeyi görmeyi unutmuş gibi, genişleyen, gözünü kırpmadan bir ilgiyle inceliyor.

Tanrım.

New York'ta kalsaydım, muhtemelen kendi düğünümde göz teması kurmaktan kaçınırdım.

Böyle bakılmak beni *çıplak* hissettiriyor.

Hızla başka bir yere bakıyorum, o yoğun bakışlarla tekrar karşılaşmak yerine, onun omzunun hemen üstündeki bir noktaya bakıyorum.

Kadın sessizliği bozar ve ince yüzü küçük, düşünceli bir gülümsemeyle gevşer.

"Ah, günün kadını," diyor, Kuzey Carolina'dan çok New Hampshire'a benzeyen bir aksanla. Sönük sigarasını dudaklarına götürüyor, sanki utangaçça bir nefes çekiyormuş gibi. "Bayan Clarendon, değil mi?"

"Ben... evet." Derin bir nefes alıp, ellerimi uyluklarımla ovuşturduktan sonra dik durdum. Patronumun patronu gibi zengin insanlarla alışık olmadığım için bu kadar gergin olmama gerek yoktu. En profesyonel gülümsememi takınıp, bir adım yaklaşarak elimi uzattım. "Siz Lucia Arrendell olmalısınız."

"Ve benim kötü yarısı, Montero." Elini tüy gibi hafifçe elime koyar, zar zor dokunur, sonra başını yavaşça oğluna çevirir. "En küçük ve en sorumsuz oğlum, Ulysses."

Montero ve Ulysses gülümserler.

"Hoş geldiniz, Bayan Clarendon." Montero elimi tutar ve sıkıca sıkar.

Gözleri beni baştan aşağı süzer, sanki bir at satın alacakmış gibi beni değerlendirir, sonra da aynı hızla başka yere bakar ve ilgisini kaybetmiş gibi elimi bırakır.

"Dünkü üzücü olaydan sonra kasabamızı daha sıcak bulacağınızı umuyorum," diyor gür sesiyle.

Üzücü mü?

Buna böyle mi diyorsunuz?

Tanrım, zenginler tuhaf ve aşırı kibar.

Ulysses öne çıkıp, ben cevap veremedenden iki eliyle benim elimi tuttuğunda bu durum iki katına çıktı.

"Delilah." Adımı adeta nefesiyle fısıldadı. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum."

Ne?

Gözlerimi kırkıyorum. Parmaklarım çaresizce onun parmaklarında kıvrılıyor. Parmakları sert, dokunuşu hafif serin.

"...öyle mi?"

"Kesinlikle. Dün olanlardan sonra sana bir özür borçluyum."

Ulysses elime eğildi ve neredeyse çok geç fark ettim ki, parmaklarımı öpmek istiyordu.

Aman Tanrım.

Belki de benim gibi bir çöp kutusu faresinin anlayamayacağı bir şekilde centilmen ve kültürlü davranıyordur, ama ben elimi çekiyorum.

O yapmadan önce, kollarımı kendime sararken onu dirseğimin iç kısmına sıkıştırıyorum.

Nefes almayı unutuyorum.

Ne kadar da garip bir durum yarattın, Lilah.

Ulysses beni inceliyor, bakışları çok meraklı, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi dikleşiyor ve bana içten bir gülümseme atıyor.

"Anlayacağın," diyor, "senin gelişin için evi hazırlamak benim sorumluluğumdur. İyi bir temizlik ekibine bıraktım, ama şahsen kontrol etmeliydim. Seni bu korkunç durumdan kurtarabilirdim. Polis kızın kimliğini tespit etti mi?"

"Hayır," diyorum, başımı sallayarak.

Onun bu konuyu böyle açmasını beklemiyordum.

Bir an için, tek görebildiğim Lucia'nın parlak kırmızı dudakları. Neredeyse ölen kızın elbisesinin rengiyle aynı kırmızı.

Nefes alırken ciğerlerim hırıltı çıkarıyor. "Ama bu senin suçun değil." Bu da beni meraklandırıyor.

O temizlik ekibini Lucas'a söylemeli miyim?

Belki kim olduklarını öğrenirse, ona daha fazla ipucu verebilecek bir şeyler söyleyebilirler.

Ama Ulysses yine konuşuyor, rahatlamış ve gülüyor. "Sen çok nazıksın ve görünüşe göre, dirençli bir gençsin. Ama gel." Çift kapıyı işaret ederken bakışları keskinleşiyor. "Konseyi bekletmemeliyiz."

...konsey mi?

Bütün kasaba konseyiyle mi görüşeceğim?

Oh, kahretsin.

İtiraz etmek veya mazeret uydurmak için zaman yok.

Arrendell ailesi, etrafımı saran tavus kuşları gibidir. Beni ahşap panelli bir konferans odasına götürürler.

Altı kişi kadar, çok daha sade giyinmiş, yaşlı erkek ve kadınlar, U şeklinde bir masada oturmuş, şimdiden sıkılmış ve bu işin bir an önce bitmesini bekliyor gibi görünüyorlar.

Sanki Tim Burton'ın bir filmine girmişim gibi hissediyorum.

Arrendell'ler gerçeküstü, renkleri gerçek hayattan daha canlı, günlük hayatın sıkıcı arka planına karşı daha da belirgin.

Onlarla tanıştıktan sonra, geri kalan her şey oldukça sıkıcı geliyor.

İsimler kafamdan geçip gidiyor, muhtemelen birkaç kez daha duyduktan sonra hatırlayacağım.

Herkes birbirine hoş geldin diyor.

Bana bir sandalye gösteriliyor ve eğitim bütçesi, tatiller ve imar hakkında konuşuluyor.

Bunların hiçbirinde söz hakkım yok ama yine de dikkatle dinliyorum.

Meclis üyeleri önerilerde bulunuyor ve her seferinde Lucia ve Montero son sözü söylüyor, evet ve hayırlar dillerinden dökülüyor.

Bu arada, Ulysses gözlerini benden ayırmıyor. Bu konuda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum.

Flört etmek gibi hissettirmiyor, ama kesinlikle *yoğun* bir his.

Her bakışımda, odanın diğer ucundan bana bakan o yeşil gözleri gördüğümde, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu günün bitmesini çok istiyorum.

Birkaç evet ve hayırdan sonra toplantı sona eriyor.

Tanrıya şükür.

Ayağa kalktığımda, birkaç kişi daha hoş geldin diyor ve ben serbest kalmadan önce küçük bir sohbet ediyor.

Dışarı fırlayıp derin ve titrek bir nefes alarak temiz havayı içime çekerken güneş ışığı cennetten gelmiş gibi geliyor.

Ancak arkamda sıcak bir ses duyduğumda birden kaskatı kesildim. "İyi misiniz, Bayan Clarendon?"

Arkamda duran Ulysses'i görmek için hızla arkama dönüyorum. O kadar uzun ki, hem göze çarpıyor hem de arka plana karışıyor.

Ayrıca, hala beni izliyor.

Ama gözlerinde endişe var ve kaşları çatılmış.

Boğazımı temizleyip, zorla bir gülümseme daha yapıyorum.

"Ben iyiyim!" diye ısrar ediyorum. "Sadece dün gece iyi uyuyamadım. Eminim tahmin edebilirsiniz... Oh, ve bugün kötü bir izlenim bıraktıysam özür dilerim."

"Hiç de değil. Açıkçası, tüm bu olanları düşününce daha üzgün olacağını düşünmüştüm..." Durur ve elini sallar. "...tüm bu *durumu*."

Yorgun bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Öyle de denebilir."

"Duyarsız olmamaya çalışıyorum." Neredeyse komplo kurar gibi bir gülümsemeyle güneşin altına çıkar, parlak ışık soluk saçlarından yansıyarak gözlerini gölgeye boğar. Bana kolunu uzatır. "Dünkü şoku telafi edeyim — ve ailemle tanışmayı. Biraz abartıldırırlar. Sana okulu gezdireyim."

Bir an tereddüt ediyorum.

Ama gülümsemesinde dostça bir güvence dışında hiçbir şey yok.

Tamam, tamam.

Paranoyak ve gergin davranıyorum.

Sakinleşip her şeyi abartmayı bırakmanın tam zamanı.

Bu yüzden elimi Ulysses'in koluna takıp başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Ama bu büyüklükte bir kasabada gösterilecek çok şey olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın, ama en azından yürüyüş için *harika* bir manzaramız olduğunu söyleyebiliriz." Bana doğru eğilerek gülümser ve başını plaza'ya doğru çevirir. "Bu taraftan."

Ulysses beni geniş asfalt yollarından birinin kaldırımında yürütüyor, yolun kenarlarında ağaçlar sıralanmış ve sabah geç yazın keskin kokularıyla dolu. Ara sıra araba motorları, çim biçme makineleri, oynayan çocuklar, dükkan kapılarının açılıp kapanma sesleri, kahkahalar duyulsa da...

Yine de çok *sessiz*.

Bulutsuz mavi gökyüzünün altında günü huzurlu ve yavaş hissettiren bir sessizlik.

Ulysses yürürken kasabayı gösteriyor, yerel şişelenmiş şaraptan, Rockies'in doğusunda en iyi peynir fondü olduğunu iddia ettiği bir pub'a kadar her şeyi satan küçük dükkanları.

Saat 22:00'de kapanan küçük bir market - pek de kullanışlı sayılmaz.

Market, ikinci el dükkanı, berber.

Her dükkan, oyuncak bebek köyünden koparılıp Redhaven'a sığacak şekilde büyütülmüş gibi görünen şirin yerler.

Kasabasıyla gurur duyuyor gibi görünüyor. Sanırım bu iyiye işaret.

Köşedeki peynir dükkanının altı nesildir aynı aileye ait olduğunu anlatırken sesinde bir sıcaklık var.

Daha önce bu kadar gergin davrandığım için biraz kötü hissediyorum.

Özellikle de bana bakmayı bıraktığı ve rahatlamamın daha kolay olduğu için.

Yol okulda sona eriyor ve çam ve meşe ağaçlarının gölgesinde geniş, çimenli bir çim alana açılıyor. Bina uzun ve alçak, tuğla duvarlarda sıralar halinde pencereler var, üstünde yosunlu yeşil bir çatı ve yan tarafında bir oyun alanı var.

Bronz bir plaket üzerinde *REDHAVEN* yazan bir tabela var. Çitin önünde durduğumuzda gözlerimi kırıştıyorum.

"Burası ilkokul mu?"

"Bu okul. Nokta." Ulysses eğlenceli bir sesle kapıyı benim için açar. "Anaokulundan liseye kadar, bu kutsal salonlarda büyürüz."

Ona yarı gülümseyerek bakıyorum. "Burada okula gittin, ha?"

"Hayır, annem benden kurtulur kurtulmaz beni yatılı okula gönderdi. Yıllarımın çoğunu İsviçre ve İtalya'da geçirdim." Kendini alaycı bir şekilde burnunu çekerek kaşlarını kaldırır. "Zengin ebeveynlerin çocuklarını gerçekten *yetiştirmelerini* bekleyemezsiniz, Bayan Clarendon."

"Tanrı korusun." Rahatlamış bir kahkaha atarak ellerimi havaya kaldırdım. İlk başta görüldüğü kadar katı biri değilmiş.

O bana okulu gezdirirken aramızdaki hava daha rahat.

New York'ta ziyaret ettiğim tüm okullar burayı kolayca gölgede bırakıyor.

Çok fazla sınıf yok çünkü çok fazla ders yok.

Anaokulundan dördüncü sınıfa kadar dönüşümlü olarak ders vereceğim ve ders programımı, beden eğitimi, sanat ve benim sorumluluğumda olmayan seçmeli dersleri veren öğretmenlerin ders saatlerine göre ayarlayacağım.

Okulun C şeklindeki yapısının omurgasını 5-8 kanadı oluşturuyor ve Ulysses beni kiremitli koridorlarda gezdirirken, çilek sarısı saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplamış, kıvrımlı vücutlu bir kadın bize pusu kuruyor.

Yoga pantolonuyla masada oturmuş poster kartonunu keserken, kapının penceresinden onu zar zor görebiliyorum.

Bizi gördüğü anda kapıdan çıkıyor ve beni iki eliyle Ulysses'ten uzaklaştırıyor.

"Sen Delilah'sın, değil mi?" Parlak, neşeli, heyecanlı, kahverengi gözleri ışıltı ışıltı. Hafif bir aksanı var, tam olarak kırsal da değil, tam olarak Doğu Kıyısı da değil, sesine hoş bir tını katıyor. "Ben Nora. Nora Greenweather. Uzun zamandır seni beklediğimi söyleyebilirim!"

Şaşkınlıktan neredeyse ciyakladım.

"Beni mi?"

Ulysses bir şey söylemeye başlar, ama Nora ona eğlenceli bir bakış atar. "Başlama. Senin o sözlerinden birini söyleme şansın bile yok, seni şeytan." Bana doğru eğilir, iki eliyle ellerimi tutar. "O kasabanın çapkınıdır. Ona dikkat et." Sonra ellerimi sıkar ve sırtarak gülümser. "Evet, hepimiz bekliyorduk. Birinin küçüklerle ilgilenmesi gerekiyordu ve geçen bahar döneminin ikinci yarısında ben çift görev yaptım. Onlar 'hayır'ı ciddiye alacak yaşa gelene kadar onlarla başa çıkacak yapımda değilim. Sen nasıl dayanıyorsun bilmiyorum."

Açık, dürüst ve tatlı bir söz seli. Gülümsüyorum.

"Çocukları seviyorum" diyorum. "Onların kendi kişiliklerini geliştirmeye başlamalarını izlemek ve bunu şekillendirme ayrıcalığına sahip olmak çok güzel bir şey."

"Ne tatlısın sen." Dediğini daha çok "*thang*" gibi telaffuz ediyor. Gözleri yumuşuyor. "Umarım bu çılgın olayların seni korkutup kaçırmasına izin vermezsin. Hâlâ şoktayım, aslında herkes öyle, ama kalırsan çok sevinirim. Yemin ederim, buralarda genelde rastgele insanlar gelmez."

Ben burun kıvrırım. "Haberler çabuk yayılır."

"Işık hızından daha hızlı. NASA bilim adamları küçük kasaba dedikodularının hızını nasıl kullanacaklarını bulurlarsa, bir yıl içinde Plüton'a varırız." Nora güler ve sonunda ellerimi bırakarak *Ulysses'e bakar*. "Ona iyi bak, duydun mu?"

"Bayan Greenweather," der Ulysses görkemli bir şekilde, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Bayan Clarendon'un hayal edebileceği her şeye sahip olmasını memnuniyetle sağlayacağım."

Lise kanadındaki büyük turu bitirdiğimde, biraz yalnız kalmaya hazırdım.

Herkes çok nazikti. Ama on yaşın üzerindeki insanlarla ancak bir süre ilgilenabiliyorum, sonra kaçıp biraz gerginliğimi atmam gerekiyor.

Çocuklar bana mantıklı geliyor. Çocuklar kolaydır.

Ne istediklerini dürüstçe söylerler, duygularını özgürce ve açıkça ifade ederler. İnsanların neden yalan söylediğini, aldattığını ve ilişkileri incitici ve yanlış anlaşılmalara dolu karmaşık bir hale getirdiğini anlamak için henüz çok masumdurlar.

Benim için her zaman anlaması zor olanlar yetişkinler olmuştur.

Kasabanın tek spor salonu, bir süreliğine diğer yetişkinlerden uzaklaşmak için harika bir yer gibi görünüyor.

Spor salonlarının güzel yanı, herkesin kendi işine bakmasıdır. Salon tıklım tıklım dolu olsa bile, kendimi tamamen yalnız hissedebilirim.

Şu anda buna ihtiyacım var.

Küçük kasabanın huzur ve sükunetinin cazibesine bu kadar çabuk bağlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Tatlı yalnızlık.

Ve gerçekten endişelenmeme gerek yoktu.

Ulysses'e birkaç bahane uydurup, spor çantamı almak için The Rookery'ye uğradıktan sonra, meydana geçip tek odalı spor salonuna gittim. Tezgahın arkasında duran genç bir kız dışında kimse yoktu.

Orada pek bir şey yok. Hiç şaşırtıcı değil.

Bir sıra koşu bandı, eliptik bisiklet ve diğer çeşitli makineler. Ağırlık setlerinin yanında aynalı bir duvar, büyük bir düz ekran TV ve merdiven tırmanma makinelerinin her iki yanında erkekler ve kadınlar için iki dolap kapısı var. Bugün giyinirken hepsi boş.

Daha da iyi.

Tezgahın arkasındaki kız telefonu ile konuşuyor, sanki özel biriyle flört ediyormuş gibi saçlarını kıvrıyor.

Ama ben yaklaşınca bana gülümsüyor, sarı at kuyruğu sallanıyor.
"Work It'e hoş geldiniz! Üyelik kartınız var mı?"

Olmadığını biliyor.

Redhaven'a gelmeden önce hakkımda bir dosya gizlice dolaştırılmış gibi hissediyorum.

"Henüz yok," diyorum, çantamın askısını düzelterek ve gülümsüyorum.
"Ama bir tane almak isterim. Ne tür planlarınız var?"

Bana satış konuşması yapmak için ağzını açar, ama arkamdaki kapı tekrar çalınca durur. Omzumun üzerinden bakarım ve kafamda delik açacak kadar ihtiyacım olan şeyi görürüm.

Teğmen Lucas Graves, her zamankinden daha kibirli bir şekilde içeri giriyor.

Onu son gördüğümde üniforması vardı — siyahla sınırlı koyu lacivert, düzgün dikişli, onu şık, güçlü ve korkutucu gösterecek şekilde tasarlanmış.

Ve evet, *müstehcen bir şekilde seksi*.

Fil penisi gibi davransa bile, üniformasının ardında profesyonel bir cephe vardı.

şimdi, görev dışında, adam düpedüz hayvani görünüyor.

şeffaf, dar beyaz tişörtü ve ince beyaz çizgili siyah eşofman altı ile bir aslan gibi görünüyor. Bunlar, beyaz tenis ayakkabılarındaki siyah çizgilerle uyumlu.

Tank gibi bir vücudu var. En az 1,95 metre boyunda, sağlam tuğla gibi omuzları, meşe dalları kadar kalın ve sert kolları var.

Gömleğinin içinden göğsü ve ince siyah kılları koyu gölgeler halinde bile görebiliyorum.

Tanrım, yardım et.

Eskiden sakalsızdı, ama şimdi yüzünde belirgin bir sakal izi var.

Koyu renkli saçları dağınık, bir tarafa atılmış ve gözlerine düşerek, gölgesinde kedi yeşili bir renk alıyor.

Omzundaki ağır görünen çantayı düzeltirken, bir kolunu sertçe büküyor.

Sonra bakışları bana takılınca adımını yarıda kesiyor.

Harika.

Donup kalıyorum.

Sinirden midem bulanıyor ve lanet olsun, dudakları hafif bir sırtıyla seğiriyor, içimi yine altüst ediyor.

Tezgahın arkasındaki kız ise hiç de şaşkın görünmüyor.

Yanakları pembeye dönmüş, parlak bir gülümsemeyle selam veriyor.

"Bay Graves! Merhaba." O da ona başını sallıyor, ama o keskin yeşil gözleri bana sabitlenmiş durumda. "İyi günler, Trisha," diyor gür sesiyle. Bana selam bile vermiyor.

Bunun beni kızdırdığını mı yoksa rahatlattığını mı karar veremiyorum.

Sadece başını eğip, alaycı bir selamla iki parmağını kaldırdıktan sonra, dönüp erkekler soyunma odasına doğru kasıntı adımlarla uzaklaşıyor.

Onun sırtına bakarak somurtmayı bırakamıyorum, acınacak bir şekilde suskunum. Evet, "*pislik*" demek için daha iyi bir yol bulmalıyım.

Neden beni bu kadar sinirlendirdiğini bile bilmiyorum.

Muhtemelen o çocukça *Miss New York* lakabı ve her zaman habersizce ortaya çıkmasıdır. Ya da beni kanepesinde uyumakla dalga geçerek ölü kıza takıntımı bırakmamı sağladığı gülünç derecede uygunsuz tavrıdır.

Ya da belki de sadece çok uzun boylu olmasıdır.

Hayatım boyunca kısa boyluydum.

Ve birden fazla kişi beni küçük hissettirmeye çalıştı, cesaretimi kırarak yer kaplamamı engelledi.

"... Merhaba?

Bayan?" Oh.

Trisha benimle konuşuyor.

Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi ona çevirip boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Peki, üyelik planları hakkında ne dersiniz?"

Kısa bir süre sonra aylık deneme planı ayarlandı. New York'ta her şeyin pahalı olmasına alışkın olduğum için, bunun ne kadar ucuz olduğuna neredeyse şok oldum.

Üç aylık plana karar versem daha da fazla tasarruf edebilirdim. Ama belki de cesetleri düşünüyorum, panikleyip şehirden kaçmadan önce kaç tanesine tahammül edebileceğimi sessizce merak ediyorum.

Ya da sadece dramatik davranıyorum ve aslında aklımda ağaçlıklı yollar ve bu yollarda koşmanın ne kadar güzel olacağı var.

gün doğumu, üyelik gerekmez.

İç çekerek, beş dakikalık hızlı bir esneme egzersizi yapıyorum ve ardından televizyonda *House Hunters* programını izleyerek koşu bandına geçiyorum.

Hafif bir koşuya daha yeni başlamıştım ki, erkekler soyunma odasının kapısı açıldı ve Lucas Graves spor çantası olmadan dışarı çıktı.

Bana bir bakış attı — çok uzun süren bir bakış, neredeyse kendi ayağıma takılıp düşmeme neden oldu — sonra televizyona baktı.

Bir şekilde, kanalı *Better Call Saul*'a çevirir, sonra benim yanımdaki koşu bandına çıkar ve sabit, hızlı bir tempoda koşmaya başlar.

Vay canına.

Adam beş saniye içinde sıfırdan güçlü, şiddetli bir koşuya geçiyor. Neredeyse kapıdan fırlayan bir yarış atı gibi.

İki dakika boyunca hiç nefes nefese kalmadan koşuyor.

Bu. Çok. Kötü.

Aklım korkunç yerlere gidiyor, bu kadar spor delisi bir dayanıklılığa sahip vücudunun başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

"Ben de izliyordum, biliyorsun," diye mırıldanıyorum, artık dayanamayacağım noktaya geldiğimde.

Bana bakmıyor, geniş göğsü derin ve düzenli nefeslerle inip kalkıyor.

"O zaman geri değiştir. Başparmakların var, değil mi?" Omuzlarını silkerken bakışları dijital ekranlarda kalıyor.

"Evet, başparmağım var. Çok dikkatlisin." Gözlerini dikip, orta parmağımı kaldırmak yerine başparmağımı kaldırmayı başardım. Bugün nazik davranıyorum.

Başımı sallıyorum, onun saçmalıklarına hazır olarak, ama görünüşe göre o da kendini tutuyor.

"O zaman geri değiştir," diyorum, kaşlarımı çatarak, ama sonra koşu bandını yavaşlatıp iniyorum.

Yanan ayaklarımı bir saniye yere dayadım, sonra TV'nin altındaki küçük konsol masasından uzaktan kumandayı alıp kanalı tekrar programıma çevirdim.

Ses değişmeden önce makinemize geri dönemedim ve Bob Odenkirk, kahvaltıda kedi yavrusu yiyen gibi görünen birkaç kartel üyesine bağırmaya başladı.

"Evet.

Evet.

Görünüşe göre bugün bir polisi saldırmaktan tutuklanacağım. Kafamı kaldırıp televizyona, sonra da Lucas'a sert bir bakış attım.

Telefonunu çıkarmış, ekranına dokunurken adımlarını bile bozmuyor. Roku logosunu görüyorum.

Oh, tam bir *pislik*. Bu televizyona senkronize edilmiş bir uygulaması var ve o sadece...

Ah!

Boğazımdan küçük bir homurtu kaçıyor. Hala uzaktan kumandayı sıkıca tutarken, *House Hunters* kanalına geri dönmek için düğmeye basıyorum ve tüm bu süre boyunca ona keskin bir bakış atıyorum.

Hâlâ başı eğik, yüzü okunaksız, televizyon tekrar değişiyor.

"Oops," diye fısıldıyor. "Butterfingers."

"Elin kayıyor da neymiş!" diye tıslayarak, düğmeye tekrar basıyorum.

"Dostum, sakıncası var mı?"

Ellerini açar.

Uzun, rahat adımlarıyla, bu hareket belindeki kasları, terle nihayet koyulaşmaya başlayan A tişörtüne tehlikeli bir şekilde gerginleştiriyor.

"Bu lanet şeyin nesi var bilmiyorum," diye yalan söylüyor. "Bugün bozuldu. Kendi kendine açılıp kapanıp duruyor."

Tam da telefonuna tekrar dokunurken, sahte masum bir bakışla bana bakıyor.

Tam da o anda, hayatım buna bağlıymış gibi *düğmeye basmama* rağmen, televizyon aptalca gerilim dizisine geri dönüyor.

"Nesi bozuk bilmiyorsun, ha?" Bu kadar sinirlendiğime inanamıyorum, ama yine de bir şekilde çaresizce sırtıyorum.

Aptal.

Bu sefer çok hızlı bir şekilde, parmak ucumla düğmeye basıyorum, tam da o ekranındaki düğmeye basarken. Televizyon, gürültü ve renklerin psikedelik bir kaleydoskopu gibi ileri geri titremeye başlıyor.

"Belki başparmağın kırılmıştır," diyorum. "Benimkiler çalışıyor, en son kontrol ettiğimde."

O zaman eline tembelce bakar ve başparmağını telefonundan kaldırır.
"Öyle olmalı. Şuna bak. Şimdi sabit kalmalı."

Burun kıvrıp tekrar kanalımı değiştiriyorum, hızımı artırmaya ve normal bir antrenman yapmaya çalışırken başımı sallıyorum.

İki parmağımı gözlerime, sonra da ona doğrultuyorum.

Seni izliyorum.

Bu gök gürültüsü mü, yoksa boğazından çıkan düşük bir kahkaha mı? En azından kanal, hızımı tekrar artırdığımda değişmiyor.

Onun şakalarına sinirlenmek için ne kadar yorulmam gerekecek acaba? Ben de çocukların bana şaka yapacağını sanıyordum.

"Normal maaşla kimsenin alamayacağı büyük evlerle ilgili programları izliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Sen her zaman bu kadar yargılayıcı bir pislik misin?" diye soruyorum. Sesimi alçaltmaya bile zahmet etmiyorum.

Burada biz ve Trisha'dan başka kimse yok ve Trisha kulak misafiri olduğunu gizlemiyor.

"Sadece güzel kızlara," diye Lucas hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. Makineye takılıp neredeyse düşüyordum.

Koşu bandından düşmeden önce kendimi tutmak için barlara tutunmak zorunda kalıyorum.

"Tanrım. Sen gerçekten utanmazsın."

Lucas ifadesiz bir yüzle koşmaya devam ediyor, ama gözleri her şeyi ele veriyor, eğlenceyle parlıyor.

Bana baktığında, Ulysses'e kıyasla gözlerinin ne kadar sıcak olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

İki insanın gözlerinin birbirine benzemesi garip, ama içlerindeki ifade gece ile gündüz kadar farklı.

Gözlerindeki kahkaha kaybolurken, bakışları keskinleşiyor. "Merak etme, New York. Bana kızmaktan çok hoşlandığın için ben de sana uyum sağlamaya çalışıyorum."

Dişlerimi gösteririm. "Yapma. Bugün olmaz, *Memur Dick*," diye fısıldarım.

"Memur Graves. Richard değil. Unuttuysan, adım Lucas Graves."

Hay aksi.

"...ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Sanırım öyle, ama bir hanımefendinin yanında bunu söylemek pek kibar olmaz."

Tanrım.

Onun yavaş konuşması, melas gibi, tatlılık ve alaycılığın birleşimi gibi. Ve ne yapacağımı bilmiyorum, özellikle de hala beni delip geçen gözlerle izlerken.

Ona burun kıvırıyorum.

"Ben bir hanımefendi değilim ve Miss New York da değilim. Zaten güzellik yarışmaları için hep çok kısa boyluydum."

O burun kıvrır. "Sana neden öyle dediğimi kim söyledi?" Ama ses tonu, tam da bu yüzden bana öyle dediğini gösteriyor, ancak ayıldıkça bu ton kayboluyor. "Bu arada, seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum. New York'u kastediyorum."

Dünyanın en sinir bozucu adamı kulağımda konuşurken House Hunters'ı yarım yamalak izliyordum, ama şimdi tüm dikkatim onda, koşum hızım yavaşlayarak yürüyüş hızına indi. "Ne? Eski sevgilim hakkında bir şey mi öğrendin?"

Bir an için, sadece koşu bandındaki ayak seslerimiz var, ritmik olarak değişen darbeler.

Lucas kaşlarını çatıyor.

Ellerini tutamaçlara koyuyor, sanki bir sonraki cümleyi söylemeden önce desteğe ihtiyacı varmış gibi.

"Kızla ilgili bir şey değil," diyor. "Ama onu aradım. Araba garanti satış temsilcisi gibi davrandım. Bilirsin, her zamanki dolandırıcılık numaraları. Onu konuşturmaya devam etmek için nedenler bulmak çok kolay oluyor."

Roger'ı nasıl kızdırdığını hayal ederek gülmek istiyorum, ama midemdeki mide bulantısı buna izin vermiyor. "O böyle şeylerden nefret eder. Telefonu yüzüne kapattı mı?"

"Kötü küfürler yağdırmadan önce hayır. Ses tonu oldukça sinirliydi, sadece benim onu sıkıştırmamdan dolayı da değildi." Başını sallıyor. "Yine de, aramayı takip etmeye çalışmak için onu yeterince uzun süre hatta tuttu. Çok sofistike bir şey değil, biz NSA değiliz, ama konumları belirlemeye yardımcı olabilecek birkaç uygulamamız var." Gözleri benimkilere kilitlenir ve öyle kalır. "Bu sefer yapamadım. Sanırım bu tür şeylerden anlıyor."

Bu da onun nerede olduğunu bilmediğimiz anlamına geliyor ve adamın nerede olduğunu saklamak için bir nedeni olmalı."

Nefesimi içime çektim ve o kadar keskin bir şekilde sendeledim ki, kemerimden çıkmak zorunda kaldım.

"Bekle, sen... onun burada olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmaklarım, ona bakarken ve ona bakıyorum.

"Kesin olarak söyleyemem, Bayan Clarendon. Sizi takip etmiş olabilir ya da tamamen başka bir yerde olabilir." Koşu bandının arayüzüne dokunuyor ve sabit koşusu hafif bir jogginge dönüşüyor, sonra bana dönerek duruyor. "Saklanmak isteyeceği başka biri aklınıza geliyor mu?"

"Belki," diyorum şüphyle.

Sesimin neredeyse kırılmasından nefret ediyorum.

Roger gibi bir sapıktan korkmak istemiyorum.

"O gerçekten kontrolcü biriydi. Her an ne yaptığımı bilmek isterdi, ama tahmin edebileceğiniz gibi bu iki yönlü bir şey değildi. Benimle birlikte olmadığı zamanlarda nerede olduğunu oldukça gizli tutardı. Ama bazen bazı şeyleri yakalardım. Kumarhanelerden ve kulüplerden kibrit kutuları ve kartlar."

Lucas'ın çenesi gerildi. "Yani, kumar sorunu olabileceğini mi söylüyorsun? Mantıklı. Kız arkadaşını bu şekilde kontrol etmeye takıntılı, sapık eğilimleri olan bir pislik, kompulsif kumar sorunu olan bir profile uyuyor. Belki de onu bulmak isteyen bazı kötü kumarbazlarla takılmıştı."

Yutkunuyorum. "Yani sence o sadece saklanıyor ve bunun benimle bir ilgisi yok mu? Ya da mafya tefecilerinden falan kaçmak için şehirden ayrılıyor ve beni burada takip etmek ayrılmak için mükemmel bir bahane mi?"

"İki olasılık da var," diye kabul ediyor Lucas. "Ayrıca, sadece paranoyak bir pislik olması ve yalnız hayatında hiçbir şey olmaması da mümkün."

Vay canına.

Ses tonundaki ani sertliği ve bakışlarındaki parıltıyı beklemiyordum.

Neredeyse kıskanç gibi geliyor. Aşırı koruyucu.

Ve neredeyse bundan nefret etmiyorum.

"Peki, tamam." Kuru dudaklarımı yaladım. "Şimdi ne olacak?"

"Tetikte kalıp izlemeye devam ederiz," diyor gürleyen bir sesle. "Ve olağan dışı bir şey olursa beni ara, New York. Tereddüt etme. Ben yoksa, adamlarıma güvenebilirsin. Kurt sürüsünden daha küçük olsak da, burada çok iyi bir ekibimiz var."

"Delilah," diyorum anlamlı bir şekilde. "Beni aramamı istiyorsan, *Delilah*." Zayıf bir gülümseme zorluyorum. "Bayan Clarendon *değil*. Kesinlikle New York değil."

"Delilah." Sıcak, kısık sesli diliyle, kocaman bir kedi gibi adımı derin bir sesle mırıldanır.

Neyse.

Gözlerimi kaçırarak, ter damlalarıyla ıslanan alnımdan saçlarımı geriye doğru düzeltiyorum. "Peki, sıra dışı olaylardan bahsederken, gece yarısı duyulan garip sesleri mi yoksa başka bir cesedi mi kastediyorsun?"

"Her ikisi de, ya da ikisinin arasında herhangi bir şey."

"Anladım." Ellerimi tutamaçlara daha sıkı tutarak koşu bandındaki ekrana bakıyorum. Kalbim kendi kendine hızla atarken, koşmak birdenbire pek cazip gelmiyor.

Beynimin arkasında yanan soruyu nasıl soracağımı bulmak için bir dakika düşünüyorum. "Onun hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

Lucas derin ve yavaş bir nefes alır. "Dava detaylarını açıklayamam, New York. Bunu biliyorsun."

"Lütfen." O kadar çaresizim ki, hala o aptal takma adı kullandığını görmezden geliyorum. "Onu tanımadığımı biliyorum, ama... bilmem gerek."

Ciddiyetle düşünür, koyu gölgeli çenesine parmak eklemlerini sürter, hafif sakallarını tarar.

"Dürüst olmak gerekirse, henüz söyleyecek pek bir şey yok," diyor. "Ama birkaç saat sonra vardiyam başlayacak ve o zaman adli tıp kurumundan daha fazla bilgi alabiliriz. Henüz kimliğini kesin olarak tespit edemedik, ama ilk toksikoloji ve muayene sonuçları aşırı dozdan öldüğünü gösteriyor."

"Aşırı doz mu? Tanrım." Yavaşça nefes verip, içim boşalmış gibi hissedene kadar bekledim. "Yani o... o öldürülmemiş mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Şef açısından, eviniz suç mahalli olarak temizlendi. Tam bir arama sonucunda ilginç bir şey bulamadık. Muhtemelen yakında tekrar taşınabilirsiniz

tabii hala isterseniz. O kadar şeyden sonra o evde bir saniye daha kalmaktansa sokakta çadır kurmayı tercih ederseniz sizi suçlayamayız."

"Yani, benim endişelendiğim şey bu değil. The Rookery'de iyiyim." Kafamı sallıyorum. "Ama hala anlamıyorum. Eğer cinayet yoksa, o zaman nasıl oraya düştü?"

"En olası senaryo mu?" Lucas omzunun üzerinden, en azından artık telefonunun arkasından bizi izlerken biraz daha dikkatli davranan Trisha'ya bakıyor. Bana dönerek sesini alçaltıyor. "Kız muhtemelen tepede yaşayanlarla bir ilişkisi vardı. Ara sıra büyük, lüks partiler verirler ve zaman zaman konuklar kendi kirli eğlencelerine dalarlar. Kızın kafayı bulup senin evine gelmiş, bir şekilde içeri girmiş ve orada ölmüş olsa şaşırmam."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Tepedeki insanlar... Hangi tepe? Ben... oh." Anladığımda, nefesim kesiliyor. "O büyük ev mi? Yani..."

"Evet. Arrendells," Lucas isteksizce cevap verir, çenesini oynatarak.

çen

esini *Kahretsin!*

çalış "Beni işe alan insanlar," diye aceleyle söylüyorum, ona şüpheyle tırar bakarak.

ak.
"Mülakat sırasında bana *aile değerlerine* sahip birini aradıklarını söyleyenler."

"Her ailenin değerleri farklıdır." Başını sallar, beni neredeyse ihtiyatla izler. "Belki de yanlış insanlarla karışmışlardır. Kim bilir? Birkaç kötü karar, kimsenin istemediği bazı olaylar, ama yine de olan oldu. Bazen işler böyle yürür."

Kaşlarımı çatıp başım dönmeye başladı.

Uyuşturucu kaynaklı sefahat ile tanıştığım tutucu Ulysses Arrendell'i bir türlü bağdaştıramıyorum. Elbette, biraz fazla nazikti, ama çoğunlukla sadece çekiciydi — konuşma tarzı biraz tuhaf olsa da. Sanırım fazla resmiydi, ebeveynlerin seni yurtdışındaki çılgın pahalı yatılı okullara gönderdiğinde edindiğin türden bir konuşma tarzı.

Dilimi tutarak Lucas'a bakıyorum.

Neye inanacağımı bilmiyorum.

Bu iki adamı da tanımıyorum.

Lucas'ın bana bir nedenden dolayı yalan söyleyip söylemeyeceğini bilmiyorum, ayrıca Ulysses'in küçük partisinde bir kızın öldürülmesini gizlemek için çekici bir maske takıp takmayacağını da bilmiyorum.

Ama yine de, ilk izlenimlere güvenebilseydim, Roger Strunk ile asla çıkmazdım.

Sessizliğim çok şey ifade ediyor olmalı ki Lucas geniş omuzlarını silkiyor. "İnan ya da inanma, bu senin seçimin. Ben sadece bir teori sunuyorum."

Koşu bandını tekrar çalıştırıyor ve polis akademisi dışında başka bir yerde eğitim aldığını gösteren, zemini yiyip bitiren koşusuna geri dönüyor. Küçük bir kasabanın eğitim kampının onun gibi bir dayanıklılık yetiştirdiğini sanmıyorum.

Ama ben hiçbir şey söylemeden, kendi dalgın koşuma geri dönüyorum.

koş

uma Aramızdaki sessizlik rahatsız edici değil.

geri Onun varlığını görmezden gelemiyorum ve o da benim farkında.

dön Bu sürekli gerginlik, önümüzdeki beş dakika boyunca içimi kemiriyor.

üyor
um.

bir şekilde ateşkes gibi geliyor.

Sadece egzersiz zenimi bozduğu için değil. Ama bugün... nasıl desem, *iyi* davrandığı için.

Sadece işini yapıyor olsa da ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmesem de.

Birkaç dakika daha koşup, adımlarımı kalp atışlarımla ritmine göre ayarladıktan sonra, boğazımı temizleyip kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Az önce olanlar için özür dilerim." Diş çekmek gibi bir his. Özür dilemek konusunda hep zorluk çekmişimdir. Bu yüzden gerçekten gerekli olduğunda kendimi özür dilemeye zorlamam gerekiyor. "Geçen gün. Beni kontrol ediyordun ve ben ateş püsküren bir cadalog gibi davrandım. Özür dilerim."

Şimdi o bir an duraksıyor, toparlanmadan önce spor ayakkabıları gıcırıyor.

Yavaşlar ve bana uzun, sert bir bakış atar. Sürekli somurtkan yüzü, yakışıklı bir anlayışla, neredeyse zarif bir ifadeye dönüşür.

"Senin başına gelen boka kimse en iyi haliyle yaklaşamaz," diyor. "Benim duygularımı hiç incitmedin."

Şokta olduğu ve kendini tamamen kontrol edemediği için saldırgan davranan birini, *gerçek* bir pislik olan birinden ayırt edebilirim. Endişelenme."

Sırıtarak, at kuyruğumu omzumun üzerinden geriye attım. "Gerçek bir pislik olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum." Yüksek sesle burun kıvırdı. "Ama öyleyse bile, New York, sanırım iyi anlaşılabiriz."

"Bana öyle seslenmeye devam edip ölmeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Evet, Bayan Delilah." Gözleri parladı.

Aman Tanrım, hayır.

...Sanırım bir an yaşıyoruz.

"Sen çok saçmalıyorsun!" diye bağıyorum. Gülmekten kendimi alamıyorum, başımı sallıyorum.

En azından şimdi nefes almak daha kolay, ciğerlerimi zorlasam bile.

Eskiden çok kötü bir koşucuydum.

Her zaman ağzımdan nefes alırdım ve neden vücudumdan çok önce ciğerlerim pes edecek kadar nefesim kesildiğini merak ederdim. Annem bana burnumdan nefes almam gerektiğini, nefesimi ayarlamam ve kontrol etmem gerektiğini öğretti. Bunu öğrendikten sonra geri kalanı kolay oldu. O da aynı nedenlerden dolayı kötü bir koşucu olduğu için bunu öğrenmişti.

Hayatınızın büyük bir bölümünde tanımadığınız bir ebeveynle bu kadar çok ortak yönünüz olması garip bir şey.

Ama sanırım kan bağı çok güçlü ve gerçektir.

Kan hakkında düşünmek beni o zavallı kızın kırmızı izine geri götürüyor ve düşüncelerim donuyor. Ekranı bakıyorum, hızım, mesafem, kalp atış hızım... O zavallı kızı düşündüğümde her şeyin hızlanması muhtemelen şaşırtıcı değil.

"Lucas?" Adı ağzımda kalıyor. "Evet?"

"Sen..." Yanağımın içini ısıyorum. "Onun kim olduğunu öğrenirsen bana haber verir misin? Onun adını bilmem gerektiğini hissediyorum."

Tereddütlü bir nefes alır. "New York..."

"Biliyorum, *biliyorum*." Gözlerimi kapatıp kendime lanet okudum.

Neden bu kadar başlanıyorum? Neden onu sıkıştırıp, alamayacağım bilgileri soruyorum, bunun beni asit gibi yemesine izin veriyorum?

"Aile onun adının açıklanmasını istemiyorsa, yasal olarak bunu yapamazsınız, değil mi? Anlıyorum. Ama yapabiliyorsanız, ltften yapın. Yakında eve geri dönmeye karar verdim. Fazladan alana ihtiyaım var ve kötü bir anının beni kovmasını istemiyorum. Ayrıca, onun hayaleti ile birlikte yaşayacağım." Bir süre durup i çekerek, "En azından kim olduğunu öğrenecek kadar ona saygı duymam gerekmez mi?" diyorum.

Onun bana soğukkanlı ve değerlendirici bir şekilde baktığını hissediyorum, ama gözlerimi ekrandan, rakamlardan ayırmıyorum.

"Tamam, Bayan Delilah. Elimden geleni yapacağım," diyor sonunda.

"Oh. Oh, teşekkür ederim!" Bu inatçı, rozetli mağara adamına bu kadar glmsediğime inanamıyorum.

Tabii ki, o hiçbir şey söylemiyor.

Sessizce, birlikte ve ayrı ayrı, biraz daha koşmaya devam ediyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizin ritmine göre hareket ediyoruz.

KISKANÇLIKTAN KIZARMAK (LUCAS)

Delilah Clarendon'un tuhaf bir kız olduğunu söylemeliyim.

Hayaletlerle mi yaşıyor?

Ama yine de, hepimiz öyle değil miyiz?

Devriye arabamın sürücü koltuğuna çökmüş, her zamanki yerim olan meydanın köşesinde park etmiş durumdayım. Kitabımın üzerinden etrafı gözetliyorum.

Bugün Kristin Hannah'ın *The Great Alone kitabını* okuyorum.

Yazım iyi olduğu sürece tür konusunda seçici değilim.

Ancak, bu güzel Alaska dramasına kendimi kaptırmakta zorlanıyorum ve bunun yazımla hiçbir ilgisi yok.

Görünüşte, bugün diğer günlerden farksız.

Tembel öğleden sonra ışığı kasabaya yayılıyor, insanlar işlerini halletmek için dolaşıyor. Kasaba meydanı, Redhaven'ın kalbi.

Burada yaşayanların yarısının buradan geçmesi alışılmadık bir durum değil ve nazik bir polis memuru etrafı gözetlemek isterse, burası en uygun yer.

Benim izlediğim yer The Rookery.

Delilah bugün dışarı çıkmadı, en azından benim vardiyamda.

Neden bu durum beni rahatsız ediyor bilmiyorum, onun nasıl olduğunu merak etmenin dışında.

O şüpheli değil.

Kafamın arkasında bir ses, onun gelmesi gerekip gerekmediğini merak
Ol ediyor.

ma

sa Güzel yüzü ve yardıma muhtaç kız havası
da.

sağduyumu bulandırmasına izin versem.

Bu oldukça akıllıca olurdu.

Şehri terk etmek, cinayetten yakalanmadan önce Büyük Elma'dan kaçmak. Cesedi de yanında götürmek. Kimliğini alıp kızın cesedini eve bırakmak, sonra polisi arayıp orada Jane Doe'yu bulduğunu iddia etmek.

Ve ben de ona kanmıştım çünkü onu yeterince kurnaz görmüyordum.

Gördüğüm tek şey, imkansız bir durumda sıkışıp kalmış, gururlu ve inatçı, bunu görmek istemeyen başka bir kadın olduğunda değil.

İlk düşüncem şüphe değildi.

Belki onu kurtarabilirim.

Bunun yerine böyle düşündüm.

Kahretsin.

Delilah, Celeste'ye hiç benzemiyor ve kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını açıkça belli etti. Suç mahallinde neredeyse fazla sakin olduğunu düşünecektim.

Ama içten içe öyle olmadığını biliyorum.

Tüm o küçük korku belirtileri ve keskin sözler, onun titreyen parmaklarını tutup gözlerindeki korkuyu yok etmek istememe neden oldu.

Ayrıca, karakterleri çok iyi değerlendirebilecek kadar uzun süredir bu işin içinde olduğumu düşünmek istiyorum.

O kız temkinli davranıyor.

Suçsuz.

Şu anda da yerel nalbur dükkanının sürgülü çift kapısından çıkıyor, bu da neden onu The Rookery'den ayrılırken hiç görmediğimi açıklıyor. Taşdığı şişkin poşetlere bakılırsa, benim devriye görevim başlamadan önce bile ayakları yere basmış ve işlerini halletmeye başlamış.

Kahretsin.

Üstelik yanında biri var.

Kahretsin.

Ulysses Arrendell, sıcak bir gülümsemeyle onun elinden birkaç şişkin çantayı alırken şahin gibi etrafında dolaşıyor. Birlikte, The Rookery'nin karşısındaki meydana park etmiş Kia'ya doğru yürüyorlar.

O da gülümsüyor.

Gülüyor, sanki o zararsız bir kasaba şakacısıymış gibi başını sallıyor, bir skandal bekleyen yürüyen bir skandal değilmiş gibi.

Bu kıskançlığın bir işareti mi?

Evet, lanet olsun.

Bunun kanımı kaynatmaması gerektiği de umurumda değil.

Yüzümü parçalamaya hazır olan o yakışıklı tuhaf çocuğu gözlüyorum. *Bundan* hoşlanmıyorum.

Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.

Biliyorum, bana düşmez. O yeni gelen kız ve insanlarla tanışacak, arkadaşlar edinecek. Bu taze suratlı vampir sikici çocuk dışında başka biri olsaydı...

Siktir!

İçimde tuttuğum hırıltı boğazımı çiziyor.

Devriye arabasından atlayıp yanına gidip biraz konuşma isteği de öyle.

Tabii ki, kişisel nedenlerle rozetimi kötüye kullanmam. Ama bu gerçekten kişisel bir mesele mi?

Yoksa polis içgüdülerim mi *tehlike* diye bağırıyor? Böyle düşünen tek deli ben olsam bile.

Arrendell'ler hakkındaki düşüncelerimi başkalarıyla paylaşırsam, beni doğrudan bir psikiyatriste gönderirler ya da belki de izne çıkarırlar.

İki saniye sonra pes etmek üzereydim.

Oraya gidip selam vermek için uyduruk bir bahane bulmaya iki saniye kalmıştı, Delilah'a zaten bildiği şeyi söylemek için olsa bile: Davayla ilgili yeni bir bilğim yok ve muhtemelen bir süre de olmayacak.

Güzel çocuğa orada olduğumu hatırlatmak istesem bile.

Neyse ki, telefonum kötü bir karar vermemi engelliyor ve ön panelde şiddetle titriyor. Arayan numaraya hızlıca baktığımda, bunun adli tıp kurumundan olduğunu görüyorum.

Kahretsin.

Belki de yeni bilgilerim olacaktır.

Bowden Şefi'ni değil de beni aramaları çok şey ifade ediyor.

Telefonumu alıp kaydırıyorum. "Teğmen Graves."

"Lucas?" Dr. Nicholas Morales'in dostane sesi telefondan geliyor. Onunla pek çalışmıyoruz, aktif cinayet davası olmayan küçük bir yer burası, ama karşılaştığımızda her zaman profesyonel ve biraz konuşkan davranıyor. "Umarım bir şeyi bölmemiştir? Onu bulduk." O konuşmasını bitirince koltuğumda dik oturdum. "Kimliğini kesin olarak tespit ettik ve ölüm nedenini de bulduk."

EMMA SANTOS.

Saatler sonra, o isim hala kafamdan çıkmıyor. Kaliforniya, Los Angeles'tan Emma Santos. Sadece yirmi iki yaşında. Ölmek için çok genç bir yaş.

Sokak devriyesinden ayrılıp ofise döndüm ve günümü yine kaptanımın masasını çalarak bitiriyorum, bu sefer dava raporlarımı hazırlamak için. Adı sayfanın en üstünde yazıyor, suç mahalli fotoğraflarımın baskıları üstüne iliştirilmiş. Morales'ten otopsi raporunu da e-posta ile aldım, birkaç fotoğrafla birlikte.

Ön toksikoloji sonuçları doğrulandı. Aşırı dozda uyuşturucu. Kokain.

Vücudunda bir bizonu öldürecek kadar uyuşturucu vardı. Delilah'ın parlak yeni zemininde kalbi durdu.

Kalemin ucunu ısırarak sayfalara bakıyorum. Kahretsin, bu doğru gelmiyor.

Görünüşte, her şey mantıklı. Kolay bir hikaye.

Genç Arrendell veledi, yine özel bir hayır galası düzenliyor ve kim bilir nereden gelen yabancılar getiriyor. Sonra bu kız uyuşturucusuyla geliyor ya da kokainman bir yabancıdan alıyor, biraz fazla kaçırıyor, kafası çok iyi oluyor ve Delilah'ın evine doğru tepeyi yuvarlanıyor, içeri dalıyor, uyuşturucu kalbi vurduğunda yere yığılıyor ve ölüyor.

Hatta onun izleyeceği yolu bile hayal edebiliyorum. Konak, şehrin o tarafında sokakların ormanla birleştiği yerde yükseliyor ve iyi yürüyüş parkurları olan birkaç nokta var.

Karanlık, dik ve garip bir yer olsa bile yolunu bulmak zor olmazdı.

Ama Los Angeles'tan buraya ne halt etmeye gelmişti?

Bir de *topuklu ayakkabı* giyyordu.

Eğer hikayemiz buysa, teknik olarak aşırı dozda intihar olur, kaza olsun ya da olmasın.

Sorun şu ki, bu çok kolay.

Ayrıca, Delilah eve vardığı anda birinin kaçtığını gördüğünü söyledi. Belki de cesedin orada olduğunu bilen ve bunu örtbas etmek isteyen biri.

Hatta belki de o cesedi oraya *koyan* kişi.

O bana mülkte birini gördüğünü söylediğinden beri bunu düşünüyorum ve bu içgüdü beni giderek güçlenen bir teoriye sürüklüyor.

Teknik olarak, Emma Santos'un davası kesin ve net olmalı.

Yapılacak tek şey, en yakın akrabalarını bulmak, onlara haber vermek ve bunu aşırı dozda uyuşturucu kullanımından kaynaklanan kaza sonucu ölüm olarak resmen ilan etmek.

Ancak, ölen kızın topukları sivri hançerler gibi beynime saplanmış durumda.

O büyük eski evden ormana doğru sendeleyerek yürümek, o ayakkabılarla kolay olmamalıydı, özellikle de uyuşturucunun etkisi altındayken, önce ayak bileğini kırmadan.

Evet, siktir et.

Davayı biraz daha açık bırakacağım. Kendi

araştırmamı yapacağım.

Şimdilik sessiz kalacağım.

Dijital dava dosyasına bir not yazıp, klasördeki çıktının üzerine aynı notu yapıştırıyorum.

Çözülmemiş. Olası teorileri ve şüphelileri araştır. Gizliliği koru ve yakınlarına haber vermek için bekle.

Bunun için kaptan veya Şef Bowden'in onayını almam gerekecek, ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

Sezgilerim nadiren yanılır ve onlar da bunu bilir.

Ama artık eve gitmeliyim. Belki The Rookery'ye uğrayıp Miss New York'u kontrol etmeliyim. İçimden bir ses ona daha yakından bakmam gerektiğini söylüyor.

Onun yapışkan eski sevgilisi, Emma'nın cinayetiyle bağlantısı olmasa bile, birçok açıdan sorun yaratabilir.

Ayrıca, Ulysses Arrendell'in onu takip etmeyi bırakmaması hoşuma gitmiyor. Emma hakkında da ona soru sormam gerekiyor, bu duvarla konuşmak gibi olsa bile.

Eğer Emma onun randevularından biri, şeker bebek, akşam kaçamağıysa, bu önemli. Özellikle de misafirlerinden hangisinin ona kokain temin edebileceğini biliyorsa.

Arrendell kardeşlerin mankenler ve aktrislerle yüksek sosyete ortamlarında dolaştıkları düşünülürse, bu makul bir ihtimal. Bu onu suçlu yapmaz.

Eminim ki, her şeyin onun suçu olduğunu iddia ederek uyuşturucu suçlamalarından kurtulacaktır. Onun sert uyuşturucuları çıkardığı sırada, sadece hoş bir sohbet ediyorlardı.

Yine de.

Bu, ne haltlar döndüğünü daha net bir şekilde ortaya çıkaracaktır.

Belki de onu alıp Delilah Clarendon'dan olabildiğince uzağa fırlatma isteğimi yenmeme yardımcı olur.

O adamda bir terslik var. Hatta bütün ailede.

Sorun şu ki, büyük paralar onların gizli kalmalarına ve rüşvetle insanların kalplerini ve zihinlerini kazanmalarına yardımcı oluyor, her yere büyük bağışlar yapıyorlar ve kendilerini doğru davalarla özdeşleştiriyorlar, böylece dünya onların zengin kıçlarını öpmek için sıraya giriyor.

En fazla duyduğun şey, onları Marquis de Sade'nin manevi mirasçıları gibi gösteren söylentiler, dedikodular ve komplolar. Heyecan verici zindanlar, seks partileri, sahte insan kurbanları, bu tür şeyler.

Hiçbiri yeterince gerçekçi değil, kesinlikle kanıtlayabileceğiniz hiçbir şey yok.

Tabloidler her yıl haber yapmak için gelirler ama nefes nefese fısıltılardan başka bir şey bulamazlar.

Hepsi ağızdan ağıza yayılan, Twitter'da ergen gibi davranan insanların yazdıkları şeyler — tabii başlangıçta gerçekten ergen değillerse.

Sanırım bu piçler bundan hoşlanıyor.

Hayali skandallar, itibarlarına biraz yaramaz bir heyecan katıyor ve bu da kasabada olduklarında tüm bekar kızları -ve birkaç bekar olmayan kadını- biraz titretiyor. Kardeşlerin en çok istediği şey budur. Daha fazla kötü çocuk itibarı.

Tanrı biliyor ki Arrendell'ler bu gece boyu süren partilere asla yerli halkı davet etmezler.

Her neyse, küçük deri zindanlarında kimi sikmek isterlerse, bu *onların* bileceği iş.

Bu umurumda değil.

Benim umurumda olan, onların incittiği ve halının altına süpürdüğü insanlar. Benim umurumda olan, onlar yüzünden kaybettiğim insanlar.

Hiçbir şeyi kanıtlayamam. Yapamam.

Elimde hiçbir şey yok. Ceset bile yok.

Ama sana söz veriyorum, ne kadar çılgınca gelirse gelsin, onlar beni mahvettiler.

Bir zamanlar, Montero Arrendell kız kardeşimi öldürdü. Sence böyle bir adam nasıl çocuklar yetiştirir?

Hırlayarak, zihnimi bu morbid düşüncelerden uzaklaştırıyorum, yoksa beni anılarımın derinliklerine sürükleyecek, son çalışmalarımı kaydedip sandalyemden fırlayacağım.

Çıkarken, Mallory'ye her zaman onu güldüren bir öpücük gönderip vedalaşıyorum. O ise hayalperest bir bakışla telefonuna dalmış bir şekilde bana el sallıyor, takım elbiseli Koreli bir adam ise ona flörtöz bir gülümseme atıyor.

Garip bir oyun.

Ama benim aklım hala Delilah'ta.

Kuyruğum yanıyormuş gibi beni kovacak mı diye merak ediyorum, o yıldızlarla dolu mavi gözleri saf gururlu kinle ve indigo rengi bir parıltıyla parıltıyor.

Bu beni neredeyse gülümsetiyor. Kahretsin, ben mahvoldum.

Ve istasyondan çıktığımda başka kimi göreyim ki, New York'un ta kendisi, Kia'sı caddede ilerliyor, arkasında o kadar yüksek kutular yığılmış ki, eminim arka aynadan göremiyordur.

Öncekinden daha kötü.

Görünüşe göre, onunla birlikte geldiği o dayanıksız taşınma kutularından çok daha fazlası var.

Onu kenara çekip bu konuda dostça bir uyarıda bulunmalıyım.

Bunun yerine, arabama binip onun peşinden gidiyorum.

Aramızda sadece birkaç araba var, neredeyse aynı RAV4'lere binen iki futbolcu annesi — biri sisli deniz yeşili, diğeri sisli deniz mavisi — arka koltukları çocuklarla dolu olarak geçiyorlar.

Muhtemelen onu takip ettiğim çok bariz, ama belki futbolcu anneleri onun görüşünü engelliyor — ya da belki de o kutuların arkasından beni görmemiştir, çünkü açık sürücü tarafındaki pencereden dışarı uzanan bronzlaşmış, dövme kolunu görüyorum, sanki bunu telafi edecekmiş gibi başını yana eğip yan aynaya bakıyor.

Senin geldiğin yerde, New York'ta böyle mi araba kullanıyorlar? Merak ediyorum.

Şehir meydanına vardığımızda, futbolcu anneleri kavşaktan sola saparken, ben sağa dönüp Delilah'ın arkasında durdum, tam da o The Rookery'nin önüne park ederken. Ben frenleri kesip kapıyı açtığımda, o çoktan arabadan inmiş, Kia Sportage'ının arka bagaj kapağını açıyordu.

Ve tam bir çığlık koparıyor. Siktir!

Çığlık atarak, üzerine devrilen birkaç büyük kutuyu başıyla örtüyor. Küfürler savurarak arabamdan atlıyorum ve omzumla onu kenara itiyorum, sırtımı karton duvara çarpıp omuzlarımla onu tutuyorum.

Bu hareketimden dolayı kafamın arkasına keskin bir köşe çarpar, ama neyse ki içindeki şey canımı yakmaz.

Çok.

Delilah bir tarafa sendeledi, koyu renkli saçları etrafında uçuşuyordu. Şimdi dikleşiyor ve bana göz kırpmıyor.

Önce bana, sonra devriye arabama bakıyor, yüzünde tek bir soru var.

Sen nereden çıktın böyle?

"Şey," diye kekeledi. "İyi misin?"

"Ölüm belgemde 'düşen kutu' yazmayacak," diyorum. "Ama lütfen bu karışıklığı düzeltebilir misiniz, hanımefendi? Ben Atlas olmak için yaratılmamışım."

Dudaklarında şüpheli bir seğirme var. Sanki gülmek istiyor ama bana bu zevki tattırmayacakmış gibi.

Hemen yanıma gelip kutuları yeniden dengeledi, parmak uçlarına basarak kutuları olabildiğince geri itti, böylece yük benden kalktı.

Bu kadar yakinken, onun ne kadar *minik* olduğunu fark etmemek imkansız.

Bunu unutmak kolay. Cesur kişiliği çok yer kaplıyor, onu küçük ve zayıf bulmaya cesaret edemiyorsunuz, ama gerçekte o sadece bir kedi yavrusu —her şeyden çok bacakları var.

Bacakları ve bir erkeğin ellerine tam sığabilecek kadar yuvarlak, kıvrımlı kalçaları.

Sertleşmiş penisim bu görüntüyü çok seviyor.

Neredeyse bana yapışmış, sıkıca sarılmış durumda.

Kahretsin, onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Sert görünüşünün altında, yumuşak bir sıcaklık yayıyor, omzunun üzerinden kıvrılan ejderhanın her hareketiyle gerilmesini, dişlerini alt dudağına batırarak odaklanmasını izlerken tüylerim diken diken oluyor. Bu, gülümsemesinin ortasında birleşen mükemmel yuvarlak küçük tomurcuğu vurguluyor.

Ve lanet olsun, bugün çok güzel kokuyor.

Meyveli, tatlı ve hafif bir koku - sanırım armut ve biraz da çiçek kokusu. Bu ateşli koku, dayanılmaz bir kadın.

Bu koku beni o kadar etkiliyor ki, bacaklarımın altından kayıyor, dizlerim titriyor ve midem sıkışıyor.

Ne oluyor lan?

Şimdi sırası değil.

O potansiyel bir şüpheli ya da potansiyel bir takipçi kurbanı, ya da daha kötüsü olduğu zaman değil.

Lanet olsun, dostum.

Kafanı yerine tak.

Kafam dinliyor.

Ama sikim kesinlikle dinlemiyor.

Geri çekilip bana tuhaf bir bakış attıktan sonra "Artık bırakabilirsin" diye mırıldandığında biraz rahatladım.

Hiçbir şey daha düşmediğine sevindim ve yavaşça uzaklaştım. "Bütün bunları mı çıkarmaya çalışıyorsun, yoksa belirli bir şeyi mi?"

"Sadece birkaç küçük şey. Elektrikli su ısıtıcısı, bu çantadaki tuvalet malzemeleri..." Beni geçip, el yapımı sabunlar ve kokularla övünen küçük bir yerel yatak ve banyo butiğinin logosu bulunan şişkin bir plastik torba kapıyor. Sonra başka bir şey daha kapıyor, ama yere düşmeden önce ne olduğunu göremiyorum.

İnce bir kutu açılır.

Mor bir vibratör ortaya çıkıyor. Deli gibi sırtıyor olmalıyım.

Delilah dehşetle bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Dilimin ucunda biriken tüm o ukala sözlerle onu canlı canlı derisini yüzmeme bekliyor.

"Şey..." diye kekeliyor, yerinde donmuş, boğazını temizlemeye çalışıyor.

"Bunu düşürdün," diye homurdanıyorum, yapmak istediğim tüm boktan, alaycı yorumları geri çekerek.

Sadece eğilip, kutuyla birlikte onu da alıp ona geri veriyorum.

Bunun günler önce onun içinde olabileceğini nasıl görmezden geldiğimi bilmiyorum. Yakından bakıp yeni olup olmadığını anlayacak kadar zekam yok.

Kaşları neredeyse yüzünden uçacak gibi.

Bu konuda ona azarlamadığım için kimin daha şaşırdığını bilmiyorum.

Yazık.

Yine de, kızaran yüzünden uzun saçlarını geriye doğru tararken ve çantaya geri koyarken gözlerim oyuncağın üzerinde kalıyor. "Şey, sıcak tencereyi getirir misin? Onu almaya çalışırken başka bir şeyi devirmek istemem..."

Aynen öyle, normal bir ilişki varmış gibi davranıyoruz.

Onun bacaklarının arasına o küçük mermiyi sıkıştırıp havai fişekler patlattığını hayal etmiyorum.

O da, *benim* onun kendini neyle tatmin ettiğini bildiğimi bilerek, yüzlerce çeşit kırmızı renge bürünmüyor.

Onu daha da sert bir şekilde orgazma ulaştırabileceğim yüzlerce yolu zihnimde saymıyorum.

Sadece sessiz kaldığım ve onun yığınının tepesine ulaşacak kadar uzun olduğum için kafamı koparmasını bekliyorum.

"Madem bu kadar nazikçe sordun. Daha büyük olanını benim için sakladığın için teşekkürler." Onun dar gözlü, *siktir git* bakışına sırtarak karşılık veriyorum. Sonra sıcak tencerenin olduğu kutuyu yakalayıp kolumun altına sıkıştırıyorum. "Başka bir şey var mı patron hanım?"

O burun kıvrır. "Hayır. Sanmıyorum."

Çantasını koluna asar ve Kia'nın bagaj kapağını açmak için parmak uçlarına yükselir, gömleği yukarı kalkarken bronzlaşmış karnını görürüm. İnce tişörtü göğüslerine biraz fazla sıkı oturur.

Bakmayı kes.

Neredeyse kafamı tutup çevirip bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kalıyorum ve o bagaj kapağını kapatırken ben de B&B'nin çitine bakıyorum.

"Yolu göster," diyorum.

"Gerek yok," diye itiraz ediyor Delilah. "Kutu o kadar ağır değil. Buradan ben taşıyabilirim. Sadece uzanamıyordum."

"O zaman odanın kapısını nasıl açacaksın?" Omuz silkiyorum. "Dediğin gibi. O kadar ağır değil. Ben hallederim."

"Yer diye bir şey var, memur bey. Eşyaları yere koyup ellerini boşaltabilirsin, mesela anahtarları almak için," der en alaycı ses tonuyla.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun? Kas diye bir şey var, böylece zaman kaybetmene gerek kalmaz."

"Sen ne dersen o, Herkül." Gözlerini devirip başını sallar, bu sırada gülümser.

İçimde hissettiğim o küçük sızı hoşuma gitmiyor. Çünkü Ulysses Arrendell ona yardım ederken gülümsemesi çok daha kolay geliyordu.

Bu yüzden mi bu kadar sinirli ve zehirliyim?

Kızların soyunma odasına gizlice bakan lanet bir çocuk gibi birine aşık oldum ve şimdi, onu saçından çeken ahmak yerine ona gülümseyen adamdan hoşlandığı için kıskançlık mı duyuyorum?

Büyü artık, dostum.

Kafamı mahveden Emma Santos davasını suçla ya da onu çığlık attıran o mor küçük roketi.

Beni kapıdan içeri, yürüyüş yolundan yukarı ve B&B'nin serin gölgeli iç kısmına götürmek için dönüyor. Onun odasına çıkmak için merdivenleri tırmanıyoruz. Kapıyı açmadan önce bir saniye tereddüt ediyor ve yine ihtiyatlı bir ifadeyle kilidi açıyor.

Bana baktığında ne görüyor?

Hiç bu kadar anlaşılması zor bir kızla tanışmamıştım.

Beni sürekli nefret mi ediyor, iki saatte bir dakika kadar mı seviyor, yoksa tamamen kayıtsız mı kalıyor, anlamak çok zor.

En azından onu çok sinirlendirdiğim zaman bunu anlayabiliyorum. Elimde değil. Küçük konuşmalarda iyi değilim.

Ya doğrudan gerçekleri söylerim ya da sessizliği aptalca bir şakayla doldururum, ama sanırım bazı insanlar bu küçük kasaba mizahını sevmiyor.

Onu içeride takip etmemi engellemiyor.

Oda, Janelle'in ev gibi rahat tarzında, her yerde fırırlar ve dantellerle dekore edilmiş bir süit. Yatak odasına açılan kapı kapalı ama oturma odası ve mutfak oldukça rahat görünüyor.

Kutuyu cilalı ahşap yemek masasının üzerine koydum. "Yarı yarıya yerleşmişsin gibi görünüyor. Eve taşınmadan önce biraz daha kalacak mısın?"

Delilah, kalçalarını sallayıp saçlarını savurarak banyoya girip kaybolur.

Sesini, hışırdayan çanta eşliğinde duyuyorum.

"Bir iki gün kadar, sanırım," diyor. "Ulysses evi benim için tekrar temizletmeyi teklif etti ve taşınmama yardım edeceğini söyledi."

Siktir, siktir, ayrıca *siktir*.

Boğazımdan yükselen keskin, ani ve titreşimli hırıltıyı durdurmak mümkün değil.

Delilah'ın başı kapı çerçevesinden dışarı çıkıyor. Bana göz kırpmıyor.

"O neydi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum ve lanet olası ağzımı kapatıyorum.

Arrendell'in o oğlanının neden Delilah'a bu kadar yaklaştırmaya çalıştığını merak etmeme gerek yok.

Zaten nedeni açık.

O muhteşem bir kadın. Yeni geldi. Bu da onu heyecan verici kılıyor.

Neyse ki, onun tipi olduğunu sanmıyorum.

O lanet olası büyük malikanenin içinde birden fazla Hollywood aktrisinin kaybolduğunu gördüm, karartılmış camlı arabalarıyla tepedeki dolambaçlı yolu tırmanıyorlardı. Arrendell'ler para ve şöhretle iç içe. Delilah'ın öğretmen olarak hayatı boyunca kazanacağından daha pahalı elbiseler giyen kadınlar, sadece hafta sonu zengin bir pisliğin sarayında takılmak için.

Delilah gibi sert, küçük bir New Yorklu kavgacı kız mı?

Hayır.

Ulysses bu işe meydan okumak için girmedikçe olmaz — bu çok çirkin bir düşünce.

Bu beni daha da sinirlendiriyor.

Onu bir zafer gibi ele geçirdiğini, sonra da "kazandığında" onu lanet bir çöp parçası gibi bir kenara attığını hayal ediyorum.

Burada olmamalıyım.

Görevimi yaptım, eşyalarını getirdim ve şimdi o banyodan çıkarken, bu sefer alışveriş çantası olmadan, mutfak masasının başında bekliyorum.

Ellerini beline koyarak duruyor.

"Ee, davada yeni bir gelişme var mı? Sana soğuk bir bira ısmarlayacağım." İndigo mavisi gözleri üzerimde dolaşıyor. "Yani, sen bira seven birine benziyorsun. Stout, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen de polis olmadığından emin misin? İyi tahmin." Yine de, alaycı ses tonunun ve ironik bakışının arkasında bir şeyler saklı. Beni kaşlarımı çatmaya iten rahatsız edici bir şeyler. "Bu davaya çok bağlısın, değil mi?"

Tabii ki öyle, içimdeki polis diyor. Seni yokluyor, onu çözüp çözmediğini görmek için.

O sesi görmezden geliyorum.

Bu iş sana şüpheli olmayı öğretir, bazen de tamamen yanlış nedenlerle. Bu zihniyete fazla kapılırsan, kısa sürede her etkileşim, her ilişki, biz ve onlar, bizimle ya da bize karşı şeklinde bir hal alır.

Bunu kontrol edemezsen, istemeden insanları incitmeye başlarsın.

Ben asla öyle biri olmak istemiyorum.

"Benim durumumda sen de öyle olmaz mıydın?" Delilah sertçe omuz silkıyor.

"Evet, ama bundan daha fazlası var," diyorum. "Hadi ama, New York. Birayı unut. Sana bir cevap karşılığında bir cevap versem nasıl olur? Sen bana nedenini söyle, ben de sana bildiklerimi anlatayım."

Neden aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum?

Duvarları anında yükseliyor, sanki savunmasız kalma düşüncesinden acı çekiyormuş gibi sessiz bir rahatsızlık hissediyorum.

Kahretsin.

Belki de biraz alaycı davranarak, samimi soruları savuşturarak bunu daha iyi gizliyorum. İnsanların sana yeterince yaklaşıp seni gerçekten *tanımasından* korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Peki neden bu, onu daha fazla tanımak istememe neden oluyor?

Yüzünü başka yöne çevirip, odanın diğer ucundaki güneşli pencereye, mavi kumaşla kaplı pencere kenarındaki koltuğa bakıyor. Daha önce de onun kıvrılmış halde oturduğunu gördüğüm aynı köşe. Ama sanki gerçekten görmüyor gibi.

Bir dakika sonra şöyle diyor: "New York'ta her gün insanlar ölüyor. İsimsiz. Sevilmeden." Yüzü ifadesiz, ama sesi ham duygu dolu. Yumuşak, ağır, kayıp ve kederli. "Çok güzel bir şehir, ama çok fazla ölüm var. Çok fazla *kayıtsızlık*. Bundan nefret ediyorum Lucas. Her gün hayatların çöpe atılmasını ve insanların bunu sanki bu normalmiş gibi omuz silkip geçmesini nefret ediyorum. Dünyada tek bir şeyi değiştirebilseydim, bu olurdu. Herkese, en kötüsü olursa cesedini almaya gelecek kadar onları seven birini verirdim."

Ah, kahretsin.

O kızın kimse onu tanıdığını söylemeye gelmeden yere atılmış olduğunu görmek onu bu kadar incitmesine şaşmamalı.

"Sen de böyle birini mi kaybettin?" diye soruyorum.

"Hayır. Aslında hayır." Ağzında acı, alaycı bir gülümseme belirir. "Dramatik konuşuyorum, değil mi? Ama annemi bulmadan önce... O tamamen yalnızdı. Onu aramaya gitmemiş olsaydım, bir gün annem öylece ölecekti. Yalnız. Kimse tarafından tanınmadan. Onu arayacak kimse olmadan. Ve ben onu asla tanıyamayacaktım."

Anlamıyorum.

"Onu bulmak ne demek?" Bunlar sihirli kelimeler.

Delilah hiçbir şey söylemiyor.

Daha önce de ifadesinin kapalı olduğunu düşünüyorsam, şimdi o ifade bir kaleye dönüşmüş, dudaklarının alaycı kıvrımının arkasında sıkıca kilitlenmiş.

Hızla mutfaktaki küçük buzdolabına doğru ilerliyor. Uzun saçları dikkatimi çekiyor, sırtına dökülen bu tüylü kütle. Ne zamandır uzattığını merak ediyorum.

Bu, onun ne yaptığını fark etmemi engelleyecek kadar dikkatimi dağıtır, ta ki bizim yerel Red House Breweries stout biramızdan iki şişe çıkarana kadar.

Çıplak elleriyle, şişe açacağına gerek kalmadan kapakları açtığında neredeyse etkileniyorum, sonra birini önümdeki masaya koyup kendi şişesinden bir yudum alıyor.

Şişeyi indirirken nefesini verdi.

"Sıra sende." Masadaki boş sandalyelerden birini işaret etti. "Otur. Biranı iç. Normal bir insan gibi benimle konuş."

Lanet olsun ona.

Şu anda gülümsersem, Redhaven'ın bir sonraki cinayet vakası ben olabilirim diye düşünüyorum, bu yüzden gülümsemeyi içimde tutuyorum.

"Evet, hanımefendi."

Oturup şişeden bir yudum alıyorum.

Bira güzel. Yoğun, koyu ve köpüklü, hafif kakao tatlılığı var.

Birkaç yudum alıp onu izlerken, bu davayla ilgili hala pek çok şüphem varken ona ne verebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

düşüncelerimi çeviriyorum.

"İlçe adli tabibi dış kayıtlarından kimliğini tespit etti," diyorum. "Ulusal bir arama yapması gerektiği için biraz zaman aldı. Los Angeleslı. Adı Emma Santos. Yirmi iki yaşında ve Instagram modeli. Toksikoloji, vücudunda büyük miktarda kokain buldu. Birkaç kişiyi öldürecek kadar. Aşırı dozdan öldü. Kalbi durdu." Birasını uzun bir yudumla içip, onun tepkisini beklerim. "En azından cinayet ihtimalini ortadan kaldırır."

O son şüphe parçası, onun rahatladığını gösteren hiçbir ipucu vermemesi ya da önceden bildiği bir şeyi ele vermemek için kendini kontrol ettiğini gösteren herhangi bir gecikmiş tepki vermemesi ile sönüyor.

Çoğunlukla kafası karışık ve endişeli görünüyor.

"...Anlamıyorum. Los Angeles'tan bir manken nasıl Kuzey Carolina'nın ücra bir köşesinde son buldu?"

"Bu, Bayan Delilah," diyorum bir yudum daha alırken, "milyon dolarlık bir soru. Özellikle de Redhaven'da mankenler ve aktrislerle dostluk kurmasıyla tanınan tek bir grup insan olduğu için."

Kaşları çatıldı. "Dur tahmin edeyim, Arrendell ailesi mi? Ama kendi kendine aşırı doz aldıysa, onlar herhangi bir suçlamadan sorumlu tutulamazlar, değil mi?"

"Hayır. Ulysses onu tanıyorsa neden hiçbir şey söylemediğini merak ediyorum. Son zamanlarda kasabada bulunan tek kardeş o."

"Ona bunu soracak mısın?" Dudaklarını bükerek.

"Ona ve babasına, evet. Montero Arrendell'in kendine özgü zevkleri var."

Montero'nun etrafında tuttuğu kadın tiplerine bakıldığında Delilah'ın oldukça uygun bir eş olduğunu söylemiyorum.

"Hmmm." Ağzı bükülüyor. "Yani bunun Ulysses ile hiçbir ilgisi olmayabilir mi?"

İşte bu.

O tüyler ürpertici öfke, o kıskançlık kıvılcımı, yakışıklı beyaz şövalyesinin temiz olabileceğinden dolayı rahatlayabileceği korkusu.

Bu durumu hemen kontrol altına almam lazım.

O benim değil.

O, iğrenç bir ölüm vakasına geçici bir ilgi duyan tanıdığım biri bile değil, o yüzden lanet olası dikkatimi geri toplamam gerek.

Onun kurtarılmasına ihtiyacım yok.

Ne Ulysses Arrendell'den ne de başka bir şeyden.

"Daha fazla araştırma yapana kadar, kasabada yabancı kişilere karşı biraz temkinli olmanı tavsiye ederim" derken olabildiğince tarafsız davranıyorum.

Delilah gözlerini kırptırdıktan sonra, yine o tanıdık hüzünlü gülümsemesini gösterdi. Nedenini tam olarak anlayamasam da, bu gülümseme kalbimi sızlatıyordu. "Ama benim için herkes yabancı. Redhaven'a yeni geldim."

"O zaman belki de herkese karşı temkinli olmalısınız, Bayan Delilah."

RUBY RED (DELILAH)

Ne sinir bozucu biliyor musun?

Uyandığım anda sınıf hazırlıklarımın ilk günü hakkında düşünmem gerekiyor.

Ama beynim Lucas'ın Graves'i alt etmesiyle meşgul.

Hâlâ dün geceye takılıp kaldım, Emma Santos hakkında bana anlattığı her şeye ve yabancılara karşı temkinli olmaya. Ayrıca, ona kendim hakkında anlattığım her şeye.

Konuşmamız bittikten sonra, sadece orada oturup biramızı içtik. Bu rahat sessizlik beni biraz rahatsız etti, çünkü her şey çok kolay gelmişti.

Rahatsız edici *olmalıydı*, ama değildi.

Bu, birkaç gün önce hayatımda ilk kez deneyimlediğim o huzurlu sessizlik gibiydi, ancak bu sefer yalnız değildim.

En sinir bozucu adamın beni güvende hissettirebileceğini kim bilebilirdi?

Sadece konuşup, birkaç içki içip, öylece *vakit* geçirebileceğimizi kim bilebilirdi?

Birasını bitirdiğinde kalktı ve gitti. Bir baş sallama, büyük eliyle bir el sallama, gerçekte ne düşündüğünü gizleyen vahşi yeşil gözlerinden uzun bir bakış.

Sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Hayır.

Bugün bunu düşünmüyorum, onu da.

Okulun anahtarları bende ve bütün gün boşum, bu yüzden gerçek iş başlamadan önce sınıfımı kontrol edip, biraz toparlayıp, biraz alışveriş yapacağım.

Bu yüzden duş alıp, hafif ve rahat giyinip dışarı çıkıyorum, önce birkaç temizlik malzemesi almak için mini markete uğruyorum.

Annemin lokantasında yaz boyunca yaptığım part-time işlerden biriktirdiğim paralar iyi ki var. Öğretmenlerin cebinden ne kadar çok okul malzemesi çıktığını tahmin bile edemezsiniz.

Ağaçların gölgesindeki okula kısa bir yolculuk. Öğretmenler otoparkındaki dağınık arabalardan, birkaç öğretmenin de aynı fikri olduğunu tahmin ediyorum.

Saçlarımı gevşek bir topuz yapıp ana girişin kilidini açmak için yürüyüş yoluna çıkıyorum.

Oraya vardığımda, kapı açılmıyor.

Of.

Anahtarı kilide sokup sertçe çeviriyorum, ama mandal milimetre bile kaymıyor.

Her şey sıkışmış gibi. Kaşlarımı çatarak tekrar deniyorum.

Bir kez daha.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Ben mi şanssızım yoksa Redhaven hiçbir şeyin öngörülemediği bir Twilight Zone mu?

Ulysses bana yanlış anahtar mı verdi acaba? Kopyalarken bir karışıklık mı oldu? Ben bir şeyleri yanlış mı yapıyorum yoksa...

"İşte."

Omzumun üzerinden tanıdık bir ses homurdanıyor — sert, derin, tatlı melasın izlerini taşıyan bir ses — tam da üzerime bir gölge düşerken.

Dönüp kapıya sırtımı dayadığımda kalbimin çarpmasına engel olamıyorum.

Sadece sinirlerim.

Bu kasabadaki her şey beni bir çekirge kadar ürkek yapıyor.

Lucas Graves'in üzerimde duruşunda, üniformasıyla güçlü ve şık görünüşünde, yeşim rengi gözleri ve nadiren görülen tembel gülümsemesi ile devasa bir canavar gibi dolaşan bu adamda hiçbir şey özel değil.

Bakışları neredeyse dostça ve alaycı, elimdeki anahtarlara düşüyor.

Onları savunmacı bir şekilde sıktığımı fark ediyorum, keskin kenarları parmaklarımın arasında diken diken oluyor.

"Onları alabilir miyim?" diye sorar, elini uzatarak. "Kapı sıkışıyor. Biraz uğraşman, tam doğru şekilde sallaman gerekiyor. Sana göstereyim."

Beynim korkunç, imalarla dolu yerlere gidiyor.

İsteksizce anahtarları ona vermeden önce ona bakıyorum. "...burada ne işin var ki?"

Aslında demek istediğim, onu düşünmemeye çalışırken, tam da ona ihtiyacım olduğu anda nasıl oldu da buraya geldi?

"Sen sormadan söyleyeyim, hayır, seni takip etmiyorum."

Yüzümü kızartacak bir bakış attı. Sanki aklımı okuyabiliyordu.

Dün, küçük oyuncağım ortada dururken yaşadığım o utanç verici dakikada, kesinlikle bir ömür boyu yetecek kadar müstehcen düşünceler çalmıştı.

Hala kuruyup ölmediğime şaşıyorum.

Ve onun öfkeli bir ahmak gibi davranmayacak kadar itidal ve nezaket sahibi olmasına daha da şaşkınım. Adam itibarını kurtardı ve beni küçük bir hücreden kurtardı. Eğer beni küçük düşürme fırsatını değerlendirseydi, bu polise tereddüt etmeden yumruk atardım.

Ama yapmadı.

Ve bu, Lucas Graves hakkında her zamankinden daha hoş bir belirsizlik hissetmeme neden oluyor.

Bastırılmış bir homurtuyla, kapıya ulaşabilmesi için kenara çekiliyorum.

Anahtarı kilide çok mükemmel bir şekilde soktu ve çevirmeden önce kolu kavrayıp sertçe kaldırdı. Kapıyı çerçevesine vurarak hafifçe çekti.

Ön kolundaki kasların gerildiğini, keskin bir şekilde dikilmiş lacivert üniforma gömleğinin manşetine kadar gerildiğini izliyorum.

Bir saniye sonra kapı, onun dokunuşuna itaat edercesine açılıyor.

Kolu bırakıyor, sonra anahtarları uzattığım avucuma bırakıyor.

"Beni utandırdın." Sinirli ses tonumun ardındaki hayranlığı fark etmemesi için şakacı bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum.

"Benim işim bu, Bayan New York. Sadece çekin, kaldırın ve hazırsınız," diyor. "Ve sorunuzun cevabı, Kaptan Faircross beni buraya müdürle konuşmam için gönderdi. Önümüzdeki yıl için birinin okul geçit görevlisi ve okul güvenliğini üstlenmesi gerekiyor. Görevleri devriye vardiyalarına göre planlamaya çalışıyoruz."

Kalbim biraz sızladı. Demek benim için buraya gelmemiştii.

Neden bu daha büyük bir rahatlama değil?

Anahtarları avucumun içinde kıvrıp gözlerimi kısıyorum. "Burada bile okul güvenliği mi var? Metal dedektörü görmedim."

Ne yazık.

Hapishane gibi inşa edilmiş okullardan yeterince uzaklaşabileceğimi ummuştum. Her yerde metal dedektörler, öğrencileri kontrol eden dedektörler, öğrencileri en kötüsüne hazırlayan zorunlu tatbikatlar ve herkesin nefes nefese bunun asla gerçekleşmemesi için dua etmesi.

Lucas, ismi kadar ciddi bir bakışla bana uzun uzun bakar. "Henüz o noktaya gelmedik. Bana kalsa, asla gelmeyeceğiz."

Sonra içeri girip el sallayarak veda eder.

Ben onu izlerken, güçlü vücudunun belli bir havayla ve belli bir farkındalıkla hareket etmesini izlerim.

Sanki 90 kiloluk kaslarını nasıl kullanacağını biliyor, gücünü ince ayarlı bir makine gibi kullanıyor gibi.

Çocukları korumakla ilgili son yorumunda sözlerinde hissedilen aşırı koruyucu tavır, omurgamdan bir ürperti geçirir. Tek bir sorum var.

Bir devin kalbi ne kadar büyüktür?

KIRLIYIM, terliyim ve çok ağrım var.

Ama aynı zamanda ağrıyana kadar gülümsüyorum. Güzel bir gün oldu.

Müdürle yaptığım küçük bir görüşme, ortama alışmama yardımcı oldu. Meğer onu kasaba meclisinde farkında olmadan tanışmışım.

Scott Archer. 50'li yaşların sonunda, kel, dostça gözleri ve babacan bir gülümsemesi var.

Ders planları hakkında konuşurken bana nazik sözler ve sorular yağdırdı ve herhangi bir sorunum olursa ona gelebileceğimi söyledi.

Redhaven'daki ilk birkaç gerçeküstü günümün ardından kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Buraya neden geldiğimi ve gizemli ölü kız bir yana, öğretmen olarak ilk işime başlamaktan aslında *mutlu* olduğumu hatırlatan sıradan bir an.

Bu yüzden, temizliğe başladığımda, adeta Pamuk Prenses gibiydim. Çalışırken ıslık çalarak, ihmal edilmiş eski sınıfı parlayana kadar iyice temizledim.

Pencereleri açık bırakmak, sonbaharın serinliğini hissettiren hoş bir yaz sonu esintisi getiriyor.

Öğleden sonra yardım aldım.

Nora uğradı ve ben istemeden bir şişe dezenfektan mendil aldı. Bir de baktım ki, temizlik yaparken sohbet ediyoruz.

Sanırım Redhaven'da ilk gerçek arkadaşımı buldum.

Lucas sayılmaz.

Bu adam beni *rahatsız ediyor*, itiraf etmek istemediğim düğmelere basıyor ve hala nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Ulysses'i de saymıyorum. Yeterince arkadaş canlısı olabilir, ama maaşımı ödeyen ve evimin sahibi olan birini *arkadaşım olarak* görmüyorum.

Nora ise harika bir arkadaş. Temizlik işimiz bittikten sonra, sokakta dolaşp açık havada oturma alanı olan sevimli bir kafeye gidiyoruz ve orada şimdiye kadar tattığım en harika mocha latte milkshake'lerden birini içiyoruz. Kafe, Montana'nın Heart's Edge kasabasında bulunan ve daha önce hiç duymadığım The Nest adlı bir dükkandan aldıkları blonde roast kahve çekirdekleriyle yaptıklarını gururla ilan ediyorlar.

Nora, benim kadar dağınık bir halde masanın üzerine eğildi, gözleri kocaman kupasının kenarından parıldıyordu.

"Bunu benden duymadın," diyor, "ama küçük Carly Hansen'ın babası boşandığından beri etekli kadınlara dokunmayı seviyor. O yüzden veli toplantısına diz üstü etek giyme."

"Oh." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Aslında böyle bir kasabada kıyafet kurallarının tamamen Amish tarzında olmamasına şaşırdım."

"Hey, biz *o kadar* geri kalmış değiliz. Biraz rustik, tabii, ama zamana ayak uyduruyoruz." O gülüyor. "Ayrıca, Lucia ve Montero kıyafet kurallarını belirliyor. Etekler çok uzarsa Montero sızlanmaya başlayabilir."

Bir saniye ona bakıyorum.

"Onlar hakkında duyduğum her şey, sanki *The Great Gatsby* romanından çıkmış gibiler." Kafamı sallıyorum. "Her küçük kasaba skandal mıknaısı mıdır? İyi niyetli ama kötü alışkanlıkları olan eski zenginler, açgözlü bekar bir baba ve... Rachel Black'in annesi kleptoman mı demiştin?"

"Rachel *White*. Rachel Black'in annesi, komşunun kızına mayolu bakarken kocasının ayağını çatalla bıçaklayan kişi." Nora kıkırdar. "Komik olan, o günden beri evliliklerinin hiç bu kadar güçlü olmamış olması."

Kahkahayı bastım. "Tanrım, bu çok komik. Her kızın, onu bıçakladıktan sonra akıllanan bir erkeğe ihtiyacı vardır."

Gerçek bir hikaye, tabii ki çoğunlukla dilimle bıçaklamayı kastediyorum. Şiddet yanlısı değilim. *Yemin ederim*.

"Yani, hayatında kimse yok mu?" Nora masanın üzerine eğilerek suçlayıcı bir gülümsemeyle sordu. "Gözünü diktiğin kimse yok mu, kızım?"

"Buraya geleli sadece birkaç gün oldu ve bunların yarısını ölü bir kız için endişelenerek geçirdim." Kuru bir gülümsemeyle cevap verdim. "Flört etmek benim önceliklerim arasında değil, Nora."

"Oh, evet. Tabii ki. Böyle çılgın bir olaydan sonra, geldiğinden beri sana yapışan yakışıklı erkekleri düşünmemen için seni suçlamıyorum." Bunun üzerine, ağzım açık kalmışken, Nora şeytani bir gülümsemeyle kitsch demir sandalyesinden kalkıp omzuma hafifçe vurdu. "Ama aslında benim de yakışıklı erkeklerimin bana yapışmasına izin vermem lazım. Kocam ikizleri asla

ikizleri doğru düzgün geçiremez, o yüzden eve gitmeliyim. Yakında tekrar yapalım."

"Tamam." Boğazımda biriken milyonlarca itirazı yutuyorum ve zorla gülümsüyorum. Nedense, yalnız kalmaya hazır değilim. "Yarın okulda olacak mısın?"

"Başlayana kadar her gün. Her zaman yapacak çok iş var. Orada görüşürüz?"

"Tabii ki."

Çenemi parmak eklemlerime dayayıp onun uzaklaşmasını izliyorum. Onu çok sevebileceğimi düşünüyorum ve kesinlikle kendimi daha rahat hissetmeme yardımcı oluyor.

Sanki Redhaven benim yeni normalim olabilirmiş gibi.

Sanki başlangıçtaki tüm korku ve tuhaflığı silip atabilir ve sonunda burayı evim olarak görebilirmişim gibi.

Sonunda.

O kadar da kötü olmaz, değil mi?

Kafede biraz daha oyalanıp, trafiğin azalmasını ve gün batımının alacakaranlığa dönüşmesini izliyorum.

Sokak lambaları, kasaba meydanında ateşböcekleri gibi yanmaya başlar. Elektrikle çalışırlar, ama eski zamanlardaki cam küreli gaz lambalarına benzetilmişlerdir.

Gülümsüyorum.

Burada, insanlar, onların sessiz sohbetleri ve serin akşam esintisiyle çevriliyim. Ama yine de alıştığım New York'un karmaşasına kıyasla burası çok sessiz.

Sanırım birkaç cırcır böceğinin cıvıltısını ve uzaktan bir baykuşun sesini bile duyabiliyorum.

O kadar rahatlamışım ki, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken edecek bir şeyi neredeyse fark etmiyorum: kasaba meydanında, arabama çok yakın bir yerde hareket eden karanlık bir gölge.

Derinleşen gecede neredeyse gözden kaçırıyordum, ama hayır. Hayır, orada biri var. Uzun boylu bir erkek silueti mi?

Hırlayarak ayağa fırladım.

Aptal Lucas Graves.

Sanki beni kapıda sıkışmış halimden kurtarmak için okula gelmesi sadece bir tesadüfmüş gibi.

Hayatta olmaz.

Sadece sakinleşmek için homurdanarak kafeye geri giriyorum, yoksa dışarı fırlayıp kendimi yalancı durumuna düşürüp sonunda oldukça *şiddetli* davranmaya başlayacağım.

En son ihtiyacım olan şey, her hareketimi takip eden daha fazla yabancı adam.

Evet, onun polis olduğunu anlıyorum.

Evet, muhtemelen iyi niyetli.

Ama aynı zamanda çok kolay bir şekilde sinirime dokunuyor ve kafamda bedavaya oturuyor.

Bir frappe shake daha sipariş ediyorum, kan basıncım düşene kadar içimden yüz sayıyorum, sonra baristaya teşekkür edip çıkmak için dönüyorum.

Tam kapıdan çıkarken biri dışarıdan kapıyı açıyor ve ben yere düşüyorum.

Sıcak, sert bir göğse çarptım.

Ya da artık o kadar sıcak değil, çünkü elime aldığım kahve bardağını düşürdüm ve 470 ml şekerli kahve yabancıнын üzerine döküldü.

Öksürerek geri çekildim ve yüzümü sildim. "Aman Tanrım, özür dilerim. Ben..."

İçeceğimi giyen kişiyi görünce dilim tutuldu. Haydi, tahmin et.

Orada donuk bir ifadeyle duruyor, dar gri tişörtünün önü kot pantolonunun beline kadar ıslanmış, parlak siyah saçlarında krem şanti lekeleri var, çene kemiğinden keskin burun ucuna kadar köpük damlıyor.

Yavaşça gözlerini kırıştıırarak, elmacık kemiği boyunca bir parça krem şanti sürerek parmağını yaladı.

Dilin aynı anda bu kadar tembel ve müstehcen olabileceğini bilmiyordum.

"Bedava içki için teşekkürler, New York," dedi düz bir sesle. "Ama teslimat şekli berbat."

Ve ben, gülmekten karnıma ağrılar girerken, yere yarı yolda çöküyorum.

Gözleri aşağıya doğru kayar ve benim küçük çılgın krizim geçene kadar sabırla bekler.

O zaman ıslandığımı fark ettim — ve ince beyaz bir babydoll tişört giydiğimi.

Oh, hayır.

Daha önce şeffaf değildi, ama şimdi, altındaki siyah dantel sütyenimin gölgesi herkesin görebileceğinden korkuyorum.

Özellikle de aslan adam, somurtarak beni yere bakıyor. Dehşetle aşağıya bakıyorum.

Evet, sırlıslık olan dekoltemle ona lanet olası bir peepshow sunuyorum. Cildimin rengi bile görünüyor. "Orospu çocuğu..."

"Onu çıkarsan iyi olur," diyor, sarkastik olmaktan başka bir şey olamayacak sıkıcı bir ses tonuyla. "Acele edersen, Bayan Janelle leke yerleşmeden onu çıkarmanda sana yardımcı olabilir."

"Tabii, tabii. Hadi, kafede, herkesin içinde gömleğimi yırtayım!" diye bağırarak ona sert bir bakış attım. "Burada ne işin var? Artık beni takip mi ediyorsun?"

"Akşam kahvesi içmek için geldiğime yemin edebilirim, ama tabii. Senin peşindeyim, New York. Michael Myers maskem arabamda kaldı."

"Neden sen..."

"Bayan Delilah." Lucas iç çekerek, yüzündeki ifade sertleşir. "Tamam, itiraf edeceğim. Mümkün olduğunda seni biraz gözetliyordum. Pencereden seni gözetlemiyor ya da her saniye seni izlemiyorum. Sadece güvende olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Ayrıca, kapıyı kapatıyoruz."

"O zaman *çekil*," diye bağırıyorum, onu itip geçmeye çalışıyorum. Bol şans. Sanki tuğla duvara çarpıyorum. Tek elde ettiğim, ıslak, yapışkan pamukla kaplı, kaya gibi sert karın kasları. "Ve arabamdan uzak dur."

Lucas tuhaf bir bakışla kenara çekilir.

"Senin arabana yakın bile değildim bayan. Kafan mı güzel?"

Sinirlerimin bozulmasına izin vermeyerek bir kez daha bakarım.

"Bak. Beni takip ettiğin konusunda dürüst olacaksan, geri kalanı hakkında yalan söyleme." Ona bir kez daha orta parmağımı gösterip, sonra uzaklaşıyorum.

Mümkün olduğunca çabuk geçmek için, hala açık havada oturan ve bize bakan birkaç kişi umurumda değilmiş gibi çenemi kaldırıyorum.

Sanki yüzümden aşağısı kızarmış, çıplak kalmış gibi hissetmiyormuşum gibi.

"Cehenneme git, Lucas Graves."

"Zaten oradayım," diye arkamdan sesleniyor.

Onu görmezden gelerek, çıplak göğsümü kollarımla örtüyorum ve utanç verici bir şekilde koşmaya başlamadan meydana geçmeye çalışıyorum. Özellikle de Lucas'ın gözlerinin omuzlarımla arasında adeta yaktığını hissettiğimde.

Sanki birinin bakışıyla sütyen askın kopmuş gibi. Şu anda onunla daha fazla drama yaşamak istemiyorum.

Yarın, cinayet evine geri taşıyorum.

İdeal bir durum değil ve çok çılgınca, ama orayı benim evim yapmaya kararlıyım.

Son söylediği gizemli sözleri kafama takmamak için buna odaklanmaya çalışıyorum.

Zaten oradayım.

Bu ne anlama geliyor?

En azından Lucas, okul başladığında, motivasyonu ne olursa olsun, beni toplum içinde takip etmekte o kadar kolaylık çekmeyecek.

AKŞAM KARANLIĞI ÇÖKTÜĞÜNDE, dışarıda tembel ateşböceklerinin uçuşunu izleyerek kendime geliyorum. Onların küçük ışıkları, burayı geceleri her zaman daha sıcak hissettiriyor.

Tamam, evet, belki de Memur Horsedick'e biraz sert davrandım.

O Roger Strunk değil.

Onun Roger olmadığını *biliyorum*.

Ayrıca iğrenç eski sevgilimin, beni kolayca sinirlendiren, diğer insanlara öfkeyle bağırmamı sağlayan izler bıraktığını da biliyorum ve bundan nefret ediyorum.

Süitimin pencere kenarındaki koltuğuma kıvrılmış, buharlı papatya çayı fincanını göğsüme sıkıca sarıp yavaşça yudumluyorum, tüm kasaba uykuya dalmışken dışarıdaki sessizliği izliyorum.

Dışarıda sadece lambaların bulanık ışığı var.

Daha önce içtiğim yapışkan kahvenin etkisini duş alarak attıktan sonra, bu nemli akşamda biraz sıcak hissediyorum, ama Lucas haklıydı.

Bayan Janelle — *Janelle*, lanet olsun, ben bile onun gibi düşünmeye başladım — beni gördüğü anda harekete geçti ve ben tek kelime bile etmeden gömleğime kabartma tozu ve leke çıkarıcı sürerek saldırdı.

İşte müşteri hizmeti budur.

Yine de Lucas'la konuşup bir özür dilemeliyim.

Neden beni bu kadar sinirlendirip duygularımın patlamasına neden olduğunu hala anlamıyorum.

Belki de tembel alaycı tavırlarıdır. Yavaş konuşması. Keskin bakışları, güçlü ve yakışıklı olması ve göz ardı edilemeyecek kadar fit olması.

Bir de her zaman yüzünde olan o ifade var, *gülümsemeye karşı şiddetli bir alerjim olduğunu* ilan etmekle, yaşayan en kibirli adam olmak arasında bir yerde.

İçimden bir ses, onun sürekli gizlice bana güldüğünü söylüyor, oysa ben onun sadece çenesini kapatmasını ve...

Hayır, öyle değil.

Hayır.

Beni ciddiye almasını istiyorum. İlk tanıştığımızda titreyip durduğumu ve muhtemelen beni büyük şehirden gelen, yardıma muhtaç bir hanımefendi olarak gördüğünü biliyorum.

Eğer o Herkül ise, ben de Meg olacağım.

Ben bir hanımefendiyim ve zor durumdayım, ama bunu halledebileceğime inanabilirsin.

Tanrım, çocukken o filmi çok severdim.

İlk koruyucu ailemi, tonu tutmayan şarkılar söyleyerek deliye çevirdim. DVD'yi satın aldılar ve veda etmeden beni başka bir koruyucu aileye gönderirken, DVD'yi de benimle birlikte göndermekten büyük mutluluk duyuyorlardı.

Kutudan çıktığı anda kusurlu, gönderene iade.

O DVD hala taşınma kutularının içinde bir yerlerde duruyor.

Belki eşyalarımı açıp taşıdıktan sonra, kendimi eve hoş geldin demek için küçük bir solo izleme partisi veririm.

Gerçekten yalnız olmayacak olsam bile, değil mi?

Emma'nın her zaman evde olduğunu, omzumun üzerinden bakıp yaptığım her şeyi izlediğini hissedeceğimden korkuyorum.

Umarım hayaletler Disney müzikallerini ve benim berbat şarkı söylememi severler. Aksi takdirde, benimle birlikte orada sıkışıp kalarak cehennem gibi bir öbür dünya geçirecekler.

Yatmam gerek.

Okul başladığında, erken yatıp erken kalkmak zorunda kalacağım. Gece yarısına kadar pencereden dışarı bakıp gotik bir kahraman gibi düşüncelere dalma lüksüm olmayacak.

Çayımın kalanını bir dikişte içip sinirlerimi yatıştırıyorum — ta ki keman telleri gibi gerilene kadar.

Nefesim kesildi.

Penceremin altında biri duruyor.

Ürkütücü bir şekilde hareketsiz, sokak lambalarının ışığından kaçınmak için dikkatlice konumlanmış.

Sadece insan şekilli bir gölge, başı geriye eğik, pencereme bakıyor.

Eve çok yakın durduğu için onu görmek zor, çapraz çapraz gölgeler ve yeterince ulaşamayan ışıklar yüzünden kısmen gizlenmiş durumda.

Lanet olası Lucas Graves.

Ama öyle değil, soğukkanlılıkla fark ediyorum.

Sonra farklı bir tür hareketsizlik keşfediyorum.

Kalbin *durduğunda* tüm vücudunu kaplayan korkunç ani donma.

O şekil... Lucas için yanlış. Uzun boylu, evet, ama zayıf. Kambur.

Omuzları onunkinden daha dar, vücut dili tamamen yanlış. Aslan adamdan çok korkuluk ya da tüyleri kabarmış kuzgun gibi.

Kim?

Sanmıyorum.

Sadece öfke, kafa karışıklığı ve çaresizlik beni sarmış durumda.

Emma'nın benim eve dönmemi beklemeyeceği gibi bir mide bulantısı hissediyorum. Beni hemen kulağımdan tutup dışarı sürüklemek istiyor çünkü o gölge, o hayalet, onun ölümüyle bir ilgisi var.

Çıplak ayaklarım ve pijama şortumla odadan fırlıyorum.
Neredeyse uçarak merdivenlerden aşağı atlıyorum.

Çoğu turist evlerine döndükten sonra burada kalan Janelle'i veya diğer kiracıları uyandırmamak için ön kapıya ulaştığımda hızımı kesiyorum.

Nefesim kurşun gibi ağırlaşıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor, dışarı çıkıp çimleri gözetliyorum.

Tabii ki, orada kimse yok.

Hayal mi ettim? Her şeyi?

Yavaşça nefes alıp, çimlerin üzerinde dikkatlice yürüdüm, ayaklarımın altında serin çimlerin çıtırdadığını ve çıplak ayak parmaklarımın arasına girdiğini hissettim.

Rahatlatıcı cırcır böceği sesleri, etrafımda boğuk bir uyarı çığlığına dönüşüyor.

Penceremin hemen altında duruyorum.

Çimlerin büyük bir bot izi şeklinde ezilmiş olduğu yerde.

Hayır.

Kesinlikle hayal gücümün ürünü değil.

Beklemediğim, çok daha az ince olan manzara da öyle.

Gördüğüm şeyin anlamını kavradıkça kalbim yeniden atmaya başlar, göğüs kafesime çarparak.

Odamın hemen altındaki duvara spreyle boyanmış.

Devasa kırmızı bir X, boya hala ıslak ve damlıyor.

KIRMIZI BALIĞI (LUCAS)

Gururlu olanlar var. Bağımsız olanlar. Tedbirli olanlar.

Sonra da havuç tarlasındaki bir katır kadar inatçı olanlar var.

Delilah'ın ilk üç özelliğe sahip olduğunu çok iyi biliyorum ve şimdi dördüncü özelliği konusunda da şüphe bırakmıyor.

The Rookery'nin dışındayım, ayak izlerini görebildiğimiz çimlerin üzerindeki kanıt işaretlerinin hemen dışında duruyorum.

Ayak izleri binanın arkasından göle doğru bir yol izliyor.

Ama benim baktığım ayak izleri değil.

Duvara çizilmiş, sabah güneşinde kan kırmızısı parıldayan çirkin X işareti.

"Yani dün gece gördüğünde boya ıslaktı, öyle mi? Taze miydi?" diye soruyorum, sesimi olabildiğince nötr tutmaya çalışarak bir fotoğraf daha çekip telefonumu cebime koyuyorum. "Ve pencerenin altında bir yabancıyı gördükten sonra 60 saniye bile geçmemişti, öyle mi?"

Birkaç metre ötede, Delilah ayakta duran tekerlekli valizine yaslanarak, yıpranmış kot şortunun bronzlaşmış, dolgun bacağına huzursuzca anahtarlarını vuruyor.

Kanıtları bozmak istemiyormuş gibi çimlere kesinlikle basmıyor. Bunun için minnettarım.

Diğer birkaç şey için ise o kadar minnettar değilim ve öfkemi kontrol altında tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

Özellikle Delilah omuz silkip tek kelimelik bir cevap verdiğinde.

"Evet."

Bu çok iyi gidiyor.

"Ve dün gece beni aramayı düşünmedin mi?" diye soruyorum. "Aramayı *Aramak mı?* Ya bunu yapan pislik sana zarar verseydi?"

Göğsümdeki endişenin dışarı çıkmasını engelleyemiyorum.

"O zaman seni aramak için burada olmazdım," diye karşılık veriyor, indigo mavisli gözleri parlayarak ve ağzı, kavga çıkacağını anlatan o inatçı çizgiye bürünüyor.

"Lanet olsun, Delilah," diye homurdanıyorum. "Ne düşünüyordun bilmiyorum. Böyle bırakarak, uyanıp bunu bulan Bayan Janelle'i ölümüne korkuttun, ama..."

"Çocuklar, ben iyiyim!" Janelle, Delilah'ın arkasında durduğu yerden seslenir. "Sadece biraz irkildim, hepsi bu."

İç çekiyorum. "Artık olay yeri soğudu. Muhtemelen bahçıvanlar, vahşi hayvanlar... hatta belki de bu pisliği yapan adamın kendisi kazara kanıtları bozmuştur. Bu ayak izlerinden hangisinin ona ait olduğunu, hangilerinin ise bu sabah çimleri biçmek için gelen Waylon'a ait olduğunu bilmiyorum. Neden beni aramadın?"

Bir an için utangaç görünüyor, çıplak omuzlarını kamburlaştırıyor. Ejderha dövmesinin yarık gözleri bana dik dik bakıyor gibi.

Duyamadığım bir şey mırıldanıyor.

"Üzgünüm, anlamadım," diye keskin bir sesle söylüyorum, öne eğilerek. "Ve bayan, küçük kasabaların saat dokuzda dükkanlarını kapattığına dair tek bir espri yaparsan, seni lanet olası dizimin üstüne yatırırım."

Bu onun dikkatini çeker.

Bana ateşli bir bakış attı.

"Deneyin de, eğlence olsun diye topallayarak uzaklaşın," diye tısladı. "Sizinle sapıklıklarımı tartışmayacağım, At Yumurtalı Memur."

Kaşlarım yükselir.

Başka bir durumda olsaydı, bedenimi yarı yarıya doğru tahmin ettiği için ona teşekkür ederdim.

Ama Bayan Janelle burada ve yüzü kızarmış durumda. Ellerini sıkıca tutarak "Ö-özür dilerim!" diye kekeliyor.

"Üzgünüm!" İkimiz de aynı anda bağıırıyoruz.

Aşağıya bakıyorum.

Delilah boğazını temizler, hala bana somurtarak bakar. "Sadece kimseyi rahatsız etmek istemedim, tamam mı? Çılgın bir panik başlatmanın anlamı yok."

"New York, biz *polisiz*. Bu tür şeylerden rahatsız olmak bizim işimiz. Lanet olsun, çoğu günümü kışımın üstüne oturup gençlerin arabasına binerek geçiriyorum. En azından bana önemli bir şey verebilirdin."

"Oh, benim hatam. Verimlilik ölçütlerini veya egonu baltaladığımı fark etmemişim." Delilah, her zamanki ihtiyatlı tavrıyla kollarını kendine dolayarak, ince saçları uçuşarak yüzünü yana çevirir.

Şimdi bana değil, o büyük kırmızı X'e bakıyor.

Ondan sinirli bir öfke yayılıyor. Acaba bunun ne kadarı korkusunu gizlemek için?

"Bak," diyor daha yavaş bir şekilde. "Anlıyorum. Aptalca bir hareket olduğunu ve saçma davrandığımı biliyorum. Düşünmüyordum. Ama bu benim sorunumsa, neden öyle kalmasın ki Lucas? Başkasının sorunu olmamalı."

Ona bakıyorum. "Bu nasıl *senin* sorunun oluyor, tam olarak?"

Sessiz kalıyor, dişlerini o kadar sıkıyor ki, *tıkırdadığını* duyuyorum.

Siktir, kendimi tutamıyorum.

Çimleri geçerken, kanıt işaretlerini geniş bir mesafeden geçip çenesini hafifçe tutuyorum.

Cildi o kadar yumuşak ki, parmaklarımın altında kadife gibi, neredeyse şaşırtıcı.

Sert dış görünüşüne hiç benzemiyor.

Çenesini yukarı doğru iterek bana bakmasını sağlıyorum.

Nefesi kesiliyor ve gözleri yüzümde dolaşiyor.

Bir an için, somurtkanlığı saf şaşkınlığın arkasında kaybolur. Pembe dudakları, lanet olası suç mahallini tamamen unutmamı sağlayacak şekilde açılır.

"Hey," diye fısıldıyorum, başparmağımı onun alt dudağına sürme isteğıyle mücadele ederek. Patlamamla zaten bir kez kontrolümü kaybettim ve kendimi dizginlemem gerekiyor. "Konuş benimle, Delilah. Neler oluyor? Çünkü şu anda elimizde sadece olası bir izinsiz giriş ve küçük bir vandalizm var. Muhtemelen kasabaya yeni gelen öğretmeni kızdırmak isteyen birkaç çocuktur. Yoksa daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yutkunur, dilini dudaklarının üzerinde gezdirir, dudaklarını parlatır ama bu sefer benden uzaklaşmaz.

"Yani, öyle görünüyor," diye fısıldar gibi, sesi alçak ve boğuktur. "Sanki burada başka bir ceset bulmuşuz gibi davranıyorsun."

Lanet olsun.

Onun haklı olduğunu söylemekten nefret ediyorum.

Sanki biri ona saldırmış, onu öldürmeye çalışmış gibi sinirlenmişim ve şimdi kendi sözlerim yüzüme çarpıyor.

Küçük bir vandalizm. Küçük bir izinsiz giriş. Bir şaka.

Hayır, bu bir ölüm kalım meselesi değil, ama ben burada sarhoş bir maymun gibi ona bağıryorum.

Sanki onun güvenliğini diğer vatandaşlardan çok daha fazla önemsiyordum gibi.

Boğazımı temizleyip kendimi sakinleştiriyorum ve parlak kırmızı X işaretine bakıyorum — tüm bu sırada, o küçük tartışmadan sonra Bayan Janelle'in bizi izlemediğini varsayıyorum.

"Seni bilmem," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama bana oldukça tehditkar görünüyor."

"Mesele de bu." Bana birkaç saniye titreyerek baktıktan sonra, hem duygusal hem de fiziksel olarak geri çekildi. Geri adım atarak aramızdaki mesafeyi artırırken yüzü kapandı. "Bu *benim* için bir tehdit. Bu da tek bir anlama geliyor."

"Eski sevgilin Roger," diye bitiriyorum. "Onun yaptığını düşünüyorsun." "Başka kim olabilir ki?"

Ne yazık ki, aklıma gelen altı kişi sayabilirim, grafitilerle başını belaya sokan birkaç punk gençle başlayarak. Geçen sonbahar, kasabayı bir ejderha gibi gölgeleyen ve sırlarını kıskançlıkla koruyan o çirkin malikanenin en üst katına bile tırmandılar.

Arrendell ailesi çok sinirlendi ve içlerinden birinin yargıcın çocuğu olduğunu öğrenince suç duyurusunda bulunmaktan vazgeçti.

Ama bunu söylemiyorum.

Somut bir şey bulmadan onu korkutmanın bir anlamı yok.

"Gördüğün kişi hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?"

"Hayır, pek sayılmaz." Başını salladı. "Nerede durması gerektiğini çok iyi biliyordu, gölgede kalıyordu, neredeyse hiç ışık almıyordu. Uzun boylu olduğunu biliyorum. Zayıftı. Omuzları çok genişti. Kendini daha küçük göstermeye çalışır gibi kambur duruyordu. Tanınmamak için vücut dilini, yürüyüşünü değiştirmek istiyormuş gibi. Neredeyse korkuluk gibi görünüyordu."

"Peki ya Roger?"

"Evet. O bir koşucu. Uzun boylu bir adam." Delilah alt dudağını ısırır. "O kadar zayıf değil, ama evet, ince yapılı. Yani karanlıkta, eğer kambur duruyorsa... Belki. Belki o olabilir."

"Tamam. Sana polis hattının numarasını değil, benim kişisel numaramı vereceğim."

"Ne?" Delilah kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü kamera rulonuzda Roger Strunk ile birlikte çektiğiniz tüm fotoğrafları bana mesajla göndermenizi istiyorum." Hafifçe gülümsüyorum. "Tabii hepsini silmediyseniz."

"New York'ta polislerin onu ciddiye almasını sağlamak için özellikle silmedim, ama onlar ciddiye almadı," diye cevaplar. Yine hafif bir gülümseme belirir. "Ama birkaçını basıp yakmadığımı söz veremem."

"Ouch. Umarım voodoo'ya inanmıyorsundur, New York."

"Sadece biraz. Beni gerçekten üzen erkeklere karşı zaten Carrie gibi davranıyorum." Göğsünü şişirir.

Kıkırdayarak gülerim.

Lanet olsun, o kıvrımlı vücudu olan küçük bir kaktüs ve ben çok kolay eğleniyorum.

"Ver şunu. Telefonunu göreyim." Elimi uzatırım.

Elini, şort gibi görünen o dağınık kot pantolonun cebine sokar ve karıştırır. Bel kısmı aşağı kayar

aşağı kayar ve kırışık kenarlı, fırfırlı tişörtünün altından kadifemsi bir deri şeridi ortaya çıkar.

Sonra telefonu çıkarır, ekran kilidini açar ve itiraz etmeden bana uzatır.

Onun adres defterine numaramı girip kaydettikten sonra telefonu geri veriyorum.

"Şimdilik, eski sevgilinin şehirde olduğunu varsayalım," diyorum. "Ve muhtemelen Emma Santos'un ilgisini çeken bir kişi, ancak toksikoloji bunu pek olası kılmıyor." Kafamda bir teori oluşuyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Bu yüzden sana tekrar soracağım: lütfen dikkatli ol. Hava karardıktan sonra tek başına hiçbir yere gitme. Gündüzleri de etrafında birileri olsun. Tetikte ol ve izlendiğini veya takip edildiğini hissedersen içgüdülerine güven. Mümkün olduğunca çabuk güvenli bir yere git ve bu sefer beni ara, Delilah. Anladın mı?"

Gözlerimi onun gözlerine dikip, sonunda ona ulaşabildiğimi anladığını gösteren bir şekilde başını salladı.

"Bizler, farkında olmadan bilinçaltında bazı şeyleri algılarız. Aptalca olduğunu düşünsen bile, beni ara."

"Tamam, tamam." Dudakları kıvrılır. "Yoksa ne olacak? Babam yine bana bağırmaya mı başlayacak?"

Ona bakıyorum.

Beynimdeki her kelime karmakarışık bir hale geliyor çünkü daha önce onu dizimin üzerine yatırmaktan bahsetmekle şimdi bana *baba* demesi arasında, mantıklı düşüncenin en ufak bir izinin bile lanet olası kulaklarımdan çıkıp yere düştüğünden eminim.

Bayan Janelle gülüyor ve ince elini Delilah'ın koluna koyuyor.

Eskiden ellerinin pürüzsüz olduğunu hatırlıyorum. Şimdi ise kırışmaya başlamışlar, her geçen yıl tendonlar arasında daha da inceliyorlar.

"Lucas'ı takma kafana," diyor Janelle. "Çocukluğundan beri hep böyleydi. Kiraz bombası gibidir. Büyük bir patlama yapar, sonra sönüp gider."

"Hey, dur bakalım." Yüzüm kızarır. Elimi ensemin arkasına sürerim, homurdanarak başka yere bakarım. "Hanımefendi, ben görevdeyim. Lütfen beni sinirlendirmeyin."

"Ve sen hala Lucas Graves'sin, şık üniforma giysen de giymesende. Seni ayçiçeği boyunda olduğun zamandan beri tanıdığım aynı çocuksun," diye cevaplar, alaycı bir eğlenceyle. "Seni seviyorum evlat, ama bu kızın seni rozetli bir tür büyük kötü kurt olarak görmesine izin veremem."

"Oh, güven bana," der Delilah, gözleri *sevinçle* parlayarak, "Ben kurt falan görmüyorum. Ondan korkmuyorum."

"Sen de başlama, lanet olsun," diye homurdanırım. "Bak, saat sabahın ikisi olsa da, kötü nachos yedikten sonra sırt üstü yatıyor olsam da umurumda değil. Beni ara. Gelirim."

Delilah bir an tereddüt eder.

Geniş gözlerinin etrafındaki uzun, kirpikli kirpikleriyle bana bakar. O alaycı tavırları onu yaşından daha olgun gösterirken, gerçekte kaç yaşında olduğunu merak ediyorum.

Yirmili yaşlarında olsa da, o hala bir kız – otuz altı yaşındaki benim için çok genç, orası kesin. Ayrıca yüzü kızarmış, şaşkın ve o kadar güzel ki, onu taze koparılmış bir kır çiçeği gibi kaldırıp koklamak istiyorum.

Daha da iyisi, onu *yutmak istiyorum*.

Gözlerim hala ona kilitliken, o başka yere bakıyor.

"Bunu unutmayacağım," diyor yumuşak bir sesle. "Benim evimde 'yalnız yerler' var mı?"

Kahretsin.

Bu iyi bir soru.

"Burası çok izole bir yer," diyorum yavaşça. "Komşuların hala görebileceği bir mesafede olsan da, ormanın ortasında kalmanı pek sevdiğimi söyleyemem. Geceleri kapıları iyice kilitler. Belki bir alarm sistemi taktır. Nora Hanım ya da başka biri sakıncası yoksa, bir arkadaşını da yanında kalması için çağırırsan fena olmaz." O anda, yanına dayadığı valizin anlamı kafama dank ediyor. "Dur bir dakika. Bugün taşınmayı mı planlıyorsun?"

Bir eliyle valizi okşadı.

"Her şey hazır, gitmeye hazırız." Duvardaki nefret dolu

X işaretine üzüntülü bir bakış attıktan sonra, "Arkamda dağınıklık bıraktığım için üzgünüm. Janelle, isterseniz bunu boyatmak için size bir şey verebilirim..."

"Kesinlikle olmaz, tatlım," dedi Bayan Janelle sert bir sesle. "Bu, Bu tarihi bir bina."

"Oh, ne güzel!" O da tedirgin bir gülümsemeyle karşılık verir.

Delilah'ın nezakete nasıl davranacağını bilmediğini anlamak zor değil. Nezaket, ona karşı gösterdiğim kabalık, saldırganlık veya sürekli yaptığım kötü muameleden çok daha fazla onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Neden?

"Teşekkür ederim" diye mırıldanır.

Ama onu biraz daha telaşlandırmak üzereyim.

"Seninle birlikte eve gidip etrafa bir bakmaya ne dersin? Oradayken ağır eşyaları taşımanda sana yardım edebilirim." O gülene kadar kaslarını esnetiyorum.

Sonra garip bir nedenden dolayı bana bakmıyor, yanakları hala pembe ve alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış durumda.

"Hayır dersem, beni korumak için peşimden geleceksin, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Belki, belki de hayır. Yüksek sesle itiraf edersem gizli davranmak zor olur." "Bir latte shake daha içersen gizli davranmak da zor olur."

Lanet olsun, gülerek başımı sallayıp valizine uzanıyorum. "Hadi. Ben alayım."

Aslında beni dinlemesine şaşırdım.

Janelle'e veda ediyoruz ve Delilah, onu saran anne kucaklamasından kaçamıyor. Janelle, "kızımızı" korumak için sert bir söz vermesini istediği için kulağım çekilmeden kurtulamıyorum.

Redhaven'ın misafirperverliği hakkında bir şeyler söylemek lazım.

Senin bizim grubumuzun bir parçası olduğuna karar verdiğimizde, sen aileden birisin.

Delilah'ın valizini dolu Kia'sına taşıyıp yerleştirecek bir yer bulduğumda, bana kaşlarını çatarak bakar.

"Lucas?"

"Evet?"

"Roger'ın Emma'nın ölümüyle gerçekten bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar. "Yoksa başka bir şey mi olduğunu düşünüyorsun?"

Başka bir şey, diye düşünürüm hemen, ama ağzımı kapalı tutarım. Bu kasabada işler biraz fazla ileri gidiyor.

Ayrıca, ağzını açtığında olaylar çok hızlı gelişir ve ben bazı çılgınlıkları kendime saklamayı tercih ederim.

"Bence," diyorum, "aynı anda iki kötü tesadüf yaşandı. Zavallı Emma'nın Arrendell'lerin büyük partilerinden birinde aşırı doz aldığını ve

Cezaî sorumlulukları olmasa bile, bunun kendileriyle ilişkilendirilmesini önlemeye çalışıyorlar. Bence tam zamanında ortaya çıktın ve ilk kötü tesadüfün üstüne, ikinci kötü tesadüf de seni buraya kadar takip etti.

"Bazen en basit açıklama gerçekten işe yarar, değil mi?" Bunu inanmak istermiş gibi söylüyor, ama sorusunda bariz bir şüphe var.

"Öyle sayılır." Kia'nın bagaj kapağını omzumla kapatıp kilitlenene kadar bastırıyorum, sonra nefes verip geri çekiliyorum ve ellerimi silkeliyorum. "Hadi, taşınmana yardım edelim."

O arabasının sürücü koltuğuna yerleşene kadar bekliyorum, sonra kendi arabama biniyorum. Bu çok saçma, sanki direksiyona geçmem için gereken iki saniye içinde birinin onu burnumun dibinden kaçıracağından korkuyormuşum gibi.

"Sakin ol, seni ahmak," diye kendi kendime homurdanırım.

The Rookery'den Delilah'ın küçük kulübesine kadar yol uzun değil, ama Redhaven'da hiçbir yol uzun değildir. Kısa süre sonra, onun evine ve ağaçların rahat kucaklamasına uzanan virajlı yolu dönüyorduk.

Onun buna hazır olup olmadığı konusunda endişeliyim. Yerdeki lanet olası bir cesedi unutmak, hayal edebileceğinden çok daha fazla zihinsel enerji tüketir.

Ama uzun sürmez.

Kısa süre sonra, parlak çelik grisi Armani takım elbisesiyle verandada duran adamdan çok daha fazla endişeleniyorum. Şarap kırmızısı Mercedes'i Delilah'ın kapısının hemen önüne park etmiş.

Verandanın direklerinden birine yaslanmış, sanki bir dergi çekimi için poz veriyormuş gibi, o kadar rahat ki, o çirkin suratına yumruk atabilirim.

Ulysses.

Lanet

olası.

Arrendell.

Burada ne işi var?

Ve onu nasıl gerçekten, gerçekten çabucak ortadan kaldırabilirim?

KIZIL EL (DELILAH)

Uzun zamandır bir yerde bu kadar testosteron görmemiştim —ve her gün inşaat alanlarının önünden geçerdim, 21. yüzyılda sokakta kızlara laf atmayacağımızı ve bizim... şey, *kırıcılarımızla* müstehcen hareketler yapmayacağımızı anlamayan erkeklerle dolu.

Artık öyle değil.

Lucas'ın yardım etmesine izin verdiğimde, Ulysses'in de taşınmama yardım etmek istediğini tamamen unutmuştum.

Sanırım bu, taşınma sürecindeki korkunç deneyimimden beni koruyamadığı için özür dileme şekli.

Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda nezaketle boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Herkes bana yardım etmek, beni şımartmak, en ufak bir esintide solacak narin bir çiçek gibi davranmak istiyor.

Ama ben narin bir çiçek değilim.

Solmuyorum.

Ayrıca, bu davranışların ardındaki duygulara minnettar olduğum için, hiçbir misafirperverliği geri çevirmek istemiyorum. Kendimi toparlayıp işlerimi halledebilecekken, kendimi acınacak duruma düşürmekten hoşlanmıyorum.

Ama Lucas ve Ulysses birbirlerine sataşmayı bıraksalar, *işler* çok daha hızlı hallolurdu. Özellikle de şu anda düz ekran televizyonumun önünde, tarihe geçecek bir bakışma yarışmasına girmiş durumdalar.

Neredeyse 60 inç olduğu için sahip olduğum en pahalı şey bu – boyutla ilgili şakalar yapmayın lütfen, çok teşekkürler.

Eski mahallemdeki köşedeki bakkaldan topladığım karton kutular yerine, televizyon, içinde bol miktarda dolgu malzemesi için yeterli alana sahip, ağırlığını artıran büyük, güçlendirilmiş ahşap bir nakliye sandığı içinde.

Bu tek kişinin yapabileceği bir iş değil.

Yine de tek başına yapmaya çalışıyorlar.

Ulysses, güzel ve pahalı görünümlü takım elbisesini çıkardı ve ipek gömleğinin kollarını sıvadı. Zaten mahvolmuş durumda, sanırım, bazı yerleri yırtılmış ve yıpranmış.

Şu anda televizyon sandığının bir ucunu tutuyor ve Lucas'a sandığın uzunluğu boyunca sert bir bakış atıyor olmasaydı, bu durum beni daha da üzecekti.

"Artık bırakabilirsiniz *memur* bey," dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, gözleri yeşil hançerler gibi, dişlerini sıkarak söyledi. "Ben hallederim."

"Hayatta olmaz," Lucas aynı gülümsemeyle karşılık verdi. Aman Tanrım.

Diğer ucunu tutuyor, çitin dışındaki kaldırımda sırtını eve dönerek duruyor, tüm vücudu bir barikat gibi. Sanırım bu, Ulysses'in televizyon kutusunu buldozer gibi kullanıp, içinden çıkan karmaşık insan ve kutu yığınının içeri itmesini engelliyor.

Lucas da daha önce üniformasını çıkarmıştı. Altında, terden neredeyse tamamen şeffaf hale gelmiş, kaslı vücuduna yapışmış, kağıt inceliğinde beyaz bir fanila vardı.

Ama görünüşe göre, işte buradayım, şimdiye kadarki en garip penis ölçme yarışmasında ilk gerçek *sekizli karın kaslarını* görüyorum.

"Biliyorsun," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor Ulysses, "zengin olmam, zayıf olduğum anlamına gelmez."

"Ben öyle mi dedim?" diye tersler Lucas. Kutuya dokunurken, oyulmuş ön kolları kasılır. "Övgü mü bekliyorsun, Ollie? Narsistlerin bunu yaptığını duydum. Kollarının çok kaslı olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

"Bana bir daha Ollie dersen, ben de... Boş ver." Ulysses, polise tehdit etmekten son anda vazgeçer.

Hay aksi.

Kollarımda "*Mutfak*" yazan iki kutu ile yanlarından geçiyorum.

Ağır değıller ama yükseklikleri var. Önümü zar zor görebiliyorum ve bu iki ahmak yolumu kesiyor.

"Flört etmeyi bitirdiyseniz," diye ters bir sesle söylüyorum, "ikiniz de şu lanet şeyi içeri taşıyabilirsiniz. Tek kişi için çok ağır. O kişi, her yerde çükünü sallamaya kararlı koca bir aptal olsa bile."

Ulysses, ben yanlarından geçip eve girmeden önce bana göz kırpmıyor.

"...bu onun için miydi, benim için mi?" diye kederli bir sesle seslendi.

Beni çok sinirlendirseler de neredeyse gülümsüyorum.

Gerçekten, o kadar kibar ve sofistike konuşmayı bırakmaya çalıştığında, sadece biraz dağınık ve biraz da aptalca görünüyor.

"*Dostum*," diyor Lucas, "Eminim ikimizi de kastetti. Harekete geçecek misin, geçmeyecek misin?"

Gözlerimi devirerek kutularımı mutfak tezgahına bırakıyorum, sonra evi havalandırmak için açık bıraktığım küçük yemek köşesi penceresinin pervazına yaslanıyorum.

"Yani, eğer ikinizden biri televizyonumu düşürürse, size yeni bir tane aldirmaktan hiç utanmayacağım," diyorum, onları pencereden izleyerek. "O şeyi almak için bir yıl boyunca bahşış biriktirdim. O yüzden sahip olduğum tek güzel şeye zarar vermeyin."

Ulysses başını Lucas'a doğru eğdi. "Üç deyince birlikte mi?"

"Evet," diye onaylar Lucas. Sanırım neredeyse gülümsemek üzereydi — tabii gururu ve Ulysses'e karşı beslediğı garip kin onu engellemeseydi.

Sonunda televizyonu kapıdan geçirip merdivenlerden yukarı taşıyorlar.

Ben kapıyı yakalamak için koşarım ve onlar için açık tutarım.

Onlar geçerken, Ulysses'in "Bizi tehdit ederken oldukça tatlı, değil mi?" diye fısıldadığını duyarım.

"Her neyse," Lucas alaycı bir şekilde cevaplar. "Sanırım bu, gözlerindeki güzel şiddet kıvılcımını ortaya çıkarıyor."

"*Hey!*" Onlara işaret ederek eğilip arabaya geri dönüyorum. "Birbirinize sataşmaya devam edin. Bana sataşmaya başlarsanız ikinizi de ısırırım

"

"Üçlüler benim tarzım değil, New York," diyor Lucas, verandanın merdivenlerinden geriye doğru çekilirken dalgın bir şekilde.

Adımımı yarıda kesip donakalırım, zaten ölmüşüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama beni şaşırtacağını ummuştum, Graves." Ulysses gerçekten şaşkın görünüyor. "Gerçekten yatakta bu kadar sıkıcı mısın?"

Lucas'ın gözleri ölüm ışınları yayabilseydi, Ulysses'in kafası buharlaşırdı.

"Bu şeyi kullanarak seni yere serip dümdüz edebileceğimi unutma, Ollie," diye hırlar Lucas.

"Sadece benim seni kovdurup kasabadan kaçırabilecek durumda olduğumu unutma, Graves," diye cevaplar Ulysses aynı hoşlukla, ikisi de eve girmeden hemen önce.

Tanrım. Çok sert.

Bütün vücudum gerilir.

Ölümcül bir sessizlik olur, bu kısa süreli neşe çölde nadir bir yağmur damlası gibi buharlaşır.

Sonra Lucas'ın "Çok iyi biliyorum" dediğini duyuyorum. Ulysses cevap vermez.

Sadece tuhaf bir şekilde gülümser.

Onları son kez görüyorum, sonra oturma odasının gölgeleri onları yutuyor ve evin içinde sol tarafa dönüp gözden kayboluyorlar.

Sadece bakmaya

devam ediyorum.

Yapamıyorum.

Az önce olanları kafamda bile oturtamıyorum. Lucas, üçlü seks,

Ulysses'in acımasız tehditleri ve... Biri beni kurtarsın.

Hemen.

Özellikle de benim hayalimde üçüncü bir tekerlek yokken.

Sadece terden sıırılsıklam, beni tamamen gölgede bırakan tek bir sert, esnek vücut.

Sıcak bahar yeşili gözler, tutkuyla yanıyor, kaba bir ses, alçak, şeker gibi tatlı inlemeler ve müstehcen sözler çıkarıyor...

Eyvah.

Sanırım sıcak basması yaşıyorum.

Yirmi dört yaşında menopoz başlayabilir mi?

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Kendimi işe verirken, *hayır* demek için küresel bir litani listesi yapıyorum ve o iki büyük aptal birbirlerine sataşırken olan biteni kasıtlı olarak görmezden geliyorum.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güneyli pasif-agresif, nazik-kötü kavga.

Neden kavga ettiklerini bile bilmiyorum, sadece birbirlerinden hoşlanmadıklarını biliyorum ve aralarındaki her bakışta hissedilen gerilim, yeni bir cinayete tanık olmak üzere olduğumu düşündürüyor.

Başka bir kutu almak için dışarı çıkarken – bu noktada neredeyse bayrak yarışı yapıyoruz, biri arabada, biri evde, biri de ikisinin arasında bir yerde – yemek odasından oturma odasına giden girişte duruyorum.

Artık yerde kan yok. Cesedin tebeşirle

çizilmiş silueti yok.

Sarı suç şeridi yok.

Emma Santos'un burada öldüğünü ve benim yeni hayatımı kabaca altüst ettiğini gösteren hiçbir şey yok.

Ama yine de onu hissedebiliyorum, sanki her yanından geçtiğimde havanın daha soğuk hissedildiği bir iz bırakmış gibi.

Sadece hayal gücüm, eminim. Yine de beni daha hızlı yürümeme neden oluyor.

Dışarı çıkıp başka bir kutu alıyorum. Kia'nın arkası neredeyse boşaldı ve beni ne kadar rahatsız etseler de, kutuları açma süresini üçte birine indirdikleri ve sırtımın çok ağrımamasını önledikleri için onlara minnettarım.

Ama endişelenmem gereken sırtım değil.

Asıl endişelenmem gereken, iki iri adam ve bir minyon kadının saatlerce ağır kutularla üzerinde dolaşmasından sonra, bu eski, gıcırdayan veranda tahtalarının ne kadar dayanacağı.

Ahşap merdivenlerin yarısına geldiğimde, ayaklarımın altında bir şey sallandı — tahta gevşek bir şekilde sallanıyordu — ve birdenbire kendimi

geriye doğru savruluyorum.

Her şey tersine döndü, midem de dahil.

Kutunun ellerimden uçtuğunu ve her iki yanımda Lucas ve Ulysses'e benzeyen renklerde bulanık hareketler olduğunu belli belirsiz fark ettim.

Geri kalan her şeyim yerçekimine odaklanmıştı.

Çünkü yerçekimi, hemen arkamdaki kaldırım taşına kafamı çarpacağımla anlamına geliyor.

Beynimin bir kısmı beni kurtarmaya çalışıyor. Kollarımı çırpıyorum, bacaklarım takılıyor, dengemi yeniden kazanmak için boşluğu tutmaya çalışıyorum, ama çok geç.

Düşüyorum, düşüyorum ve...

Güçlü kollar altımda beliriyor ve beni ölümden kurtarıyor.

Beni sarıyorlar, yerden sıkıca çekiyorlar.

Nefes nefese, kalbim güm güm atıyor, adrenalin ateş gibi, keskin yeşil gözlere bakıyorum.

Lucas?

Hayır.

Ulysses.

O üzerime eğilirken, bir koluyla belimi, diğer koluyla omuzlarımı tutarak beni yerden kaldırırken, göğsüne sıkıca sarılıyorum. Yeşil gözleri tuhaf bir şekilde yoğun, şok savunmamı ortadan kaldırdığında fark etmeden edemediğim bir şekilde içime işliyor.

Kafam karışık bir şekilde midem bulanıyor.

Özellikle de onun hala gülümsediğini fark ettiğimde.

Her zamanki gibi aynı çekici, rahat gülümseme, ama şu anda neden böyle gülümsediğini anlamıyorum.

Titrek bir sesle ellerimi göğsüne bastırıp hafifçe iterek mesajı almasını umuyorum. "Teşekkürler! Üzgünüm, sanırım basamaklardan biri gevşemiş..."

"Hayır, ben size özür borçluyum, Bayan Clarendon. Görünüşe göre yine bir gözden kaçırma yaptım ve şimdi tamirciye sert sözler söyleyeceğim," diyor hafifçe beni bırakırken.

Ayaklarımın üzerine basınca baş dönmesi geçiyor.

Beni bıraktığında, onunla Lucas arasında sıkışıp kaldığımı fark ettim.

Ve Lucas, ikimizin üzerine düşen devasa bir gölgeye dönüştü, gözleri sert ve kararış bir şekilde bana bakıyordu...

Ne? Endişe mi?

Başka bir şey mi?

"Hey," diyor. "İyi misin? Bir şeye çarpmadın, değil mi?"

Bacağını incittin mi?"

"Hayır. Sadece bir saniye için çok korktum, ama iyiyim." Tabii, iki vahşi adamın arasında sıkışmış gibi hissetmem ve bir parçam bu tuhaflıktan kaçmak için Lucas'ın arkasına saklanmak istemesi dışında. Geri kalanım ise ikisinden de kaçmak istiyor. Boğazımı temizliyorum. "Ayaklarım çok sakar. Ben böyleyim."

Lucas kaşlarını çatarak uzun bir saniye boyunca bana bakar.

Sanki benim söylemediğim şeyleri anlayabiliyor gibi geliyor, tıpkı The Rookery'de biramızı içerken oturduğumuz o akşamki gibi. O ağır sessizlik hoş geldin gibiydi.

Özellikle de geri çekilip bana nefes alma alanı verdiğinde ve etrafımda dolaşıp düşürdüğüm kutunun yanına çöktüğünde.

Neyse ki kutu düz bir şekilde yere düştü. Darbe köşeleri dikey olarak ayırdı, üst kapağı kapalı kalırken köşeleri parçaladı ve eşyalarımın parçaları dikişlerden dışarı fırladı.

"Buradaki hiçbir şey çok zarar görmemiş gibi görünüyor," diyor, bir yarıktan dışarı çıkan bir şeyi nazikçe kaldırarak. "Kahretsin. Ama bu çerçevenin camı kırılmış gibi görünüyor."

Aslında pek fazla fotoğraf çerçevesi tutmam.

Sadece bu var.

Bu yüzden, görmeden bile onun ne demek istediğini tam olarak anlıyorum.

Kalbim, betonla randevumu kaçırdığımı telafi etmek istercesine hızla atıyor. Ulysses'ten uzaklaşıp kutuya koşuyorum, Lucas'ın yanına diz çöküyorum ve elinde tuttuğu şeyi görünce inliyorum.

Çiçek desenli dikdörtgen kalay resim çerçevesi. El yapımıdır, her bir iplik inceliğindeki detay özenle yaratılmıştır

çerçeve başlı başına bir şaheserdir.

Ama en değerli şey bu değil.

En değerli şey, çerçevenin içindeki fotoğraf, annemin benim yaşlarımda çekilmiş eski bir Polaroid fotoğrafı, resim çerçevesinin oval açıklığına sığacak şekilde kesilmiş. O kadar çok benziyoruz ki, sanki benim eski bir fotoğrafım gibi, ama benim hiç çocuğum olmadı ve annemin kollarında, kundaklanmış, her tarafına yayılmış siyah saçları ile huzur içinde uyuyan minik bir bebek var.

Ben.

Bu, on sekiz yaşından önce annemle birlikte çekilmiş tek fotoğrafım.

Fotoğrafı koruyan cam parçalanmış ve fotoğrafın hassas ince tabakasını çizme tehlikesi olan birkaç kırık parça kalmış.

Çerçeveye uzanıyorum, sonra duruyorum.

İç i m de mantıksız bir korku var, bir şekilde fotoğrafa daha fazla zarar verebileceğim korkusu.

Lucas kucağında çerçeveyi çerçeveyi koruyucu bir şekilde bir bilirmiş biliyormuş benim için ne kadar önemli olduğunu biliyormuş gibi.

Yüzüme kazınmış olmalı. Parlak yeşil gözler benimkileri arıyor, yavaşça fotoğrafa düşüyor.

"Bu annen mi?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Ben... Evet. Ve ben." Yutkunuyorum. Neden birdenbire ağlamak istiyorum? Birkaç gün içinde çok şey oldu, ama beni üzen şey kırık bir resim çerçevesi mi? "O... o bana verdi. Ama yenisini almam gerekecek. Önemli olan resim."

"Hayır," diyor Lucas. "Sadece camını değiştirip çerçeveyi saklayabilirsin. Bu konuda bir iki şey biliyorum." Bana sıcak ve güven verici, gözlerinin köşelerini kıvrıran hafif bir gülümseme sunuyor. "Bırak ben halledeyim, Bayan Delilah."

Ne oluyor?

İçimde bir sıcaklık hissediyorum ve bu his yayılıyor. "Lucas, neden sen..."

"Çünkü yapılması gerekiyor, New York, ve ben yapabilirim. Daha iyi bir neden mi istiyorsun?" Lucas tereddüt etmeden cevap verir, ama sesinde başka bir şey hissettiren belirli bir sertlik vardır.

Bir şey söylemeye başlıyorum — ta ki Ulysses arkamda boğazını
Bizi temizleyene kadar.

Oof.

İçgüdüsel olarak kollarımı kucaklayarak
sıçradım. Onun orada olduğunu neredeyse
unutmuştum.

"Bu iş hallolduğuna göre," diyor keskin bir sesle, "akşam güneşi bizi
kavurmadan önce bu işi bitirelim mi?"

hamleyi bitirelim mi?" Evet. Kaptan Poshness geri döndü.

Lucas ve ben eğlenceli, neredeyse komplo kurar gibi bakışlar atıp
ayağa kalkıyoruz. Hâlâ fotoğraf çerçevelerimi tutuyor, sanki benim için olduğu
kadar onun için de önemliymiş gibi.

"O haklı. Hadi," diyorum, başımı eve doğru sallayarak. "Bunu sarmak
için bir şey bulacağım, sonra size soğuk bir şeyler içeceğiz."

"Harika," diyor Ulysses. Ona
tuhaf bir bakış atıyorum.

Neden bu kadar sinirli?

Tanrım, yemin ederim, erkekler bazen çok *tuhaf*
oluyorlar. Mars'tan gelen uzaylı yaratıklar gibiler.

Ama Lucas'ın beni verandaya kadar takip ederkenki gülümsemesinde
uzaylıya ait hiçbir şey yoktu, ikimiz de beni popomun üstüne oturtmaya çalışan
gevşek basamağı dikkat çekici bir şekilde atlادık.

"O biradan başka var mı?" diye umutla soruyor.

SABAH KIZIL GÖKYÜZÜ (LUCAS)

Bayan Delilah'ın sabah insanı olduğunu sanmıyorum.

Ertesi gün erkenden aletlerimi alıp evine gittiğimde, kapıyı açtığımda hâlâ pijamalarıyla duruyordu.

Tabii o kıyafete pijama denebilirse.

Üst bacaklarını kapatan yarım santimlik ince kumaşla külot olmaktan kurtulan spor şortu, kalçalarının kıvrımları da ortaya çıkmak üzereydi, poposunun alt kıvrımları çok fazla görünüyordu.

Ayrıca, geniş kalçaları sayesinde tamamen düşmekten kurtulan büyük beden bir tişört, pürüzsüz kıvrımları, esmer teni ve siyah spor sütyenini gözler önüne seriyor.

Saçları da berbat bir halde, siyah bir şelale gibi üzerine dökülüyor.

Sikim anında geri kalanımı ele geçiriyor.

Tabii ki, bana uykulu bir şekilde göz kırparak, esneyerek ve saçlarını yüzünden geri çekerek, gösterdiği tüm teninden hiç etkilenmiyor.

"Lucas? Saat kaç?"

"Sabah yedi. Kalkma zamanı."

Gözlerimi omzundan ayırıyorum.

Cildine değen siyah sütyen askısının baştan çıkarıcı görüntüsü beni deli gibi tahrik ediyor.

Sanırım güzel kadınlara karşı böyle oluyorum.

Diğer erkekler gibi, ben de uzun bacaklara, kıvrımlara, dolgun göğüslere, öpülesi dudaklara aç bir köpek gibi atlarım. O, bu özelliklerin hepsine fazlasıyla sahip.

Ayrıca küçük detayları da fark ediyorum.

Omzunun kıvrımı.

Köprücük kemiğinin alaycı eğriliği ve dudaklarını ıslattığında titremesi.

Bileklerinin altındaki hassas çukur, acımasız öpücükler karşısında çok duyarlı.

Beni kör et.

Bir kadına lanet olasıca

zor.

Bunu polis olmama bağlayın. İstemediğim halde bile tüm ince ayrıntıları fark etmek için eğitilmiş olmama bağlayın.

Delilah Clarendon'a takılıp kalmam ve saf şehvetin dipsiz uçurumuna düşmem için hiçbir nedenim olmasa bile.

"Daha sonra gelmemi ister misin?" Bakışlarımı omzunun üzerinden ona çeviriyorum.

"Sorun değil. Zaten alarmı kurmalıydım. Normalde güneş doğarken uyanırım, ama genelde bu kadar yorgun olmam." Gözümün ucuyla, onun yine uzun bir esneme yaptığını görüyorum.

Ayak parmaklarının ucunda yükselip kollarını başının üzerine uzatması beni ikiye bölüyor.

Küçük Bayan Her Şey, Küçük Bayan Hiçbir Şey'i bir erkeğin hayal gücüne bırakıyor.

Sonra arkasını dönüyor, saçlarının dalgaları beni çağırıyor.

"Kahve yapayım. Nasıl istersin?"

Hayatım, sen onu mahvediyorsun.

"Sade," diye homurdanıyorum, onu takip ederek içeri giriyorum ve kapıyı ayak bileğimle kapatıyorum.

Dün oturma odasını, üst üste yığılmış kutular ve taşan çamaşır sepetleriyle savaş alanı gibi bırakmıştık, ama şimdi buranın bir felaket olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Tanrım. Kahretsin.

Sanki patlamış gibi günlerce açık kalan kutular, içleri her yere dağılmış halde.

Giysiler. Ev aletleri. Kitaplar.

Sanırım orada bir yerde bir dizüstü bilgisayar var, ama USB kabloları ve diğer kablolarla çevrili olduğu için tam olarak anlaşılmıyor.

Eski DVD'ler. Sanırım internetten dizi izlemeyi pek sevmiyor. Bir PS5 oyun konsolu.

Durup, ona bakarak gözlerimi kırptıştırıyorum. "Oynar mısın?" diye soruyorum.

Mutfağa girip çıkmış, şimdi geriye doğru eğilip benim bakışımı takip ediyor ve gülüyor.

"Son öğretmenlik stajımdaki çocuklar beni bu oyuna oldukça bağımlı hale getirdi." Mutfağa tekrar girerken sesi biraz uzaklaşıyor. "Bu arada eşyalarını bırakabilirsin. Bunlar ne?"

"Alet kutusu." Aletlerim için kullandığım büyük, parçalanmış balıkçılık aletleri kutusunu ayaklarımın dibine koydum. Donanım mağazasından aldığım daha küçük kutuyu kolumun altına sıkıştırdım ve ellerime aldım. "Buradayken o çürümüş basamağı halledeyim, sonra da sana alarm takayım diye düşündüm."

Kafası yine küçük bir mirmek gibi mutfak kapısının çerçevesinden içeri girip çıktı, ama bu sefer bir elinde bir kutu kahve telvesi tutuyordu. Kapağı çoktan açılmıştı ve kokusu bana doğru geliyordu.

"Bütün bunları yapmak zorunda değilsin."

Omuz silkiyorum ve tekrar başka yere bakıyorum.

Çünkü lanet olsun, boynunun omzuna doğru kıvrımı öldürücü.

"Ollie ile bu kadar çok tartıştıktan sonra sana bir şey yapmam gerektiğini hissettim. Zaten yapılması gereken bir şey, değil mi?"

"Evet, ama..." Sesi kesildi.

Yanakları kızarır, cildi pembeye döner. Bana neredeyse dehşet dolu bir bakış atar ve ben gülümsememek için kendimi zor tutarım.

Yine yardım kabul etmekle ilgili küçük sorunu var.

"Teşekkürler," diyor.

Sonra tekrar mutfağa geri çekildi.

"Diğer soruna cevap vermek gerekirse," diye sesleniyorum ona, içimden gülümseyerek, "Öğretmenlik stajının ne olduğunu hiç bilmiyorum. Stajların doktorlar için olduğunu sanıyordum."

"Öyledir," diye cevaplar, sesine akan su ve bir şeylerin çarpma sesi karışır. "Ama artık öğretmenler için de öyle diyorlar. Temel olarak, gerçek öğretmenlerin gölgesinde çalışarak ayak uydurmaya çalışıyorsun, sonra mezun olup denetimsiz olarak öğretmenlik yapmaya başlıyorsun."

"Peki bu sana nasıl lüks bir oyun sistemi kazandırdı?"

"Son ikamet ettiğim yerdeki çocuklardan birinin babası Sony'de çalışıyordu. Kızım sürekli bundan bahsediyordu ve ailesi okula cömertçe bir sistem bağışladı. Kızım, benim New York'ta sonsuza kadar kalmayı planlamadığımı öğrendiğinde ağladı ve babası bana bir PS5 alırsa belki kalırım dedi." Mutfaktan, anılarla dolu kahkahaları duyuluyor. Her zamanki alaycı, sessiz kahkahaları değil. "Bana PS5'i verdi ve şöyle dedi: 'Rüşvetin işe yaramayacağını ve istediğin yere gideceğini biliyorum. Ama sana bir şey vermek onu mutlu ediyor, lütfen kabul et. Onun için. Ben de aldım. Çoğunlukla Roger'ı kızdıracağını bildiğim için. Beni o adamla yattığım için suçladı. Ben de kontrol cihazlarından birini *kafasına* fırlattım." Kıkırdar. "Dürüst olmak gerekirse, birkaç saatten fazla oynamadım. Oyunları severim, ama zamanım olmadı."

"Belki şimdi bulursun, New York. Daha küçük sınıflar, okul saatleri dışında daha az ödev."

Odayı gözden geçiriyorum ve bu sefer dikkatimi çeken ayrıntı Delilah'ın küçük, ateşli vücuduyla ilgili değil.

Girişin hemen içindeki, arkaya giden koridora doğrudan açılan alan.

Oturma odasında üzerinde hiçbir şeyin yığılmadığı veya dağılmadığı tek bir nokta.

Belki de eşyaları yerleştirirken evin içinde dolaşabilmek için o noktayı boş bırakmıştır.

Keşke öyle olsaydı.

Anladığımda, sanki bir balyozla vurulmuş gibi hissediyorum.

Emma Santos'u bulduğumuz yer orası.

"Hey, Delilah?" Yutkunup, konuyu başka bir şeye çeviriyorum.

"Evet?"

"New York'ta kalmanı istiyorlarsa, neden buraya geldin?"

Bir dakika sessiz kalır. Yavaşça homurdanan kahve makinesinin sesi ve giderek güçlenen kahve kokusu dışında hiçbir şey duyulmaz.

Sonra kapı çerçevesine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur, omzunu ahşaba dayayarak zarif bir duruş sergiler.

Alt dudağını ısırır, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatır.

"Yalan söylemeyeceğim," diyor yumuşak bir sesle. "Bunun bir kısmı paraydı. Tam pansiyon ve iyi bir maaş? Bunu reddetmek zor. Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ama geri kalanı, şey..." Gözleri kararır. Beni geçip ön camlara bakar, bakışları dalgındır. "Sanırım kendimi bulma ve öğretmenin gerçekten sevdiğim yönlerine alışma fırsatı bulamadan tüketilmekten korkuyordum. New York'taki okullar *acımasız*. Birbiri ardına imkansız durumlar yaşanıyor. O zavallı çocuklar ve öğretmenler, kendilerine verilenlerle bir şeyler başarmak için çok çabalıyorlar, ama tüm sistem başarısızlığa mahkumsa, domuz kulağından ipek çanta yapamazsın." Gözleri nihayet bana döndüğünde, gece mavisi yıldızlar duyguların takımyıldızlarını oluştururken, gözlerinde suçluluk vardı. "Buna korkaklık diyebilirsin belki. Ama çok fazla genç, umut dolu öğretmenin kırılmış ve kopuk hale geldiğini gördüm. Sonra da tükendiklerinde bir kenara atılıyorlar."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Evet. Ben öyle olmak istemedim. Çocuklar için gerçekten bir şeyler *yapabileceğim* bir yere gitmek istedim. Belki bir gün daha deneyimli olduğumda, daha güçlü olduğumda geri döneceğim. O zaman işleri nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bileceğim. Ya da bilmesem bile, en azından öğrendiklerimi her yerdeki çocuklar için daha iyi şeyler için mücadele etmekte kullanabilirim."

Demek tüm o kaktüs dikenlerinin altında bu yatıyor.

Başkasının acısı için kendini feda edecek kadar çok önemseyen, duygusal bir genç kadın.

Tüm bunlar, *yapamadığı* şeyler için endişelendiği için.

Çünkü kendi gücünün farkında değil.

"Bunu hiç de korkakça bulmuyorum," diyorum sert bir sesle. "Bence bu akıllıca bir hareket, değer verdiğin insanlar için en iyisini yapmanın yolunu çizmek

"

"Tabii. Beni tanımayan insanlar için..."

"Bu akıllıca olan da bu, Bayan Delilah. Yıllarca tanışmayacağınız çocuklar için geleceğinizi planlayacak kadar önemsiyorsunuz."

Şaşkın gözleri bana sabitlenir. Yüzü yine kızarır ve ben, onu kızartmak için farklı nedenler bulmaktan zevk almaya başladığımı düşünürüm.

Elimdeki ince karton kutuya bakarak konuyu değiştirir. Bunu bekliyordum.

"Hey, bu...?"

"Gel de kendin bak." Gülümsayarak kutuyu ona uzattım.

O kadar nazik hareket ediyor ki, yürürken ağırlığını değiştiriyor. Bu, onun adımlarına bir dansçının zarafetini katıyor, o da yerdeki boş alanı dolaşıyor.

Kaşlarım çatıldı.

O kutuya uzanırken, "Bunu bilerek mi yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ne ne?" O donup bakmaya bana bana tuhaf ve parmak uçlarımız kartona neredeyse değecek kadar yaklaşıyor.

Açık alana doğru başımı sallıyorum. "Odadaki tek boş yer, Delilah, ve sen onu lav çukuru gibi kaçınıyorsun."

Kirpikleri titrer. Yüzünde bir anlık hüznün belirir. Hâlâ kutuyu tutarken, yere bakar.

"Oh, ben... Ben farkında bile değildim... Yani, bazen sanki onu orada *hissedebiliyorum*. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama bunu yaptığımı fark etmemiştim." Nefesi kesilir. "Yeni bir şey öğrendin mi? Emma hakkında demek istiyorum."

"Üzgünüm. Henüz bir şey yok." Yüzü düştü.

Kahretsin, onu daha fazla zorlamak istemiyorum.

Bugün yüzünde kırılğan bir ifade var.

Güzel resim çerçevesinin camı kadar kolayca kırılabilecek bir şey.

Kutuyu nazikçe ellerine doğru itip, hafifçe gülümseyerek alet kutumu almak için eğildim.

"Ben gidip merdivenleri sağlamlaştırmaya başlayayım," diyorum ona.

"Yenisi yeterince iyi olmazsa bana haber ver, bir daha denerim."

tekrar denerim."

Bana gözlerini kırptırdı, sonra kutunun içine baktı ve başparmaklarıyla yüzeyini düzeltti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Kahveniz hazır olduğunda size getireceğim."

"Harika."

O hala orada duruyor, ben sabah güneşinin ışığına çıkarken çok kaybolmuş görünüyor.

En yakın komşuları Greely ailesi, iki katlı tuğla evlerinin garaj yolunda, çocuklarını minibüslerine bindiriyorlar. Dört minik çocuk da mayolarını ve gözlüklerini giymiş, kürek tahtalarını ve iç lastiklerini ellerinde zıplıyorlar.

Beni gördüklerinde, selamlarını yüksek sesle haykırıyorlar.

Ben de el sallayarak karşılık verdim, sonra adımları iyice görmek için çöktüm.

Gerçekten berbat durumdalar.

Sanırım hepsini değiştirmek zorunda kalacağım. Yağışlı kışlar ve kavurucu Kuzey Carolina yazları merdivenlere zarar vermiş. Merdivenlerin tamamen çökmemiş olması küçük bir mucize gibi görünüyor.

İyi ki bir yığın tahta ve gönye testere getirmişim. Bunun ciddi bir iş olacağını hissetmiştim.

Bagajımdan taze çam tahtalarını boşaltıp testereyi kurduğumda, Delilah evden çıktı. Kısa şortunu, vücudunu bir santim daha fazla örten başka bir şortla değiştirmişti.

Siktir.

Sanırım stratejik bir şekilde siyah dantel görünüyor. En kötüsü ne biliyor musun?

Bunu benim dikkatimi çekmek için yapmadığı kesin. Öyle olsaydı, görmezden gelmem daha kolay olurdu.

Hayır o sadece oluyor kendisi küçük manik elf kendisi,kendi cildinde delicesine rahat, rahat, kolay ve özgür.

Ben, testisleri dünyanın en büyük dondurulmuş yaban mersini çiftine dönüşen gergin bir pisliğim.

Neden *fark etmemeyi* başaramıyorum?

Ben ölçüm bandımı hazırlayıp gözlerimin başka yere kaymamasını isterken, o yakınımdaki verandanın kenarına oturup bacaklarını sallamaya başladı.

Yanında birbirine uyan iki *Nightmare* kupası getirmiş. Biri Jack Skellington, diğeri Sally.

Jack kupasını bana doğru itti. Güçlü kahvenin kokusuyla birlikte buhar yükseldi ve midem kafein için guruldadı.

Kendi fincanına üfler, pembe dudaklarını büzerek bir yudum alır. "Al bakalım. En azından çerçeveyi tamir ettiğin için yapabileceğim bir şey."

Küçük bir iltifattan bu kadar memnun olmamalıyım.

"Önemli değil," diye başımı sallayarak kahvemi yudumlarken söylüyorum.

"Eminim zor olmuştur, Lucas. Alçakgönüllü olma. Her şey yüzünden çok meşgul olmalısın," diyor. "İyice baktım. Çerçeveye uyması için camı özel olarak kesmek zorunda kaldın, değil mi?"

"Yani, adım adım açıklamamı istiyorsan, evet. Yaşlı Max bana birkaç ipucu verdi. Kasabadaki antika mağazasını işletiyor." Ona sert bir bakış attım, birdenbire çok sinirlenmişim.

"Evet. Tamam." Gülümsemesi çok utangaç, fincanın kenarından şakacı bir şekilde bakıyor. "Yine de buna çok zaman ayırdığını söyleyebilirim, huysuz surat. Ucuz bir cam levha alıp oraya yapıştırıp işi bitirmek yerine, sonuna kadar gittin. Bunu takdir ediyorum."

Gülümsemeyi saklayarak, birkaç ölçü daha işaretledikten sonra geri çekilip durumu değerlendiriyorum ve bunu başarmak için yeterli odunum olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Bayan Lilah, biraz kenara çekilseniz iyi olur. Bu merdiveni tamamen yıkıp yenisini koyacağım ve o güzel bacaklarınıza kıymık batmasını istemem."

Gözleri büyüdü.

Bunun, bacaklarını güzel bulduğum için olduğunu sanmıyorum.

Bana bakıyor, yüzünde kırılganlık belirliyor, sonra bir adım yana kayıyor, bir eliyle kendini kaydırırken diğer eliyle kupasını sıkıca tutuyor.

Alet kutumu açıp çekicimi alıyorum, ama hala onu izliyorum.

"Üzgünüm. Seni rahatsız etmek istemedim."

"Hayır, öyle değil." Hızla başını sallar. "Sadece... annem dışında kimse bana Lilah demez. Bu yüzden şaşırdım, hepsi bu."

"Eğer rahatsız oluyorsan, bundan sonra kullanmayacağım."

"Söylemek istemem ama Miss New York bana biraz ısınmaya başlamıştı." Dudakları yukarı kıvrılır ama gözlerinde bir şey var. Kupasına bakar. "Aslında kötü bir şey değil."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu yüzden, bir kez olsun, hiçbir şey söylemiyorum.

Bana uyar.

Güneşin altında sessizce oturup, Lilah'la birlikte sert siyah kahveyi yudumlarken, eski tahtaları sökmek için en uygun yeri bulmaya çalışıyorum.

Sadece onun yumuşak ve düşünceli sesiyle sessizliği bozmasını beklemiyorum.

"Haklıydın Lucas," diyor. "Resimdeki kadın benim annem. Onu ilk kez on sekiz yaşındayken o resimde gördüm. O zaman devlet nihayet benim evlatlık kayıtlarımı açığa çıkardı ve ben de biyolojik annemin kim olduğunu öğrenebildim." Titrek bir nefes alıyor. "Adı Mitsi. Devlet, ben henüz bebekken beni ondan aldı. O kadar küçüktüm ki, onunla ilgili hiçbir anım yok. Onun uygun olmadığını, yoksulluk içinde yaşadığını ve babamın kim olduğunu bile bilmediğini söylediler. Beni tutmak için yalvardı. Hayır dediler. O fotoğrafı dosyama koymasına izin vermelerine şaşırdım. Sanki ben yeterince büyüyene kadar beni bekliyormuş gibi."

Başımı kaldırıp aptal gibi bakıyorum.

Bu seferki sessizliğim, kelimeler bulamadığımdan değil.

Şu anda bana verdiği değerli şeye olan saygımdan dolayı.

Bu hikaye. Bu

anı.

Daha fazlasını öğrenme ihtiyacı.

Delilah Clarendon'un vahşi, güzel kalbini harekete geçiren ve tüm dünyamı altüst eden şeyin ne olduğunu daha fazla bilmek.

Parmakları fincanını sıkıca kavırıyor. Sanki o acı içecekte geleceğini görebiliyormuş gibi fincana bakıyor.

"O devlet görevlileri, belki de sadece işlerini yapıyordu, anlıyorum. Ama anneme sanki atılabilir bir şey gibi davrandılar. Hayatımdan kolayca çıkarabilecekleri biri gibi. Uzun süre boyunca babamın da öyle yapıp yapmadığını merak ettim. Onu kullanıp sonra attı mı diye. İnsanlar böyle mi *yapar*, çünkü ben kendimi atılabilir bir çocuk gibi hissediyordum." Durup içini çeker.

Yavaşça başımı sallayarak onu devam ettirmeye teşvik ediyorum.

"Gençken yalnızdım. Dünyaya kızgındım. Annemin tarafıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Ve sonra, benimle birlikte yaşamak zorunda kalan aileler... *Tanrım*." Başını salladı. "Onları yakıp kül ettim. Beni attılar çünkü çok öfkeliydim. Çok huzursuzdum. Çok fazlaydım. Doğduğumdan beri mükemmel bir melek değildim, bu yüzden onlara alışmam için zaman harcamaya değmedim. Beni defalarca, sayamayacağım kadar çok kez, bakım evine geri gönderdiler."

Bıçak, kalbimle tanış.

Siktir et.

Levyeyi düşürüyorum.

Lanet merdivenler bekleyebilir.

Çekici alet kutuma geri koyup ayağa kalkıyorum ve verandanın kenarında onun yanına oturuyorum. Kollarımız neredeyse birbirine değiyor.

Eski acıları silemem, hayır. Onu zaten incitmiş olan o acıyı ortadan kaldıramam.

Ama şu anda burada olabilir ve onun yalnız olmadığını hissettirebilirim.

Kalbini kanayan bir yara gibi açarken değil.

Başını kaldırıp bana çok tatlı bir şekilde bakıyor. Dudaklarında bir titreme, sesinde bir kalınlık var.

"Belki de bu yüzden Emma beni bu kadar etkiliyor, anlıyor musun?" Sanki benden onu anlamamı rica ediyor gibi. "Çünkü biri onu bilerek ya da bilmeyerek bir kenara attı. O gece ona uyuşturucu veren kişi. Onu uyuşturucuya bağımlı yapan kişi. Bilmiyorum. Bu yüzden onun anısını saklamak istiyorum, böylece tamamen unutulup gitmesin. Tıpkı annemi bulmak için çabaladığım gibi, böylece o da sonsuza dek kaybolmasın..."

O sözünü keser ve o anda iki şeyi fark ederim.

Birincisi, Delilah Clarendon da benim gibi Emma'nın ölümünün bir kaza olduğuna inanmıyor.

İkincisi, bu kadının bunu yapmış olması imkansız.

Onun tutmaya çalıştığı tuzlu gözyaşlarının kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Buna inanmayacağım.

Bunun sadece muhteşem bir yalan olduğuna inanmayacağım.

Belki de insanların, en azından çoğunun, derinlerde temelde iyi olduklarına hala biraz fazla inanıyorum.

En ufak bir kalbi olan hiç kimse bu kadar duyguyu taklit edemez. Şimdi o kadar yoğun geliyor ki, beni kendine çekiyor, neredeyse manyetik gibi, kolu benimkine değdiğinde onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Vücudumdaki her kıl diken diken oluyor.

"Nasıl?" diye soruyorum. "Onu nasıl buldun? Anneni, yani?"

"Oh, hepsi oradaydı." Derin bir nefes alır. "Dosyamda. Adı, bilinen son adresi, telefon numarası. Onca yıl kim olduğunu ve nereye gittiğini merak ettim, ama hepsi oradaydı, aptalca *kurallar* yüzünden benden saklanıyordu." Gözlerini kapatır, ağzını bardağa dayar, sadece buharını solur. Tekrar konuşmaya başladığında, daha sakinleşmiştir. "Tabii ki artık o adreste değildi, ama eski komşuları onu tanıyordu. Kapıyı çaldığımda onu sevmiş gibi konuştular. Onların verdiği bilgiler onu bulmama yardımcı oldu." Gülümsemesi çok tatlı bir şekilde titriyor. "Bana bir bakış attı ve gözyaşlarına boğuldu. Hayatımda hiç bu kadar sıkı sarılmamıştım. O zaman gerçeği öğrendim. Beni asla terk etmek istememişti... ve tüm o yıllar boyunca deli gibi çalışmış, benim onu bulmamı ummuş, böylece hazır olduğumda yanımda olabilecekti."

"Harika bir kadın gibi görünüyor," diyorum nazikçe.

"En şaşırtıcı olanı," diyor Delilah sertçe. "Beni götürdükten sonra ayağa kalktı ve kendi lokantasını açtı. Annem hiçbir şeyi yokken kendi restoranını açtı ve yıllarca her kuruşunu biriktirdi. Hepsi benim için, Lucas. *Benim* için. O... o lokantada bana ilk işimi verdi. Fazla mesailer sayesinde okul masraflarımı karşılayabildim. Hepsi on sekiz yıldır görmediği kızı için. Sanırım bu işi almamın asıl nedeni o. Hepsi

Bu büyük şirketler onun mahallesine girip, her şeyi satın alıp, 'lüksleştiriyorlar' ve onun lokantasını kaybetmesine tahammül edemiyorum. Bu yüzden, onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım edeceğim ve elimden geldiğince her kuruşumu eve göndereceğim. Onun bir seçim yapmasını sağlayacağım: ya şimdiye kadarki en rahat emeklilik ya da lokantasını asla bırakmak istemiyorsa, yükünü hafifletecek çok sayıda yardımcı.

Lanet olsun.

Uyanık olduğum her dakika Bayan Delilah Clarendon'u fark *etmemek* için artık hiç umudum kalmadı galiba.

Bu anda o kadar güzel ki.

O kadar yürek dolusu ki, neredeyse benim kalbimi parçalıyor, gözleri annesine olan sevgisiyle parlıyor ve şiddetli. Sadakati narin yüzüne yansıyor.

Sanki kafama tuğla yemişim gibi hissediyorum ve yıldızlar görüyorum.

Bu nasıl oluyor lan?

Bir erkeğin, bir kadına ilk bakışta aşık olmak için sadece beş dakika yeterli olması nasıl mümkün olabilir?

"O oldukça sevimli ve enerjik" düşüncesinden, "Ona sıırılsıklam aşık oldum" düşüncesine geçmesi nasıl mümkün olabilir?

Ve ben de sanki eski bir veranda basamağı beni yakalayıp kışıma oturttuğu gibi yüzüstü düştüm.

*Şu lanet şeyi görmezden gel,
dostum. Hemen.*

Bunu yapmak zorundayım.

Yoksa bana bakıp gözlerimde çok çıplak bir şey görebilir. Gerçek mi yoksa sadece onun duygusal fırtınasına, bir erkeği bu kadar kolay büyüleyebilen bu *varlığa* kapıldığımdan mı emin değilim.

Kafası bana doğru dönmeye başladı.

Kalbim çarparken, bakışlarımı başka yere çeviriyorum, bu konuda rahat davranmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Gökkuşağının parlak mavisıyla kaplı gökyüzüne bakarken, güneşi hiç görmeden etrafında dönen bir çekirge şahininin kendine özgü şeklini izliyorum.

"Bana öyle geliyor ki," diyorum, "kalbinin karar vermesine izin vermişsin. Bu hiç de kötü bir karar olamaz."

"Umarım değildir," diyor nefes nefese.

"Gerçekten umarım." Bir süre sessiz kalıyoruz.

Bana uyar.

Bu bana kendimi toparlamak için bir dakika veriyor ve onun da buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

Sesim, en ufak bir izin bile almadan tekrar boğazımdan çıkınca, ne olacağını bilmiyorum.

"Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum," diyorum sessizce. "Yıllardır görmediğin ailenle bir bağ hissetmek. Onlar çoktan gitmiş olsalar bile, onlarla bağlantılı hissediyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum.

Sessizlikte beni beklediğini hissedebiliyorum, ama yapamıyorum.

Bunun hakkında konuşamıyorum, o bana kendini bu kadar çok vermiş, duygularını parlak mücevherler gibi ellerime yığmışken, bu biraz haksızlık gibi gelse de.

"Acaba dışarıda Emma'ya böyle hisseden biri var mıdır?" diye fısıldıyor ağır bir sessizliğin ardından. "Onu özleyen, nerede olduğunu bilmek isteyen biri."

"Eğer varsa," diye söz veriyorum, "hak ettikleri sonuca ulaşmalarını sağlayacağım."

Bu sözü henüz tutamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Çünkü Emma Santos'un ölümünün arkasında daha fazla kir olduğunu hissediyorum.

Ona olanların tüm gerçeğini anlatabilene kadar onu seven insanları aramak istemiyorum.

Onlar da bunu hak ediyorlar.

Tıpkı Delilah'ın, onu anlayan bir aile tarafından seilmek için hak ettiği gibi, bunu bulmak için hayatının ilk on sekiz yılını harcamış olsa bile.

Sıcak sabah güneşinde kahvemizi içerken, rahat bir sessizliğe geri dönüyoruz.

Fincanlarımız boşaldığında, verandaya geri dönüp işime devam ediyorum. Hâlâ sessiziz ve bu iyi.

Bu kolay.

Hatta hoşuma gidiyor.

Delilah fincanları yıkamak için eve girerken, ben de yıkama işini yaparken kendimi çok rahat hissediyorum. Biraz sonra bana soğuk bir bardak limonata getiriyor ve her zaman yeniden dolduruyor.

tam da ağızımın arkasında biriken talaş çok fazla olmaya başladığında.

O, eşyaları yerleştirirken ön kapıyı açık bırakıyor ve ara sıra bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

Merdivenleri bitirdikten sonra bana yemek vereceğini kesinlikle beklemiyorum. Verandanın gri renkli, yıpranmış tahtalarıyla taze sarı çam ağacı biraz uyumsuz duruyor, ama yeterince sağlam.

Yeni alarm sisteminin kablolarını yarıya kadar bitirdim. Bu, batıdaki büyük bir güvenlik şirketi olan Home Shepherd'ın ürettiği son teknoloji ürünü bir sistem.

Ama kalın, doyurucu bir sandviçi de geri çevirmem. Gülüyor ve burnumdan küçük bir mayonez lekesini siliyor.

Kahretsin, böyle kalabilirim.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sıcak ve rahat.

Normalde nefes aldığım için bile kızdıran bir kadının yanında bu kadar tedirgin hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Hâlâ bugün beni içeri almaya karar vermesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Ama sanki bana çok değerli ve tamamen eşsiz bir şey verilmiş gibi hissediyorum.

Ancak bu şey sonsuza kadar süremez.

Ve tam da yatak odasının penceresine bağlı sensörü test ederken, devriye arabamın ön panelinden gelen telsizimin cızırtılı sesini duydum.

Araba, bahçenin karşı tarafındaki çitin ötesinde park edilmiş durumda, ama ben o sesi yüz metre öteden bile duyacak şekilde programlanmışım. Arabama koşmadan önce pencerenin sıkışmadığından emin olmak için son bir kez kontrol ediyorum, terden sıırıslık olan tişörtümü kaldırıp yüzümdeki teri siliyorum ve arabaya giriyorum.

Gün boyu güneşte pişmiş deri koltuklar beni neredeyse yakıyor.

Her seferinde.

Her *seferinde*, koltukların yazın kızgın tavaya dönüştüğünü unutuyorum.

Küfrederek, CB telsizini alıp arabadan çıkıyorum, kabloyu arkamda uzatarak. "Graves, neler oluyor?"

"Ah, buradasın," diyor Mallory. "Yine pembe bir sorunumuz var, Lucas."

"Pembe sorun mu?" diye inleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Ah, kahretsin. Bugün Henri ya da Micah halledemez mi?"

"Onlar zaten Kaptan Faircross *ile* olay yerinde. Bu üç kişilik bir iş değil," diye sertçe cevaplar.

Arka planda, Mallory'nin flört oyununda yeni bir şeyin kilidini açtığını belirten küçük bir ses duydum. "Lütfen onlara yardım eder misin?"

Hırlayarak telefonumu geri çekip, birbirimizi GPS ile takip etmemizi sağlayan küçük uygulamayı kontrol ediyorum. Tabii ki, ekibim tek bir yerde toplanmış durumda.

Lanet olsun.

İç çekerek telefonu tekrar ağzıma götürdüm. "Yirmi dakikaya orada olurum. Anlaşıldı, Graves kapattı."

Bununla uğraşmak istemiyorum.

Telsizi arabaya geri koyarken, Delilah evden dışarı çıkıyor. Günün çoğunu gölgede geçirmiş olmasına rağmen, o da benim kadar terlemiş durumda, saçları yüzüne yapışmış, tişörtü o kadar ıslanmış ki, siyah spor sütyeninin dikişlerini en ince ayrıntısına kadar görebiliyorum.

Lanet olsun, ben ölü bir adamım ve bunu nemden dolayı söylemiyorum.

Verandanın direğine yaslanarak, gömleğinin önünü sallayarak karnını serinletiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yine lanet Jacobin domuzları. Dünyadaki en huysuz küçük canavarlar. O şeyler yine yaşlı Maurice Norton'un arazisine girmişler ve şimdi Maurice, başının belası oldukları için onları ve Jacobinleri de vurmakla tehdit ediyor." Ben burun kıvrıyorum. "Bu kadar sık oluyor ki, biz buna pembe sorun diyoruz."

O gülüyor. "Daha iyi çitlere ihtiyaçları var gibi görünüyor. Jakobinler kimdi?"

"Sana dağ halkından bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Dağ halkı hakkında çok alaycı davrandığını hatırlıyorum." Delilah sırttı.

"Sadece benim varsayılan ayarım, hayatım." Yine de, alet kutumu toplamak ve geride bıraktığım enkazı toplamaya başlamak için yürüyüş yoluna geri dönerken bir gülümseme kaçıyor. "Onlar Jacobinler. Kasabanın içinde yaşamıyorlar. Ormanın ötesindeki tepelerde, neredeyse küçük bir köy gibi geniş bir çiftlikleri var. Redhaven kurulmadan önce de oradaydılar, ama kasaba halkıyla pek ilişki kurmazlar, hiç kurmadılar da. Domuzları, kaçak içkileri ve bitmek bilmeyen saçmalıklarıyla orada daha mutlu olduklarını düşünüyorlar."

Başını eğdiğinde gözlerinde ilgi parıldadı. "Ay ışığı? Cidden mi? Polis bununla ilgili bir şeyler yapmak isteyebilir diye düşünürsün."

"Buralar çok ormanlık, New York." Gülerek cevap veriyorum. "Birini ya da bütün bir içki fabrikasını kaybetmek o kadar da zor değil. Genelde biz Jakobinleri rahatsız etmiyoruz, Jakobinler de bizi rahatsız etmiyor. Bu sistem işe yarıyor. Ama şu anda, adamlarımı toprağa gömmelerinden önce o lanet domuzlarını yakalamam lazım."

"Peki o zaman." Parmak uçlarına basıp tekrar yere inerken, ellerini arkasında birleştirip sallanırken, dudaklarının alaycı kıvrımı çok çekici geliyor. "Bugün için tekrar teşekkürler. Ciddiyim. Şimdi gidip domuzlarıyla eğlen. Eminim korkudan titriyorlardır."

Burada kalmayı tercih ederim.

Bu his mideme sert bir yumruk gibi vuruyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Gördün mü? Bayan Janelle sana benim büyük kötü kurt olmadığımı söylemişti." Elimi kaldırıp, kolumun altında alet kutumu ve parmaklarımın arasında sallanan, odun parçalarıyla dolu çaldığım karton kutuyu tutarak arabama doğru yürürken el sallıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın Bayan Lilah. Ne olursa olsun."

GECEYİ KIRMIZI GÖKYÜZÜ (DELILAH)

Sanırım kaburgam kırılmış olabilir.

Çünkü dün *hayatımda* hiç bu kadar gülmemiştim.

Lucas gittikten sonra, birkaç kutuyu daha açıp boşalttıktan sonra işimi bitirip, mobilya ve duvar montajları için ihtiyacım olan birkaç şeyi almak üzere dışarı çıktım. Donanım mağazasından çıkar çıkmaz siren sesleri duyduğumda, bir an için endişelendim. Birden fazla polis arabası gibi geliyordu ve bu sesin başka bir ceset bulunduğunu duyurmak için mi olduğunu merak ettim

bulunduğunu duyuruyor mu diye merak ettim.

Ama endişelenmemeliydim.

İki saniye sonra, iki devriye arabası caddeden hızla geçti, içi ağzına kadar Hog'larl
a mı?

Evet.

Arka koltuktaki devasa domuzlar tam bir cehenneme çevirdiler ortalığı, sirenlerden daha yüksek sesle ciyaklayarak, daracık alanda bir izdiham yaratmaya çalışır gibi etrafta savruluyorlardı.

İlk arabanın ön koltuğundaki iki adamı tanımadım, biri beyaz sarı saçlı ve solgun, diğeri ise sert görünümlü, çok sinirli ve çok kızgın bir ifadeyle bakan yaşlı bir adamdı.

Ama Lucas'ı kesinlikle diğeri aracın direksiyonunda yakaladım.

Arabası neredeyse devrilecekken, o arabayı dengede tutmak için mücadele ediyordu, güçlü elleri direksiyona yapışmış, yüzünde taş gibi bir ifade vardı.

Arkasındaki domuz, kafasının arkasına burnunu sokarak, kalın siyah saçlarında trüf mantarı arıyormuş gibi karıştırıyordu ama bu onu hiç rahatsız etmiyordu.

Başka bir dev domuz, yolcu koltuğundaki diğer adamın kafasına neredeyse poposunu oturtmuş, kıvrımlı kuyruğunu onun uzun kahverengi saçlarına dolamıştı.

Lucas trafiğin içinden hızla geçerken, ben sadece şaşkın bir sessizlik içinde bakakaldım.

Bir saniye sonra, neredeyse yere düşüyordum.

O kadar çok gülüyordum ki çantamı yere bırakıp kaldırıma dokunmak zorunda kaldım, yanlarımı tutarak, o kadar yüksek sesle bağıırıyordum ki, eminim birkaç yoldan geçen kişi yeni öğretmenin kafasının iyi olup olmadığını merak etmiştir.

Hayır, değil.

Lucas flipping Graves bu kadar muhteşem bir *aptalken* olmaz. O da tehlikeli derecede sevimli biri.

Tanrım, onu kafamdan çıkarmam lazım.

Kendimi toparladıktan sonra eve döndüm. En azından çok fazla dikkat çekmedim.

Sanırım "pembe sorun" o kadar yaygın ki, bu küçük kasabada polis arabalarında sıçan domuzlara kimse aldırmıyor. Umarım yeni gelenlerin bunu son zamanlarda gördükleri en komik şey olarak görmelerinin nedenini anlarlar.

Yatağa girdiğimde hala gülümsüyordum.

Alarm devrede ve beni koruduğu için uykuya dalmak çok daha kolay oldu. Bu ekstra güvenlik hissi çok hoş.

Sanki Lucas hala burada, beni koruyormuş gibi hissettiriyor, o burada olmasa bile.

Keşke bu sabah da gülüyor olsaydım, ama gerçek hayat o kadar komik değil.

Özellikle de banka hesabımda ne kadar para kaldığını, belediyenin bana verdiği taşınma ödeneğinden ne kadar harcadığımı ve ilk resmi maaşımı alana kadar bu parayla ne kadar idare edebileceğimi hesaplarken.

Bir kez daha büyük bir alışveriş yapmaya yetecek kadar var.

O akşam, okul malzemeleriyle dolu bir alışveriş arabam var.

Nora, benimle birlikte Redhaven'ın tamamen yerinden çıkmış gibi görünen, benim durumumdan daha iyi olmayan yalnız süpermarketin koridorlarında dolaşırken alışveriş yapıyor.

Boyama kitapları ve suda çözünen keçeli kalemler (burada kıyafetleri mahveden öfkeli ebeveynler yok), boya kalemleri, yapbozlar ve aktivite kitapları aldım. O ise poster kartonu ve yapıştırıcı gibi malzemeleri stokluyor. O, yaramaz ergen çocuklarını meşgul etmek için bu büyük renkli panoları yapmayı çok seviyor.

"Bunca yıl sonra hala beni rahatsız eden şey ne biliyor musun?" diyor, gevşek ve gıcırdayan tekerleği yüzünden arabasını birkaç saniye iterek ilerletmeye çalışırken. "Her yıl belediye meclisi okul masrafları için büyük bir bağış kampanyası düzenliyor. Arrendell ailesinin beş haneli bir rakam bağışladığını biliyorum, ayrıca bu civarda parası bol olan birkaç aile daha var." Burun kıvrarak rengarenk yıldızlı çıkartma paketini arabasına atıyor, bir an durup gözlerini kısıyor ve tüm çıkartma rafını arabasına atıyor. "Peki, neden her yıl tüm paramı bu şeylere harcıyorum? Paralar nereye *gidiyor*?"

"Atletizm mi?" diye soruyorum.

Birçok okulun, kasabanın gururu ve tek bir şeyle ilgilenen zengin bağışçılar için bütçelerini yerel futbol takımına harcadığını gördüm.

Nora bana alaycı bir bakış attı. "Teknik olarak okulun bir parçası bile olmayan *bir* lakros takımımız var. Redhaven'da harcanacak spor yok. Diğer her şey için çocuklar ilçedeki diğer okullarla karışıyor."

"O zaman bilmiyorum." Bu garip. "Bahçe oldukça bakımlı görünüyor, sanırım? Binalar da öyle. Bakım masrafları da ekleniyor. Ders kitaplarınız yeni mi?"

"Oldukça. Genellikle bir veya iki yıl öncesine aitler, ama bu *başka bir konu*." Keskin bir dili var, ama konuşmayı seviyor. Suçladığı görünmez birine parmağını doğrultuyor. "Artık her yıl yeni bir baskı çıkıyor! Ders kitapları eskiden on yıl kadar geçerliydi, ama şimdi her yıl eski şeylerin güncellemeleri çıkıyor

, yeni şeyler hakkında güncellemeler... Her yerde güncellemeler, güncellemeler, ama düşüncek bir şey yok! Nasıl yetiştirmeye çalışabiliriz ki?"

"Keşke zamanı durdurabilsek," diye alay ediyorum ve birkaç kutu parmak boyasını arabama atarken gülüyorum. Küçük çocuklar dokunsal oyunları sevdikleri için sınıfta slime yapmayı deneyebilirim, ama kir ve kırıntılarla dolu o kadar slime'ı temizleme fikri şimdiden beni ürkütüyor. "Hayır, ciddi. Dünya artık ışık hızında değişiyor. Sanırım bunun suçlusu internet."

Bu sözlerim ona hafifçe eğlenceli bir bakış kazandırır. "Benden daha yaşlı konuşuyorsun Delilah. İnternette şikayet mi ediyorsun? Vay canına."

"Hey." Omzuyla ona hafifçe çarptım. "Ben sadece yirmi dört yaşımdayım."

"Ama kediler gibi mi?" diye masumca soruyor. "Yani, New York'ta yirmi dört yaşında olmak, Redhaven'da elli yaşında olmak gibi mi? Sokaklardan dünyayı iyi bilen biri gibi, değil mi?"

"Oh, sen de başlama. Ben New York'luyum, Mars'lı değil." Sertçe güldüm. "Lucas bana sürekli Miss New York diyor."

" , , , Teğmen Graves , , , ilk adı.

"Skandal," diye karşılık verir.

Oh, kahretsin.

Neredeyse çığlık atıyordum.

Bunu ağızımdan kaçırmak istememiştim, ama yine de, onun bana New York ve şimdi de *Bayan Lilah* dediği gibi, ben de ona *Lucas* diye seslendiğimi fark etmemiştim.

"Yani," diye kekeliyorum. "O, şey, taşınmama yardım etti. Lucas ve Ulysses. Ona Teğmen Graves demeye devam etmek kabalık olmaz mı?"

Nora dudaklarını hafifçe büzerek takdirle ısıklık çalar. "İkisi de *mi*? Vay canına, kızım."

"Öyle değil!" diye korkuyla bağırırım. Sesim koridorlara yayılır. Koluma öksürür ve sesimi alçaltırım. "Aman Tanrım, onlar sadece taşınmama yardım ettiler Nora. Sadece nazik davranıyorlardı."

"Elbette öyleydi, tatlım." Sesi ciddi, ağzı ciddi bir çizgi halindeyken gözleri kahkahalarla doludur. "Elbette öyleydi."

O kadar kızardım ki saç çizgime kadar kızarmış olmalıyım, onu tekrar hafifçe itiyorum, o da yana doğru sallanarak kıkırdıyor. Bu,

Eve dönmek için daha samimi bir alışveriş bölgesine yöneliyoruz, burada park edip ihtiyacımız olan küçük şeyleri almak için dükkanlara yürüyerek gidebiliyoruz. Ya da benim durumumda, büyük bir ençhilada.

Ya da benim durumumda, büyük bir ençhilada.

Listemin sonuncusu, düzgün bir yatak ve şilte.

Bir gece hava yatağında yatmak fazlasıyla yeterlidir ve yatak, düz pakette satın alıp Kia'mın arkasına sıkıştırılamayacağım tek şeydi.

Kasabada bir düzine kadar mobilya mağazası olmalı - bu büyüklükteki bir kasabanın ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla - ama Nora, bunların çoğunun başka pazarlara ihraç edildiğini veya bazen insanların sadece alışveriş yapmak için akın akın geldiği turizm sezonu için stok oluşturduğunu söylüyor.

Kuzey Carolina'nın dünyanın mobilya başkenti olduğunu söylerken çok gurur duyuyor. Görünüşe göre, Redhaven'ın yetenekli zanaatkarları, kalın bira, minutemen heykelleri, kaçak içki üreten dağlılar, azgın domuzlar, seksi polisler ve inanılmaz zengin tuhaf tipler kadar kasabanın tarihinin bir parçası.

Her şey pahalılaşıyor.

Bir süre daha hava yatağında yaşamaya devam edeceğimi düşünmeye başlıyorum, ama dikkatimi çeken şey bir yatak değil.

Parlak kiraz ağacından yapılmış muhteşem bir masa, rengi o kadar derin ve zengin ki, at derisi gibi. İşçiliği o kadar güzel ki, edebi harikalarla dolu eski bir kütüphaneye aitmiş gibi görünüyor.

Yürüyüşümü durdurup parmak uçlarımı pencereye dayıyorum. O masayı sınıfımda görebiliyorum.

Ben, masanın arkasında durmuş, çocuklarıma gülümsüyorum. Bu masa, tüm odanın havasını belirliyor, onu sıcak, samimi, herkesin bulunmaktan hoşlandığı bir yer haline getiriyor. Kağıtları not vermek için de çok güzel bir yer.

"Muhteşem, değil mi?" Nora gururla yanımda durarak diyor. "Lüks mobilya markaları bu yüzden Redhaven'dan satın alıyor. A Touch of Grey'in ürünlerini hiçbir şey geçemez."

Yukarıdaki küçük tabelada mağazanın adını görüyorum.

"O kadar havalı ki, neredeyse gülünç," diye fısıldıyorum, hayranlıktan öte bir duygu içinde. "Hiçbir mobilya kendi aurasına sahip olmamalı."

Onu istiyorum.

Ve bunu kesinlikle karşılayamam.

Fiyat etiketi masanın 3.800 dolar olduğunu gösteriyor.

Bu, vergiler hariç bir aylık kazancımın neredeyse tamamından fazla.

Ama midemi burkan şey hayal kırıklığı değil. Vitrinlere bakmaya, sevdiğim bir şey görüp asla sahip olamayacağımı bilerek üzüntüyle yoluma devam etmeye alışkınım.

Beni izleyen gözlerin ani hissi.

Bu, benim buraya yeni taşınan kız olduğumu fark edenlerin attığı hızlı, meraklı bakışlar değil.

Bu çok *ağır* geliyor.

Çok tanıdık.

Eskiden, yorgunluktan bitkin bir halde evime sendeleyerek geldiğimde, Roger'ın orada olduğunu, beni izlediğini, gizlenmiş ve kaçınılmaz olduğunu *bildiğimde* hissettiğim gibi.

Arkamı dönmek istemiyorum.

Duvara püskürtülmüş kırmızı X işareti zihnime işliyor.

...Ya Roger orada bekliyorsa, sadece benim bakmamı bekliyorsa?

Ya kaldırımda durmuş, o yapmacık gülümsemesiyle bana bakıyorsa, neredeyse çok geç olana kadar fark edemediğim o ürkütücü saplantısıyla beni izliyorsa?

Hayır.

O kadar açık davranmaya cesaret edemez.

Değil mi?

Korkmuş muyum yoksa kızgın mıyım bilmiyorum, ama Tanrı şahidimdir ki, bir daha bana sarkıntılık ederse, onu tam hayalarına tekme atacağım. Boğazımı yutuyorum, sinirlerimi bir atış için hazırlar gibi topluyorum, sonra kendimi sertçe döndürüyorum, bir askerin geri dönmesi gibi topuğumun üzerinde dönerek.

Sonuçta Roger yoktu.

Ama *kim* olduğunu bilmiyorum.

Aslında iki yabancı var.

Yolun diğer tarafında, kaldırımdaki saksıdaki ince bir akçaağaç ağacının altında duruyorlar, yapraklar sararmaya başlamış.

ince dallarda gerçek bir gölge oluşturacak kadar yaprak olmasa da, ikili kendi karanlık alanlarında duruyor gibi görünüyor.

İki uzun boylu, zayıf adam, modası geçmiş gibi görünen yıpranmış ama temiz giysiler giyiyorlar: kalın ev yapımı gömlekler, kot pantolonlar ve iş botları.

Yaşlı adam, yüzünü ve sert bakışlarını gölgeleyen geniş kenarlı bir şapka takıyor. Siyah ve demir grisi renkli, göğsüne kadar uzanan sakalı, yüzünün çoğunu gizliyor ve sadece o ürkütücü bakışları görünüyor.

Ve gözleri, acımasız bir hayranlıkla bana kilitlenmişti.

Diğerk adam daha geç, sakalsız, siyah saçları kısa ve biraz dağınık, ama boş bir bakışı var. Sanki kendi bedeninden çıkmış ve otomatik pilotta kalmış gibi, boş ve ürkütücü bir gülümsemeyle.

Gözleri, yaşlı adamınki gibi çok siyah.

Titriyorum, kollarımı kendimi sararak, sanki bu bakışların ağırlığından beni saklayabilecekmış gibi. "Um, Nora? Onlar da kim?"

"Hm?" Nora vitrinden gözlerini ayırıyor. "Oh, onlar mı? Ephraim Jacobin ve oğlu Culver. Onları kasabada pek görmezsin. Bugün burada olmalarına şaşırdım."

"O-oh," diyorum. "Bunlar Lucas'ın bana bahsettiğediğililer mı?"

"Evet." Bana daha yakın eğilip sesini alçaltarak konuşmaya başladı. "Grndkleri kadar ürkütücü değiller, söz veriyorum. Sadece geceleri onların bölgesinde ormanda dolaşma. Yoksa seni yakalayıp yaşlı baykuş tanrılarına falan kurban edebilirler."

Başımı kaldırıp ona baktım.

Bu bir şakaydı, değil mi?

"Ne yapabilirler?" Göğsüm sertçe çekildi.

O ikiye katlanır, kahkahası duvarlardan yankılanır.

"Aman Tanrım, yüzün... Özür dilerim, D. Ciddi değildim." Nora zr dilercesine gülümser ve beni nazikçe iter. "Rahatla, bayan. Sen şehirli zekası olan biri olduğun için buna kanmayacağını düşündüm. Hayır, onlar zararsızdır. Onlar sadece şehir halkını pek sevmeyen ve kendilerine saklanan, gerçek anlamda köylülerdir. Gerisi aptalca efsaneler ve hayalet hikayeler. Sanırım bizim küçük Roanoke gizemlerimiz."

"Kaba," diyorum, burnumu kırıştırarak.

Ama haklı.

Diğer her şeyden dolayı zaten bu kadar gergin olmasaydım, bunu anında fark ederdim.

"Peki, neden daha önce gerçek bir kadın görmemiş gibi bakıyorlar, bana anlatmak ister misin?"

"Çünkü," arkamdan bir ses kesintiye uğratıyor, "sen bu şehre yeni geldin ve yabancılara ısınmak biraz zaman alıyor."

O anda başka bir tuhaf his beni geriye bakmaya itti. Bu sefer, arkamı döndüğümde ne göreceğimi biliyordum.

Ulysses Arrendell, erkek moda dergisinin kapağından çıkmış gibi, her zamanki gibi muhteşem şık. Bordo renkli kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve düğmeli, elleri ise kot pantolon ile koyu gri renkli tasarımcı pantolonunun tuhaf bir karışımı gibi görünen pantolonunun ceplerinde.

Nora hemen neşelenir.

Evli ve çocuklu olmasına rağmen, Ulysses'i gördüğü anda yanakları kızardı. "Ulysses, merhaba! Kasabada pek görmediğimiz şeytanlardan bahsetmişken..."

"Çok gururlandırıcı," diye cevaplar yumuşak bir sesle, zümrüt yeşili gözleri mizahla parıldayarak. "Hadi ama, sadece sevgili yeni öğretmenimizin iyi uyum sağladığından emin olmak istiyorum."

Aniden bakışları bana çevrilir ve ben gözlerimi ondan ayıramam. Oof.

O yüzeysel playboy cazibesinin altında çok *yoğun* birisi ve ben bunun nedenini merak ediyorum.

"Öyle misiniz, Bayan Clarendon?" diye sorar.

"Ne mi?" diye aptalca soruyorum, bu da bana tembel, sıcak bir gülümseme kazandırıyor.

"Alışıyor musunuz? Yoksa küçük kasaba sevgimizle sizi bunaltıyor muyuz?"

"Sadece biraz," diye şaka yapıyorum, kızarmamaya çalışıyorum, ama kılcal damarlarımı pek kontrol edemiyorum.

Şu anda işler benim için yolunda gitmediği için utanmaktan kendimi alamıyorum.

Aynı anda çok fazla şey oluyor ve bu beni dengesizleştiriyor.

"Ama iyiyim, teşekkürler," diyorum.

"O zaman alışveriş mi yapıyordunuz?" Hepimizin önünde durduğumuz mağaza vitrinine bakıyor. "Çok güzel bir parça. Sınıfınız için mi, eviniz için mi almayı düşünüyorsunuz?"

"İkisi de değil! Tabii, işe başlamadan önce bana büyük bir zam vermeyi planlamıyorsanız," diyorum alaycı bir şekilde.

Gülümser. "Korkarım bu henüz planlarda yok, ama belki kahve içerken bunu konuşabiliriz."

"Oh, ben... hayır, Ulysses, bunu isteyemem. Ayrıca, Nora ile dışarı çıktık ve..."

"Nora'nın eve gidip, bu sabah arka bahçede kurdukları çamur havuzundan oğullarını çıkarmaya ihtiyacı var," diye Nora sıcak bir şekilde cevaplar. "Yani fazla uzamayacağız. O tamamen senin, Ulysses."

Ona kötü bir bakış atarım.

O ise sadece sırtarak, yine manevra yapamadığımı biliyor. İniltiyi içime atıyorum.

"Peki," diyorum. "Çantalarımı arabaya koyayım."

"Tabii ki," diyor Ulysses ve kolunu uzatıyor. "Al, bunu senin için taşıyayım. Sen de, Nora."

Bu noktada onunla tartışmaktansa izin vermek daha kolay. O kadar ısrarcı ki, sonunda ikimiz de çantalarımızın yarısını Ulysses'e aktarıyoruz.

Zengin çocuk olsun ya da olmasın, adam ağır şeyleri rahatlıkla taşıyor. Taşınırken yardım ettiğinde bunu fark etmiştim. Şimdi de sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi taşıyor.

Ama onu arabalarımızı park ettiğimiz yere götürmek için döndüğümüzde, Jacobinlerin durduğu yere bakmadan edemiyorum.

Gitmişler.

Kaldırım tamamen boş.

Sanki hiç orada olmamışlar gibi, sadece ürkütücü bir anı kalmış.

Ulysses ile kafeye yerleştiğimde, ben de aynı şekilde ortadan kaybolabilmeyi diliyorum.

O fena bir arkadaş değil.

Yakışıklı ve aşırı flörtöz, elbette, ama çok ısrarcı değil ve ben kaçındığımda üstüme gelmiyor. Çoğunlukla bana işim hakkında sorular soruyor.

Başlangıç maaşının okul malzemeleri için yeterli olup olmadığı, henüz ebeveynler ve çocuklarla tanışmaya başlayıp başlamadığım, ders planları konusunda müdürle herhangi bir sorun yaşayıp yaşamadığım gibi.

Bana, Demir Kral ve Demir Kraliçe olarak adlandırdığı ebeveynlerinin, öğretilenlerin "Redhaven'ın ruhuna uygun" olduğundan emin olmak için her yıl ders planlarını kişisel olarak gözden geçirdiklerini söylüyor. Bu ne anlama geliyorsa.

Bana tek söylediği şey, onların kontrol delisi oldukları ve onların her şeye burnunu sokmasına alışmam gerektiği.

"Sana da bu kadar kontrolcü davranıyorlar mı?" diye soruyorum, latte frappe'mden bir yudum alırken. "Peki ya kardeşlerin? Kardeşlerin olduğunu duydum."

Ulysses sarı kaşlarını kaldırır. Bir kez bile benden gözlerini ayırmaz, delici yeşil bakışları hiç kırpmadan, şimdi ise ilgiyle keskinleşir. "Benim hakkımda etrafta sorular mı soruyorsunuz, Bayan Clarendon?"

"Tam olarak değil, ama herkesin konuştuğu tek konu sensin," diye sırtarak cevap veriyorum. "Görünüşe göre ailen bu kasabanın ünlüleri."

"Sadece o imajı çok dikkatli bir şekilde beslediğimiz için. Şehrin tek oyuncusuysan ünlü olmak kolaydır." Göz kırpar. "Sorularınıza cevap vermek gerekirse, evdeyken beni Arrendell ailesinin değerleriyle yetiştirmek konusunda çok titiz davranırlardı. Yatılı okula gönderilmek neredeyse bir kurtuluş gibiydi. Ama şimdi, idari görevlerimi yerine getirdiğim sürece çoğunlukla kötü alışkanlıklarımı görmezden geliyorlar. Tabii ki seçilmiş bir yetkili değilim, ama..." Durur ve uzun bir iç çekişle devam eder. "Yetki devri yapıyorlar."

"Öyle mi?" Gülmemek elde değil. "O kötü alışkanlıklarla ilgili bazı söylentiler duydum ve ailenin her zaman bu kadar katı olmadığını. Süper modellerle çılgın partiler mi? Bu doğru mu?"

O burun kıvrır. "İtibarım benden önce gelir." Ancak gözleri kararır ve gülümsemesi neredeyse hüznüldür. "Umarım tüm bu saçmalıklara inanmıyorsundur. Ben o kadar da kötü biri değilim. Para ile birlikte diğer zengin insanları eğlendirmek gibi bir yükümlülük de gelir, ama ben herkesin hayal ettiği gibi kadınların göğüslerini yırtan bir playboy değilim."

Benim kıkırdamamı izliyor.

Keşke o kitapların hayranı olduğumu bilseydi.

"Bu sözde 'partilerin' çoğu aslında hayırseverlik amaçlı bağışlar için diğer insanları ikna etmeye çalışıyor. Dünya açlığı, yoksulluk, bu tür şeyler. İnsanların umursaması için bu kadar çok egoyu rüşvetle ikna etmek zorunda olmak gerçekten çok üzücü," diye devam eder.

Haklı.

Gözlerinde, sevilmek için çaresizce flört eden halinden daha insani görünen düşünceli bir ifade var. Belki de bu bakışın ardında yatan budur.

Ulysses Arrendell'in dünyaya gösterdiği bir yüzü var: güçlü bir ailenin playboy oğlu. Ama bunun altında, sadece *kendisi* için sevilmek istiyor.

"Alaycılığım biraz fazla olduysa özür dilerim." Gülümsüyorum. "Zaten şu anda pek uygunsuz bir davranış."

Ulysses ciddileşti. "Ölen kız yüzünden, demek istiyorsun."

Yüzümü buruşturup başka yere baktım.

Aramızdaki rahat hava bir anda buharlaşır. "Evet," diye zorla cevap veririm.

"Her zamanki söylentiler dolaşıyor, değil mi? Zengin bekar adam, güzel genç kız, abartılı partiler ve kirli ilişkilerle ünlü. Söylesene, ben de artık bir katil miyim, Bayan Clarendon?"

"Hayır!" diye cevap veriyorum hemen, başımı sallayarak. "Bence uyuşturucu aşırı dozundan öldü. Onu nasıl öldürebilirdiniz ki?"

Rahatlamış görünüyor. Hatta neredeyse memnun.

"Bu bilgiyi nereden aldığınızı sormamalıyım, biliyorum," diyor Ulysses yumuşak bir sesle. "Ama benim masumiyetime, *bana* inandığınızı bilmek kalbimi rahatlatıyor."

Vay canına.

Buna ya da bana attığı ağır bakışa ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden başımı eğip, onun araştırmacı yeşil bakışlarından kaçınıyorum, içeceğimin son kalan karlı kalıntılarını pipetle karıştırıyorum.

"Artık gitmeliyim. Hala eşyalarımı yerleştirmedim ve erken kalkmaya alışmam lazım. Özellikle yarın personel toplantısı var. Sanırım PTA ile tanışacağım."

"O dövmei örtmeyi unutma. Stepford Ordusu bunu onaylamaz," diye nazikçe uyarır. Sonra ayağa kalkar ve bana kolunu uzatır. "Seni arabana kadar geçireyim. Saat geç oldu ve etrafta kimlerin olduğunu bilemezsin."

Tanrım, yardım et, neredeyse *hayır* diyecektim.

Ama sonra akşam karanlığına karışan son turuncu ışığa bakıyorum.

Jakobenlerin, sanki çok kötü bir nedenleri varmış gibi, sadece *bakakaldıklarını* hatırladım.

The Rookery'nin penceresinin altındaki o iğrenç kırmızı X, yine beynimi deliyor.

Tamam, peki.

Belki sadece bu seferlik.

Başımı sallayarak içkimin son yudumunu içip ayağa kalkarak bardağı çöpe attım ve koluna girdi. "Uzak değil. Çok teşekkür ederim."

"Bayan Clarendon, izin verirseniz her gece size eşlik ederim.

"

Yüzüm kızardı.

Buna ne cevap vereceğimi *gerçekten* bilmiyorum. Bana çıkma mı teklif ediyor?

Bu onun için bir randevu muydu? Tanrım, kafam karıştı.

Bu kesinlikle bu gece girmek istediğim bir mayın tarlası değil ve Ulysses, maaşımı ödeyen insanlarla aynı kanı paylaşıyor.

Alacakaranlıkta dışarı çıkarken nazik bir gülümseme takınıyorum. Arabama giderken yine o mobilya mağazasının önünden geçiyoruz.

Adımlarımın yavaşlamasına, o muhteşem masaya son bir kez özlemle bakmama engel olamıyorum.

Bu çok belli olmalı.

Ulysses durur ve ahşabın cilasını ortaya çıkaran yumuşak ışıklarla aydınlatılmış vitrine bakar.

"Etkileyici, değil mi?" diyor. "Zaman ve özveri harcadığında ortaya çıkardığın şeyleri her zaman hayranlıkla izlerim. Sanırım ailem de Redhaven hakkında hep böyle hissetmiştir."

Kolunu bırakıp ellerimi ceplerime sokuyorum, masayı inceliyorum, ama aynı zamanda vitrinde ince ve soluk bir şekilde yansıyan görüntülerimizi de.

Ben, kısa ve esmer; o, uzun ve açık tenli.

Biz, bir arada görülmemesi gereken iki farklı dünyayız.

"Kendinizi böyle mi görüyorsunuz?" diye soruyorum. "Küçük kasaba bekçileri gibi mi?"

"Jakobenler hariç, belki de herkesten daha uzun süredir buradayız. Onlardan nesiller boyu daha uzun süre kalacağımızı tahmin ediyorum," diye fısıldıyor. "An Arrendell, burayı dünyanın en iyi zanaatkarlarının ilgisini çekmeye başlamadan çok önce, kavak ve kiraz ağacından bu güzel mobilyaları kesen ilk zanaatkar oldu. Şu anda çok sayıda egzotik kereste ithalatına yardımcı oluyoruz. Bu, kasabanın gelişmesine yardımcı olmak için yaptığımız işlerin bir parçası: bu tür anlaşmaları aracılık etmek, nakliyyeyi yönetmek, kasaba çevresinde sahip olduğumuz ağaç çiftliklerini yönetmek. Kasaba neredeyse her şey için bize güveniyorken, kendimizi bekçi olarak görmemek zor, evet."

Sanırım etkilenmem gerekiyor.

Ama aslında, bu biraz boş ve kibirli geliyor.

Sonuçta, tüm kimliğiniz kurtarıcı kompleksine dayalıysa ve başka hiçbir şeye dayanmıyorsa, bu kolay olamaz.

Acaba benim rahatsızlığımı hissediyor mu?

Ulysses aniden bana alaycı bir gülümsemeyle bakar. "Yakında eve gitmek isteyeceksin, değil mi?"

Suçluluk duyarak yüzümü buruşturuyorum. "Seninle ilgili değil, Ulysses. Söz veriyorum." "Öyle olduğunu mu söyledim?" diye sertçe soruyor.

"Hayır, ama..."

Ama ne? Boğazım düğümlenir.

"Ama benden kaçmaya çalıştığının acı verici bir şekilde farkındasın," diye bitirir. Bu sefer gülümsemesi acıdır, ama bana değil, daha çok kendisine yönelik gibi görünür. "Ne şanslısın, Bayan Clarendon, kimsenin seni rahatsız etmediği, tek başına yaşayabileceğin bir yerde yaşıyorsun."

...tamam.

Sanırım onu üzdüm.

Bu tuhaf ruh hali değişikliğinin tek açıklaması bu. Nasıl özür dileyeceğimi bile bilmiyorum.

Bu yüzden arabama geri dönerken sessizliği sürdürdüm. Sessiz ve kendi dünyasına kapanmış gibi görünse de,

yine de neredeyse nazik bir şekilde arabamın kapısını açıp başını eğdi, kaşlarının altından hüznü gözlerle bana baktı.

"İyi geceler, Bayan Clarendon," diye mırıldanıyor. "Yakında tekrar görüşürüz." O gerçekten küçük bir çocuk, diye düşünüyorum.

Bütün o paraya rağmen, reddedilmeyi nasıl kaldıracağını hiç öğrenememiş.

Bu onu şaşırtıyor, incitiyor ve bence bu konuda takılıp kalmış. Ama en azından bu konuda tamamen çirkin davranmıyor.

Umursamama ile *öfke nöbeti* arasında bir ölçekte, bu oldukça hafif bir durum.

Gülümsüyorum. Sadece flört etmekle ilgilenmiyor olmam, dostça davranamayacağımız anlamına gelmez ve bunu onun bilmesini istiyorum.

"Söz veriyorum," diyorum. "Okulla ilgili bir şey olursa, ilk olarak seni ararım."

"Öyle yapmalısın," diyor karanlık bir sesle.

Buna tepki veremeden, başka bir ses duyulur.

"Ulysses başa çıkamazsa," diyor yeni ses, tuhaf eski dünya aksanıyla, "her zaman beni arayabilirsin."

Daha önce Ulysses'i olgunlaşmamış biri olarak görüyorsam, babasının sesi üzerimize çöktüğünde gözlerini genişleten suçluluk duygusuyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

Montero Arrendell.

İkimiz de aynı anda dönüp bakarız.

Montero, birkaç metre arkamızda duruyor, sokak lambasının altında dramatik bir figür olarak, sanki eski bir noir filminden çıkmış gibi görünüyor. Fildişi teni, siyah saçları ve düzgün ütülenmiş siyah takım elbisesiyle, sert gölgeler ve yansımalarla kaplı.

Renkli tek unsurlar, ışığın yarattığı kehribar tonları ve oğluna çok benzeyen yeşim rengi gözleridir. Beni, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettiren aynı yoğunlukla izliyorlar.

"Bay Arrendell," diye selamlıyorum onu tereddütle.

Bir gülümseme, keskin hatlarını anında yumuşatır.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarken gözleri yumuşar. "Bayan Clarendon," der. "Umarım sizi korkutmamışımdır.

yürürken gördüm ve durup merhaba demek zorunda kaldım."

"Baba," diye karşılık verir Ulysses. Gülümsememeye çalışıyorum. Gerçekten de babasının önünde yetişkin gibi davranmaya çalışan beceriksiz bir çocuk gibi görünüyor. "Bugün şehirde ne yapıyorsunuz?"

"Polis şefi ile bütçe toplantısı vardı," diye cevaplar Montero. "Biraz uzadı. Akşam yemeği için eve gidiyordum, istersen benimle gelebilirsin. Anneniz, düzgün bir yemek yemediğinizde ne kadar telaşlandığını bilirsiniz." Montero kaşlarını kaldırarak dikkatini tekrar bana çevirir. "Bize katılmak ister misiniz, Bayan Clarendon? O küçük evde tek başınıza yemek yediğinizi düşününce kendimi çok kötü hissediyorum."

"Oh, hayır, ben iyiyim." Hızla başımı sallıyorum.

Tanrım, ne oluyor böyle?

Küçük kasabanın kraliyet ailesiyle yemek yemeye *hiç* uygun değilim.

"O kadar yorgunum ki, muhtemelen senin önünde bayılıp kendimi rezil ederim. Ama teklifin için teşekkürler!"

Başka ne diyebilirim ki?

"Başka bir zaman o zaman," diyor Montero. "Evimize her zaman hoş geldin."

Başım dönüyor.

Bu tuhaf istek, ne kadar nazik olursa olsun, beynimde bir türlü oturamıyor.

Ben yeni işe alınmış bir öğretmenim. Bu insanların küçük çocukları bile yok.

Neden benimle uzun zamandır görmediğim bir aile dostuymuşum gibi, hatta bir sonraki evcil hayvan projesiymişim gibi konuşuyor?

Muhtemelen durum budur.

Zengin insanlar, fakir şehirli kızla takılarak, ona Sindirella gibi davranarak kendilerini iyi hissetmek istiyorlar.

Ulysses, açık araba kapısını işaret ederek beni bir şey söylemekten kurtarıyor. "O sadece eve gidiyordu, baba."

Daha da garip.

Beni bu garip durumdan kolayca kurtarmasaydı, beni kovuyor, başından atmaya çalışıyor gibi hissederdim. Ama babasına bakışında beni daha da etkileyen bir şey var.

Sanki Ulysses beni *koruyormuş* gibi.

Nora, Montero Arrendell'in gözü dışarıda olduğunu söylememiş miydi?

Ulysses, benim de babasının fethettiği kadınlardan biri olacağımdan endişeleniyor mu acaba?

Eğer babalarının kadın düşkünü aldatanlar olduğunu bilen küçük çocuklara benziyorsa, o da annesinin duygularını korumaya çalışıyordur.

Kalbim acıyor.

Cidden, Lucia Arrendell'in endişelenmesi gereken biri değilim.

Zaten gerginlik beni boğmadan önce ortadan kaybolmamın zamanı geldi.

"Gerçekten gitmem gerek," diyorum aceleyle ve gülümsüyorum, arabamın direksiyonuna geçiyorum. "Ama sizi görmek güzeldi. İyi geceler."

Ulysses kenara çekilip kaldırıma geri adım attığı anda arabanın kapısını kapatıyorum.

Yine o ağır his, her yerden gözlerin üzerimde olduğu, birinin beni izlediği hissi.

Ama bu sefer kaldırımda sadece Ulysses ve Montero durmuyor.

Bu sefer farklı. Daha sıcak.

Sadece sıcak bir farkındalık hissi.

Ön camdan başka bir araca bakana kadar tam olarak anlamıyorum.

Lucas'ın devriye arabası, caddenin karşısında

park etmiş. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Direksiyon başında, başı eğik.

Ama bana bakmıyor. Direksiyonun üzerinden, elinde bir kitap gördüm... ama bir dakika önce bana baktığını hissediyorum.

Kaşlarının birbirine yaklaşması, keskin ve yakışıklı yüzünü gölgelemesi, onda her zaman belli bir sessiz gerginlik yaratıyor.

Karanlıkta gözlerini göremiyorum.

Ama Ulysses ve Montero'nun tuhafılığı olmadan, onun yeşil gözlerine tekrar baktığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Bana, bir vitrinde satın almak istedikleri bir şey gibi bakıyorlar.

Beni bu kadar rahatsız edenin bu olduğunu anlıyorum.

Ulysses bana, benim dükkândaki masayı hayranlıkla baktığım gibi bakıyor.

Babası da öyle.

Onların dünyasında her şeyin bir bedeli var.

Ama Lucas, beni gördüğü gibi bakıyor bana ve umarım gördüğü şeyi beğeniyordur.

Kanımda vahşi bir çekicilik var, arabamdan inip onun arabasına doğru yürümek için bir dürtü. Camına dokunup, "Vay vay, *Bayan New York*" dediğinde gözlerinin nasıl parladığını görmek için bir dürtü.

Lucas bakmasa bile, Arrendell'lerin beni izlediğini hissetmek utanç verici.

Bir şey bana bunun çok kötü bir fikir olacağını

söylüyor. Bu yüzden, hayır, pes etmiyorum.

Bu gece daha fazla sorun ya da garip durumlarla uğraşacak cesaretim yok.

Sadece motoru çalıştırıp uzaklaşıyorum.

Bir saniye sonra gözüm dikiz aynasına kayınca, nefesim kesildi.

Tıpkı Jacobins gibi, Arrendell'ler de gitmiş.

Buralarda herkes insan mıdır, yoksa sadece korkutmak için mi vardır?

KORKMUYORUM.

Korkmuyorum.

Şimdiye kadar bu evde tek başıma gayet iyi idare ettim. Elbette, sessizlik bazen kulaklarımı daha da keskinleştiriyor, bir dalın üzerinde ayak sesleri ya da verandadaki tahtaların ani gıcirtısını bekliyorum.

Ama penceremin hemen dışında, sürekli hareket eden, sevimli bir ışık ordusu olan ateşböcekleri bana eşlik ediyor.

Lucas'ın kurduğu alarm sistemi de kesinlikle yardımcı oluyor.

Alarm çalmadığı sürece, gerçekten yalnız olduğumu biliyorum — ya da en azından Roger ya da başka biri bana fazla yaklaşmaya cesaret edemez.

Ama bu gece havada farklı bir şey var.

Evde geçireceğim bir başka yalnız gece için hava yatağıma kıvrılıyorum. Bu yerel ikinci el mağazasının web sitesini geziyorum, bütçeme uygun güzel bir yatağa gülümsüyorum. Bu gece sipariş verirsem, yarın öğleden sonra elime geçebilir ve bir haftalık sırt ağrısından kurtulabilirim.

Dışarıda rüzgâr esiyor, ağaçların arasında ıslık çalıyor.

Hava koşullarına maruz kalmış ahşabın çatlaklarının yerini bana gösteriyor, küçük rüzgarlar pencerelerden ve saçaklardan içeri sızarak kollarımın arkasındaki ince tüyleri gıdıklıyor.

Neden sanki hayalet parmaklar cildimin üzerinde yürüyor gibi hissediyorum? Yemin ederim, internet bağlantımı bile bozuyor.

Hala dizüstü bilgisayarım için telefonumun mobil hotspotunu kullanıyorum. Sanırım kullandığı baz istasyonu, ağaçları üzgün yas tutanlar gibi eğen şiddetli rüzgarlarda pek iyi çalışmıyor.

Ama mobilya siparişimi ve birkaç başka şeyi vermek için yeterince dayanıyor.

Kapatıp uyumalıyım, ama çok huzursuzum.

Dikkatimi başka yöne çekecek, Redhaven'ın rahatsız edici ve tuhaf havasından kurtulmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım var.

Pencereden dışarı bakmaktan kendimi alamıyorum, *izlendiğim* hissini bastırmaya çalışıyorum – bu sefer hayal gücümün bir ürünü olmalı – ve elimi, komodin yerine kullandığım hava yatağımın yanındaki küçük düzenleyici sepete sokuyorum.

Kindle'ımın altında uzun, ince, işaretli bir kutu var. Bu tür şeyler hep öyledir.

Ve geçen gün parmaklarım kaymasaydı, Lucas Graves içindeki sırrı asla görmezdi.

Kutuyu parmağımla açıyorum ve küçük mor vibratör mermisini avucuma alıyorum. Ardından plastik ambalajlı iki adet AAA pil düşüyor.

Ne kadar da uygun.

Pilleri takarken yüzüm kızarmaya başladı bile.

Bu şeyi hayata geçirmek biraz utanç verici olsa da, aynı zamanda büyürken yaşadığım anıları da hatırlatıyor.

Hiç mahremiyetim olmadı.

Üvey ailem her zaman benden korkunç şeyler yapacağımı düşünürdü ve gece yarısı odama dalarak beni yakalamaya çalışırlardı... Ne yapmamı beklediklerini hiç bilemedim.

Uyuşturucu? Fuhuş? Şeytan çağırma? Kim bilir.

Ama dördüncü üvey annemin beni külotumun içinde parmaklarımla yakalaması, bir daha *bunu* yapmamam için yeterli oldu.

Üniversite yurduna taşınana ve oda arkadaşlarım dışarı çıktığında uzun geceler geçene kadar.

Keşfetmenin sorun olmadığını hissetmeye başladığım geceler, erkeklere karşı çok gergin olduğumda hormonlarımın çılgına dönmesinden kaynaklanan çaresizlik.

O zamanlar bile gizli saklıydım.

Ama şimdi buna ihtiyacım var.

Tuhaf, uzun bir günün ve benim kirli sırrımı bilen, polis üniforması giymiş yeşil gözlü bir canavarın musallat olduğu uzun bir gecenin ardından buna ihtiyacım var.

Bu yüzden sırt üstü yatıp, karnımdan aşağıya doğru uzanan merminin serin öpücüğünü takip ederek, onu amcığıma sürtüyorum.

Gözlerimi kapatıp dokunuyorum.

Dokunuyorum.

Aktif olarak çaba sarf etmeden onu düşünüyorum.

Vücudum yıldırım gibi sarsılıyor ve dişlerimin arasından tıslayarak kalçalarımı yataktan kaldırıyorum.

Oh—oh, *çok güçlü* ve ben şimdiden çok azdım.

Klitorisimin etrafında cızırtılı daireler çizerek kendimi tahrik ediyorum, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılıyor ve meme uçlarım sertleşiyor.

Dişlerimin arasında bir inilti yakalarken, sırtımı kamburlaştırıp, boş elimle meme ucumu ovuyorum.

Tanrım, ritim çok iyi, bacaklarımın arasında kaşınmam gereken bir kaşıntı yaratıyor.

Ama bunu uzatmayı seviyorum.

Bu kadar kolay gelen bir fanteziye dalmak çok güzel—üzerimde sert bir vücut, bacaklarımı ayıran sert eller, bedenimi kontrol eden eller.

Dudakları ve dili dolaşıyor, ateşli nefeslerimi inlemelere dönüştürüyor, ta ki tüm vücudum titremeye başlayana kadar.

Artık metali hissetmiyorum.

Ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum, dudaklarımda kalan ismi tutmaya çalışıyorum, metal tadı alana kadar alt dudağıma dişlerimi geçiriyorum.

"Lucas! Tanrım," diye fısıldıyorum, mermiyi klitorisimin üzerinde tutarak.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, tekrar tekrar kalçalarımı sallarken nefes nefese kalıyorum, onun kaya gibi sert vücuduyla buluşmanın, onun itişlerini hissetmenin, dişlerinin derime batmasının ne kadar tatlı olacağını merak ediyorum.

Evet, siktir.

Beni

işaretle.

Amım ellerimin üzerine dökülüyor, ritim öfkeli bir tempoya ulaşıyor.

Kendimi tutamıyorum.

Bunu istiyorum ve çok *daha fazlasını* istiyorum.

Ve sonunda pes ediyorum, klitorisime odaklanıyorum, kendimi o kadar şiddetli bir şekilde şok ediyorum ki, tüm vücudum keskin, nefes nefese bir sarsıntıyla yataktan kalkıyor.

İdeal seks hayatımın tamamı gözlerimin önünden geçer. Yeşil gözler.

Kaslı vücut.

Yetenekli, sert eller.

Sert, derin ve her zaman acıması z ca vuran kaslı kalçalar.

Boğazımı tırmalayan koyu sakallar, kulaklarıma fısıldayan, her itişte daha yüksek ve hırıltılı sesler.

"Benden bir şey saklayabileceğini mi sanıyorsun, New York? Gel bana. Küçük pembe amcığın benim sikimde ağrısın, Lilah."

Ben çoktan gittim.

O kadar sert boşalıyorum ki, şiddetli zevk dalgası içimi keserken görüşüm kırmızıya dönüyor.

Burada ondan başka kimse yok.

Lucas ve onun ateşli ifadesi, bana sabitlenmiş parıldayan gözleri, sert çenesinden damlayan terden başka hiçbir şey yok.

Sert, derin ve samimi darbelerle beni ele geçirirken, vücudu dalgalı kaslarla kaplı.

Bu görüntü beni orgazmım kadar şok ediyor.

Vücudum kendini kurutuyor ve sonra beni nefes nefese bir halde yatağa bırakıyor.

Aniden, vibratör fazla geliyor.

Onu bir kenara atıp, inleyerek yüzümü yastığa gömdüm.

...*bu* ne seksi, bastırılmış bir şeydi öyle?

Tamam.

Yani, o seksi.

Ama ben değilim—gerçekten değilim—

Endişelenmeyi bırak, uyarıyorum. O

kadar da önemli değil.

Sadece son zamanlarda etrafımda çok fazla olan iri yarı bir adamla ilgili küçük, müstehcen bir fantezi. Şehvetli bilinçaltın boşlukları doldurmak için çok kolay.

Hepsi bu.

Hepsi bu kadar.

Lucas Graves'in üzerine atlamak istemiyorum, kendime yalan söylüyorum. Bir gözümü açıp inleyerek dışarıya bakıyorum.

"Emma?" Yastığa mırıldanıyorum. "Orada mısın? Beynimin bunu neden yaptığını biliyor musun?"

Tabii ki cevap yok.

Hayaletler tavsiye köşesi yazmazlar ve sanırım benim vücudumu lunapark gibi kullanmamı izlemekten hoşlanmıyorlar.

Bu yüzden bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ve rüzgar ağaçların arasında kuduz bir hayvan gibi uğuldarken kıvrılıp yatıyorum.

Hay aksi.

Rahatlamak için çok fazla.

Şimdi sadece endorfin ve kafa karışıklığıyla dolu bir karmaşa içindeyim.

İç çekerek tavana bakıyorum, zihnim döngüler halinde çalışıyor, Lucas'ı düşünmemeye çalışıyorum.

Evet, bol şans.

Biri bana meydan okuduğunda pembe bir fili düşünmemek daha kolay olurdu.

Sonunda, rüzgar hala uğuldayarak esiyorken, beynim yine Emma'ya takılıyor.

Son saatleri nasıldı?

Ölmeden önce öldüğünü fark etmiş miydi acaba? Ben de sürekli

Ulysses'e geri dönüyorum.

O ruh hali değişikliği, insanların onu cinayetten şüphelendiklerini düşündüğünde yüzündeki tuhaf ifade.

Çok incinmiş görünüyordu, sanki daha önce de böyle bir şeyle karşılaşmış gibi.

Onun kötü şöhreti hakkında pek bir şey bilmiyorum, değil mi? Ama o kadar da korkunç olamaz.

Nora gülüyor ve onun hayırsever bir oyuncu olduğunu söyleyerek alay ediyor. Bu, Lucas'ın tüm ailenin çürümüş olduğu yönündeki korkunç uyarılarıyla çelişiyor. Ama bu kadar zenginlerse, tabloid gazetelerinin kolayca malı olurlar.

Ah, boş ver gitsin.

Telefonumu alıp Google'ı açtım.

"Ulysses Arrendell"i arattığımda hemen sonuçlar çıkıyor.

İlk olarak, ulusal seyahat dergilerinde kasabanın şanlı tarihi hakkında birkaç övgü dolu yazı çıkıyor. Arrendell'lerin kendi küçük krallıklarının ne kadar muhteşem ev sahipleri olduklarını övüyorlar.

Ayrıca, baş döndürücü bir hayır işleri, amaçlar ve katkılar listesi içeren birkaç AP News sonucu da çıkıyor.

Arrendell ailesi, hastalıkları tedavi etmekten, birkaç küçük ülkeyi yoksulluk sınırından kurtarmaktan ve Davenport'tan El Paso'ya, Key West'e kadar ABD ekonomisinin bir bölümünü canlandırmaktan sorumlu gibi görünüyor.

Dedikodu dergilerinde, hiçbir gerçek neden gösterilmeden, hangi ünlü kişinin kardeşlerden birini terk ettiği gibi sansasyonel haberlerle dolu birkaç haber var.

Bir yıldız adayı, Ulysses'in gerçek bir ilişki için her zaman çok meşgul olduğunu söylüyor. Onu, kar amacı gütmeyen kuruluşlarını ve STK'larını daha çok önemseydiğini belirtiyor.

Bu küçük kasabanın dışında ne kadar geniş bir etki alanları olduğunu fark etmek biraz çılgınca.

Diğer kardeşleri de görüyorum. Onlar Ulysses'ten daha büyükler.

Hepsi aynı yarı saydam yeşil gözlere ve ustaca şekillendirilmiş saçlara sahip.

Garip bir şekilde, en büyük oğul Vaughn hakkında pek bir şey yok, sadece skandal ve ailesinden ayrılmasına dair birkaç ipucu var. O

onurlu görünümlü bir Silikon Vadisi milyarder, iri ve heybetli, zayıf ve zarif kardeşleri gibi değil.

Sonra SonrakiXavier görünüşe göre çalışıyor yurt dışında palm ve hindistancevizi yetiştiriciliğini daha sürdürülebilir hale getirmeye odaklanmış bir tarım şirketinde çalışıyor. İlk bakışta, çukur yanakları ve hüzünlü gözleriyle çok yakışıklı görünüyor.

Sonra Aleksander. Onun moda sektöründe çalıştığına şaşırmadım, zira o kadar esnek ve yakışıklı ki. Biraz daha şaşırdığım ise, etekli her şeyle, genellikle süper modellerle ve...

Durun.

Lucas, Emma Santos'un Instagram modeli olduğunu söylememiş miydi? Ama bu mantıklı gelmiyor, değil mi?

Aleksander Arrendell onunla birlikte Redhaven'a gizlice girip, ben gelmeden önceki gece kasabadan kaçarak cesedini geride bırakmadıysa tabii. Ulysses'e bunu belli etmeden sormanın bir yolu var mı acaba?

Ama gerçekten kardeşinin cinayet işlediğini düşünüyor muyum? Adamla hiç tanışmadım bile.

Bu çok büyük bir varsayım ve muhtemelen tamamen yanlış. Yine de, bunu kafamdan atamıyorum.

Aklımdan çıkmıyor.

Uyuşturucu aşırı dozu hikayesi çok düzgün, çok kolay çözülmüş gibi geldiğinde, tüm benliğim cevaplar istiyor. Masalsı kraliyetin mükemmel cephesinin ardındaki tepede bulunan o büyük eski evde gerçekte neler olup bittiğine takıntılıyım.

Özellikle Lucas'ın Montero Arrendell hakkında söylediklerini hatırladığımda.

Aile reisi ve zevkleri. Titriyorum.

Bu zevkler, koyu saçlı genç kadınları soğukkanlılıkla öldürmeyi de içeriyor mu?

Nasıl bir şey olduğunu biliyorum, dedi Lucas. Yıllardır görmediğin ailenle bir bağ hissetmek.

Gerçekten ne demek istedi?

Üzücü, huzursuz düşünceler beni daha da derine çekiyor.

Sanırım bu, sürekli aklında olan yabancı, yakışıklı bir adama kendini kaptırdığında ortaya çıkan bir durum.

Tamam, Lucas.

Yıllardır görmediğin kim?

Arrendell'leri bu yüzden mi bu kadar çok nefret ediyorsun?

Google bana bunun cevabını veremiyor.

Ama bu cennet gibi küçük kasaba da, diğer her şey gibi, gerçek
olamayacak kadar güzel mi acaba?

Redhaven'ın karanlık yüzü ne kadar büyük, çirkin ve derin?

KIRMIZI BAYRAKLAR (LUCAS)

Kahretsin.

Sanırım gezegendeki en büyük sapık olmak için yarışıyorum.

Delilah, onu Redhaven'a kadar takip etmiş olabilecek sapık eski sevgilisinden yeni kurtulmuş durumda.

Ve ben de, kafası çok karışık olduğu için vazgeçemeyen başka bir sapık gibi onu takip ediyorum.

Kendime, onun için bir tehdit olmadığımı söyleyebilirim.

Onun kendi güvenliği için yaptığımı söyleyebilirim, ama içimde onun *tehlikede olduğunu* söyleyen derin bir içgüdü var, ayrıca burası küçük bir kasaba. Ben bir polisim, devriye gezeceğim ve ona rastlayacağım.

Bu, her döndüğünde beni göz ucuyla görmekten muhtemelen bıkmış olduğu gerçeğini değiştirmez.

Bu yine Celeste değil, diyorum kendime.

Arrendell'lerin yörüngesine çekilen, onların zenginliği ve gösterişli saçmalıklarıyla baştan çıkarılan başka bir koyu saçlı, yıldız gözlü, güzel genç kadın değil. Montero Arrendell'in kara büyü büyüüne kapılmıyor.

Endişelenmek için iyi bir nedenim var. Yaşlandıkça, Montero daha ince davranmak zorunda kaldı.

Daha temkinli davranmak zorunda kaldı.

Kirli işlerini başkalarına yaptırıyor.

Eğer onu iyi tanıımıyorsanız, son on yıldır ne kadar temiz bir hayat sürdürdüğünü görünce onun bir aziz olduğunu düşünebilirsiniz.

Bu, hiçbir şey yapmadığı anlamına gelmez.

Sadece daha sinsi hale geldiği, ellerini kanla kirletmemekte daha başarılı olduğu, küçük bir hata yaparsa onun yerine suçu üstlenecek bir düzine vekil çıkardığı anlamına geliyor.

Ethan Sanderson'ın kız kardeşimin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğuna inanan pek çok insan olduğunu düşünürsek, bu onun davranış kalıbına tam olarak uyuyor. Ethan, Celeste'ye aşık olan yerel bir delikanlıydı ve bir zamanlar Yüzbaşı Faircross'un en iyi arkadaşıydı.

Söylentileri biliyorum.

Hala kasabada fısıldandıklarını duyuyorum, her geçtiğimde ve insanlar "zavallı Graves kızı"ndan bahsettiklerini duymadığımı sandıklarında.

Ve bunların tamamen yanlış olduğunu biliyorum.

Eski Ethan, nereye gitmiş olursa olsun, bir sivrisineği bile öldürmezdi.

Kaptanın masasının ayağına botumun topuğuyla vururken, bir dosyayı karıştırıyorum. Teknik olarak, kullanmadığım zamanlarda dosyalar arasında saklasam da, bu bir dava dosyası değil.

Sadece eski gazete kupürlerinden oluşan bir yığın.

Çoğunlukla tabloid gazetelerden ve birkaç eski internet söylentisinden basılmış, pek güvenilir olmayan şeyler. Bazen en tuhaf gerçekleri saklamanın en iyi yolu, onları ortaya çıkarmak ve insanların deli saçması söylentiler olarak gülüp geçmelerini sağlamaktır. İnsanların skandal ve entrika açlığını besleyen her neyse.

Arrendell'ler etrafında yıllardır dönen pek çok skandal olduğu kesin.

Ama hepsi eski. Montero dönemi ve öncesine ait.

Sosyal medya çağında, itibar yöneticileri tarafından tertemiz silinip cilalanmışlar, neredeyse birer aziz gibi gösterilmişler.

Ama nerede kazacağınızı bilerseniz, hala eski şeyler var.

Başkalarının eşleriyle yatmakla ilgili çirkin söylentiler. Kocalar.

Politikacılar. Ünlüler. Her şey.

Küçük kasabaların patronları, sinek kuşları gibi dolaşırlar. Onların

Hiç kimse, elbette, orada ne yaptıklarını bilmiyor gibi görünüyor, sadece birbirleriyle kaynaşmak ve bir başka partide biraz eğlenmek dışında.

Tabii ki, kimse onların orada ne yaptıklarını bilmiyor gibi görünüyor, sadece birbirleriyle kaynaşıp, bir *başka* partide eğleniyorlar. Hayırseverlik bir bahane olabilir, ama perde arkasında her zaman daha karanlık bir şeyler vardır.

Bu partiler asla *sadece* parti değildir.

Bazı çevrelerdeki etkileri gerçekte ne kadar derindir?

Gerçek bir skandalı ortadan kaldırmak için ne tür bir güce sahipler?

1992. Bir erkek film yıldızı, Hollywood'daki malikanesinde bütün gece süren bir partiden sonra kendi yüzme havuzunda ölü olarak bulundu. Sarhoş katılımcıların listesi, doksanlı yılların ünlü isimlerinden oluşuyordu ve Montero onur konuğuydu.

Eşi Lucia ise partide yoktu. Manşetteki ima, aktörün *kazara* boğulmuş olarak bulunmadan önce, Montero ile koyu gözlü, koyu saçlı bir Latin müzik yıldızı için kavga ettikleri yönündeydi.

1995. Birkaç düzine genç yıldızı hapse attıran bir uyuşturucu baskınının arka planında düşüncelere dalmış genç Montero. Elbette, bir gün içinde kefaletle serbest bırakıldılar ve ev hapsinde kalmak zenginlerin alabileceği en ağır cezaydı, ama Montero sorguya bile alınmadı.

Operasyonun o lanet tepedeki evde yapıldığını söylemiş miydim?

Her yıl, her günah, her gün devam ediyor.

Daha fazla kaza.

Daha fazla aşırı

doz.

Daha fazla talihsiz kayma ve düşme, kazara silah ateşlemesi, boğulma ve açıklanamayan kaybolma olayları, hepsinin ortak bir yanı vardı.

Her nasılsa, her zaman Montero ve koyu saçlı bir kadın vardı. Çoğu zaman kadın sadece geçici bir ilgiydi, karısı yerine onun koluna asılıyordu.

Ama bazen, ortadan kaybolan oydu.

1996 yılında yükselen bir aktris olan Carla Oneida. Boston Limanı'nda bir yatta düzenlenen parti. Teknede iki yüzden fazla kişi vardı, ancak

nedense, o ve Montero güvertede yürüyüşe çıktıklarında etrafta kimse yoktu. Kaydı ve denize düştü. Cesedi asla bulunamadı.

2001 yılında Marjorie Denton adlı bir şarkıcı — sözde yürüyüş yaparken ortadan kayboldu, ancak yürüyüş gezileriyle tanınan biri değildi. Zengin erkekleri her ihtiyacını karşılamaları için kullanmasıyla tanınıyordu ve son şeker babası kimdi? Tahmin edin.

Daha pek çok örnek var.

Ve adı, ölen ve kaybolan kadınlarla bağlantılı biri olarak defalarca geçmesine rağmen, bu adam hiçbir zaman suçlanmadı.

Hiçbir zaman suçlanmadı.

Sadece ben ve belki de benim tarafıma geçebilecek *tek* kişi olan Kaptan Grant tarafından, tabii o da erkek gibi davranıp geçmişinden kaçmayı bırakırsa.

Kız kardeşim on yedi yaşında beni tek başıma bırakıp gitmedi, anne babamız ölmüştü.

Celeste asla böyle bir şey yapmazdı.

Ethan Sanderson onunla kaçıp yeni isimlerle evlenmeye çalışsa bile.

Montero ona *kaçarsa* bir milyar dolar v e r eceğini vaat etse bile.

Celeste beni terk etmedi.

O kaçırıldı.

Önce onu baştan çıkardığı dünya tarafından, pahalı hediyeler ve ilgiyle onu şımartarak, kendisini özel hissettirerek.

Sonra da ona ne yaptıysa, onu kaçırdı. Neredeyse bilmek istemiyorum.

Ama bilmem *gerek*.

Kız kardeşimin kaderini bilmem gerekiyor.

Tıpkı Montero Arrendell'in ahlaksız yaşam tarzını bıraktığına bir an bile inanmadığım için bunun bir daha olmaması için önlem almam gerektiği gibi.

O sadece yaşına ve zamana uyum sağlamıştır.

Yakışıklı, çekici üç genç oğlu, mükemmel bir yem oluşturuyor.

Arrendell kardeşleri, avını kendisine çeken yetenek avcıları olarak düşünün.

Bu yüzden Ulysses'in son zamanlarda Delilah'a bakışlarından hiç hoşlanmıyorum.

Gözlerinde yıldızlar parlayan, başka bir koyu saçlı, güzel genç kadın.

Büyük Elma'nın dünyeviliğine rağmen, Montero gibi sapkın bir herif için onu mükemmel bir ödül haline getirecek bir masumiyet var onda.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Üstümde konuşan üç ahmak yüzünden de konsantre olamıyorum, ama bu onları daha önce hiç durdurmadı.

"Sizler rahatsız oluyor musunuz?" diye ters bir şekilde soruyorum.

"Benim var," diyor Kaptan Grant Faircross, kalın, gümüş rengi kahverengi sakalını okşayarak. O, küçük sevk alanımızda çok fazla yer kaplayan iri yarı bir adam. "Bu kızın ailesine onun öldüğünü neden söylemiyoruz, bir daha hatırlatır mısın? Daha yirmi iki yaşındaydı. Henüz yuvadan yeni çıkmıştı. O benim kızım olsaydı, çılgına dönerdim. Tanrı bilir ne zamandır kayıp ve biz sadece oturup bekliyoruz?"

"Sen mi, çılgına dönmek mi?" Micah kuru bir şekilde diyor. "Çok komik."

Grant'in yanında, Kıdemli Çavuş Micah Ainsley bir hayalet gibidir — soluk sarı-beyaz saçları, beyaz teni, neredeyse gözlerinin de beyaz olmasını beklersiniz, ama gözleri buz gibi mavi-gri renktedir. Görüldüğünden daha da güçlüdür. Onu tepeye çıkamayan bir kamyonu ittiğini gördüm, ama Micah böyle biridir.

Her zaman fazlasını yapar, sınırları zorlar ve şu anda da Yüzbaşı Grant'in sinirine dokunmaya çalışıyor: "GED sizi başarısızlığa uğrattı galiba, Yüzbaşı. Histerik kelimesinin anlamını bilmediğinizi düşünüyorum."

"Albino kışını tekmelemek ne demek biliyorum," diye mırıldanıyor Grant.

"Hey." Henri Fontenot'un tembel Cajun aksanı araya girer. Aramızda bakışlarını gezdirir, uzun kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırır ve bize Louisiana'lı erkeklerin meşhur melankolik bakışlarından birini atar. "Hiçbirimiz Lucas'a söz hakkı vermiyoruz."

"Gördünüz mü? Yeni gelen adam barışçı rolünü üstlenmek zorunda kaldığında, sizin berbat olduğunuzu anlarsınız," diyorum ve gazete kupürlerini

"Bakın çocuklar, bunu bir önsezi olarak kabul edin. Bu olayda aşırı dozdan daha fazlası var. Ailesine gerçeği, gerçek gerçeği söylemek istiyorum ve adalet sağlanacaksa, onlar bu kadar acı verici bir durumla uğraşmak zorunda kalmadan önce bu işin halledilmesini istiyorum."

"Demek istediğin," diye homurdanır Grant, "ailesinin bunu kamuoyuna duyurup senin tek başına yürüttüğün soruşturmayı mahvetmesini istemiyorsun."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Sandalyeye yaslanıp gıcırdamasına neden oldum ve Grant bana kötü bir bakış attı.

Masumca ellerimi açtım.

Lanet olsun, bu şeyin yaylarını kıran varsa, o da odur. Sonuçta bu onun masası ve ben sadece iri yapıyken o bir insan geyik gibi.

"Bak," diye devam ediyorum. "Eğer bir cinayet söz konusuysa, şu anda bunu yapan kişi - kaza ya da kasıtlı, planlı ya da bir tutku suçu olsun - muhtemelen oldukça kendini beğenmiş hissediyordur. Paçayı kurtardığını düşünüyordur. Bu yüzden dikkatsiz davranacaktır. Ama aile bunun bir cinayet olduğunu açıklarsa, özellikle de katil bunu takip ediyorsa, izlerini örtbas etmek için daha da çok çaba gösterecektir. Saklanacak. O zaman onları asla bulamayız."

Uzun bir sessizlik olur.

Çocuklara düşünmeleri için zaman veriyorum.

Grant ile uzun süredir, Micah ile de birkaç yıldır çalışıyorum. Henri yeni, bir yıl önce işe alındı, ama iyi biridir ve uyum sağlar.

Hepimiz uzun düşünür ve yavaş konuşuruz. Belki de polis olmanın bir tehlikesi budur.

Ama bir süre sonra Grant başını sallar ve sakalını biraz okşar.

"Sana bir hafta, en fazla iki hafta süre veriyorum. Ondan daha uzun sürerse, izler zaten soğur. O noktada, bu sadece aileye zulüm olur."

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım.

Özellikle de buradaki herkesin içinde Grant'in kız kardeşime ne olduğunu ve benim şüphelerimi bildiği için, işlerin benim istediğim gibi gideceğini düşündüm.

Ben değilim tek tek değilim kaybeden bir
gizemli en iyi arkadaşı Ethan sonsuza dek kaybolduğunda
gizemli bir şekilde ortadan kaybolan biridir. Ethan Sanderson kayboldu
ay aynı Ethan Celesteaynı

Söylentiye göre birlikte kaçtılar ya da o onu öldürüp kasabadan kaçtı, ama
ben

Buna inanma — Grant da inanmıyor, bunu itiraf etmese de.

Her zaman soruları, şüpheleri vardı, hakkında konuşmadığımız ama ikimizin de içten içe bildiği şeyler. Bu yüzden ben çılgınca konuşmaya başladığımda genellikle bana diğerlerinden daha yumuşak davranır.

Ve bu, bana karşı çıktığı tek sefer olabilirdi.

Yine de bana ters ters bakıyor, mavi gözleri sert. Benden sadece bir iki yaş büyük ama lanet olası babam gibi davranıyor.

"Bitiremeyeceğin bir şeye kalkışma, Graves," diye homurdanıyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Elinde kesin kanıtın yoksa Arrendell'lerle uğraşma.

İyi bir tavsiye. İlk çaylak yılımda, Montero'nun peşine düşerken biraz fazla hevesli davrandığım için Lucia Arrendell'in bir keresinde kafamı gümüş tepside istemiş olabileceğim ya da olmayabileceğim.

O zamandan beri dikkatli olmayı öğrendim.

Bu, vazgeçtiğim anlamına gelmez.

Sadece uzun vadeli oynamayı öğrendim.

Gülümserken selam veriyorum. "Tüm işlerimi bitireceğim, Kaptan.

Emin olabilirsiniz."

"Sen ve o lanet ağzın," diye inler Grant. "Buradaki

herkes gibi benim de bir ağzım var, Kaptan."

"...bugün kovulmak mı *istiyorsun*?" Yavaşça başını sallar, sonra şefin kapalı ofis kapısına bakar. Bowden'ın orada olması pek olası değildir; bu günlerde nereye gittiğini kim bilir. Bazen masasında bir yığın tırnak kesikleri bırakarak ortadan kaybolur. Grant bize bakar. "Yeni öğretmen ne olacak? Onun olası bir cinayet mahalline geri dönmesine hepimiz razı mıyız?"

"Orada bir şey yok," diyor Micah. "Henri ve ben üç kez kontrol ettik, Lucas da tekrar baktı. Tek kanıt, o kızın cesedi ve Bayan Clarendon'un kendisinden kalmış olabilecek biraz ezilmiş çim. Orayı sonsuza kadar kapatmanın bir anlamı yok. Fotoğraflarımızı çektik ve artık çok geç. O zaten taşındı."

"Sorun ev değil," diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi?" Henri keskin bir bakışla başını kaldırır. "Yani sorun öğretmende mi? Bayan Clarendon, değil mi?" Islık çalar. "Kızın bacakları var, *dostum*."

Ona kızgın bir bakış attım. "Ne yapıyorsun, bacaklarına bakarak, Fransız?"

Bu bana boktan bir sırtış kazandırır. "Öncelikle seni kızdırmak için. Dışarıda çok zaman geçiriyorsun dostum."

"O buraya yeni taşındı. Taze et. Ben sadece komşuluk yapıyorum, yerleşmesine yardım ediyorum. *Sadece* yardım ediyorum," diye vurgulayarak üçünü de parmağımla işaret ettim.

Micah'ın ağzı berbat durumda, açıkça sırtmamaya çalışıyor. Henri hala bana o sırtışını atıyor.

Grant ise bana şüpheyle bakıyor.

"Artık devam edebilir miyiz?" diye patlıyorum. "Endişelenecek daha önemli şeyler yok mu?"

En azından ipucunu anladılar.

Henri iç çeker. "Son birkaç gün içinde Jacobins hakkında altı çağrı aldık. Sanırım yine içki fabrikalarını taşıyorlar ve insanlar tepelerde çıkan gürültü ve uğultudan şikayet ediyorlar."

"Onların damıtma cihazını aramaya gittiğimizde, her zaman çok geç oluyor. Lanet şey hayalet gibi ortadan kayboluyor," diye belirtiyor Grant. "Ve sesin üçgenle ölçülmesi, sesin ağaçların üzerinden yayılması nedeniyle pek işe yaramıyor."

"Sonunda sakinleşecekler. İnsanlar bir iki gün içinde onların varlığını yine unutacaklar," diyorum. "Yani, onları ucuz viski içtikleri için tutuklamak istemiyorsan tabii."

Grant omuz silkiyor. "Onlar gölgelerden gülüp dururken biz kendi kuyruğumuzu kovalıyor olacağız. Kokain ihracatına geçtikleri zaman, o zaman bir operasyon düzenlemeyi düşünebiliriz. Ama şu anda endişelenecek başka şeyler var."

"Ne gibi?" diye sorar Micah.

"Trafik polisi görevinin vardiyalarını ayarlamak gibi," diye homurdanır Grant.

Hepimiz inleriz.

Küçük bir kasabanın polisi olarak hayat gerçekten çılgın.

Okul yılının ilk dönemindeki nöbetleri ayarladığımızda, benim devriyeye çıkma vaktim gelmiştir.

Devriye gezilecek pek bir şey yok. Suçların çoğu turizm sezonunda, önce yazın, sonra sonbaharın ortasında işleniyor. Yaz, tatilciler ve alışverişçilerin geldiği mevsim.

Her zaman hırsızlık yapmak isteyenler ya da kasaba meydanında sevgilileriyle kavga edenler olur, bazen de oldukça şiddetli kavgalar.

Bir de yanlarında getirdikleri çocuklar var, kamu malına zarar veren küçük veletler.

Sonbahar, işlerin daha da tuhaflaştığı mevsimdir.

Yürüyüşçüler, patikaları ve patlayan sonbahar yapraklarını görmek için dışarı çıkarlar.

Bunlar, ormanda sevişirken yakalandıkları için teşhircilik suçundan tutuklanan insanlardır ve bazıları bunu kasten yapar, teşhircilikten zevk alırlar.

Sonra da bunu kasıtlı yapmayan, Still Gölü'nde gece yarısı çıplak yüzmenin çok görünür olduğunu fark etmeyen insanlar var. Zavallı, aşağılanmış piçler.

İnsanlar Jacobins'e rastladıklarında birkaç kavgayı ayırmak zorunda kaldık, ancak çoğunlukla dağ halkı kendi başının çaresine bakar. Kesik namlulu tüfekle insanları mülklerinden kovdukları bilinir, bu da benim veya kaptanın çiftliklerine gidip, lanet olası ekonomik omurgamızı vurmamaları konusunda onlarla sert bir konuşma yapmamız gerektiği anlamına gelir.

Ancak çoğunlukla, sonbaharda sapıkça şeyler olur.

Sonbaharda *her zaman* sapıkça şeyler olur.

Ormanda olmak insanlara garip şeyler yaptırır.

Şu anda, sadece birkaç yerel çocuk hırsızlık yapmaya çalışıyor. Yarısı suçluluk duyduğu için yakalanmadan önce itiraf edip çaldıklarını geri veriyor. Ayrıca, birkaç sarhoş kavgacı da var.

Yani tek yapmam gereken arabamı park edip okumak.

Ancak kitap yerine, Montero Arrendell ve oğulları hakkında kalın bir dosya getirdim.

Vaughn hakkında da merak ettiğim şeyler var, onda bir şeyler tam olarak yolunda değil. Öylece toparlanıp gitmesi, ailesiyle tüm bağlarını koparması gibi.

Onu uzaklara iten neydi?

Babası ve ailesi hakkında, kabullenemeyeceği bir şey mi öğrendi?

Yoksa o kadar korkunç bir şey mi yaptı ki, onlar bile onu görmeye dayanamadı?

Kabul et.

Celeste'yi gerçekten uzaklaştıran bir şey olup olmadığını merak ediyorsun.

Hâlâ hayatta olup olmadığını, senin gibi bir aptalla birlikte olduğundan daha iyi bir hayatı olup olmadığını. Ethan'la mutlu mesut yaşayıp, ikisi de kendilerine zarar veren her şeyden kaçıp gitmiş olmalarını.

Bir parçam bunun doğru olmasını diliyor.

Kız kardeşimin benden nefret ettiğini (yeterince kavga ettiğimiz kesin) ve kaçtığını öğrenmeyi tercih ederim. Sandığım gibi aramızda bir bağ olmadığını. Bu, onun gerçekten öldüğünü ve gittiğini kesin olarak bilmekten daha iyidir.

Celeste ve ben, su ve yağ gibiydik.

Sürekli birbirimizin egolarını parçalıyorduk, ama birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve tüm o kavgaların altında, her zaman çok büyük bir sevgi vardı.

Delilah ve benim birbirimize tırnaklarımızla saldırdığımızı, birbirimizi kışkırttığımızı ve birbirimizin sinirine dokunduğumuzu düşündüğümde gülümsüyorum.

Sanki her iğne biraz daha sıcak, iğnenin içindeki zehir biraz daha tatlıymış gibi.

Celeste ile aramızdaki son kavga gibi değil. Hiç de öyle değil.

Yıllar Önce

"Ne demek askere yazıldın?"

Celeste, titrek parmaklarıyla askere alınma belgelerini sıkıca tutarak bana sert bir bakış atıyor. Yalan söylemeyeceğim, duruşu biraz korkutucu.

Normalde birbirimize bağırıma başladıığımızda gözümü bile kırpmam, ama bu gece Celeste Celeste gibi görünmüyor.

Başka biri gibi görünüyor.

Sahte biri, evimizden daha pahalı olan o pahalı kırmızı elbiseyi giymiş, sırf o adam ona verdiği için giymiş. Saçları tuhaf bir şekilde düğümlenmiş ve ağzını acımasız ve öfkeli gösteren koyu kırmızı ruj sürmüş. Kalın rimel ve göz kalemi, gözlerini daha az yeşil, daha çok beyaz, daha soğuk ve öfkeli gösteriyor.

Bu benim kardeşim değil — benim samimi, dağınık, kafası karışık kardeşim. Bu, Montero Arrendell'in yarattığı bir oyuncak bebek.

Hiç de gerçek bir insan değil.

Ama sesindeki öfke çok gerçek, çünkü "Sen daha on yedi yaşındasın! Donanma için çok gençsin, lanet olsun" diye bağırıyor.

"Tanrım, Cel, bu sadece ön hazırlık." Kaşlarımı çatıyorum. "Zaten on sekiz yaşına gelene kadar gidemem, ayrıca önce liseyi bitirmemi istiyorlar. İlk görevimi tamamladıktan sonra üniversite masraflarımı karşılayacaklar. Başka nasıl ödeyebiliriz ki?"

"Bilmiyorum!" diye bağırır. "Bak, bu... bu aptalca şeyin kullanım kılavuzu yok, Lucas. Annem ve babam seni yetiştirmek için adım adım bir rehber bırakmadılar, ama biz... evi satabiliriz..."

"Olmaz. Bu evi satmayacağız. Onlardan bize kalan tek şey bu," diye karşılık verdim. "Siktir et. Eğer bu gerekiyorsa, üniversiteye hiç gitmeyeceğim!"

"Gitmek zorundasın." Kafasını sertçe salladı, parmakları sıkıca tuttuğu kağıtları buruşturana kadar. "Onlar da bunu isterdi. Ama böyle değil. Ordu... Tanrım. İlk dersine bile yetişemeyeceksin. Orada ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Savaştaız."

"Irak? Afganistan? Onlar küçük yangınlar, İkinci Dünya Savaşı değil," diye gençlik cehaletimle karşılık verdim. "Sadece bir ya da iki tur görev yapmam gerekiyor, ve zamanımın yarısını gemi güvertelerini parlatarak geçireceğim. O kadar korkutucu değil, Cel."

"Bunu bilemezsin. Sen..."

Dışarıdan gelen sabırsız bir korna sesi onu durdurur. Siyah ve yılan gibi parlak bir limuzin beklemektedir. Yüzü değişir ve bu beni korkutur.

Daha önce hiç görmediğim bu çaresizlik, bu umut, sanki hayatının sonunu getiren korkunç bir canavarın esiri olmuş gibi.

Ve bunun altında yatan korku mu?

Korku ve özlemin bazen aynı görünmesi ne garip. Elleri gevşiyor ve kağıtlarım yere düşüyor.

"Bunun için vaktim yok. Eve gittiğimde daha fazla konuşuruz," diyor boş boş. Artık bana bakmıyor bile. "Askere yazılmayacaksın, bu kesin."

Eteğini toplar, bileğindeki bilezik çınlayarak parlar.

Sonra gider.

Yine *onun* yanına, zengin arkadaşlarının ve karısının önünde koluna takıp gösteriş yapması için. Kız kardeşimi yarın atacağı bir oyuncak gibi sergiliyor.

Bundan nefret

ediyorum. Ondan

nefret ediyorum.

Onun yanında olduğu zamanki halinden nefret ediyorum.

Her şeyden nefret ediyorum.

Sabah uyanmaktan nefret ediyorum, kız kardeşimin eve gelmediğini fark etmekten nefret ediyorum.

Dünden beri kimse onu görmediğini nefret ediyorum.

Ama her şeyden çok, büyük eve fırlayıp, şık uşaklarını ve kapıcılarını geçip yüzüne bağırarak kız kardeşimi geri vermesini talep ettiğimde Montero Arrendell'in yüzündeki sahte ifadeyi nefret ediyorum.

"Zavallı çocuk," diyor gülümseyerek, "*Ne yapacaksın? Ne yapabilirsin ki?*" diyen bir adamın soğuk bakışlarıyla. "Kız kardeşin, dün akşamki partime davet etmeden çok önce benden ayrıldığını söyledi. Onunla barışmak ve dostluğumuzu yeniden kurmak umuduyla ona partiye katılmasını rica etmiştim, ama o gelmeyince, reddedildiğimi düşündüm. Yanlış y e r e bakıyorsun, evlat.

Belki de onun gibi uçarı bir kız, tek başına bir genci yetiştirmenin baskısıyla başa çıkamadı."

Bu lanet olası bir yalan ve ben bunu biliyorum.

En derin korkularımı vuran, incitici, nefret dolu bir yalan.

Kendimi ona atıp gözlerini oyup çıkarmak istiyorum.

Bunu yapmak üzere olduğumu bile fark etmiyorum, soğuk yeşil gözleri, yüzümden akan öfkeli gözyaşlarıyla sisin içinde bulanıklaşıyor. Ellerim beni tutana kadar, beni geri çekene kadar.

Daha önce kaçtığım uşaklar ve kapıcılar şimdi beni sürüklüyorlar ve ben tekmeliyor, bağırıyor ve öfkeden kör oluyorum.

Polisi arayacakları tehdidiyle beni evden dışarı atıyorlar.

Aklım başıma geldiğinde, tepenin aşağısında, çamurda ağlayarak yığılmış durumdayım.

Tek yapabileceğim şey bir

yemin etmek. Asla pes

etmeyeceğim.

Kız kardeşimin nereye gittiğini öğrenene kadar.

Şimdiki zaman

BÜTÜN O YILLAR.

Onca yıl, Donanmada birçok görev, Redhaven'a dönüp polise katılmak... Ve hala cevaplarımı bulamadım.

Kız kardeşimi hala bulamadım.

Ama o gece beni terk etmediğini biliyorum.

Kaçmak isteseydi, *bir şeyler* alırdı. Önceden valizlerini hazırlar, birkaç hatıra ve yadigârını saklardı. Evde eksik şeyler olurdu, ihtiyacı olan şeyler, banka hesabından eksik para ya da başka bir yerde kullandığına dair işaretler olurdu.

Bunun yerine, bir boşluk var.

Celeste, sırtındaki elbise, içinde telefonu ve kimliği olan küçük çantası ve o çirkin lanet bileziğinden başka hiçbir şey almadan kaçtı.

Geri dönmeyi umuyordu.

Fotoğraftaki Montero'nun soğuk yüzüne, eski moda çekiciliğine bakıyorum, sonra tanıdık bir renk patlaması kasaba meydanının kenarında park ettiğim yerin önünden geçerken başımı kaldırıyorum.

Delilah'ın Kia'sı, merkezdeki kavşağı dönerek okula giden caddeye giriyor.

Belki de hala kötü anılara takılıp kaldığımdandır, ya da belki de Delilah'ın üzerimde yarattığı *etkidir*.

Ya da belki de ben sadece meraklı bir piçim. Bugün kendime engel olamıyorum.

Devriye arabamı çalıştırıp onun peşinden yola çıkıyorum.

Okula vardığımda, o çoktan arabasından inmiş, bugün bol bir gömlek, kapri pantolon ve çok rahat olduğu belli olan yıpranmış sandaletleriyle şık ve zarif görünüyor.

Bugün kocaman bir omuz çantası var, okul malzemeleri ve devasa poster kartonları ile dolu, bu yüzden ona gösterdiğim şekilde kapıyı sallamaya çalışırken beceriksiz görünüyor.

Arabamdan inip arkasına doğru yürüdüm.

"Bana bırak," diyorum, onu nazikçe kenara itip kapı koluna uzanıyorum.

Delilah nefesini tutuyor. Geri çekiliyor, beni tanımadan bana bakıyor, ama bu bakışı çok iyi tanıyorum.

O korku anı.

Beklemediğim şey, benim olduğumu anladığında yüzünde beliren rahatlama ifadesiydi. Sonra gülümsedi, geri adım attı ve kapıyı ve anahtarı bana bıraktı.

"Tıpkı Süpermen gibi," diyor. "Her zaman ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkıyorsun. Süpermen de bir sapıktı." Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. "O bunu yapmak için süper insan işitme yeteneğini kullanıyordu. Senin bahanen ne?"

"İyi zamanlama, şans ve devriye saatlerimin senin dışarıda olduğun saatlerle çakışması." Kapı kolunu tam doğru şekilde kaldırıp kapıyı açtım ve onu onun için tuttum. "Önden buyur."

"Teşekkürler. Bu sabah fakülte toplantısı için geldiğimde herhangi bir sorun yaşamadım, ama o zaman da bir zanaat mağazasının yarısını taşımıyordum."

Kolumun altından geçip giderken, saçlarından yükselen o yumuşak çiçek kokusunu içime çekiyorum.

O koku adeta beni öpüyor, içime işliyor ve beni sertleştiriyor.

Lanet olsun.

Koridorda Delilah dönüp, dudaklarını kıvrarak bana bakıyor. "Geliyor musun, yoksa sadece kapıyı açmak için mi uğradın?"

Tereddüt ediyorum.

Burada olmam için iyi bir neden yok. Başka işlerle uğraşırken kasabada ciddi bir olay çıkarsa diye bölgemi gözetlemem gerekiyor.

Ne yazık ki bu düşünce kafamdan çıkmıyor.

Gözlerindeki o korku parıltısı, benim için değil.

Kimi korkuyorsun, Lilah?

Sormak istiyorum, ama bu küçük kaktüs kadını tanıyorum. Şimdi onu kışkırtırsam, dikenleriyle beni yaralayacaktır.

Evet, biraz daha burada kalacağım. Bana gönüllü olarak biraz bilgi verir mi, ya da en azından beni delmeden soru sorma fırsatı verir mi diye bakacağım.

Belki de yakınında kalmak istiyorum.

Onu koruyabileceğim ve kendini daha güvende hissedebileceği bir yerde. "Şu anda pek bir şey yapmıyorum," diyorum.

Gözleri rozetime, üniformama kayıyor, ağzı bükülüyor, bana inanmadığını söylüyor.

"İstersen sana yardım edebilirim." Çantasına doğru başımı sallıyorum.

"Demek sanat ve el işleri de diğer yeteneklerin arasında var?" Delilah kaşlarını kaldırır, sesi nazikçe benimle alay eder. "Alarm sistemleri kuruyorsun, merdivenleri tamir ediyorsun, cam kesiyorsun, kapıları sallıyorsun... Yapmadığın bir şey var mı?"

Bu beni bir an için düşündürdü. Bu, bir filmde tanıdık bir replikti ve nedenini hatırladığımda gülümsedim.

"Uçmak," diyorum.

Gözlerini kırptırır, hafifçe kızarır.

"Ne? Ever After'ı izledin mi?"

"Ben çok yönlü bir adamım, New York."

Delilah gülüyor. "Sen kesinlikle Danielle değilsin."

"Sen de kesinlikle Prens Henry değilsin." Koridora girip ona yaklaşıyorum.

"İstersen seni kurtarmak için omzuma atabilirim."

Gözleri büyür ve bana inanamayan bir ifadeyle bakar.

"Buna cesaret edemezsin."

"İddiaya var mısın?" Sıçrayacakmış gibi çömelirim, ona yaklaşıyorum.

O keskin bir nefes alarak bir adım geri çekilir, sonra yüksek bir kahkaha atarak dönüp koşmaya başlar, sandaletleri fayanslara vurur. "Sakın deneme, Graves!"

Başladı işte.

Hayatım buna bağlı olsa bile onu kovalamaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

O dalgalanan siyah saçlar beni bir tasma gibi çekiyor, bir hayalet gibi bana çekiyor, beni ona doğru daha da derine çekiyor.

Onun peşinden koşmaya başlıyorum, sprint yapıyorum, sert bir kahkaha adımlarımı yavaşlatıyor. Ya da belki de onu yakalarsam ne yapacağıma pek güvenmediğim için kazanmasına izin veriyorum.

Onu kollarıma alacağım.

Onu duvara yapıştırmak.

O küstah çilek dudaklarını dişlerimle ısırıp ona kimin patron olduğunu göstermek için.

O küçük dilin, sesinden olduğu kadar keskin bir tadı olup olmadığını öğrenmek için.

Bu düşünceler kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve hafif bir koşudan sonra nefesim kesiliyor. Köşeyi döndüğümde göğsüm ağrıyor ve onu sınıfının kapısında donmuş halde buluyorum, parmakları çantasının askısına gömülmüş.

Oyun zamanı bitti.

Onun gerginliği beni durdurur.

Onun arkasında durup kaşlarımı çatıyorum. "Delilah, ne oldu?" "Ben... ben..."

Tıklama sesi çıkarır, sonra odayı işaret eder. Onun başının üzerinden bakarım.

Sınıf tam beklediğim gibidir: normal bir sınıf, çocuk boyu sıralar düzgünce dizilmiş, etkinlik masaları, kitap rafları, duvar panoları, dolaplar.

Ama odanın ön tarafında, yerinde olmayan *bir şey* var. Şimdiye kadar gördüğüm en şık öğretmen masası.

Yepyeni ve özenle oyulmuş kiraz ağacından yapılmış. Onu, bölgemizin en iyi mobilya mağazalarından biri olan A Touch of Grey'in imza parçası olarak tanıyorum. Bir süredir vitrinde sergileniyordu.

Şimdi Delilah'ın sınıfının başında duruyor, resim gibi güzel ve devasa, saten kırmızı bir fiyonkla sarılmış. Tam ortasında, aynı kırmızı renkte bir mücevher kutusu var ve bu, kanımı donduran bir şey.

"Son zamanlarda alışveriş mi yaptın?" diye hafifçe soruyorum. *Deniyorum.*

"Ne? Hayır! Delirdin mi? Bunu asla karşılayamam." Delilah başını sallar ve odanın içine doğru yürür. Çantasını masanın pürüzsüz verniğine yaslayarak yere bırakır ve mücevher kutusunu alır, ama açmak yerine kenara koyar ve altındaki katlanmış parşömen kağıdını ortaya çıkarır. "Oh. Bir not var."

Midemi bulandırıyor, safra lav gibi kaynıyor.

Bu konuda çok kötü bir his var içimde.

O notu okuduğunda ve kaşlarını çatığında bu his daha da kötüleşiyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor.

Ve ben bir saniye daha sessiz kalamıyorum.

Eşiği geçip yanına yaklaşıyorum. "Bir bakayım."

Tek kelime etmeden notu bana uzattı ve tahmin ettiğim kadar kötüydü. İnce, karalanmış bir el yazısıyla yazılmış, eski mürekkep lekeleri sayfayı kirletiyordu.

Sınıfın için bir şeyler isteyemeyeceğini DÜŞÜNME. Mobilya harcamaları için bir bütçe var ve ulaşabileceğin bir hazineye bu kadar özlemle bakmamalısın.

Endişelenme.

Babam ısrar etti. Kalbinin istediği her şeye sahip olman gerektiğini ve masa gibi küçük şeyleri sorun olarak görmediğini söyledi.

—U

U.

Ulysses lanet olası Arrendell.

Daha da kötüsü, Montero, oğlunu yem olarak kullanıyor. Hayır, bu durumdan *kesinlikle* hoşlanmıyorum.

Notu yırtıp avucumda okunmaz bir top haline getirmekten okunamaz hale getirmekten zorlukla kendimi alıkoyuyorum. "Ne kadar cömertçe!" diye homurdanıyorum. Delilah iki kez bakıyor.

"Okul bütçesinde varsa, sanırım, ama..." Durur ve başını sallar, parmak uçlarını hafifçe ahşap üzerinde gezdirir. "Bu konuda garip hissediyorum. Tüm öğretmenler için bu tür şeyler yapıyorlar mı?"

Sert bir bakışla *hayır* demek *istiyorum*.

"Bu çok garip. Grevlerle ilgili bu ifadeyi de nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum." Notu masanın üzerine bırakıyorum. "Onu saklayacak mısın, ne yapacaksın?"

"Başka seçeneğim var mı ki?" Bana bakar, koyu mavi gözleri belirsizlikle parıldar. Bu yönünü, tereddütlerini, gerginliğini kaç kişiye göstermiştir acaba? "Okul için almışlarsa, benim için değilse, sanırım bununla yaşayabilirim."

Bir dizi küfürü içime atıyorum.

Kadın, eğer bir saniye bile böyle düşünüyorsan, sert büyük şehirli görünüşünden çok daha masumsun demektir.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, hayır demen doğru olur bence," diyorum, çeneyle mücevher kutusunu işaret ederek. "Özellikle de bunun okul için olduğunu sanmıyorum."

Delilah, kutuyu ısırp ısırmayacağını düşünür gibi kutuyu izliyor.

Ben ise, sanki beyzbol sahasında hiç vuruş almadan maçı bitirmeye çalışır gibi, onu lanet olası pencereden dışarı atmak istiyorum. Özellikle de masanın onu zehirleyen radyoaktif bir metal parçasıymış gibi *acı çekiyormuş* gibi baktığı zaman.

Başka bir şey mi oldu? Onu bu kadar gergin yapan bu mu?

Son zamanlarda Ulysses ile çok fazla zaman geçirdiğini fark ettim. Ya da onun hayatına sürekli karışan kişinin Ulysses olduğunu.

"Delilah," diyorum yumuşak bir sesle. Kahretsin, muhtemelen bunun için bir kaktüs saplayacağım, ama sormak zorundayım. "Ulysses sana

hareketlerde bulundu mu?"

Bu kelimeleri söylemek bile boğazımı öfkeden yakıyor.

Omuzları gerginleşir. "Hayır, ben... Sanmıyorum? O bir çapkın ve bazen biraz çaresiz gibi görünüyor, sanırım. Kim olduğunu düşünürsek bu garip. Kadınlarla hiçbir sorunu olmamalı. Ama çok çılgınlaşmıyor. Hiçbir şeyi zorla yapmaya çalışmadı. Nora bana onun herkese karşı böyle olduğunu söyledi."

Hadi oradan.

Ama ben çenemi kapalı tutarken, Delilah isteksizce kutuyu alır ve açar — ve birden nefesini tutar. Yüzü solgunlaşır.

"Um. Bu da ne böyle?"

Kutunun içinde ne olduğunu görmek için eğildim.

Sonra görüşüm, kadife iç kısmı kadar kırmızıya dönüyor. O bileklik.

O lanet bileziği tanıyorum.

Gül altın bir bileklik. Sadeliği, işçiliğinin ne kadar zarif olduğunu gizliyor.

Gül altınından ince bir zincir, çubuğun etrafına dolanarak onu bir süs eşyasından bir bileziğe dönüştürüyor.

O bileziği en son gördüğümde, kız kardeşimin bileğindeydi. Ve sadeydi. *İşaretsizdi.*

Şimdi ise üzerine bir şey kazanmış.

Soldan sağa doğru, merkezden uzak, sağda daha fazla boşluk bırakılmış yedi tane X işareti var, sanki biri daha eklemek için yer açmış gibi.

"Vuruşlar," diye fısıldıyor Delilah, titreyen parmak uçlarıyla bileziğe dokunarak. "X'ler." Sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Kırmızı X de öyle miydi? Bir vuruş mu?"

Öfke içimi kaplar, bir adım geri sendelerim, sonra bir ok gibi dikleşirim. "Ulysses'in bıraktığını mı düşünüyorsun? Senin eski sevgilini değil de, bir şekilde seni işaretlediğini mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Kafasını çok hızlı sallayarak bakışlarını tekrar kutuya çevirdi. "Bu biraz çılgınca geliyor. Mantıklı değil. Ulysses kötü bir adam değil. Belki sadece biraz gariptir ve bu gerçekten çok kötü bir şakadır. Muhtemelen buraya geldiğimden beri olan tüm garip olaylar hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordur."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Tanrım, eğer öyle düşünüyorsa...

"Saçmalık," diye homurdanırım. Kendimi durduramıyorum, kutuya uzanıyorum ama Delilah onu çekip benden korumak için dönüyor. "Lanet olsun, Lilah. Sana Arrendell'lerin karışmak istemeyeceğin kötü işler olduğunu söylemiştim."

"Bana öyle *söyledin*, ama ben öyle bir şey görmedim," diye tersler. "Ulysses, yerleşmeme yardım etmek için elinden geleni yaptı. Ve aslında Emma'yı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyor. Temizlik ekibiyle ilgili ipucunu takip ettin mi, yoksa *beni* takip etmekle mi meşguldün?"

Geri çekilip başımı salladım. "Ne temizlik ekibi? Sana ne saçmalıklar anlatıyor bu adam?"

Delilah'ın gözleri şüpheyile kısılr.

"Bunu bildirmemiş mi? Bir gün önce temizlik ekibi tutmuştu ve onlar, ben gelip Emma'nın cesedini bulmadan önce evde kalan son kişilerdi."

Gözlerimin tam ortasına kurşun yemiş gibi hissediyorum.

"Hayatta olmaz. Bu konuda tek kelime bile etmedi, oysa ilk söylemesi gereken kişi bendim," diye homurdandım. "Biraz fazla uygun değil mi sence?"

"Lucas, ne demek istiyorsun?"

Senin işaretlendiğini, New York. Her şeyin yeniden başladığını.

O lanet olası, aile kılığına girmiş ucube gösterisinin cinayet çukuruna başka bir kadının düşmesini izlemeye dayanamıyorum.

Sonra Montero seninle özel olarak görüşmek isteyecek ve sonra... Siktir!

Senin kırmızı elbisenle benden kaçışını izleyeceğim. Doğruca şeytanın kollarına.

Ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor.

Boğazımda dikenli tel gibi takılıp kalıyorlar.

Onu korktuğumu, onu korumam gerektiğini söyleyemiyorum, ama yıllardır içimde biriken tüm duygular beni boğarken bunu yapamam.

"Dinle, Lilah, hiçbir şey ima etmiyorum," diye tersliyorum. "Ulysses Arrendell'in sana söylediği tek kelimeye bile inanmaman gerektiğini söylüyorum"

."

Başını eğiyor, gözleri endişeyle açılmış.

"Ne yani? O zaman sana inanmam mı gerekiyor?" Gözleri parıltıyor, bana dik dik bakarken mavi cadı ateşi gibi yanıyor. "Sana bir şey söyleyeyim, Teğmen Graves. Seni ondan tam beş dakika daha uzun süredir tanıyorum ve ikiniz de bana ne düşüneceğimi veya kime inanacağımı söyleyemezsiniz. Ben iki diplomalı yetişkin bir kadıyım. Bana tek söylediğin, onlara karşı garip bir kin beslediğin, bu yüzden senin nefret ettiğin için benim de onlardan nefret etmem gerektiği. Mücevher kutusunu masanın üzerine bırakır, yumruklarını sıkar ve sandaletli ayağını yere vurur. "O zaman tavrını, kinini, paranoyanı ve *takipçiliğini* al ve siktir git Lucas. Çünkü buraya geldiğimden beri, Redhaven beni delirtmeye karar verdiğinden beri hayatım yeterince çılgın ve sen sadece işleri *daha da* kötüleştiriyorsun."

Onu uyarmak için çok uğraştım. Ona ulaşamıyorum.

Ona ulaşamıyorum ve bu benim hatam. Bu yara izleriyle dolu karmaşada boğulmuş durumdayım, onu güvende tutmak için olsa bile ona gerçeği söyleyemiyorum.

Celeste ile ilgili konularda çenemi kapalı tutmayı çok uzun zaman önce, çok zor bir şekilde öğrendim. Bir erkek, yıllarca kendisine aşılana bir şeyi bir anda, bir çılgılık atarak geri alamaz.

Onun beni yakıp kül eden bakışları için bile.

"Lanet olsun Delilah, eğer bunun bir anlamı olmadığını düşünüyorsan, pencerenin altındaki o iğrenç kırmızı X'in ardından gelen o bilezik..." "Yapma.

Komplo teorisi meraklısı gibi konuşmaya başladın, farkında mısın?" diye kesiyor sözümü. "Her şey Arrendell'lere dönüyor.

Her şey onların suçu. Sana ne *yaptılar*, bayım? Ne halt ettiler..."

Kız kardeşimi öldürdüler! Bağırarak istiyorum, ama ağızımdan çıkan bu değil.

Bunun yerine çıkan şey dürtü, parçalanmış duygular, kanı kaynatan öfke ve... Lanet olsun.

Evet, saf arzu.

Onun keskin, ısıricı ağızını
sadece bir dakikalığına *durdurma dürtüsüne yenik düşüyorum.*

Bu yüzden onu yakalıyorum.

Bu yüzden onu kendime
çekiyorum.

Bu yüzden Bayan New York'u, sersemlemiş, inleyen bir buz parçasına
dönüşene kadar öpüyorum ve sonra yavaşça kollarımda eriyip gidiyor.

RED HOT (DELILAH)

Bu tuhaf küçük kasabaya ayak bastığımdan beri hayatım büyük bir karmaşa içinde.

Ama bu dünyada Lucas Graves'in beni sert vücuduna çekip çenemi kaldırması ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni öperek nefesimi kesmesi kadar şaşırtıcı bir şey yok.

Aman Tanrım.

İki saniye önce, demir gibi çenesi yumruğumu kıracak olsa bile, ona bir kelime daha söylerse suratına yumruk atmak üzereydim.

Şimdi, ben çok...

Bilemiyorum bile.

Düşünemiyorum.

Merak edemiyorum.

Redhaven'daki yeni hayatımın, onun dişlerinin lezzetli ısırığıyla patlayan sayısız yolunu sayamıyorum.

O, *hissetmekten* başka hiçbir şey yapmama izin vermiyor.

Ve en çok hissettiğim şey, Lucas'ın tüm otoriter, sinir bozucu ihtişamı.

Dudakları beni içten dışa yakıyor, parmaklarımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar küle dönüşene kadar.

Sadece kollarını tutuyorum, havada asılı kalıyorum, istem dışı olarak ağzım ona mıknatıs gibi yapışırken ona çok, çok sıkı sarılıyorum.

Bu adamdan nefret etmem gerekiyor.

Ama neden öyle öpüşüyor?

Direnç mi? Ha.

O kadar acınası bir şekilde boşuna ki, vücudum inleyerek bana ihanet ediyor.

Dudakları çok sıcak, çok sert ve *Tanrım*... Lucas yavaş konuşabilir, ama yıldırım gibi hareket ediyor, hızlı bir cızırtı ve hafif bir gök gürültüsü gibi.

Tam *bir erkek*, sahipleniyor, alay ediyor ve sakalları ağızımı, cildimi, tüm vücudumu okşarken beni derinden titriyor.

Öpücüğü, beni kemiksiz bırakan baskın bir vaatle okşuyor.

Güçsüz, karıncalanmış ve karşı koymaya çalışıyorum.

Beni ısırıldığında, dişleri alt dudağıma sıkıca batarken, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

Ve bu onu bir canavar gibi inlemeye zorluyor.

Beni tutuşu değişiyor, elleri belimin alt kısmına kayıyor, yakıcı bir sıcaklıkla beni kendine çekiyor, sert ve keskin vücuduna sertçe vuruyor.

Sonra içime giriyor.

Dili ağızıma dalar.

Sıcaklıktan gözlerim kör oluyor, yüksek bir iniltiyle kıvrılıyorum, sanki o aldatıcı dilini bacaklarımın arasına sokmuş gibi hissediyorum.

Bu günahın ötesinde bir şey.

Dizlerim, o hissi içimde tutabilecekmiş gibi birbirine sıkıca kenetlenir, ama diğer her şeyim gibi o da itaatsiz olduğundan tutunamaz.

Sıvı ateş içimden geçip derimin her santimetresini elektrikliyor.

Napalm damarlarımın içini dolduruyor.

Cildimin her santimetresi, beni binlerce şekilde altüst eden bu adam tarafından uyandırılmış, kızgın bir şekilde yanıyor.

Öpüştükçe dizlerim gittikçe zayıflıyor.

Onun homurtusu içimi titretiyor, ben de ona sarılıyorum.

Tanrım, o beni desteklemeden ayakta bile duramıyorum.

Parmaklarım kollarını tırmalıyor ve o geniş eller beni kendine çok yakın tutuyor.

Üniformasının altındaki kaya gibi sert kaslar, düzgün ve temiz gömleğin yalan olduğunu ortaya çıkarıyor. Sert beyefendinin ardındaki vahşi adamın vaadi.

Sert hisler, kıyıya vuran okyanus dalgaları gibi acımasız dalgalar halinde geliyor.

Ve bu acımasız dalgaların hepsi Lucas Graves'ten geliyor.

"New York, lanet olsun," nefes almak için ara verdiğinde dişlerini sıkarak söylüyor.

Ben de inleyerek cevap veriyorum, kelimeler için çok yorgunum. Çok hayranım.

Parmakları ne kadar sert, ince gömleğimi kazıyor.

Onun sıcaklığı... Tanrım, onun *sıcaklığı*... Beni eritene kadar ısıtıyor, göğüslerim onun göğsüne değince karıncalanıyor, meme uçlarım sertleşiyor.

Bacaklarının arasındaki sertlik, bana karşı ısrarla bastırıyor, karnıma ve kalçalarım sürtünüyor.

Onu istiyorum.

Onu istiyorum.

Ve hareket ettiğimde tamamen utanmazım, o beni her zamankinden daha açgözlü bir şekilde öptüğünde dilimi onun kiyle dolandırıyorum.

Parmaklarımı gömleğine bastırıp göğsünden aşağı doğru kaydırıyorum.

Bunun karşılığında, boğazından yükselen daha ateşli bir arzunun tadı ile ödüllendiriliyorum, her öpücükte beni ateşle dolduruyor.

Çılgınız.

Düşünmeden.

Patlayıcıyız.

Artık durmak yok, onun pantolonunun belini, kemerini bulmadan olmaz. Parmaklarım kemerin tokasında beceriksizce çalışıyor.

Parmaklarımın arkası kumaşın üzerinden onun penisini okşarken, boğazından daha fazla gök gürültüsü yükseliyor.

Parmaklarıma sürtünerek kalçalarının gücünü gösteriyor.

"Delilah," diye boğuk bir sesle ağzıma fısıldıyor, vahşi, hayvani ve muhtaç bir sesle.

"*Evet*," diye fısıldıyorum, kemer tokasını açarak.

Ben bilmiyorum bilmiyorum ne ne ne olduğunu
neler ne bu bu kaçınılmaz kaos.

Sadece bu hissi biliyorum, tam burada, aradığımı bilmediğim tek şeyin bu olduğunu.

Hayatımdaki her şey tamamen boşlukta iken, her öpücük çok *kesin* geliyor.

Lucas bir an için hareketsiz kalır.

Son öpücüğü keser, ağzı kırmızı ve ıslak, gözleri açgözlülükle parlayarak bana bakar.

Gözlerindeki o sert yeşil renk parıltıyor, çok yoğun, yüzünü çevreleyen saçlarının keskin siyahlığıyla karşılaştırıldığında çok büyüleyici.

Tek bir bakış beni açığa çıkarıyor ve sonunda onun bana nasıl hissettirdiğini tam olarak anlıyorum.

Çıplak.

Keskin bir bakışla, daha kıyafetlerimi çıkarmadan beni soyuyor ve bunun olacağını biliyorum.

Eğilip dudaklarını benimkine değdirdi, daha önce olduğundan daha sorgulayıcı bir şekilde.

Son şans. Geri dönmek için son şans, Delilah, diye sorduğunu hissediyorum.

Bana bir seçim sunuyor ve sanki kararımı çoktan verdiğimi bilmiyormuş gibi.

Beklenmedik yumuşaklığı, ağzımın köşesini yavaşça, dikkatlice okşayan hareketleri beni titretir.

O vahşileştiğinde, tüm dünya tek bir hızlı hareketle dönüyor.

Gözümü kırpmadan, sanki onu kirletmek istermişçesine yepyeni masaya çarpıyorum.

Sadece bir saniye sonra beni ters çeviriyor, masanın *üzerine* eğiyor, göğüslerimi soğuk kiraz ağacına bastırıyor ve kıcımlı yukarı doğru itip bekliyor.

Ellerinin dokunuşu şimdi çok lezzetli bir şekilde acımasız. Titriyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyor. Elleri aşağıya doğru inene kadar ne demek istediğini anlamıyorum.

Hayvani gücüyle kot pantolonumu aşağı çekiyor, uyluklarımı, küçük dantelli külotumun içindeki kalçalarımı ortaya çıkarıyor.

Onun öfkeli bir onayla nefes aldığını duyduğumda kulaklarım diken diken oluyor. Sanki kokumu almış gibi derin bir nefes alıyor, yutmak üzere olan bir aslan gibi.

Tanrım.

Eli omuzlarımın arasına yayılır ve... oh *lanet olsun*, sanki statik bir güç yayıyormuş gibi hissediyorum. Ama parmakları külotumu okşarken, danteli tenime sürtünürken, girişimi okşarken, tam o ana hala hazır değilim.

Ben öldüm.

Zaten ıslak olan cildim çok kaygan, çok hassas hale geliyor.

Yumuşak bir iniltiyle kıvraniyorum, ona doğru itmeye çalışıyorum ona doğru itmeye çalışıyorum.

Zaten *yalvarıyorum*, vücudumu masaya sürtüyorum.

. Soğuk ahşap giysilerimin içinden beni tahrik ediyor ve Lucas bunu daha da kötüleştiriyor.

Beni yavaşça, hipnotik bir şekilde, yavaşça ısrarla okşuyor, her seferinde külotumun kumaşını etime, kıvrımlarıma daha derine doğru itiyor, beni titretip kasılmaya zorluyor.

Bir milyar dolar verseler bile kendimi tutamazdım.

Hala okulda olduğumuzun ve kapının açık olduğunun çok iyi farkında olarak çığlık atıyorum.

Bu işi böyle başlayacağımı hiç düşünmemiştim. Şu anda herkes geçip gidebilir, *umurumda* değil.

Çünkü başparmağı klitorisime dokunduğunda, arzu vahşi bir patlama ile ortaya çıkıyor, beni boğazımdan yakalayan ve bırakmayan bir canavar gibi.

"Lucas," diye tıslıyorum, masayı tirmalayarak.

Ama o benimle işini bitirmeden özgür olamam.

Beni keman gibi çaldığı, başparmağının ucuyla klitorisimi şişene, zonklayana ve açlıktan ölene kadar oynadığı sürece olmaz.

Onun için o kadar ıslandım ki, bu beni öldürüyor, iç uyluklarımdan aşağı akıyor, neredeyse hiç tanımadığım ama vücudumu sanki bir haritadan ezberlemiş gibi bilen bu adam için kendimi mahvediyorum.

Başımı geriye atıp inleyerek utançtan kıvraniyorum. "Lucas, biz..."

"Sessiz olun, Bayan Lilah. Nefes alın," diye fısıldadı.

Ben de itaat ettim.

Bu bir seçim bile değil.

Elleri hızlıca hareket ediyor, bana sert bir zevk yaşıyor.

Parmakları daha hızlı çalışıyor, birkaç saniye içinde beni kör edici bir zevke sürüklüyor.

Duyularıma yapılan amansız saldırı, endişelerimi sıcak nefesler ve boynumun arkasına sayısız sert öpücükler halinde eritir.

Her dokunuş, her alay deprem gibi vuruyor, titremeler giderek artıyor, ta ki ben hayatım pahasına elimin arkasını ısırmaya başlayana kadar.

Onun nefesi daha da düzensizleşiyor ve benimki inlemelerle karışıyor.

"Tanrım, durma. *Durma* Lucas, ben..."

Klitorisimdeki ritminin hızlanması, onun bildiğini gösteriyor.

Benim sınırda olduğumu biliyor ve beni uçurmak üzere.

Tsunami dalgası geldiğinde, binlerce küçük kasılma ile beni yere serer.

Şiddetli bir zevk patlaması.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki yıldızlar görüyorum ve hepsi parlak yeşil.

Bu beni mahvediyor ve parmakları yavaşlıyor, ben fırtınanın ortasında onun elini sürerken, külotuma hafifçe bastırıyor.

Dalga geçtikten sonra, nefes nefese masanın üzerine yığıldım, ama o bana tekrar dokunduğunda irkildim.

Şu anda onu istemediğimden değil.

Sadece bu kadar çabuk dokunmasını beklemiyordum.

Çarpıştığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadı, ama Lucas Graves'in bana durumu anlatan sözsüz bir dili var.

Alçak sesli mırıldanışları, nefes nefese kalışımı, titrememi, tamamen teslim oluşumu takdir ettiğini fısıldıyor.

Parmak uçları beni çok nazikçe okşuyor ve sinirlerimi yeniden harekete geçiriyor.

Tek bir parmak ucu külotumun kumaşını yakalayıp bir kenara çekiyor. Soğuk hava ıslak tenimi öpüyor ve ben düşük bir iniltiyle eline doğru kıvrılıyorum.

"Temmuzdan daha sıcak, kadın. Bana ihtiyacın olduğunu söyle, Lilah. Bana yalan söyleme."

Cesaret edemem.

Sadece memnun bir inilti çıkarır ve masaya yığılır, seksin mahvettiği bir jöle yığınınına dönüşürüm.

Sonra beni bırakır.

Kalkacak, hatta ona bakacak gücüm yok. O orgazm beni yok etti ve yine de bir şekilde daha fazlasını istememe neden oldu.

Ve onun bunu yapmak üzere olduğunu anlıyorum - bu yüzden beni bıraktı - tanıdık bir hışırtı sesi duyduğumda. Prezervatif ambalajı yırtılıyor.

Tamam, şimdi bakmam lazım, onu izlemem lazım.

Omzumun üzerinden bakmak için dönüp bakıyorum.

Bunu görmem gerekiyor.

Tıpkı gözlerindeki vahşi parıltıyı görmem gerektiği gibi.

Yüzünü kaplayan kızarıklığı, kalın sikini pantolonundan ve altındaki boxerından çıkarırken gevşeyip rahatlamasını, prezervatifi takarken elini sikinin üzerinde gezdirmesini görmek istiyorum.

Anaconda.

Aklıma gelen tek kelime bu.

Penisi bir koçbaşı gibi, açlıkla zonkluyor ve o kadar kalın ki parmaklarımla onu kavrayabilir miyim diye merak ediyorum.

Kahretsin, bu acıtabilir ama acıtacak olsa bile, buna değecek bir acı.

İçim yanıyor, onun beni gerip, sahiplenmesini, beni gerçekten *kendine ait* yapmasını istiyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Neye bakıyorsun, tatlım? Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Dudaklarımı ısırمام cevabımı ele veriyor.

O kadar yakın ki, ondan yayılan ısı çıplak tenimi yakıyor.

Sanki kendi özel dalga boyumuzdayız, vücudum onu içimde *hissedebiliyor* ve henüz orada olmadığını bilmenin boşluğuyla titriyor.

Ama bence o bekliyor.

Onu zincirlerinden kurtaracak son sözleri söylememi bekliyor.

Böyle bir adamın, onu öldürüyor olsa bile senin için kendini tutacağını bilmek ağır bir yük.

Düşünceli ve yavaş konuşan sakinliğinin altında vahşi bir adam var ve o, ben "*beni mahvet*" diyene kadar kendini tutuyor.

"Lucas," diye fısıldıyorum, kollarımı masanın üzerine uzatıp parmaklarımı kenarına kıvrarak, bacaklarımı kot pantolonumun uyluklarındaki sıkışıklığı izin verdiği kadar açarak kendimi hazırlıyorum. "Lucas, lütfen."

Onun tek cevabı, gürleyen sıcak bir hırıltı.

Sonra hissediyorum.

Penisinin başı, bana karşı nabız gibi atıyor, yavaş ve sert bir itmeyle beni açıyor, çok yakın...

Eli omzuma kıvrılır, kalın ve sahiplenici. Nefesimi tutarak kendimi hazırlarım.

O tek bir kaygan itişle içime girerken, kalçaları derinlemesine batarken kıcıma çarparak, çiğ, muhtaç çığlığını geri çekmeye bile çalışmıyorum.

Çok *derine*.

Tanrım, Lucas kadar derin giren başka birini daha hiç hissetmedim sanırım.

O, kimsenin dokunmadığı yerleri okşuyor, beni gücümü tüketen bu ağır sıcaklıkla dolduruyor, beni yakıcı sürtünmeye, kavurucu itişlere, ondan yayılan saf, sınırsız güce karşı çaresiz bırakıyor.

Boğazından çıkan zevk çığlıkları havayı yakıyor. Bana sertçe giriyor, ama itmeleri çok kontrollü.

Sanki beni çıldırtan şeyin ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, kalın, alaycı etinin her bir vuruşunu tam zamanında, ölçülü bir şekilde yapıyor.

Onu o kadar derinden hissediyorum ki, neredeyse utanç verici.

Dalga dalga gelen çığlık atan zevk beni kaldırıp tekrar yere vuruyor, o beni masaya karşı sikiyor, açık ve yalvaran bir şekilde.

Artık çığlık mı atıyorum, inliyor muyum yoksa ağlıyor muyum emin değilim.

Tanrım, bu da ne?

Bu kadar şiddetli duyguların olduğu bir seksin varlığından haberdar değildim.

Çok hassasım, neredeyse dayanamıyorum ama çoktan bağımlı oldum.

Ve o bana *daha fazlasını* veriyor, iri vücudu üzerime eğilmiş, kalçaları etten yapılmış bir çekiç gibi ileri doğru sallandığında her itişini yoğunlaştırıyor.

Ağzı omuzlarımı öpücüklerle, ısırıklarla, ateşle dövüyor. Eli altıma kayıyor, avucunda göğsümü alıyor.

Başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu buluyor, sertçe çekip bükerek beni tahrik ediyor.

Sadece bu sürtünme bile sesimi kesik kesik nefeslerle çalmak için yeterli. Her itiş beni daha da ateşliyor, sanki beni saf sürtünmeyle ateşe veriyor gibi.

Ve ben, masanın bacaklarının çarpması, akışı ve ritmik sürtünmesiyle kendimden geçiyorum, başımı onun omzuna yaslayarak...

Oh, *kahretsin*.

İşte orada, bana yaslanıp dinamit gibi patlayan bir şeye dokunduğu yerde.

Başımı onun omzuna yaslayıp, vücudum kendi ritmini bulurken onun ritmini kaybediyorum, onun altında spazmlar geçirip sallanıp kıvranıyorum.

Bu tatlı gerginlik beni o kadar sert bir şekilde sarar ki, onu içime hapsedirim ve içimden dışıma doğru ona iz bırakarak durumu daha da kötüleştiririm.

Ve o tekrar hareket etmeye çalışıyor ama ben ona izin vermiyorum.

Yapamam, içimi parçalayan kasılmalarla, beni Lucas Graves'in bir aracı haline getirirken.

"Siktir, Delilah, beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor. "Acıt, Lilah. Hepsi senin için."

Sadece çarpışmamız doruğa ulaştığında, onun hareket etmeyi bıraktığını, içimde derinlere gömülü kaldığını fark ediyorum.

Şimdi benim adımları fısıldıyor, duyuları benimki kadar yıpranmış durumda.

"Lilah, Lilah, Lilah." Sesi boğuk, neredeyse saygıyla dolu ve her seferinde beni kendine doğru çekiyor.

Sonra zonklama, titreme, şişkinlik geliyor.

Yüzü buruşurken, kalçaları sallanırken, boşalırken içimdeki penisini hareket ettirirken, işkence dolu bir inilti ağzından çıkıyor.

O, her şeyi yaptığı gibi orgazm oluyor.

Sessizce ama o kadar yoğun ki, tek bir bakışıyla seni ikiye bölebilir.

Bir parçam, prezervatifin engel olmaması ve onun penisinin titremesini *hissedebilmem* için dilek tutuyor.

Bir yumruk saçlarımı karıştırıp çekerken, her nabız atışında homurdanarak kendini boşaltır, bir insan fırtınası,

o kadar yorgun düşene kadar bırakmayacak bir insan fırtınası.

Düşünebilecek hale geldiğimde, ikimiz de masaya yaslanmış durumdayız. Tabii ki, berbat durumdayım.

Zayıf, titrek, tatmin olmuş, ter ve Tanrı bilir başka nelerle kaplıyız.

Sonra beynim, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksin sisinden kurtulup tekrar çalışmaya başlıyor. Ağzım açık kalıyor.

Tanrım.

Ne *yaptık* biz?

Korku içimi kaplıyor, az önce yaşadığım tüm orgazmları sonlandıran orgazm kadar güçlü bir korku.

Hayır, onu suçlamıyorum.

Lucas beni ilk öptü, ama ben kendimi ona adeta attım.

"Oh, lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun," diye fısıldıyorum, boğazım kurumuş ve sesim çatlıyor. "Lucas, *kapı!*"

O geri çekilirken ağırlığı üzerimden kayıyor.

Hâlâ içimdeydi, o kadar derine girmişti ki, gittiğinde sarsıcı bir his uyandırdı, içim boşalmış gibi hissettim.

Lucas sakinleştirici elini belimin altına koyar. "Kıpırdama," diye

fısıldar. "Nefes almaya devam et."

O uzaklaşırken ben başka bir şey yapamıyorum, yokluğuyla beni acı ve ıstırap içinde bırakıyor.

Bu yüzden boğazımdan yükselen sesi dişlerimin arkasında ısırıp, o uzaklaşırken onu içimde tutuyorum, sonra aceleyle ayağa kalkıp külotumu yerine çekiyorum, *açık kapıya* umutsuz bir bakış atarak kot pantolonumu kalçalarımın üzerine çekiyorum.

Lucas'a bakmaya kendimi ikna edemiyorum.

Henüz değil.

Bu çok gerçek.

Ama fermuarının kapandığını ve sonra ıslak bir ses duyuyorum... oh *hayır*.

Prezervatif masanın yanındaki küçük tel çöp kutusuna düşüyor.

Ona doğru koşarım, içine kesinlikle buraya ait olmayan tek bir şey koyarak çantayı kapatırken ona bakmayı reddederim.

Arkamda bir gıcırta duyulur, ardından kapının kilitlendiği sesi.

"İşte. Kriz önlendi," diye gürlüyor Lucas. Sesi, boğazını hırıltılı fısıltılarla patlatmış gibi geliyor, tıpkı benim adımla saf şehvetin mantrası haline getirdiği gibi. "Kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Burada sadece biz varız."

"Umarım haklısındır! Eğer biri bunu duyduysa..." Cümlemi bitirmiyorum. Sadece boğazımdaki yumruyu ve parçalanmış onurumun geri kalanını yutmaya çalışıyorum.

Zaten fısıltılar ve pişmanlıklar için çok geç.

Yumruklarımın arasında buruşmuş küçük beyaz torbaya bakıyorum. Bu da neydi böyle?

Bana ne oldu böyle?

Arrendells'in yepyeni masasının üzerinde hayvanlar gibi çiftleşiyorlar, sınıf kapısı açık, perdeler kaldırılmış, bu sözde boş okulda herkesin duyabileceği şekilde banshee gibi çığlık atıyorlar.

Tanrım, benim neyim var böyle?

"Delilah." Gözleri yumuşak bir şekilde parlıyor, neredeyse özür diler gibi. "Yemin ederim, geldiğimde park yeri boştu. Burada sadece biz varız. Olmasak bile, kimse senin olduğunu tahmin edemez."

"Ben... evet." Elimin arkasını ağzıma bastırıp başımı yavaşça kaldırdım ve boğazımdaki düğümü zorlayarak gülümsemeye çalıştım. "Dinle, şey, bunu sonra konuşabilir miyiz? Kapatıp gitmeden önce hala toparlanmam ve halletmem gereken bazı işler var."

Kısa bir an için, yüzünde acı bir ifade belirir ve o ruh dolu yeşil gözleri kararır.

Biliyorum.

Ne yaptığımı biliyorum. Güven bana.

Ama aynı zamanda kaçınıyor, konuyu saptırıyor, mücadele ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu sindirmek için biraz yalnız kalmam lazım. Belki de birkaç saat.

Kendimi anlamam lazım, Lucas Graves'in yanında neden sinirlenip, hırıldayıp, bu kadar savunmacı davrandığımı inkar ettiğim her şeyi.

Geçen gece pille çalışan erkek arkadaşımı çıkardığımda aklımı meşgul eden tek kişinin o olmasının tüm nedenleri.

Ama o orada durup, sanki bütün bir bahar mevsimini bir adamda yoğunlaştırmış gibi bakarken, dudakları sanki

bir şey söylemek istiyor ama *söyleyemiyor* gibi.

Onu suçlamıyorum.

Tanrı biliyor ki ben de ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Az önce yaptığımız şeyin, hiç olmamış gibi davranacağımız sıradan bir dürtü mü, iki yetişkinin biraz stres atması mı, yoksa daha vahşi bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Başka bir şeyse, eğer... Hayır.

Söyleyemem.

Lucas'a şu anda bana baskı yapmamasını sessizce rica ediyorum, onu bu şekilde reddetmekten nefret etsem de, onu merak içinde bırakmak zorunda kalsam da.

Etrafımızı saran sessizlik çok gürültülü, normalde onun yanında olmayı bu kadar kolay kılan huzurlu sükunet yok.

Elleri çaresizce yanlarında sallanıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, değil mi?" Lucas yavaşça başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor.

Bunda bir ima var. Bir söz.

Sadece çılgın eski sevgilim ortaya çıkarsa, ya da yeni biri evimin etrafında dolanırsa, ya da alarmım çalarsa, ya da Emma Santos hakkında şok edici bir şey keşfedersem demek istemiyor.

Beni kastediyor.

Bir şeye ihtiyacım

olursa. *Ona*

ihtiyacım olursa.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Onun hakkında, huysuzluğu ve ukala tavırlarının altında iyi bir insan olduğunu dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri, kendimi güvende hissetmem ve bu kasabada birilerinin beni umursadığını hissetmem için insan olarak elinden gelen her şeyi yaptı.

Ve onun da birini özlemenin nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum.

Ama geri kalanı, gözlerinde parıldayan şüphelerin ardında saklı olan gizem kadar gizemli.

Düzensiz bir şekilde gülümsüyorum.

Elimde değil. "Yapacağım,"

diyorum ona. "Söz veriyorum."

Lucas bir dakika daha bana bakar.

Her zaman bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor, ama son anda vazgeçiyor.

Başını eğiyor, kalın siyah saçlarını eliyle tarıyor, yorgunluk ve kafa karışıklığını yansıtan yavaş bir hareket.

Sonra kapıyı açar ve çıkar, beni kulakları sağır eden bir kilit sesi ile yalnız bırakır.

Hala titreyerek masaya yaslanıyorum, sonra birden masadan uzaklaşıyorum.

Burayı bir an önce temizlemem lazım. Zavallı bir temizlikçiye dağınık bir yer bırakmayacağım.

Ama neredeyse dokunmak bile istemiyorum.

Bu masada *seviştikten* sonra ona dokunmak istemiyorum.

Belki de sadece benim kafamda var, ama sanki Ulysses'e dokunmak, Montero'ya dokunmak gibi garip bir his var...

Bu o kadar karmaşık ve tuhaf bir şey ki, şu anda düşünemiyorum bile.

Hâlâ onları anlamıyorum, neden bana deli gibi hediyeler yağdırmak istediklerini de.

Ama hareket ederken, bir şey ayak bileğime çarpıyor. Not.

Biz meşgulken yere düşmüş olmalı.

Mücevher kutusu da, o garip X işaretli gül altın bilezikle birlikte yerde duruyor.

Kutuyu, bileziği ve parşömen kağıdını almak için eğildiğimde, arkasında daha önce fark etmediğim bir şey yazdığını fark ettim.

Bir telefon numarası.

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım.

ULYSSES'in numarası olabileceğini tahmin ettim — kişisel cep telefonu numarası, nadiren kullandığı masasına doğrudan bağlanan belediye meclisi dahili numarası değil.

Haklı olduğumu bilmek nasıl bir duygu bilmiyorum. Ama sorularım var ve sadece cevaplar zihnimi rahatlatabilir.

Bu yüzden, yeni çarşafarla örtülü yepyeni yatağıma kıvrılıp onu arıyorum.

"Bayan Clarendon." Telefonu açtığında sesi çok mutlu geliyor. "Bugün nasılsınız?"

Lezzetli bir şekilde ağrıyor ve iyi kullanılmış, diye düşünüyorum, ama tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum.

O zaman beni zararsız Bayan Clarendon olarak görmeyeceğini sanıyorum.

Burada herkes için bir şeylerin *hanımefendisi* olmam ne komik, beni masanın üzerine yatırıp çığlık attıran adam için bile.

Lucas gittikten sonra kendime zaman ayırmam gerekiyordu. Bu yüzden, iyice temizlik yaptıktan sonra, tüm günümü haritalar, renkli alfabe posterleri ve genç öğrencilerin ilgisini çekmek için tasarlanmış tarihi şahsiyetlerin parlak karikatürlerini asarak geçirdim.

Hepsi yatıştırıcı, tekrarlayan işlerdi ve Lucas'ı düşünerek kendimi döngüye sokmak yerine, neden burada olduğuma odaklanmamı sağladı. Her hareket ettiğimde onu hala *hissediyordum*.

Zihnim o anda takılıp kalmış ve ne kadar kendimi koparmaya çalışsam da ilerlemek istemiyor.

Ve yine aynı şeyi yaptığımı fark ediyorum, orada uzanmış, uykuya dalmış, gözlerindeki o acı dolu, musallat olmuş bakışı, söylemediği onca şeyi düşünüyorum.

"Bayan Clarendon? Orada mısınız? Bir sorun mu var?" diye soruyor Ulysses.

"Oh!" Birden kendime gelip, şaşkınlıkla boğazımı temizledim. Aşırı ısınmış yanağıma avucumu bastırdım. "Özür dilerim, uzun bir gün oldu. Teşekkür etmek için aradım."

"Ah. Hediyesi buldun demek? Teknik olarak kasaba ve babamın hediyesi olsa da." Ulysses çok kendini beğenmiş konuşuyor.

"Evet, gerçekten çok mutluyum... ama o masa çok pahalı. Sorun olmadığına ve biraz fazla olmadığına *emin* misin?"

"Bunu en içten teşekkürümüz olarak kabul edin," diyor kendinden emin bir şekilde. "Son ilkokul öğretmeni istifa ettiğinde, biz de ortada kaldık, biliyorsunuz. Bu yüzden, minnettarlığımızı göstermek için güzel bir hoş geldin hediyesi

önemsiz bir şey. Kendinizi evinizde hissetmenizi istiyoruz, Bayan Clarendon. İdeal olarak, sizi burada tutmak istiyoruz."

"Biz" demesi biraz tuhaf, ama sanırım kasabayı kastediyor.

"Son öğretmen neden istifa etti?" diye soruyorum.

"Redhaven'a uygun değildi. Buradaki yaşam tarzına uyum sağlayamadı. Online siparişlerinin bir haftadan fazla sürede geldiğinden şikayet ediyordu," diyor kuru bir şekilde. "Umarım sen küçük kasaba hayatının zorluklarına daha kolay uyum sağlayabilirsin."

Burun kıvırıyorum. "Genelde insanlar 'zorluklar' dediğinde, harap tuvaletleri ve sıcak su olmaması kastedilir. Ben idare ederim. Zaten online alışverişi çok fazla yapmıyorum."

"Umarım bu bir sözdür," diyor gizemli bir şekilde.

Duraklıyorum.

Öyle olduğunu söylemek istemiyorum.

Çünkü bu kasabada sıkıcı günler ve yavaş teslimatlardan çok daha fazlası var.

Kendimi zorlayarak, sesimi sertleştirerek soruyorum, "Düşüneceğim. Ama bilezik konusunda..."

"Beğendin mi?" diye aniden sözümü kesti. "Gül altın rengi zeytin rengi tenine yakışır diye düşündüm."

Hay aksi.

Tenim mi? Buna ne cevap verebilirim ki?

"Tabii," diyorum, kollarımı sıkıca sararak dışarıya bakıp akşam rüzgârında yaprakların titremesini izliyorum. Yumuşak alacakaranlık her şeyi hafif maviye boyuyor. "Sadece merak ediyorum, The Rookery'de olanlardan sonra neden X'ler?"

"The Rookery'de ne oldu?" Ulysses gerçekten şaşkın görünüyor.

"Duymadın mı?"

"İster inanın ister inanmayın, bazen dedikodu çarkımız sınırlı bir yüksekliğe ulaşır, hanımefendi. Bazen tepeye ulaşmadan buharını kaybeder." Kıkırdar.

"Oh. Oh, tamam." Alt dudağımın içini ısıırıyorum. "Şey, orada kalırken pencereimin dışında birini gördüm. Pencerenin hemen altına kocaman kırmızı bir X işareti sprey boyayla çizip ortadan kayboldu.

New York'taki eski sevgilim olabilir, ama ben... sanki biri bana bir mesaj gönderiyormuş gibi hissettim. Gerçekten bilmiyor muydun?"

Keskin bir nefes aldı.

"Keşke öyle yapsaydım. Duyarsız ve tehditkar olmasının yanı sıra, bu düpedüz zevksiz bir davranış." Ulysses aceleyle içtenlikle homurdanır. "En içten özürlerimi sunarım, Bayan Clarendon. Size yemin ederim ki hiçbir şey bilmiyordum ve Redhaven'ın sizi rahatsız etmek için elinden geleni yaptığından dolayı çok üzgünüm. İsterseniz, o iğrenç şeyi parçalayıcıya atın ve bu konuyu kapatın."

"Ne? Hayır!" diye çabucak cevap veriyorum, *ama neden?* Neden bunu yapmak istemiyorum?

ondan kurtulmak mı? Komodinin üzerine bakıyorum, küçük kırmızı kutu ve içinde güvenle saklanmış bilezik orada duruyor. "Üzgünüm, ben sadece... İsrafi sevmiyorum, Ulysses. Sanırım bu, fazla eşyası olmayan bir ortamda büyümekle ilgili bir sorun. Yani, gerçekten bir anlam yüklemiyorsen..."

"Yemin ederim, öyle bir niyetim yoktu. Beceriksizce flört etmeye çalışmak dışında, tabii." Bir süre durur. "X'ler öpücüklerdi, Bayan Clarendon. XO'daki X, öpücükler ve kucaklamalar gibi."

Yüzüm kızardı. "A-ah."

"Gördün mü? Çok beceriksizim. Şimdi seni berbat hissettirdim." Ulysses kendini küçümseyen bir ses çıkarır. "Affet beni. Sanırım ben klişeleşmiş zengin eksantriklerden biriyim. Öpücükler bu kadar ağır olmamalı. Lanet olsun, ben hala annemi yanağından öpüyorum."

"Ne kadar Avrupalı," diyorum.

"Aynen öyle. Nesiller önce bazı tuhaf alışkanlıklar getirdik ve sanırım uluslararası yetiştirilme tarzımız da bunların kalıcı olmasını sağladı." Ulysses, tıkırdayan bir kahkaha atarak iç çeker. "Bir gün kardeşlerimle tanışmalısın. Onlar ve babam, sürekli senden bahsettiğim için benimle dalga geçiyorlar. Babam seninle tanıştığına çok sevindi ve kardeşlerim de yakında eve dönecek. Aile bir araya geldiğinde her zamanki gibi büyük bir yeniden birleşme partisi olacak. O zaman uğrasana. Kıyafet kuralı yok. Vera Wang giymesen de kimse seni yargılamaz."

Eğri bir gülümsemeyle.

"Yırtık bir tişört ve kot pantolonla gidersem beni yargılayacaklarından eminim. O kalabalığa uyum sağlayabileceğimi hiç sanmıyorum. Limuzinler ve zengin insanlar mı? Hayatta olmaz."

"Sen istediğın her yere uyum sağlayabilirsin. Statü çok yapay bir şey," diyor alaycı bir şekilde.

Hmm.

"Belki," diyorum.

Doğrusu, süslenip böyle şık yerlere gitmeyi hiç sevmedim, kan dolaşımımı kesen bir elbiseye sıkışıp yüzüm alçı maske gibi hissederek. "Bunu bir düşüneyim, tamam mı? Okul yılı başlamadan önce hala yapmam gereken bir yığın iş var ve o zaman iş yükümün ne olacağını bilmiyorum. Karton yıldızlar kesmek için bütün gece uyanık kalabilirim."

"Akşamınızı geçirmek için daha iyi bir yol olamaz," diye nazikçe alay ediyor. "Bize şeref verip gelebilerseniz diye detayları size mesaj atarım."

"Oh, hayır. Benim varlığım pek de bir hediye sayılmaz. Ama hediyen için teşekkürler, Ulysses. Masayı kastediyorum. Kendimi çok... resmi hissettiriyor."

"Çok sert, Bayan Clarendon. Şimdi de cetvelinizle beni dizinizin üzerine yatıracak mısınız?"

"Ulysses!" Neredeyse boğuluyordum.

Bunu hiç beklemiyordum.

Telefondan kötücül, boğuk bir kahkaha geliyor. "Merak etmeyin. Bundan sonra mükemmel bir beyefendi olacağım. Akşamınızın keyfini çıkarın Bayan Clarendon. Yakında sizden haber almayı umuyorum!"

"Evet," diyorum zayıf bir sesle.

İlk telefonu kapatanın o olması beni biraz şaşırttı.

O aramadan sonra kendimi bu kadar tedirgin hissetmeme de şaşıyorum.

Dizlerimi göğsüme çekip, ayak parmaklarıma bakıyorum ve onları yorgana sıkıştırıyorum.

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum.

Bana eski bir dostmuşum gibi konuşuyor ve her zaman yüzeysel bir nezaketle.

Bu çok tuhaf, sanki çok uzakta dururken kişisel alanımı çiğniyor gibi.

Lucas'la olan karışıklığın ardından hâlâ dengesiz hissediyor olabilirim. Ya da belki de küçük kasabanın misafirperverliğine uyum sağlamakta zorlanıyorum.

Daha az yargılayıcı olmalıyım. Eğer gerçekten rahatlayabilirsem, o zaman belki...

Penceremin hemen dışında duyulan bir kazıma sesi düşüncelerimi yarıda keser.

Zayıf bir ses, taze kesilmiş çimlerin üzerinde ayak sürtünmesi gibi bir ses. Kalbim buruşuk bir bezelye gibi küçülür.

Ama başımı kaldırdığım anda boğazımı yırtan bir çığlık atarak patladı.

Penceremde biri var!

The Rookery'deki geceden aynı siluet.

Uzun boylu, zayıf, kambur, gölgeli, yüz hatları ayırt edilemez. Ter damlaları buz gibi vücudumun her yerine yayılıyor. Baldırlarıma tutunuyorum,

o karanlık, hareketsiz şekle bakıyorum.

Birkaç saniye boyunca olduğu yerde kalıyor.

Onu görebildiğimi *biliyor* olmalı, bana bakıyor olmalı, orada olduğunu bildiğimden emin olmak, bana tehdit hissettirmek için.

Sonra dönüp uzaklaşıyor, evin arkasına doğru, adımlarını gizlemeye çalışır gibi aynı sürünerek, kambur duruşla yürüyor.

Onu tanımadığımdan emin olmak için.

Roger?

Öfke korkumu bastırır, uzuvlarımı serbest bırakır.

Yataktan fırladım, çıplak ayaklarımla neredeyse takılıp yere düşüyordum.

Yatak odasından koşarak çıkıp, koridordan geçerek arka kapıya doğru koşuyorum.

Arka kapıyı açıp küçük terasındaki duvara çarptığımda, cırcır böceklerinin sessiz cıvıltıları fısıltıdan tiz bir çığlığa dönüşür.

Çaresizce, nefes nefese, etrafı tarayarak karanlığı arıyorum.

Ayaklarım beynimden daha hızlı hareket ediyor ve beni çimlerin üzerine düşürüyor. Evin yan tarafına doğru koşarken çimlerin uçları ayak tabanlarımı gıcıklıyor ve buluyorum...

Tahmin ettiğiniz gibi.

Hiçbir şey.

Kimse yok.

Bu sefer çitin ötesindeki ağaçların hışırtısı bile yok. Yalnız başıma deliye dönüyorum.

Tek bir şey hariç, o da beni donmuş gibi uyuşturan bir şey.

Penceremin altındaki mavi dış cepheye çok taze, çok parlak, çok ıslak bir kırmızı X çizilmiş.

Ve bu sefer, o kırmızının boya olduğunu hiç sanmıyorum.

KIRMIZI GÖRMEK (LUCAS)

Telefonum Delilah'ın numarasıyla her aydınlandığında, o zaten aklımda.

Bütün gün berbat bir haldeydim.

Tamamen dalgın, devriyede kafam başka yerde, ekibimle toplantılarda, her şeyde odaklanamıyorum.

O çılgın anı hatırlamaktan kendimi alamıyorum, aramızdaki gerginliğin silahlı bir el bombası gibi patladığı o tatlı, tatlı anı yeniden yaşıyorum.

Siktir, ne zaman azgın bir keçiye dönüştüm ben?

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, sonra vazgeçip ellerimi bira bardağımla değiştirdim ve ön verandamdaki sallanan sandalyeye derin bir şekilde çöktüm.

Bugün yaz sonu sığağı kavurucu.

Bu gece ekstra vardiya yapmam gerekiyordu — işler sakın olsa bile, gece vardiyasında en az bir memur bulunmasını tercih ediyoruz. Genellikle oldukça sakın geçer, merkezde kalıp bir ya da üç kitap okurken uyuyakalmamaya çalışırım.

Ama kaptan, kasaba meydanındaki vardiyadan kendimi zorla getirip geldiğimde bana bir bakış attı ve kesin bir dille eve gidip biraz dinlenmemi söyledi.

Tartışacak bir şey
yoktu. Grant haklıydı.

Olaylı bir gece olmasa da, bir şey *olursa* bir şey olursa, hiçbir işe yaramazdım.

Şu anda, çok fazla daire çizerek dönen örgü prezervatif kadar işe yaramazım. Her itişte ondan zorla çıkardığım o tereyağı gibi inlemelerle kafam allak bullak oldu.

Ayrıca, Delilah için hala çok endişeliyim. Onu incittiğimi sanmıyorum.

Eminim ki aynı fikirdeydik ve o da benimle birlikte fırtınanın ortasındaydı, o anın heyecanıyla benim kadar çok istiyordu. Ama her zaman vücudunuzun beyninizden daha yüksek sesle konuştuğu o korkunç an vardır ve sonrasında yaptığınızın gerçek anlamını kavrarsınız.

Bu an geldiğinde, hiçbir şeyi inkar edemem.

Çok uğraştığımdan değil, çoğunlukla kendime sakladığımdan. Ama artık saklayamıyorum.

Kendi ayağıma takılıp, yüzüstü New York kaktüsüne düşüyorum.

Bunu ona yüz yüze söylemek isterdim. Keşke ona gerçek bir randevuya çıkma cesaretim olsaydı, sevişmeden önce benimle rahat olup olmadığını kontrol edebilseydim.

Hayatımın en çılgın ve en sert sevişmesinde onu masanın üzerine yatırmadan önce, onun da benimle aynı şeyi hissettiğinden emin olmak istedim.

Bu benim sorumluluğum.

Hiçbir "eğer", "ama" ya da "fakat" yok.

Onu öperek o sivri uçlu şeylerle beni delmesini engelleme nin dünyadaki en parlak fikir olduğunu düşünen pislik bendim.

Şimdi ise, bunun hayatımda yaptığım en aptalca şey olup olmadığını merak ediyorum.

Evet, o da beni öptü, neredeyse pantolonumu yırtıp atacaktı.

Ama benden gitmemi istediğinde yüzündeki ifade, bambaşka bir şeydi.

Siktir.

Şok. Pişmanlık. Utanç. Yüzüne kazınmış sorular.

Ne yaptım ben?

Şu anda, bütün gün deli gibi çalıştıktan sonra, o küçük mavi kulübede oturmuş, bir erkeğin ne kadar aptal ve çılgın olabileceğini hala düşünüyor mu?

Onu orada tek başına bir bira ile görebiliyorum - tıpkı şu anda benim olduğum gibi - benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor, ta ki kendini kör edici bir baş ağrısına sürükleyene kadar.

Onun iyi olmasına
ihtiyacım var. Tek
umursadığım şey bu.

Az önce yaptığımız o pervasızca şey, tutkuyla birbirimize atılmamız, sonunda kendine kızmasın.

Bana kızsın, tabii ki. Bunu seve seve
kabul ederim.

Kaktüs dikenlerine karşı oldukça kalın bir deri geliştirmeye başladım.

Ayrıca, bana karşı ittiği, bana sarıldığı, kalçalarımın daha fazla, daha fazla, *daha fazla* vermesini istediği şekilde kesinlikle bir şey hissediyorum.

Beynimin unutamadığı şeylerin sarhoşluğuyla penisim seğirirken, telefonum Redhaven'ın en iyi pilsner birasının altı paketinden geriye kalanların yanında yanıyor.

Zil sesi iki saniye bile çalmadan, telefonu kaydırıp cevap veriyorum.

"Lilah, iyi misin?"

"Lucas! Hayır, hayır," diye nefes nefese bağılıyor ve bu güçlü, gururlu, inatçı kadının ağlıyor gibi geldiğini fark etmezsem ne olayım. "Lucas... Lucas, hemen gelmelisin. Pencere dışında biri vardı. Bir X daha var ve, ve... ve bu sefer kan da var."

Delilah'ın evine nasıl gittiğimi sorarsan, sana cevap veremem.

Bir saniye önce evdeydim, verandamda uzanmış, kanım dumanlaşıırken, onun titrek sözleri kulaklarımda yankılanıyordu.

Delilah'ın tehlikede olduğunu duyduğumda, hiçbir şeyi tam olarak kavrayamıyorum.

Bir de baktım ki, kamyonetimi (devriye arabam karakolda) onun çitinin dışındaki kaldırıma doğru kaydırıyorum, kaldırıma çarpmaya ramak kalmış.

Kalbim güm güm atıyor. Kamyonetten atlayıp ön kapısına doğru koşarken, cildimde buz gibi ter damlaları oluşuyor.

Evdeki tüm ışıklar yanıyordu.

Umarım ona söylediğim şeyi yapmıştır — tüm kapıları ve pencereleri kilitleyip alarm sistemini devreye sokmuştur.

"Delilah!" diye bağırarak kapıyı yumrukluyorum. "Ben Lucas. Beni içeri al."

İçeriden yumuşak, tereddütlü adımlar geliyor, ardından alarm konsolundan zayıf bir bip sesi ve kilidin tıklaması duyuluyor.

Sonra bu kırılğan yaratık kollarıma uçar.

Böylesine küçük bir kadın için, arkasında büyük bir güç var.

Onu yakalarken geriye doğru sallanıyorum, sonra kendimi toparlayıp onu kollarımın arasına sıkıca sarıyorum.

"Şşş. Tek kelime etme," diye fısıldayarak sırtını okşuyorum. "Ben buradayım. Güvendesin."

"Öyle miyim?" Göğsüme yaslanarak hıçkırıyor. Omuzları titriyor. "Lucas, ben... ben *delireceğim* gibi hissediyorum. Neden? Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum Lilah, ama sanırım seni korkutmaya çalışıyorlar." Ve bunun işe yaraması beni öfkeliyor. Yine de sesimi yumuşak tutuyorum, onu sıkıca sarıp, sanki onun gerçekten iyi olduğuna kendimi ikna etmek istercesine nefesini içime çekiyorum. "Sana hiçbir şey olmayacak kadın. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Sen bunu bilemezsin," diye fısıldadı. "Ben sadece... *Sürekli* izlendiğimi hissediyorum, yalnız olduğumda ve etrafta kimse olamayacağı zamanlarda bile. Paranoyak olduğumu ve hayal gördüğümü düşünüyordum, ama şimdi..."

"Stalkerlar böyle çalışır. Seni tedirgin ederler, delirdiğini düşündürürler ve çoğu zaman seni çok iyi tanıyan, senden başka kimsenin fark edemeyeceği saçmalıklar yapan biridir." Yavaşça parmaklarımı saçlarına geçirip başının arkasını okşuyorum. "Sen deli değilsin Delilah. Hiç de bile."

Hıçkırarak başını geriye eğdi, gözyaşlarıyla dolu yıldız gibi parlayan gözleriyle bana baktı, parmakları gömleğimin önünü sıkıca kavradı.

"Beni şahsen tanıyan biri," diye yutkunur. "Roger gibi mi?"

"Kesinlikle baş şüpheli." Yanaklarındaki gözyaşlarının nemiyle yapışan saç tutamını geriye doğru çekip, koyu renkli saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "X'i gösterir misin?"

"E-evet."

Ama geri çekilirken çok isteksiz davranıyor ve lanet olsun, kendimi durduramıyorum.

Elini sıkıca tutuyorum. Ona *burada*

olduğumu hissettiriyorum, lanet olsun.

Her nefesinde, her saniyesinde, her adımında, tam burada, onun yanında.

Delilah birden durur, parıldayan gözleri bana doğru kayar ve dudakları aralanır.

Sonra eli benimkine kıvrılır, beni verandadan alıp evin yan tarafına götürürken sıkıca tutar.

İşte orada.

Tehditkar cehennem kırmızısı bir X işareti.

Adli tıp uzmanı değilim, ama bunu The Rookery'ye X işaretini çizen aynı pislik çizdiğini söyleyebilirim.

Aynı kötü, baskıcı vuruşlar, hepsi yapılmış tüm aynı aynı yükseklikten.

Aynı dramatik dalış ve gösterişli hareket.

Aynı açı, sanırım, yaklaşık 1,80 metre boyunda, yaklaşık 75 cm uzaklıkta duran bir pislik tarafından yapılmış.

Kahretsin.

1,85 metre.

Roger Strunk'un kamu kayıtlarından bulduğum bilgilere göre, tıpkı Roger Strunk gibi.

Islak parlaklığı kurumuş, ama akşam karanlığında bile, son X'ten daha koyu, daha paslı ve organik olduğunu anlayabiliyorum. Sprey boyanın parlak yapay kırmızısı değil.

Delilah'ın elini sıkıca sıkıyorum, sonra bırakıp çömeliyorum, nefes almak için eğiliyorum, ancak X'in önündeki ezilmiş çimlere basmamak için mesafemi koruyorum.

Hala iyi koklayabilecek kadar yakıным.

Kupru kokuyor, tamam.

Biraz teneke gibi, ince, *etli*.

"Kahretsin." Kolumu dizimin üzerine koydum. "Evet, kan kokusu gibi geliyor. Ama insan kanı olduğu anlamına gelmez. Böyle şeyler yapan korkak pislikler genellikle hayvanları tercih ederler. Kasaptan gelen, taze kesilmiş bir şeyden çıkan kan bile olabilir."

"Suç mahallini bozmamak için hiçbir şeye dokunmamaya çalıştım," diye fısıldadı. "Ama insan kanı olmadığına emin misin?"

"Adli tıp incelemesi yapılmadan yüzde yüz emin olamayız." Arka cebimden telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmeye başlıyorum, konuşmaların arasında flaşı açık olarak fotoğraflar çekiyorum. "Ama eğer insan kanıysa, kimin kanı olabilir? Son zamanlarda kayıp ihbarı almadık, kimse saldırı ihbarında bulunmadı. Yani ya failin kanı olmalı ya da bizim tanımadığımız şehir dışından birinin kanı. Psikolojiyi de hesaba katmalıyız. Çoğu takipçi, katil olacak kadar cesur değildir. Yani bir hayvan olması daha olası."

Delilah acınası, hüzünlü bir ses çıkarır.

Başımı kaldırdığımda, elini ağzına kapatmış. "Tanrım, bu korkunç. Kim birini tehdit etmek için hayvanları öldürür ki?"

Aklıma birkaç fikir geliyor.

Ama şu anda, pislik eski sevgilim oldukça olası görünüyor. Eski sevgilim.

X?

Huh.

Kendimi yukarı itip, kolumu Delilah'ın omuzlarına doladım. "Bunu bildireyim de resmi raporu alıp soruşturmaya başlayalım. Sonra istersen, bu gece seninle kalırım."

Bir an için bana karşı sertleşir, ama sonra gevşer, bana yaslanır, yüzünü bana çevirir ve neredeyse göğüs kafesime saklanır.

"Tamam. Evet, sanırım bunu isterim. Sanırım bunu çok isterim."

Durumu açıklamak için kaptanla telefonda beş dakika konuşmam gerekiyor.

On dakika sonra Grant, sanki ikisini de yataktan kaldırmamışım gibi Henri'yi de getirir. Muhtemelen Bowden'ı da çağırmalıydık, ama o sabah bakmak için bir bahane uydururdu.

Yaşını hissediyor ve saat dokuzdan sonra onu olay yerine çıkarma ihtimali oldukça düşük.

Delilah'ı tüm bu süre boyunca yanımda tutuyorum ve o da itiraz etmiyor.

Yüzbaşı ve Henri daha fazla fotoğraf çekiyor. Henri, X işaretinin ve ezilmiş çimlerin etrafına düzgün bir kare şeklinde olay yeri şeridi çekiyor, ardından kanı sürüntüyle alıyor ve numune şişesine koyup mühürlüyor.

Roger Strunk hakkında her şeyi bilmelerini sağlıyorum, Delilah'ın verdiği fotoğrafların yanı sıra NYC DMV'den aldığımız fotoğraflar, araç ruhsatı ve plakaları da dahil.

Uzun boylu, açık kumral saçlı, dar yüzlü, açık mavi gözlü. Oldukça yeni, gece mavisi bir Mazda Miata kullanıyor.

Şu anda en önemli şüphelimiz o.

Ve bunun muhtemelen kanla ilgili olması, olayı basit bir suçtan, zarar verme niyetiyle yapılan takip ve tacize dönüştürüyor.

Grant beni kenara çekince bir anlığına Delilah'tan ayrıldım ve başlarımızı bir araya getirip alçak sesle fısıldayarak konuştuk.

"Bu gece burada kalmalı mı?" diye soruyor. "Bu konuda içim rahat değil. En azından laboratuvardan örnekler gelip kan olup olmadığını teyit edene kadar."

"Kalmak isterse, ben de onunla kalırım," diye cevap veriyorum. "Ama onu benim evimde veya The Rookery'de kalmaya ikna edebilir miyim bir bakayım."

"En iyisi bu olabilir." Başını sallar, sakalını çeker, sinirlendiğinde yaptığı küçük bir harekettir bu. Kaptanlığa terfi edeli çok uzun zaman olmadı, ama Grant kasabasında bu tür huzursuzlukları sevmez. "Son zamanlarda Redhaven'da çok yoğun bir dönem yaşıyoruz. O ortaya çıktığından beri."

Sinirlenmeden edemiyorum. "O burada kurban, Kaptan. Sorun değil."

"Öyle demiyorum. Sakin ol, Lucas." Grant bana ciddi bir bakış attı. "Eski bir deyiş vardır, bela üçer üçer gelir, hatırlıyor musun? Aşırı dozdan ölen bir kız, eski sevgilisi tarafından takip edilen yeni bir öğretmen... Sırada ne var acaba diye merak ediyorum."

"Benim sözüm geçerse hiçbir şey," diye homurdanırim. Ya haklıysa?

Şu anda aklıma başka bir eski deyim geliyor.

En basit çözüm genellikle doğru çözümdür.

Delilah kasabaya geldikten sonra tüm bunların olması, birbiriyle bağlantılı olamaz.

Bunlar ayrı olaylar değil.

Delilah'ı takip eden lanet olası ürpertici yaratık, bir şekilde Emma Santos ile bağlantılı. Bu, eski sevgilisini hala şüpheli yapabilir.

Strunk, tehdit için kan kullanacak kadar deli ise, bir kızı soğukkanlılıkla öldürüp cesedini Delilah'ı korkutup New York'a kaçması için oraya bırakacak kadar da deli olabilir.

Stalker ve *katil* arasındaki suçlu profilleri normalde örtüşmediğinden, bu pek olası değil. Özellikle de bu kadar önemsiz şeyler yapıyorsa, ama eğer tırmanmaya devam ederse, Venn diyagramı daha çok bir daireye benzemeye başlar.

Yine de, Delilah'ın Montero'nun tipine tehlikeli derecede yakın olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Koyu saçlı, ince, kilometrelerce uzanan kıvrımları, kısa boylu ama günah için yaratılmış uzun bacakları.

Gözleri yıldızlarla dolu, hayallerle parıldayan.

Celeste de öyleydi.

Kız kardeşim şarkıcı olmak istiyordu, başından beri Swift hayranıydı ve her zaman Milah Holly ve Easterly Ribbon gibi pop yıldızlarıyla büyük sahnelerde yer almayı umuyordu.

Montero onu müzik endüstrisine sokacağına söz verdi.

Bu kelebeği, tarif edilemez bir pisliğin örümcek ağına çekmek için Delilah'a ne vaat edecekti?

Zaten başlamıştı.

O masa, bilezik, iltifatlar.

O yağcı pislik Ulysses'i yem olarak kullanarak Delilah'ı

Katl

a. Ollie o masayı hediye eden kişi olabilir, ama Montero'nun okul

bütçesinde bunun için sihirli bir şekilde yer açtığına

Montero'nun okul bütçesinde sihirli bir şekilde bunun için yer açtığından hiç şüphem yok.

"Lucas." Grant elini yüzümün önünde salladı. "Hala burada mısın?"

"Evet," diye homurdanırım. "Bak ne diyeceğim, Montero Arrendell'i sorguya çekip ona birkaç soru sormak istiyorum."

Grant çenesini sıkarak bana bakar. "Bu akıllıca değil ve sen de bunu biliyorsun. Arama emri için yeterli kanıtın yoksa, *gerçek* kanıt. Bowden'in kulağına bir kelime fısılda, seni kovdurur."

"Umurumda değil, Kaptan." Grant'in iri cüssesinin arkasından, Delilah'ın kapısında durup Grant ve Henri'nin geldiği devriye arabasına boş boş baktığını görüyorum. "Kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak umurumda."

Grant burun kıvrıldı. "Ne? Montero Arrendell'in gece yarısı gizlice dolaşıp kızların pencerelerine bakarak duvarlarına kanlı uyarılar yazdığını mı düşünüyorsun? Hadi ama dostum."

"O değil," diye mırıldanıyorum. "Ama bu kasabada onların kontrolünde olan pek çok insan var, bunu sen de biliyorsun."

"Patronumuz gibi, demek istiyorsun." Grant bana uzun, ölçülü bir bakış attı. "Sadece dikkatli ol, Graves. Bu kıza karşı hisler beslediğini biliyorum, ama kişisel meselelerin kararını etkilemesine izin verme. Montero Arrendell'i bir varsayımla tutuklayamayız. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Kesin bir kanıt bul ya da bu işi bırak."

"Anladım," diye cevap veriyorum.

O adil davranıyor, ama sorun şu ki bunun için çok geç olabilir. Henri ve Grant yavaşça ayrılırlar.

Henri, gece devriyesinde kalacağını ve sabaha kadar kasabada birkaç tur atacağını, böylece etrafta dolaşan birini yakalayabileceğini söyler.

Şu ana kadar birkaç komşu pencerelerinden dışarı bakmaya başlamıştır. Sabaha kadar dedikodu fabrikası tam kapasite çalışacak, Delilah'ın bahçesinin bir kısmı suç mahalli şeridi ile çevrilecek ve sirenleri çalan devriye arabaları caddede gürültüyle dolaşacak.

Ama bu yarının sorunu.

Bu gece sadece ben ve Delilah varız ve o, beni çok endişelendiren gergin bir ruh hali içinde kendine kapanmış durumda.

"Hey." Ona yavaşça, ani hareketler yapmadan yaklaşıyorum ve elimi uzatıyorum. "İçeri girelim. Sinirlerini yatıştırmak için çay yapayım."

Neredeyse hıçkırık gibi bir sesi boğazında tutarak, bir gözünü ovuştururken zayıf, yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Burası benim evim. Çayı ben yapmalıyım, bayım."

Ama elini benim elime sokar.

Parmakları çok soğuktur.

Onları sıkıca tutuyorum — lanet olası bir saygıyla — onu verandaya ve evin içine çekiyorum. Onun eşyaları açılmış haldeyken son gördüğümde daha düzenli görünüyor.

Küçük alanları en iyi şekilde kullanan minimalist bir tarz seçmiş, evi sıcak bir hale getirmiş.

"Üzgün olan ben değilim," diyorum, arkamızdan kapıyı kapatıp onun güvenlik sistemini yeniden kurmasını beklerken. "Sadece kızgıyım."

"Ama neden?"

"Çünkü bir pislik seni korkutmaya çalışıyor. Onu yakalarsam, ne yapacağımdan korkuyorum, Bayan Delilah." Elini tekrar sıkıp, onu yeni kanepesine, bu derin, rahat, kirli beyaz keten kanepeye götürdüm. "Bunu pek sevdiğimi söyleyemem."

Kanepeye oturur ve birbirine kenetlenmiş ellerimize bakar.

Onun önünde bir dizimin üzerine çöküp solgun yüzünü inceledim. "Kasabaya gelen her yeni kıza bu kadar ilgi gösteriyor musun? Yoksa sadece

"Cesetlerle ve sapık eski sevgililerle ortaya çıkanlar mı?" diye soruyor. "Hayır, sadece sen." Tereddüt bile etmiyorum. Kahretsin, parmağım eklemlerini okşarken gülümsüyorum.

Başparmağım onun parmak eklemlerini okşarken gülümsüyorum. "Sana o çayı yapayım. Sonra konuşuruz."

Gülümsüyorum.

"O konu değil," diye kesiyorum. "Şey, aslında düşününce, eninde sonunda o konuyu da konuşmalıyız, ama sadece kendini daha iyi hissettiğinde." Kalkmadan önce elini bir kez daha güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Hemen dönerim."

Gözleri neredeyse çaresizce beni mutfığa kadar takip ediyor.

Su ısıtıcısı zaten ocakta. Suyu kaynatmaya başlıyorum ve dolapları karıştırarak bir paket papatya çayı poşeti ve birkaç kupa buluyorum.

"Şeker?" diye sesleniyorum.

"Sadece bir çay kaşığı. Ya da biraz bal. İkisi de kilerde." "Anladım."

Sesinin tınısını sevmiyorum, zayıf ve ince, her zamanki ateşi yok olmuş.

Sanki bedeninden çıkıp gerçek dünyanın ona dokunamayacağı bir yere gitmiş gibi, yok olmuş gibi geliyor. Bu, ona geri dönme ihtiyacını daha da artırıyor, aramızda sadece birkaç metre ve bir duvar olsa bile.

Kendi fincanıma şeker koyuyorum, onun fincanına bir çay kaşığı şeker atıyorum, çay poşetlerini koyuyorum ve su ısıtıcısı ciyaklamaya başlamadan önce onu alıyorum. Öfkeli bir kedi gibi ciyaklayan o şeyle onu korkutmanın bir anlamı yok.

Elimde buharlı çay ile oturma odasına geri dönerim, kendi fincanımı masaya koymadan önce ona bir fincan uzatırım.

"Nefes al."

"E-evet." Kafasını boş boş kupaya eğerek buharını içine çekiyor, titrek parmaklarıyla mavi sırlı seramiği sıkıca kavırıyor. Kafasını kaldırdığında bakışları çok savunmasız. "Ne hakkında konuşmak istemiştin? Roger hakkında sana her şeyi anlattığımı sanıyorum, ama daha fazlasını hatırlamaya çalışabilirim..."

"O değil. Roger'ı siktir et," diye homurdanarak başımı sallarım. Kanepeye oturup uzanır, kolumu arkaya dayayarak ona yanımda yer açarım. "Konuşmadan önce sormam gerek, bu gece burada kalmak ister misin? Yoksa seni The Rookery'ye götürmemi mi istersin? Ya da benim evime? Yarım gülümserim. "Ben kanepede yatarım. Bu sefer yastık ücreti almayacağım."

Yorgun bir gülümseme dudaklarında belirir.

Bana yavaşça bakar, sonra yanıma uzanır, sandaletlerini çıkarır ve bacaklarını kendine doğru çeker.

Bu gece giydikleri ince şortları fark etmemeye çalışıyorum.

Bana karşı sıcak, yumuşak bir yığın gibi, o kadar kısa ki başını omzuma yaslayamıyor. Bunun yerine, şakağını göğsüme yaslıyor, koyu renk saçları omzuma dökülüyor.

"Burada olmak beni biraz korkutuyor," diye fısıldadı. "Ama sen kalırsan korkmuyorum. Başka bir yere gitmek yanlış geliyor, akıllıca olsa bile. Kaçmak gibi geliyor."

"Bazen kaçmak utanılacak bir şey değildir. Bu hayatta kalma içgüdüsüdür." Bir iç çekişi bastırarak, kolumu onun omuzlarına doladım. "Keşke kardeşim kaçıp gitseydi. Belki o zaman hala hayatta olurdu."

Delilah kaşlarını çatıyor. Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Kız kardeşin mi? Birini özlemekle ilgili bahsettiğin kişi o muydu?"

"Evet." Tereddüt ettim. "Bunu hatırlıyor musun?"

Yine o titrek gülümseme, bir anda ortaya çıkıp kayboluyor. Keşke kalıcı olabilseydi.

"Seni sandığından daha çok dinliyorum, seni ahmak. Beni sinirlendirdiğin zamanlar hariç."

"Şimdi sinirlenmeden beni dinler misin?"

Yumuşak bir şekilde burnunu çeker. "Şanslısın. Bu gece orta parmağımı kaldırmaya bile enerjim yok."

Kıkırdarak güldüm, ama lanet olsun, boğazım sanki *içinde* bir ilmek varmış gibi hissediyorum, nefes almamı engelliyor ve sesimi boğuyor.

Lanet olsun.

Aradan yıllar geçti, ama bunu konuşmayı düşünmek bile içimi parçalıyor.

Delilah'ın sıcaklığı bana sarıldığında biraz daha kolay oluyor sanırım. "Bu çılgınca gelebilir," diyorum zorlukla. "Ama söyledikten sonra..."

Bu yazıyı okuduktan sonra, neden Ulysses Arrendell konusunda bu kadar takıntılı olduğumu anlayacaksınız. Evet, o iyi bir adam, ama biraz *fazla iyi*. Ne bildiğini ya da tepedeki evde yaptıkları pisliklere ne kadar karıştığını bilmiyorum. O ailenin tamamı çürümüş. Sorun şu ki, kasabada kökleri o kadar derin ki, onları ortadan kaldırmak neredeyse imkansız. Her şey ve herkes onların.

Delilah dudağını ısırır, parmaklarıyla bardağına hafifçe vurarak yavaşça bir yudum alır.

"Ne yani? Ulysses'in nesiller boyu süren bir döngünün içinde sıkışıp kaldığı zehirli bir aile meselesi mi? Ben de öyle birkaç kişi tanıdım."

Böyle birkaç kişiyle birlikte yaşadım. Çoğu koruyucu ailem sosyal nüfuz için bu oyuna girmişti, benim gibi işe yaramaz bir veledede karşı bu kadar cömert davrandıkları için kendilerini ne kadar sevdiklerini övünüyorlardı."

Yüzümde somurtkan bir ifade belirliyor.

Onun kendisi hakkında böyle konuşmasını duymaktan kesinlikle nefret ediyorum.

Onu bir zamanlar böyle hissettiren pisliklerin suratlarını dağıtmak istiyorum. Ama bunu söylemek bana düşmez, bu yüzden sadece omuzlarını daha sıkı sıkıyorum, elimi koluna doluyorum ve sessizce bana sokulmasından zevk alıyorum.

"Sen işe yaramaz değilsin," diyorum, kanepeye daha da gömülerek. "Ve bu, tüm ailenin lanet olası bir V.C. Andrews romanından çıkmış gibi davranmasından biraz daha derin bir şey. Bu..." Duruyorum, keskin bir nefes veriyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Şakaklarımdaki saçlarımı okşayan yumuşak parmaklar beni şaşırtır — saçlarımı tarayarak alnımdan çekiyor.

"Başlangıçtan başlasak nasıl olur?" diyor nazikçe. "Bu gerçekten çok acı verici bir şey, değil mi?"

"O kadar belli mi?"

"Gözlerinden belli." Şimdi bana bakıyor, gözlerimi araştırıyor, kendi mavi gözleri duygu dolu. "Komik... Sen ve Ulysses'in gözleri neredeyse aynı. Bahar gibi, zümrüt gibi yeşil. Ama onun yeşili hiçbir şey ifade etmezken, seninki her şeyi ifade ediyor. Söylemeyeceğin şeyleri bile."

Kahretsin.

Aniden onu öpmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Birdenbire ona aramızdaki bu şeyin ne olduğunu sormak istiyorum.

Kahretsin, ona sorabilirim, onu öpüp küle çevirebilirim, keşke Celeste'nin hayaleti burada, Emma Santos'la el ele oturuyor gibi hissetmeseydim.

Yine de Delilah'ın elini tutup aşağı çekiyorum ve gülümseyerek avucunu öpüyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Çoğu zaman konuşmakta pek iyi değilimdir. Ya sinirlenirim ya da susarım ve tek kelime bile edemem."

"Bazen insanlar kendilerini güvende hissetmediklerinde böyle davranırlar," diye fısıldadı. "Ama sana söz veriyorum, bana ne anlattıysan anlat... güvendesin, Lucas. Kızmayacağım. Deli olduğunu düşünmeyeceğim."

"Tamam." Onun sözüne güvenmek zorundayım.

Yine de dudaklarımı açmak için bir dakika daha ve onun ikna edici eli gerekiyor.

"Ben on iki yaşındayken ailem öldü, kardeşim Celeste ise on sekiz yaşındaydı. Korkunç bir araba kazasıydı. Başka kimsemiz yoktu, hayatta kalan başka bir akrabamız yoktu ve kardeşim yasal olarak reşit olduğu için benim vasim oldu. Beni tek başına büyötmek zorunda kaldı, beni, ailesini elinden alan dünyaya öfkeli, sinirli bir ergeni. Aile evi satın alınmış ve ödenmiş olmasaydı, sokakta kalırdık, ama en azından bir evimiz vardı. O faturaları ödemek için kasiyerlik yapıyordu, ben de kereste deposunda, hurda taşıyarak, biraz kaçak iş yapıyordum."

"Küçük oduncu Lucas." Delilah gülümser ve başını tekrar yanıma yaslar.

"O zamanlar bile o kadar küçük değildi. Vücuduna göre çok uzun bacaklarıyla ne yapacağını anlamaya çalışırken, her yerinden kemikleri çıkmış, tay gibi iri ve sırık gibi bir şeydi." Kıkırdayıp sonra iç çekiyorum. "Zordu, ama kavga etsek bile, Celeste ve ben birbirimize karşı iyiydik. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. On sekiz yaşına basmayı iple çekiyordum, çünkü sanırım onu özgür bırakmayı umuyordum. Müzik yapmak için uzaklara gitmek istiyordu. *Şarkı söylemek* istiyordu. Bülbül gibi muhteşem bir sesi vardı. Gerçekten büyük başarılar elde edeceğini düşünüyorum, ve başaramasa bile, dürüstçe bir *şansını* denemiş olurdu. İnsanları mutlu eder ve kendisi için doğru olanı yapardı. Ama Celeste bununla hiçbir yere gidemezdi. Yaramaz küçük kardeşinin yerine anne rolünü üstlendiği sürece gidemezdi."

"Onun öyle hissettiğini sanmıyorum," diyor Delilah. "Eğer o da seni, senin onu sevdiğin kadar sevmişse, öyle hissetmemiştir."

"Belki. Kim bilir. Tek bildiğim, bir gün değişmeye başladığı." Durup sesimi sertleştiriyorum. "O her zaman biraz hayalperestti, biraz uçarıydı, ama birdenbire kafası

bulutlarda dolaşmaya başladı. Kız kardeşimin aşık olduğunu çabucak anladım. Ama kim olduğunu çok geç olana kadar anlayamadım. O..."

Durdum.

Siktir, bu çok acı bir tat.

Her kelime dilimi zifiri siyah bir zehir gibi çiziyor.

"Lucas," diye fısıldadı Delilah, beni teşvik etmek için kolumu sıkarak.

"Sanırım Montero Arrendell ile bir ilişkisi vardı. Sanırım ona parasını ve bağlantılarını kullanarak onu müzik endüstrisine sokacağına söz vermişti. Birdenbire Celeste, bizim karşılayamayacağımız pahalı elbiseler giymeye, güzel mücevherler takmaya ve gece geç saatlerde o eve gitmeye başladı." Dişlerimi dudaklarıma bastırıp, çirkin kelimeleri çiğneyerek nefes almaya çalışıyorum. "Sonra bir gece, büyük bir kavga ettik. Liseyi bitirdiğimde donanmaya ön kayıt yaptırdığımı söyledim, böylece beni üniversiteye göndermek için çalışmaya devam etmek zorunda kalmayacaktı. Beni büyütmekle meşgul olduğu için kendisi hiç üniversiteye gitmemiş olmasına rağmen, benim okul masraflarımı ödeyeceğini gerçekten düşünüyordu. Ama çok sinirlendi, gidip kendimi öldüreceğimi söyleyip durdu. Ve tabii ki o gece de süslenip püslenmişti. Montero onu almaya bir araba gönderdi ve kavgamızın ortasında öfkeyle evden çıktı."

Derin, boğuk nefesler ciğerlerimi titretir.

Görünmez bir yumruk, saf kederle karnıma tekrar tekrar vuruyor ve sözlerimi çalıyor.

Siktir, baştan aşağı boşalmış durumdayım. "Ne oldu?" diye fısıldıyor Delilah.

"Tahmin ettiğin gibi. Celeste eve hiç gelmedi," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Sadece gitti. Ortadan kayboldu. Emma Santos gibi kırmızı elbiseli bu güzel genç kadın... Herkes, benim koruyucum olmak zorunda kalmaktan bıktığını ve başka biri olarak yeni bir hayat kurmak için kaçtığını söylüyor. Başka bir yerel çocuk, Grant'in en iyi arkadaşı Ethan Sanderson... O da aynı gece ortadan kayboldu. Ethan, kız kardeşime deli gibi aşık olduğunu saklamadığı için herkesin anlattığı hikayeyi tahmin edebilirsin. Polis, kayıp ihbarıyla uğraşmadı bile. Yine de ben gerçeği biliyorum." Çenem sıkışır. "Montero Arrendell onu kullandı. Sonra sıkılınca ondan kurtuldu. Muhtemelen Ethan'ı da susturmanın bir yolunu bulmuştur."

Sözlerimi bitirdiğimde, ölümcül, korkunç bir sessizlik hakim oldu.

Delilah'ın titrek bir nefesle, acımasız gerçeği fark ettiğinde kafasında *bir şeylerin* yerine oturduğunu neredeyse duyabiliyorum.

"Kahretsin. Yani Montero'nun onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? İkisini *de mi* öldürdü?"

"Tek açıklaması bu," diyorum. "Celeste'yi tanıyordum, lanet olsun. Belki vahşi kediler gibi kavga ettik, ama o beni öylece bırakmazdı, on yedi yaşında ve kendi başımın çaresine bakarken."

"Ve Emma..."

"O da aynı profile uyuyor, evet," diyorum. Ona bakamıyorum, Delilah'ı sıkıca tutarken karanlık gölgeli ön camı izliyorum. "Güzel koyu renk gözler, ipeksi siyah saçlar. Genç ve gelecek vaat eden. Montero'nun bir tipi var. Tıpkı Ulysses'in kolunda görünen ve sonra ortadan kaybolan, bir daha Redhaven'da görülmeyen kızlar gibi. Sadece Ulysses değil, tüm Arrendell erkekleri öyle. Sanki onun kişisel alışveriş danışmanları gibiler. Onu açıkça nefret ettiği karısından uzaklaştırmak için onunla oynayacak kadınlar arıyorlar. Bu çok uzun zamandır devam ediyor. Onlarca yıl öncesine ait gazete kupürlerim var. Kızlar, kızlar, kızlar..."

Durduğumda uzun bir sessizlik oluyor.

Delilah'ın da bu tanıma uyduğunu ikimizin de belirtmesine gerek olmadığını düşündüğüm bir sessizlik.

Bana yaslanırken içinden geçen titremeyi hissediyorum.

"Çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Kız kardeşini kaybettiğin için üzgünüm

ve hiçbir cevap bulamadığın için üzgünüm." Bu duygu beni bir çan gibi sarsar.

Başımı çevirip ona bakıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Bana inandığını mı söylüyorsun?"

Delilah kaşlarını çatıyor.

Başını geriye doğru eğdi, şaşkın bir ifadeyle, ve birdenbire o yıldızlı mavi-indigo gözlere benden başka kimsenin bakmasını istemediğimi fark ettim.

Bir daha asla.

Özellikle de Montero lanet olası Arrendell ya da onun oğlu dediği o sapık pislikler değil.

"Neden yalan söyleyeceksin ki?" diye soruyor. Parmakları düşünceli bir şekilde gömleğimi çekiştiriyor. "Bu tür bir acıyı taklit edemezsin, Lucas. Derinden yaralandığını anlayabiliyorum. Ve eğer kız kardeşin

seni öyle terk etmezdi diyorsan, bunu herkesten daha iyi bilirsin. Belki de Arrendell'lerin bununla bir ilgisi vardır. Ve belki de..."

"Belki ne?" Sabırsızlandığım için sözünü kestim.

"Belki Emma ile de bir ilgileri vardı," diye fısıldayarak sözlerini bitirir. "Mantıklı, değil mi? Onun da bu tanıma uyduğunu söylemiştin. Kırmızı elbiseli başka bir güzel genç kadın. Belki ortadan kaybolması gerekiyordu, ama bir şeyler ters gitti ve ben cesedini buldum. Ya da belki sadece beni korkutmak için oradaydı ve..."

"Seni Ulysses'in kollarına itmek için. Parlak zırhlı şövalyen, uygun bir şekilde yanında bekliyordu," diye bitiriyorum. "Bütün bunlar, seni o pislik Montero'ya teslim edebilmesi için."

Dudaklarım öfkeyle kıvrılır.

Delilah kendi dudağını ısırarak şöyle diyor: "Beni bir partiye davet etti. Yani Ulysses. Kardeşlerinin yakında geri döneceğini ve onları karşılamak için büyük bir parti vereceklerini söyledi. Onlar ve babalarının beni orada görmekten çok memnun olacaklarını söyledi."

"Kahretsin. Mantıklı değil, değil mi?" diye işaret ediyorum. "Yerel okul öğretmenini aile etkinliğine davet etmek."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Ulysses aşık bir çocuk gibi davranıyor. Hiç istemediğim şeyler veriyor bana. Bileziğin üzerindeki X işaretlerinin XOXO'daki X'ler gibi olduğunu söyledi. Sarılmalar ve öpücükler. X işaretlerini bilmediğini iddia etti."

"O konuda," diye homurdandım. "O bileziği görünce bu kadar sinirlendiğim için, onu daha önce görmüştüm. Sadece o zaman X işaretleri yoktu. En son gördüğümde, sade bir pembe altın çubuktu ve kaybolduğu gece kız kardeşimin bileğindeydi."

Delilah'ın tatlı yüzü bembeyaz olur.

"Aman *Tanrım*."

Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor. Onun bakışlarını takip ediyorum ve oturma odasının duvarındaki, koridorun eşiğindeki rafa baktığını fark ediyorum.

Küçük kırmızı kutu üçüncü rafta duruyor, sessiz bir lanet gibi.

Kalbim göğsümde hızla atıyor.

Delilah sadece bana bakıyor, gözleri şimdi çok geniş.

"Tanrım. Bu..." Yutkunur. "Gerçekten aynı şey mi?"

"Aynı değilse de, ona çok benziyor," diyorum keskin bir sesle.

"O zaman X'ler... Aman Tanrım. Ya bunlar çarpma izleri değilse, Lucas? Ya onlar..." Cümlesini tamamlayamıyor.

"Montero'nun kız kardeşimden bu yana öldürdüğü kadınların sayısı," diye onun yerine cümleyi tamamladım, öfkeyle boğazımı sıkarak.

"O zaman o bilezik, *beni* işaretlediği anlamına geliyor. Ve o X işaretlerini bırakan kişi o, Roger'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Muhtemelen nerede olduğumu bile bilmiyor!"

"Mümkün," diyorum. "Ama onları onun ya da Ulysses'in çizdiğini sanmıyorum. Arrendell'ler yakalanma ihtimali varken asla ellerini kirletmezler. Bir suç ortağı var. Muhtemelen kasabada, bunun zararsız bir şaka olduğunu düşünerek para verdikleri bir pislik."

Ya da o kadar da zararsız değil.

Aklıma milyonlarca yürek parçalayıcı şantaj senaryosu geliyor. Büyük servet ve derin kökler, ezici bir güç getirir ve bu aile Redhaven'in yarısını sıkı bir kontrol altında tutuyor.

Delilah çayını içmek için öne eğilir ve kupayı keskin bir sesle kare ahşap sehpaye geri koyar!

Sonra, titreyen enerjiden oluşan bu minik top gibi birden ayağa fırlar. "Onları öldüreceğim. *İkisini de öldüreceğim.*"

"Delilah," diye keserim.

Gözleri bana doğru çevrilir, parlak ve dönen.

Kendimi tutamıyorum.

Sıcak bir kahkaha atarak bu mutsuzluk balonunu patlatıyorum. İki kolumu beline dolayarak, bir adım bile atmadan onu geri çekiyorum, kıvrımlı vücudunu bana doğru çekip kucağıma alıyorum.

"Lucas, şaka yapmıyorum. Ciddiyim," diye tıslar.

"Dur." Yüzümü onun tatlı kokulu saçlarına gömüyorum. "Kadın, gece yarısı o malikaneye gidip tehditler savuramazsın. Ayrıca, bir polisin önünde cinayet işleme niyetini itiraf etmemelisin."

Tanrım, bu minik, ham enerji dolu dinamit beni çok fazla *duygu* ile dolduruyor.

Beş dakika önce korkudan titriyordu. Şimdi ejderhaları öldürmeye hazır.

Benim cesur küçük kaktüsüm.

Sadece, o henüz benim değil ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Ço

k. Ayrıca benim aptal kafamı da ayırıyor.

O bana yaslanırken onu daha sıkı sarıyorum.

"Beni ele vermezsin," diye öfkeyle karşılık verir. Vücudunun benimkine Vücudunun benimkine sıkıca, sıcak ve yakın bir şekilde yapışmasını seviyorum. "O zaman ne yapacağız? Montero'ya kimin yardım ettiğini bulabilirsek, Emma Santos'un ölümünden onun sorumlu olduğuna dair kanıtımız olmaz mı? Ve bir sonraki hedefi ben miyim?"

"Hiçbir şey yapmayacağız," diyorum kararlı bir şekilde, kavgaya hazır olarak. "Bak, bu davayı uzun zamandır gizlice takip ediyorum, Lilah. Senden istediğim tek şey güvende kalman. O partiye gitme. Ne olursa olsun, sadece yardım etmeye çalışıyor olsan bile, seni bu işe bulaştırmalarına izin verme. Bir sonraki cinayeti çözmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Ama..." Delilah inleyerek bana yaslanır, sonra yan dönerek başını göğsüme dayayarak kucağıma kıvrılır. Bacakları kanepede uzanmıştır, çıplak ve bronzlaşmış, o minik şortla hayat için fazla baştan çıkarıcıdır. "Sadece Emma için bir şey yapmak istiyorum."

"Emma senin güvende olmanı isterdi." Elimi uyluğuna indirip, onun sıcaklığını içime çekerek mırıldanıyorum.

O çekilmediğinde, elimi orada bırakıp diğer kolumu ona doladım. "İnan bana, onun için yapabileceğin en iyi şey, onun gibi olmamak."

"Sanki beni takip ediyor gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

"Belki de öyledir," diye cevap veriyorum. "Senden adalet dilenmiyor. Daha çok seni koruyor gibi."

Delilah hafifçe gülümsedi, ama gülümsemesinde bir hüznün vardı.

"Bu çok tatlı bir düşünce," diye fısıldadı. "Ama yine de Montero Arrendell cinayetten paçayı kurtardı."

"Sadece şimdilik. Sana söz veriyorum, paralarını ve bağlantılarını kullanarak paçayı kurtaramayacakları bir yol bulacağım." Gözlerimi kapatıp, kokusunu içime çekerek başının üstüne öpücük konduruyorum. "Emma için. Celeste için. Onun incittiği her kadın için. Senin için, sevgilim."

Delilah yumuşak bir mırıldanmayla daha da yakınlaşır.

Etrafımızı saran sessiz gecede onun sıcaklığıyla kendimizi ısıtmak çok güzel bir duygu. Sanki fırtınanın gözünde kıvrılmış gibiyiz.

Sadece ben, o ve odayı dolduran çayın kokusu var, dışarıdaki kaostan kaabileceğimiz bir sığınak.

Vücudunun ısısı bu yumuşak dalgada içime işliyor.

Kahretsin, ona bu şekilde sarılmama izin vermesinin umduğum anlamı taşıyıp taşımadığını sormak istiyorum.

Belki, sadece belki, o da tek seferlik bir seksten daha ciddi bir şey hissediyor olabilir.

Ama bu, duygular için uygun bir zaman ve yer değil. Bu gece değil.

Onun rahatlığa, korkuya ve onu sakinleştirip güvende tutacak yakın birinin fiziksel varlığına olan ihtiyaını yanlış yorumlayabileceğim bir zamanda değil.

Hiçbir beklentim olmadan onun dayanağı olabilirim.

Yine de, o duvarın hemen öbür tarafında sarı bir suç mahalli şeridi ve Delilah'ın duvarında bir kan lekesi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Çenemi onun kafasının üstüne dayayarak, aramızdaki sessizliği bozup şöyle derim: "Burada kalmaya kararlıysan, bahçeye hareket sensörlü ışıklar takayım. Seni takip eden, pencerelerinden içeriye bakan pislik, gölgeleri kullanarak gizlice dolaşıyor ve saklanıyor. Yüzüne bir projektör ışığı tutulacağını beklemes. Böylece kim olduğunu bulmaya çalışabiliriz, her kimse." Durup düşünürüm, sonra eklerim, "Ve belki bir köpek almalısın."

"*Köpek* mi?" Delilah gülmekten omuzları titriyor.

"Tabii. Sevimli bir köpek yavrusu yardımcı olabilir, seni çok kızdırmayan, seni koruyacak biri olur."

"Sen beni sadece biraz sinirlendiriyorsun. Son zamanlarda." Bana küstahça gülümser, sonra parmaklarını burnuma dokundurur. "Zaten bana bir köpeği hatırlatıyorsun. O büyük köpeklerden birini. Belki bir Norveç Elkhound. Ya da bir husky."

Ona yaklaşarak, parmağının hafif dokunuşuna bastırarak, sesimi hırılıtya indirip ona çok ciddi bir şekilde bakarak, boğazımda tek kelimelik bir hırılıty oluşturuyorum.

"Hav."

Ben bunu söylediğimde, o gülmekten ikiye katlanır.

"Gördün mü? Œu anda hiç de sinir bozucu değilsin. Aslında biraz sevimlisin." Parmakları aŒaęı kayarak dudaklarımın üzerinde durur.

Onun dokunuŒu sinir uçlarını ateŒleyip cildimi elektriklendirene kadar dudakların bu kadar hassas olabileceğini bilmiyordum.

Gülümsemesi sinsi bir hal alır, bana yaklaŒır ve "*Miyav*" diye mırıldanır.

Kahretsin, gülümserim ve farkında olmadan onun cildini öperim.

"Yani kediler ve köpekler gibi kavga ediyoruz mu diyorsun?"

"yle bir Œey," diye alaycı bir Œekilde söylüyor ve Œu anda bana bakıŒları beni yakalayıp bırakmıyor.

O gerçekten de huysuz bir kız.

AteŒli, ama *sıcaklık* ile *sıcakkanlılık* arasında fark vardır.

Bu fark Œu anda onun gözlerinde, o parıldayan yıldızları, sanki onları okumayı bilseydim, bir navigatrn haritaları gibi beni doğrudan onun kalbine ynlendirebilecekmiŒ gibi hissettiren takımyıldızlara dnŒtryor.

Aramızda bir çekim var. İnkâr edilemez.

Bu sabah bana sorsaydın, belki de bunun sadece Œehvet olduğunu dŒnrdm. İnkâr edilen çekim, ateŒli tartıŒmalarda patlak verdi, sonra da bizi ilkel igdlerimize teslim olan azgın hayvanlara dnŒtren o vahŒilikte.

Œimdi bana sorarsan, hava çatırdıyor, parmakları ağzımın kŒesini okŒuyor ve o yıldızlı gözler beni o kadar yoğun bir Œekilde izliyor ki, siktir.

Hayır.

Œu anda kalbimin attığı Œekilde, bu kesinlikle Œehvet değil.

Onu öpmek için içimi kemiren, ölecek kadar güçlü bir dürtü. Komik bir Œekilde, o benden önce davranıyor.

O küçük el yukarı doğru kayıyor, yanağıma kıvrılıyor, baŒparmaęı ağzımın kŒesini okŒuyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Beni çok karıŒtırıyorsun," diye fısıldadı.

Sonra kendini uzatıp dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor.

Küçük bir kasırmanın bu kadar yumuŒak, bu kadar tatlı pŒebileceęini asla dŒnemezsiniz.

Hareketsiz kalıyorum, ne isterse yapmasına izin veriyorum, dudakları benimkine dokunuyor, dili beni deli gibi tahrik ederek arıyor.

Sanki bu gece onunla kavga etmememi istiyor gibi. Yalnız kalmak istemediğini söylüyor.

Nazikçe onu kendime çekiyorum, saçlarını pürüzsüz sırtına doğru topluyorum ve yavaşça öpücüğüne eğiliyorum. Onun enerjisiyle çatışmak yerine onunla buluşuyorum.

Ağzımı ağzına uyduruyorum, dudaklarımız bu yakıcı samimiyet içinde ayrılıyor. Lanet olsun, o nektar gibi.

Daha önce, onun tatlılığını tatmaya vaktim yoktu. Şimdi, onu içime çekiyorum.

Şimdi, daha önce yıldırım gibi yanımdan geçen her şeyi *hissetmeme* izin veriyorum.

Onu öptüğümde, ağzı zengin bir kremaya batıyormuş gibi.

Dili yavaş ve utangaç, benim dilimi okşuyor, ben de dilimi onunkiyle dolandırıp onu kızdırdığımda, dilini hafifçe vurduğumda, boğazının derinliklerinden yumuşak bir ses çıkarıyor, göğüsleri göğsüme değene kadar bana doğru eğiliyor.

Lanet olsun, kadın.

Vücudu dışarıdan bakıldığında yemyeşil kıvrımlarla dolu, ama içten içe sıkı.

Parmaklarımla sırtını okşuyorum, hala ipeksi saçlarının arasında dolanmış halde.

O gerçekten baştan sona vahşi bir kedi. Kıvrımlı.

Pürüzsüz.

Zarafet ve şehvet, tek bir ateşli pakette.

Kucağımdaki narin ağırlığı lanet olası bir işkence.

Her hareketinde, yavaş öpücüklerimizin ritmine göre kıvrıldığında, kanımı kaynatıyor.

Kısa sürede, kucağımla onun uyluklarının altı arasında çok daha fazla baskı oluşuyor.

Yavaşça, bir elimi kalçasına doğru kıvrıyorum, parmaklarımı kalçasının ağır şişkinliğine yayıyorum.

Parmaklarım sert eti içine batırınca, inlememe neden olacak şekilde, sikim kot pantolonuma *sertçe* çarpar.

Delilah inleyerek karşılık verir ve kendini bana doğru kaldırır.

Sıcak, kalın uylukları titrer.

Kendini yukarı itmeden, üzerime geçmeden, öpüşmemizi hiç bozmadan o lezzetli kalçalarını bana doğru açmadan önce, tam da yeterli bir uyarı.

"*Siktir*," diye onun ağzına karşı hırıltılı bir ses çıkarırım ve onun uylukları arasındaki o sıcak yere doğru iterek kendimi tutamam. O zaten benim için açılmış, bekliyor, yolumda sadece bu lanet kumaş var. "Beni deli edeceksin, Lilah."

"Öyleyse git. Çıldır," diye fısıldadı, parmaklarını saçlarıma dolayarak, aşağıya doğru eğilip bana doğru sallanmaya başladı.

Yumuşak, boğuk çığlıkları dalgalar halinde geliyor, ikimizi de işkence ederken, benim sikime sürtünüyor.

Lanet olsun, ıslaklığını koklayabiliyorum. Kalçalarını her kıvrışında koku daha da güçleniyor, beni kendini tahrik etmek için kullanıyor ve ben de kesinlikle aldırıyorum.

"Çılgınlaş, Lucas. Bu gece kendini tutma." Bu kız.

Bu kız kalbimi söküp beni izlerken parçalayacak.
parçalayacak.

Zaten benim irademi paramparça etti, ama onu burada sikemem.
burada

Oturma odasında olmaz, kendimi çok açık hissediyorum.

Ağzının son bir tadını çalarak, "Bana tutun" demeden önce alt dudağını ısıırıyorum.

Ayağa kalkmadan önce onu kollarımın arasına alıyorum.

Sadece kalkmak bile *acıtıyor*, gergin penisime kot pantolonum sürtünüyor. Onu koridorda taşımak için döndüğümde bunu görmezden geliyorum. Delilah nefes nefese bana bakıyor, gözleri kararmış ve büyümüş.

"Gerçekten mi? Hanımefendiyi yatağa mı taşıyorsun?"

"Sadece verimli davranıyorum," diye alay ediyorum, eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bu gece kalmama izin verirsen, sonra kalkmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Bu cesur, korkusuz kadının, sanki onu dünyadan saklamamı istiyormuş gibi yüzünü omzuma dayayarak yumuşak ve utangaç hale gelmesi neredeyse güzel bir şey.

Onun beni bu kadar güvenli bulduğunu bilmek kalbimi kabartıyor.
Ama o, "Kal. Sabaha kadar kal. Lütfen." diye fısıldadığında kalbim o kadar da kabarmıyor.

Söz yok.

Bana hissettirdiklerini kelimelerle ifade edemem, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Onun yerine, ona gösteriyorum.

Yatak odasına bir adım daha atıyorum.

Ağır ağır bir adım, sonra onu karışık çarşafların üzerine deviriyorum, saçları mürekkep gibi her yere dökülüyor.

Böyle altımda yatarken, onun ne kadar *minik* olduğunu

O, kırılgan, narin ve tatlı olmasını beklediğiniz türden bir bebek, ama o aslında küçük bir kiraz bombası.

Onu bir bakışta yiyip bitirirken, gözlerinde ateş parlıyor.

"Bakmayı kes," diye fısıldadı, yanakları öfkeli bir kırmızıya dönerek.

Ben sıırttım.

"Elimde değil, hayatım." Elimi, gergin kıvrımları olan karnının üzerinde gezdiriyorum — gerçek bir kadının karnı, manken gibi zayıf değil, yumuşak ve esnek, bir gün bir erkeğin içine bebek koymaya hazır — ince tişörtü, onun sıcaklığını hissetmemi engellemeye yetmiyor. "Başka bir şey yapamayacak kadar güzelsin ve ben güzel şeyleri takdir ederim."

Dudakları, kazanamayacağı bir savaşta yukarı doğru kıvrılır.

Delilah çıplak ayağını göğsüme bastırır ve iter. "Ucuz tavlama sözleriyle başlama yoksa kesin olan şeyi belkiye çevirirsin."

"Peki, lanet olsun, şansımı mahvetmek istemem..." İşe koyuluyorum, bu otoriter kıza istediğini veriyorum, ağzımı daha iyi şeyler için kullanıyorum.

Ayağını yakaladım, kaldırıp dudaklarımı ayak kemerine bastırdım.

Nefesi hafifçe kesildi, göğsü inip kalkarken göğüsleri bluzuna baskı yapıyordu.

O bir hayaldi.

Her küçük tepki beni büyülüyor, iç baldırını öperken, parmaklarım dudaklarımı takip ediyor, cildinde yavaşça okşayarak kayıyor

yukarı ve yukarı.

Onun iç bacağını nazikçe ısıyorum.

Bana çok tatlı bir şekilde inliyor.

Sonra elini ağzına kapatıyor, utançtan gözleri büyülüyor.

Çılgınca sırtarak şortunun düğmesine bir öpücük konduruyorum, o baştan çıkarıcı kalçalarını atlayarak, kesik şortunun belinin üstündeki deriye doğru ilerliyorum.

Sonra, tişörtünün kumaşının hemen altındaki göbek deliği. Sonra kaburgalarının tepe noktası.

Benim, benim.

Onun her yerini sikiyorum.

"İçine atma," diyorum, dudaklarım onun yuvarlak göğüslerinin arasındaki çıplak, pürüzsüz tenine değiyor. "Sesini duymama izin ver, kadın."

Dişlerimle meme ucunu yakalayıp, gömleğinin ve sütyeninin katmanlarından dışarı çekiyorum, kumaşın ağızımda ısınmasına izin veriyorum.

Onu kızdırıyorum, dilimi o pembe tomurcuk üzerinde gezdirerek, ondan daha fazla zevk almasını sağlıyorum.

O da sırtını kavisleyerek, göğsünü ağızıma doğru iterek, parmaklarını saçlarıma geçirerek bana muhteşem bir cevap veriyor.

Ne kadar uzun emersem, o kadar sert nefes alır.

Azgın bir boğa bile gözlerimi ondan ayıramazdı.

Kendimi *daha fazlasını* almaktan, ağızımla ondan yeni santimetreler talep etmekten alıkoyamıyorum.

Çıkardığı her ses beni uyuşturuyor, tek istediğim bir sonraki inilti.

Bu kaçınılmaz arzu beni yakıyor, kanımı kaynatıyor, sertleşmiş penisimi, her bir kalp atışında bir kez daha nabız gibi atan şehvetli acıyla heyecanlandırıyor.

Delilah'ı istediğim şekilde istemek bana harika bir şekilde acı veriyor.

Her sarsıntı kot pantolonumu daha da sıkılaştırıyor ve penisimi çelik gibi sertleştiriyor. Dişlerimle hafifçe ısırıldığımda, o tekrar titriyor benim altımda huzursuzca kıvranıyor.

Dizlerinin altından tutup onu yavaşça açıyorum, sonra vücudumu onun vücuduna indirip, bana bu kadar sıkı bir şekilde yapıştığı için ondan kaçamayacağı bir duruma getiriyorum.

Bu yakınlık, arzuyla dolu, baş döndürücü bir his. Onun uzunluğu boyunca kayarken zevk boğazıma kadar yükseliyor bizi karşılıklı bir nefes nefese sürtünme telaşına sokarken zevk boğazımda kayıyor.

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Onu çok kolay alt edebilirim.

Hiç düşünmeden onu kırabilirim.

Bu yüzden, bana izin vermesi, her şeyiyle bana güvenmesi çok daha tatlı geliyor.

Yumuşak uylukları belime sıkıca sarılıyor.

Çevik, yalvaran parmaklar saçlarımı okşuyor.

Diğer meme ucuna geçip sertçe emdiğimde, boğuk bir inilti çıkar, sakallarımla cildini tırmalarken, diğer göğsünü avucumun içine alıp dolgunluğu avucumdan taşana kadar okşuyorum.

Yeterli değil.

Derisine ihtiyacım var.

Hırlayarak, tişörtünün önünü aşağı çekiyorum, sütyeninin kupalarını da beraberinde. Göğüsleri, ağzımı açgözlülükle sulandıran, dolgun, sallanan et dalgaları halinde dökülüyor.

Koyu pembe meme ucunu tekrar ağzıma alıp, çırpıp, büküp, emip, dişlerimle ısırarak, çaresizce bana karşı kıvrınana kadar, etobur bir açlığı gideriyorum.

Parmaklarımı onun yumuşak göğüslerine derinlemesine batırarak kendimi tatmin ettim.

Bu kadın duyusal bir şölen, ona dokunmak, onu bana karşı hissetmek, benim adımla haykırışını duymak ve... Lanet olsun.

Siktir.

O koku, o yumuşak karışım karışım meyve ve çiçek karışımı misk ve kremi ve ekşi bir şeyle karışıyor ve bu da arzuyu haykırıyor.

Bu, kırk eyalette yasadışı olması gereken bir seksi seviye.

"Lucas," diye fısıldıyor, küçük tırnakları kafa derime batıyor. "Dur. Beni kızdırmayı bırak."

"Bunun hoşuna gitmediğini mi söylüyorsun?" Dilimi meme ucunda gezdiriyorum.

Delilah başını yana çevirir, dudakları aralanır ve parlar.

"Ya da bu?" diye homurdanırım.

O benim adımı lanetlerken, ben onun şortunun düğmesini açıp elimi karnına bastırırım.

Sonra aşağı kayarak, kumaş katmanları arasındaki gizli boşluğa giriyorum, bacaklarının arasından aşağı doğru kayarken külotunun dantellerini okşuyorum.

İki parmağımı yukarı doğru bastırdığımda, o öne doğru eğilir, neredeyse beni göğsüne sarılır gibi olur ve kulağıma inleyerek her nefesiyle bana cevabını verir.

Bu kadın yalvarırken onu daha da çok seveceğim.

O tamamen ıslanmış, ben onun sırlıklam külotunun üzerinde yavaşça, alaycı daireler çizerek okşarken parmaklarımın her yerine damlıyor.

Dudaklarımı sıcak, ağzı açık öpücüklerle çenesine ve boğazına bastırıyorum, sesi kırılana kadar dişlerimi kullanarak onun teniyle oynuyorum.

Ta ki o gerilene kadar.

Uylukları yanlarıma sıkıca yapışana, kalçaları yukarı kalkana ve parmaklarım onunla o kadar kaplanana kadar ki, cildimde akıp gittiğini hissedebiliyorum.

Yavaşlıyorum, parmaklarım ona zar zor dokunuyor. "Hala durmamı istiyor musun?" diye fısıldıyorum.

Omzuma yaslanarak iniyor.

"Hayır! Ben... ben gidiyorum deliriyorum deliriyorum," diyor nefes alıyor. "Lucas,

lütfe."

Lanet olsun, gülümsüyorum.

"Şanslısın, hayatım. Bu gece seni çok fazla yalvartmayacağım. Ben de en az senin kadar istiyorum bunu."

Ondan uzaklaşmak, kendimi ondan kaldırmak ve elimi şortundan çıkarmak neredeyse acı veriyor.

Sadece bir saniye için.

Sadece arka cebimden cüzdanımı çıkarmak için, içine sıkışmış prezervatifi bulana kadar el yordamıyla aramak ve deri cüzdanı yatağa atmak için.

Bir anda şortu yok oluyor, yere atılıyor.

Ben kot pantolonumun fermuarını açarken o dumanlı gözlerle beni izliyor, dudaklarına dokunmak için elini uzatıyor ve dudaklarında yavaş, alaycı bir gülümseme yayılıyor.

"...yani cüzdanında her zaman prezervatif mi taşıyorsun?" diye alay ediyor. "İyi bir polis her zaman hazırlıklıdır," diye cevap veriyorum.

Sonra prezervatifi penisime geçirirken kelimeleri bir araya getirmek çok zorlaşır, zihnim tek bir şeye odaklanır.

Basınç kanımı ızdırıp içinde bırakıyor.

Beni tamamen hazırladı.

Kahretsin, beni parmağında oynatıyor.

En ufak bir çekişte ben onun oluyorum.

Bu huysuz, vahşi kadının nasıl bu kadar hızlı ve derinden kalbimi çaldığını bilmiyorum, ama bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum.

O da en az benim kadar bunu istediği şüphe yok, göğüsleri çıplak, bacakları açık, mavi dantelli külotu amına yapışmış, karanlık bir leke oluşturmuş halde altında yatıyor.

Parmakları benimkilerle iç içe geçerek benim sikimi kavıyor.

O, birbirine kenetlenmiş ellerimizi penisimin üzerinde aşağı doğru çekince, içimden boğuk, işkence dolu bir inilti kopuyor.

Kahretsin.

Bir erkeğin bundan daha sertleşebileceğini bilmiyordum.

Sikim ellerimizde titriyor, ikinci bir kalp gibi atıyor.

"Lucas," diye fısıldadı yine, özlemle ve tatlı bir sesle, ve ben tamamen bittim.

Onun üzerine eğilip, yalvaran dudaklarını dudaklarımla yakaladım, sanki onu içinden işaretleyip damgamı vurabilirimmiş gibi dudaklarını ele geçirdim.

Zaten birlikte hareket ediyoruz, ikimiz de mükemmel bir kaos içinde titriyoruz.

Ağzı dilim için açılıyor, beni içine alıyor, ben onu doldururken o da lezzetli bir şekilde teslim oluyor.

"Lilah." Kalçalarımı onun uyluklarının arasına kaydırırken, bir elim aşağı kayarak külotunu yakalayıp kenara çekiyorum ve kaygan dudaklarına adını fısıldıyorum.

Neden bu kadar tahrik olduğumu bilmiyorum, onu sıırılsıklam dantellerin içinde bırakıp, onu sikmek için onları kenara çekmek, ama bu

son damla.

Ona ihtiyacım var.

Hemen şimdi.

Zihnimi boşaltan bir öpücük daha verip, kalçalarını kavrayıp onu kaldırdım ve onu aldım.

Son seferki çok ham, vahşi ve hızlıydı, bir duygu patlamasıydı.

Sinirlerimi saran zevkten başka bir şey düşünmeye vakit bulamadan her şey bitmişti.

Şimdi, tatlı zamanımı geçiriyorum, beni lezzetli bir kavrayışla saran sıkı bedeninin her bir duyusunu tadını çıkarıyorum.

O, beni her santimimle yakıcı bir şekilde sarıyor ve bu beni daha da derine, onun sıcak ıslaklığına doğru itiyor.

Siktir, çok iyi hissettiriyor.

Bir santim girer girmez kendimi durdurmak zorundayım, sonra tekrar bir santim, mahvolmadan önce yapabildiğim kadar.

Her küçük sarsıntıda durakladığımda, o da benim etrafımda sarsılıyor ve tereyağı gibi inlemelerle sıkılıyor, içindeki küçük dalgalar sanki beni daha derine çekmeye çalışır gibi benim penisin uzunluğunu okşuyor.

Daha derine.

Lanet olsun, daha derine.

Her vuruşta kendimi onun içine biraz daha gömüyorum, ta ki birbirimize kilitlenene kadar.

Yoğunluktan nefes alamıyorum. Lilah'ımla birleşmekten.

Onu daha sert öpüyorum, ağzına giriyorum, dilinin mızrağıyla karşılaşıyorum.

Onu öpüp unutulmaya yüz tutma dürtüsüyle ve her itişte ondan daha fazlasını almak için hareket etmeye devam etme çaresizliğiyle mücadele ediyorum.

Alt dudağımı ısırduğında, bacaklarını belime doladığında, vücudunu bana sıkıca sarıp günahkar bir şekilde kıvrıldığında, kim ya da ne olduğumu bilemiyorum.

Kontrolü andıran her şeyi kaybediyorum.

Aklımı kaybediyorum.

Seksle lanetlenmiş ruhumun bir parçasını kaybediyorum.

Hırlayarak, ellerimi onun her iki yanındaki yatağa gömüyorum, kalçalarımı *sertçe* sallarken kendimi hazırlıyorum, onu içime alıp dışarı çıkarıyorum.

nefesimizi kesen şiddetli bir dalga.

Ne yaptığımızı bilmiyorum.

Öpüşüyor, sevişiyor, kavga ediyor, tapınıyor ya da belki dördünü birden yapıyoruz. Tek bildiğim, şu anda birbirimize dolanmış olduğumuz.

Ve bu o kadar ilahi bir his ki, ondan başka kimseyle bunu hissedebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Kalçalarım hareket ediyor, bir elim saçlarını çekiyor, onu beni tükettiği kadar beni de tüketen ısıracı bir öpücüğe zorluyor.

Ağzım bu şiddetle acıyor.

İlk imiz de zevkle titriyoruz, iki çarpışan beden ve çaresizlik sembolü.

Onun içinde olduğum her saniye beni dayanılmaz bir şekilde ateşliyor.

Çok vahşiyiz.

Çok mükemmel.

Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi bu anın içinde kaybediyorum, sonra tekrar açıyorum çünkü onun yüzünü, vücudunu, her bir gergin, zorlanmış çizgisinde saklı güzelliği bir saniye bile kaçırmaya dayanamıyorum.

Ve o geldiğinde bunu görüyorum.

Ecstasy yüzünü kaplar, acı dolu bir mutluluk dudaklarını benim dudaklarımın altında gevşetir.

Gözleri büyür, gece gökyüzü gibi yıldızlarla patlar. Sonra ben de hissediyorum.

Bu ezici etki, bu güç, onu keskin bir çığlıkla boşaltan her şey, bana umutsuzca sarılması, bacaklarını etrafımda çırpınarak ritmimizi kaybetmemiz.

Bu, dayanabileceğim son damla baskı, içimde patlama noktasına kadar birikiyor.

O benim penisimi sıkıca kavradığında, sıkılığı beni sararak o değişken titremelerin derinliklerine çektiğinde, o boşalırken aramızda akan ıslaklığı hissettiğimde, her hareketimi kaygan ve pürüzsüz hale getirdiğinde, kendimi tutamıyorum.

Hırıldayarak sikişmeye dalıyorum.

Güzel karmaşamıza karışıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki içim dışıma çıkıyor.

Sikim derine dalar, şişer ve boşalır. Omurgam elektriklenir.

Tek bir uzun nabız haline geliyorum, boşalmamı onun boşalmasıyla birleştiriyorum.

Baştan ayağa kuruyup, sanki Tanrı'nın eli tarafından eziliyormuşum gibi tükeniyorum - ve bu çılgın, ateşli her saniyeye bayılıyorum.

Ter içinde birbirimize dolanmış halde yere düşerken nefes almakta zorlanıyorum. Vücudum hareket etmek istemiyor.

Ama bu, onu sıkıca tutmamı, tüm gücümle onu kendime doğru çekmemi engellemiyor.

Şu anda bile, vücudum onu korumak için programlanmış gibi.

Ne pahasına olursa olsun onu korumak için.

Delilah Clarendon'u, onun zavallı, hırpalanmış kalbini de dahil olmak üzere korumak için. Kahretsin, *özellikle de* kalbini.

Tanrı yardımcım olsun, o izin verdiği sürece bunu yapacağım.

KIZIL ET, ÖLÜ ET (DELILAH)

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Lucas

beni *o kadar* yorgun bırakmıştı ki.

Uçuşumun etkisi geçip kemiksiz bir halde kendime geldiğimde, ona sarılıp uykuya dalacak kadar bile aklım başımda değildi.

Ama onun nasıl hissettiğini çok iyi hatırlıyorum.

Bu büyük, koruyucu canavarın etrafına sarılmıştım, ta ki o benimle giderek daha korkutucu hale gelen dünya arasında bir duvar oluşturana kadar.

Onun sıcaklığı hala içimde, beni kucaklayan güçlü kollarının hatırası, o rahatça uzanıp beni korurken.

İkimizi de koruyordu.

Sanki sözsüz bir mesaj gibiydi.

Sanki bana, "*Sessiz ol ve rahat uyu, Bayan Lilah. Ben yanımdayken, hiçbir şey sana zarar veremez*" diyordu.

Ruhumun her zerresi ona inanıyordu.

Kişisel koruyucunuzun bir polis olması tek bir dezavantajı var.

Sabahın soluk pembe-altın rengi ışığında uyandığımda, yaz sonu sığağı onun vücut ısıyla iki katına çıkan terli bir tabaka halinde beni boğuyordu.

Yatağımdaki devasa uyuyan kütleyi hafifçe itiyorum.

O kıpırdamadı bile, sadece homurdandı ve beni daha da sıkı sarıldı.

Sıcaklık beni öldürmeseydi, gülerdim.

Bulldog'u iten kıvranan bir kedi yavrusu gibiydim.

Onu uyandırmak için birkaç kez daha başarısız denemeden sonra, elimi uzatıp yüzünü okşuyorum, parmaklarımın sabah sakallarının keskin dokunuşunu seviyorum.

"Kalk artık dostum. Uyan. *Lucas*." Kıkırdayarak yüzüne daha sert bir tokat attım. "Bana güneş çarpması yaşatacaksın."

Uykulu bir inilti çıkar ve gözlerini hiç açmasa da, yarı uykulu bir şekilde mırıldanır.

"O zaman nasıl konuşuyorsun..."

"Sihirli. Artık bırak beni, koca adam. Terden ölüyorum." Sonunda elini gevşetir ve yeşil gözlerinden birini açar. "Bunu yapmak zorunda mıyım?" diye fısıldar. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Tanrım.

Bu beni bu kadar eritmemeli.

Ama onun da harika hissettirmediğini söyleyemem.

O olmasaydı dün gece burada kalamazdım, hele ki bütün gece uyuyamazdım. Lucas hala bana sarılmışken, tehlike daha soyut, daha az gerçek geliyor.

Yumuşayarak ellerimi göğsüne koyuyorum.

"En azından battaniyeyi kaldırmama izin ver. Bayılmak üzereyim."

"Mmph." Lucas ağırlığını değiştirir.

Dudakları boğazımı okşayarak nabzımı bulduğunda nefesim kesilir. Dün gece beni ısırduğu hassas izleri parmağıyla takip eder, sonra aniden boynuma öpücükler yağdırır.

"Hey!" Kahkahayı patlatıyorum, kıvranarak onu tekrar itiyorum. "Seni kocaman *bebek!*"

"Bir bebeğin dün gece sana yaptıklarını yapabileceğini sanmıyorum," diye alay eder, beni tutan ellerini gevşetir ve battaniyeyi geri iter, üzerimize hava akmasını sağlar, her nefeste sabahın tadı hissedilir.

Bu çılgınca bir şey.

Özgür kaldığım anda, onun boğucu sıcaklığını geri *istiyorum*. Cildimi serinleten nemin mükemmel bir karşıtlığı.

İkimiz de çıplakız, ilk turdan sonra kıyafetlerimizi çıkarıyoruz.

Birbirimize yaslanarak, sabahın sessizliğinin ve dışarıda cıvılayan birkaç mutlu kuşun keyfini çıkarıyoruz.

Başımı omzuna yaslayıp, yanağımı göğsüne dayadım ve sadece kalp atışlarının ritmini dinledim.

O kadar düzenli ki, bu sakinleştirici şey, birlikte *sessizce* geçirdiğimiz tüm zamanları, ne kadar kolay, basit ve huzurlu olduğunu düşünmemi sağlıyor.

Lucas Graves, tam bir kaos içinde bile beni rahat hissettiriyor. Benim keskin kenarlarımı yumuşatıyor, dikenlerimi köreltiyor.

Onun kafasını koparmak istesem bile, onda nefes almamı kolaylaştıran bir şey var.

Tanrım.

Sanırım onu *sevmeye* bile başlıyorum.

Sadece seksten bahsetmiyorum.

Onu, rozetinin ve huysuzluğunun ardındaki adamı.

...dürüst olmak gerekirse, belki de *sevmekten* daha fazlası.

Beni nasıl tuttuğunu hissettiğimde içimde bir tatlılık dalgalanıyor, beni yumuşak, sıcak bir hamur haline getiriyor.

Ama onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Ailesi o küçükken öldü ve zavallı kız kardeşi de ondan sonra öldü. Sonunda polis oldu.

O, polislerin yemin ettiği gibi *hizmet ve koruma* görevini yerine getiren nazik, şefkatli ve sadık bir adam.

Bence resim çerçevesinin kırık camından bozuk merdiven basamaklarına, alarm sisteminin kablolarına kadar neredeyse her şeyi tamir edebilir.

Ve çok şey kaybetti — muhtemelen Arrendell'ler yüzünden — ve bu kalp kırıklığını, hayırseverlerinin gerçekte neler yapabileceğini asla tahmin edemeyen ve muhtemelen konuşsa bile ona inanmayacak insanlarla dolu bir kasabada, büyük bir onur ve güçle taşıyor.

Anlıyorum.

Gerçekten anlıyorum.

Ulysses aşırı dikkatli ve tuhaf olsa da, erkeklerin yarısının süper modellerin kışlarından kokain çektiği göz alıcı partilerinde *gerçekte* neler döndüğüne dair söylentileri duymuş olsam da, Twitter'da Armie Hammer'ın kabus gibi ailesi ile Epstein adası arasında bir yerde olup olmadıklarını sorgulayan yazışmaları görmüş olsam da...

Buraya taşındığımdan beri gördüğüm tek şey, onların iddia ettikleri gibi. Zengin insanlar, Redhaven'ın iyiliği için, nüfuzlarını ve paralarını cömertçe kullanıyorlar. Evet, biraz tuhaflar, ama misafirperver ve nazikler. Bu, dünyaya gösterdikleri yüzleri ve bana gösterdikleri tek dünya.

Öyleyse neden Lucas'a bu kadar inanmak istiyorum?

Cevabı basit.

Çünkü onun neden yalan söyleyeceğini anlayamıyorum.

Ve ondan bu kadar büyük bir acı yayılmasının bir yanılsama olabileceğini hayal edemiyorum.

Mesele bu.

İnsanlar büyük yalanlar söylediğinde, ya delidirler ya da bencilce bir çıkar için yaparlar. Alay konusu olabilecek ya da sürgüne gönderilebilecek yalanlar söylemezler.

Bazen insanlar size inanması zor şeyler söylerken, bunun için ciddi tepki alacaklarını *bilerek*, gerçeği söylüyorlar. Ya da en azından sonuçları umursamadan, gerçekten inandıkları şeyi söylüyorlar.

En azından Lucas bana söylediklerine içtenlikle, dürüstçe ve mutlak bir inançla inanıyor. Bana yalan söylemiyor.

Peki bu doğru mu?

Evet diye eğilimli olduğumdan nefret ediyorum.

Arrendell ailesi bana karşı hep nazik davrandığı için bu çok kötü. Ama eksantrik olmak da var.

Sonra da tüylerimi diken diken eden, korkutucu bir tuhaflık var.

Aniden Ulysses'in babasıyla benim aramda durduğunu hatırlıyorum. Montero bana soğuk, sahiplenici gözlerle bakarken, Ulysses sanki babasına sessizce işaret ediyormuş gibi vücuduyla beni engelliyordu.

Hayır.

Bu sefer olmaz, ihtiyar.

Onu alamazsın.

Lucas'ın vücut ısısı olsa bile, omurgamdan geçen ürperti bastırıyorum.

O ailede bir şeyler yolunda değil.

Bunun sadece Lucas'a olan hayranlığımdan kaynaklandığını da sanmıyorum.

Omzuna burnumu srtp, parmaklarımı koluna doğru kaydırarak, kalın ve sert pazılarının Şeklini takip ediyorum.

Kasları çok belirgin, tüm keskin hatları, vücudunda dallanan nehirler gibi damarlarla yumuŐatılmış.

Tembel bir homurtu çıkarır, nefeslerimiz ve dışarıdaki cıvı cıvı kuŐlar dışında aramızda duyulan tek ses budur.

Dudakları saçlarıma bastırıyor, kolları tekrar beni sıkıca sarıyor. "Lilah, lanet olsun. Ne yapıyoruz biz?" diye homurdanıyor. "Birkaç gün seni nefret ettiğini yemin edebilirdim."

"Birkaç gün önce, ben de senden nefret ettiğime yemin edebilirdim." Gülümsüyorum. "Bilmiyorum, Lucas. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama sen beni iyi hissettiriyorsun ve bu kolay bir Şey değil."

O da gülümser.

"Senin benimle birlikteyken sürekli güvende hissetmeni istiyorum, kadın," diye yumuşak bir sesle cevaplar. "Sana hiçbir Şeyin olmasına izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Buraya geldiğinden beri bir sürü lanet olası Şeyin peşinde olduğunu biliyorum, ama yemin ederim, *yemin ederim* bu işin aslını astarını araŐtıracaęım, Lilah. Kimse seni bir daha tehdit edemeyecek."

"Lucas." Yanağına dokunuyorum, beni çok hoş bir Şekilde gıdı kılayan koyu renkli sakallarını okşuyorum. "Bunu kendi sorumluluğun haline getirmene gerek yok."

Dürüst olmak gerekirse, sadece onun sorumluluğu olmak istemiyorum.

Sırf beni korumak, Celeste Graves'e olanların bana da olmasını engellemek zorunda olduğunu hissettiği için burada, yatağımda olmasını istemiyorum.

Ama içimdeki kelimeler dğmlenirken bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Kırılgan bir Şeyi itiraf etmenin, gururumu bir kenara bırakıp duygularımı dışa vurmanın benim için bu kadar zor olmasını nefret ediyorum. duygularımı gururumun ötesine geçirmem çok zor.

Yüzümde, sesimde bir Şey olmalı.

Lucas geri çekilir ve parlak zümrüt gibi yeşil gözleriyle bana bakar.

"Sevdiğin birini korumak sorumluluk değildir," diyor gürleyen bir sesle. "Bu, herhangi bir erkeğin yapacağı Őeydir."

"yle mi?" Eğlenerek iki kaŐımı da kaldırıyorum, yüzümü kaplayan kızarıklığı gizleyemiyorum. "Yani bir kadın da aynısını yapmaz mı sence? Sana bir Şey söyleyeyim, Lucas Graves."

parmağımı hafifçe göğsüne bastırırım. "Sana zarar vermeye çalışan birini memnuniyetle tavayla kafasına vururum. Belki kahve makinesiyle. Blenderle. En çok acı veren aletle, gerçekten."

"Öyle mi?" Boğuk bir kahkaha atarak elimi tuttu ve parmak uçlarımı öptü. "Yani beni kafasını kıracak kadar önemseydiğini mi söylüyorsun?"

"Hey, hey. Kendini kaptırma..."

Alarm saatim beni keser, komodinden 6:00 yazan saat ve tiz bir bip sesi çıkar.

Kalbim birden hızla çarpmaya başladı, şaşkınlıktan değil, bugünün hangi gün olduğunu fark ettiğimden.

Olamaz.

Lucas'a tekrar itmeye başladım, bu sefer ciddiydim.

"Oh, kahretsin, *kahretsin*," diye nefes nefese, kollarından kurtulmaya çalışıyorum. "Gitmem gerek!"

Okulun ilk günü ve geç kalamam."

Lucas tembelce uzanıyor ve bir anlığına onun hayvani cazibesine kapılmamak elde değil.

Onu iri diyemeyecek kadar zarif, geniş omuzları dar kalçalarına ve uzun, kaslı bacaklarına doğru inceliyor.

Hâlâ uykulu olan bahar rengi gözleri, kalın, kararlı, kibirli kaşlarının altında parlıyor, tıpkı dolgun dudaklarının kıvrımı kadar kendini beğenmiş.

Uykudan dolayı hala karışık olan siyah saçları, görevdeyken olduğu gibi düzgünce taranmış değil, vahşi ve dağınık haliyle bir şey var onda.

Tanrım.

İçimdeki korkunç bir parça, hemen yatağa geri dönüp onunla yatmak istiyor. Ama geri kalanım, kendimi bir sinek kuşu gibi hissedene kadar adrenalinle dolup taşıyor.

Çocuklarımla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

O, sanki ne düşündüğümü *biliyormuş* gibi ateşli gözlerle beni izlerken, ben bir kez daha ona bakıp yataktan yuvarlanırım.

"Hazırlanmam lazım," diye bağırarak banyoya doğru koşarken, yatağın diğer tarafında duran onun karışık kot pantolonuna takılıp neredeyse düşüyordum. "Kahve istiyorsan, kendin yapmalısın, üzgünüm!"

"Acele etsen iyi olur, öğretmenim," diye seslendi arkamdan.

Banyoya girip duşu açmadan önce gülüyorum.

dev

am Hızla kendimi ovuşturuyorum.

Havluya sarınarak yatak odasına geri döndüğümde,
onun kıyafetleri yok olmuş, kendisi de gitmiş.

Mutfakta kahve ve kızartılan yumurta kokusu geliyor.

Güzel bir siyah pantolon, sade ama şirin kahverengi botlar, yüksek yakalı dantelli beyaz bir kaşkorse ve dar kesim açık mavi bir hırka giyiyorum. Hızlıca makyajımı yapıyorum.

Bitirdiğimde, kahve kokusunu takip ederek mutfağa gittim ve Lucas'ı ocak önünde çıplak ayakla, gömleğini mutfak sandalyelerinin birinin arkasına asmış halde buldum.

Nefesim boğazımda kalır.

Kot pantolonu kalçalarının keskin hatlarından neredeyse düşecek gibi, bana tutacak yerleri hatırlatıyor. Onu tutup bırakmamak için tutunacak bir şey.

Mutfak penceresinden doğan güneşin çıplak göğsünde yarattığı oyunları izlerken, onun buzdolabımı ve kilerimi talan ettiğini fark edince dikkatim dağıldı.

Peynirli omlet, cızırtilı domuz pastırması, çıtır çıtır patates kızartması ve tost kokusu var. Hazırlanmam sadece yirmi dakika sürdü.

Kahretsin, o çok iyi.

Tembel tembel bana bakıyor ve gözlerini üzerimde gezdirirken gülümsemesi giderek büyüyor, ocak gözlerini kapatıp yeni mavi seramik tabaklarımdan ikisine yumurtaları koymaya başlıyor.

"Şu haline bak," diyor yavaşça. "Artık sana Bayan New York değil, Bayan Rockwell diye sesleneceğim galiba. Sanki güzel bir tablodan çıkmış gibisin."

"Seni kovmaya da başlayabilirim." Tatlı bir gülümsemeyle.

"Cesaret edemezsin, tatlım. Sana harika bir kahvaltı hazırladım," der, masum gibi davranarak.

Hızlıca iki tabağı da hazırlar, yumurtaların yanına pastırma ve patates kızartmasını koyar, tostlar fırından çıkar çıkmaz

çıkartır ve dilimlere çilek reçeli sürer.

Bir an için tanıdık geliyor. Bu hareketleri biliyorum. Bir lokantada çalışmış biri.

Ben de orada yemek yapmayı ve otuz saniye içinde tabakları hazırlamayı öğrendim.

Tek koluyla tabakları dengelemekte de aynı derecede hızlı, diğer elinin parmaklarında iki fincan kahveyle masaya getiriyor. "Kahvaltı yapmadan kapıdan koşarak çıkacak

"Bana attığı bakış alaycı olmaktan çok sevgi dolu. "Yiyin Bayan Lilah. O miniklerle başa çıkmak için yemeğe ihtiyacınız var."

Küçük mutfak masama otururken ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. Ben çok eğlenerek onu izlerken, o ikimiz için peçetelerin üzerine çatal ve bıçakları yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum biraz tereddütle, çatalı elime alırken. "Lokantada çalışıyorsun, ha?"

"Ne?" Karşımdaki sandalyeye otururken bana şaşkın bir bakış attı. Görünüşe göre, gömleksiz ve çıplak ayakla, bir barbar gibi yemek yiyordu, ama bu manzaradan rahatsız olduğumu söyleyemem.

"Tabakları fırlatır gibi tutuşun. Annemin lokantasında çalıştığım zamanları hatırlattı bana. Acaba sen de öyle mi yapıyordun diye merak ettim."

"Oh." Alçak bir kahkaha atarak, bir lokma yumurta aldı. "Hayır, ama donanma gemisindeki mutfak işi de pek farklı değil. Yeni askerler herkesin garsonu olur."

"Demek donanmaya katıldın." Kendi yumurtalarımı alıp, çekinerek bir tat aldım ve takdirimi mırıldanmadan edemedim.

Bunları *tereyağ*ıyla yapmış. Ağızda eriyen kadar lezzetliler.

Lucas sessizleşir, çatalıyla tabağındaki yumurtaları ve pastırmayı itip kakarken onlara bakar.

"Evet, katıldım. Celeste istemedi, ama o öldükten sonra, ayaklarımın üzerinde durmam için en iyi yol buydu. GED diplomamı aldım ve on sekiz yaşından önce askere alınmak için özel izin aldım. Beni devletin vesayeti altına almak daha kolaydı."

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunu önleyebilseydim... önlerdim."

Bu, ortak bir noktamız olması garip bir şey.

İkimiz de on sekiz yaşına gelmeden en değerli insanları kaybettik ve başkaları bizimle ne yapılacağına karar verdi.

Bir bakıma onun için seviniyorum.

O, annem ve benim başımıza geldiği gibi, biri onun kaderini elinden almadan önce kendi kaderini seçme şansı buldu.

Ama o sessiz, gözleri yere bakıyor.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden çatalımı bırakıp masanın karşısına uzanıyorum ve parmaklarımı hafifçe bileğine doluyorum.

Bana bakıyor, gözleri ihtiyatlı, o hüzünlü yeşil bakışları yansıtmayan bir gülümsemeyle.

"Çok uzun kalmadım," diyor. "Sadece birkaç tur. İlginç yerler gördüm. Japonya, Güney Kore, Bahreyn, Umman, Cibuti. Ama bilirsin, burası bazen ne kadar karışık olsa da..." Benden gözlerini ayırıyor, bir parça tostı dudaklarına götürüyor, bakışları uzaklara, pencerenin dışına sabitlenmiş. "Evden uzak kalamadım. Sanki Celeste beni Redhaven'a geri çağırıyormuş gibi."

"Hala ne olduğunu öğrenmen gerekiyor," diyorum kararlı bir şekilde. "Ve cevaplarını alana kadar buraya sırtını dönemezsin."

"Öyle bir şey." Dudaklarında yine hafif bir gülümseme belirir, sonra bana bakar. "Neyse." Çenesiyle omzumu işaret eder. "O dövmeği sakladığını görmediğimi sanma."

Konuyu değiştirdiğini anlamak zor değil. Peki.

Gülümsemeyle geçiştirip, çatalımı tekrar almadan önce bileğini sıktım.

"Kızgın ebeveynlere bunu açıklamak istemiyorum," diyorum kuru bir şekilde. "Aslında dövmeği yaptırmamın tek amacı bazı ebeveynleri kızdırmak olsa bile."

Lucas kaşlarını kaldırır, ama gözlerinde bir sıcaklık vardır, sanki değişikliği kabul etmemi takdir ediyormuş gibi. Tostundan bir ısırık alır, yutar ve "Özellikle belirli bir ebeveyn mi, yoksa hepsini mi kastediyorsun?" der.

"Üvey ailem. Aslında, özellikle bir tanesi, beni geri göndermeden önce. On yedi yaşındaydım." Boğazımı temizledim. Şimdi sıra bana geldi, tabağımı yeniden düzenledim, çatalımla yemeği itip kakarken başımı eğdim, yanaklarım kızardı. "Üvey annem benden *nefret ediyordu*."

Konuşma tarzım, öfkeli tavırlarım... ve belki de sivri dilim. Belki başka şeyler de yaptım. Bana kötü kalpli küçük ejderha derdi. Haftalarca harçlığını biriktirdim ve kimlik kontrolü yapmayan bir dövmeçi buldum ve sırf ona inat etmek için dövme yaptırdım."

Lucas kahkahayı patlatıyor. Bir anda gerginliği kayboluyor, tekrar rahat ve gevşemiş hale geliyor. Gözleri parlıyor.

"Diğer şeyler de merak ediyorum."

"Oh, her zamanki gibi." Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Ödevleri geç teslim etmek, geç saatlere kadar dışarıda kalmak, bir iki kez küçük hırsızlıklar yapmak

—merak etme, kendimi çok kötü hissettim, yakalanmadan önce hemen geri verdim. Sadece her zamanki sorunlu ergen saçmalıkları, bütün gece çılgın seks yaptığın seksi polisle konuşmaman gereken şeyler."

Gururlu sırtıtışında, gözlerinden taşan müstehcen düşünceler okunuyor.

"Merak etme. Çocuklarla işin bittikten sonra, hafif suçlarından dolayı sana kelepçe takarım

. Şimdilik kahvaltını yap, New York."

"Sen," diyorum, çatalımı ona doğrultarak ve o ince vaadin midemi titretmesini *kararlılıkla* görmezden gelerek, "kafamı korkunç düşüncelerle doldurmayı bırakmalısın."

"Sadece kibar davranıyorum, Lilah."

"Lilah. Delilah. Söyle. Birini ya da diğerini."

"Lilah. Bayan Delilah." Sırıyor. "İşte. İkisini de söyledim. Başka bir şey söylemememi söylemedin."

"Sen..."

Gülmeme engel olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Çatal bıçak takımımın altındaki katlanmış kağıt havluyu alıp top haline getiriyorum ve yüzüne atıyorum.

Top kafasından sekip, bana ifadesiz bir bakış atıyor. "Yeter artık," diye homurdanıyor.

Bir sonraki anda, şakacı bir homurtuyla sandalyesinden fırlar ve bana doğru dalar.

Çılgılık atarak sandalyemden fırladım ve mutfak kapısına doğru koştum, ama o beni belimden yakaladı, beni döndürdü ve ben de çılgınca gülerek ayaklarımla tekmelemeye başladım.

Hayat nasıl bu kadar tuhaf hale geldi?

İşte buradayım, işimin ilk günü ve ürkütücü tehditlerle çevriliyim.

Evimin üzerine kurumuş kan sıçramış. Ya psikopat eski sevgilimden, ya da lanet Arrendell'lerden biri ya da onların tuhaf uşaklarından biri.

Bu evde bir kız *öldü*, Lucas'ın kollarında kıvranmakta olduğum yerden üç metre bile uzakta değil.

Yine de nedense *mutluyum*.

Mitsi Clarendon ile tanıştığım ve beni kollarına alıp, sadece reddedilmiş bir annenin hissedebileceği mutluluk gözyaşlarına boğulduğu günden beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Belki de Emma Santos'un bu konuda parmağı vardır, hayatı kısa sürdüğü için benim mutlu olmamı istiyordur.

"Bırak beni!" diye tıslıyorum.

"Yaramaz." Lucas alaycı bir şekilde hırlayarak şakacı bir şekilde saçımı çeker, sonra beni sandalyemin yanına oturtur ve kulağıma burnunu sürter. "Kahvaltını ye dedim." Popomu tokatlaması beni ciyaklatır. "Yemeğini bitir yoksa geç kalacaksın, yaramaz."

Ben de öyle yaparım, ona sinirli bir bakış atıp sandalyeme geri otururum. "Bu kadar iyi bir aşçı olduğun için şanslısın."

"Biliyor musun," diyor, sandalyesine esnek bir şekilde geri kayarak ve patates kızartmasına dalarak, "iki yüzlü iltifatlarda biraz daha dikkatli olsan iyi olur. Senin oyununu anlamaya başladım ve dikkatli olmazsan, benden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim."

"Gerçekten mi?" diye burun kıvrıyorum. "O zaman, bu sonuca vardığın için, sandığım kadar iyi bir polis değilsin."

"Gördün mü?" Bu da bana bir başka seksi sırıtış kazandırdı. "Yine yaptın. Becerilerime bu kadar güvendiğini bilmek güzel."

"Lucas Graves. Üç adım ötede bir rulo kağıt havlu var ve bana kalırsa bu bir silah sayılır."

"Ateşkes. Teslim oluyorum." Çatalını bırakıp iki elini kaldırdı.

Ben sadece gülerek başımı salladım ve yemek hala sıcakken bitirdim.

Zamanın akıp gittiği konusunda haklı.

Çocuklar gelmeden önce yerleşmek için zamanında yetişmek istiyorsam, yemek yemeye yetecek kadar zaman var. Yemeğimi aceleyle yiyorum,

o da yanımda aynı şekilde açgözlülükle yiyor olsa da.

Hiç şaşırmadım, adamın aslan gibi yapısına uygun bir iştahı var.

Bütün bunları tek başına yemek istediğini ve mutfağıımı ele geçirdiğini fark edince benimle paylaştığını merak etmeye başlıyorum.

Bu beni gülümsetiyor.

Ve her şeyi lavaboya koyup ıslatmaya başladığımda, hala aşık bir aptal gibi gülümsüyorum, sonra postacı çantamı kapıp kapıya doğru koşuyorum.

"Bugün görevde misin?" diye soruyorum, verandada durup ona bakarak.

Lucas kapıda duruyor, kollarını tembelce başının üzerine uzatarak çerçeveyi tutuyor ve göğsünün keskin hatlarını pürüzsüz bir kabartma haline getiriyor. Nefesiyle kasılan her kasında ham bir güç var.

"Öğleden sonraya kadar olmaz." Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Bu ay trafik polisi görevini çektim. Yemin ederim rastgele oldu. Çöp çekilişi yaptık ve ben kısa çöpü çektim. Seni takip etmiyorum."

"Tabii ki takip etmiyorsun. Ayrıca..." Dudaklarımı ısırırım. "Alarm kodunu biliyorsun, değil mi? Çıkarken alarmı kur, otuz saniye sonra kapı kilitlenir."

"Nasıl çalıştığını biliyorum. Ben kurdum, hatırladın mı?" diye alay ediyor. "Ayrıca temizlik yapıp hareket sensörlü ışıkları da bugün taktıracağım, sonra her şeyi senin için güzelce ve güvenli bir şekilde kapatacağım."

Yüzüm kızardı. "Lucas, buna gerek yok..." Çenemi tutarak beni susturdu.

Yüzümü yukarı kaldırıp öpmeye başladığında nefesim kesildi, dudaklarımı yavaş ve yumuşak bir hareketle ele geçirdi, bu hareket bana dün gece beni ateşli bir şekilde öptüğünü hatırlattı.

O, dudaklarımı tembel bir şekilde okşarken, o sıcaklık beni sarsıyor ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissediyorum.

O geri çekildiğinde, ben hala ona bakarken sersemlemiş durumdayım.

"İstiyorum," diye fısıldadı. "İlk dersinizde iyi şanslar, Bayan Clarendon."

"E-evet. Tamam. Tabii."

Arabama doğru yürürken kendimi bulutların üzerindeymiş gibi hissediyorum.

Buraya taşındığımdan beri, arkada bir sürü kutu olmadan, ilk kez dikiz aynamdan dışarıyı görebildiğim için çok mutluyum.

arkada yığılmış olmadan.

Ama anahtarı kontağa sokarken durup Lucas'a bakıyorum. Hâlâ kapıdan beni izliyor ve elini sallıyor.

Ayrıca evin yan tarafında görünen sarı renkli olay yeri şeridini de fark etmeden edemiyorum.

Ne yapıyorum ben?

Her şey çok karışık.

O X'lerle, duygularımla, her şeyle ilgili gerçekte neler olup bitiyor olursa olsun.

Yine de, şu anda sadece anın tadını çıkarmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum.

Gerçek bir öğretmen olarak ilk günüm başlıyor.

Öğretim asistanı değil, yedek öğretmen değil.

A bona fide gerçek öğretmen, ile benim kendi kendi sınıfımla.

Lucas'a son bir kez bakıp el sallayarak gülümsedim ve işe gitmek için yola çıktım.

ŞEHİR'den geçerken dünya daha da parlaklaşıyor.

Kendi tuhaf Disney filmimdeymiş gibi hissediyorum, her şey aşırı renkli ve kuş cıvıltılarıyla dolu.

Ancak, kasaba meydanına giden daha geniş yola girdiğim anda her şey griye dönüyor.

İşte oradalar.

Köşede ölüm melekleri gibi duruyorlar.

Uzun, ince sokak lambası direkleri gibi adamlar — Ephraim ve Culver Jacobin — ikisi de aynı boş gülümsemeyle gülümsüyorlar.

Yanlarından geçerken, başlarını yavaşça çevirip beni takip ediyorlar, sıcak ve güneşli sabahı bir anda donduruyorlar.

Parmaklarım direksiyon simidinde uyuşuyor.

Roger'ın kasabada zayıf, uzun boylu ve hazır olana kadar görünmemek gibi korkunç bir yeteneği olan tek kişi olmadığını düşünmeden edemiyorum.

hazır olana kadar görünmemek konusunda korkunç bir yeteneği olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Yuvarlak kavağa girip onlar gözden kaybolana kadar aynamdan Jakobinleri izlemeye devam ediyorum.

Onlar gidene kadar nefes almıyorum.

Onlar da beni göremeyecek hale gelene kadar beni izlemeyi bırakmadıklarından eminim.

Hiçbir tuhaf korkuluk adamın bütün günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ayrıca, öğrencilerimin ne kadar yaramaz olacağına hazırlıklı olduğumu sanıyordum.

Çok yanılmışım.

Sanat, beden eğitimi ve seçmeli ders öğretmenleri hariç, K-4 sınıflarının tek ana öğretmeni benim. Onlar bir veya iki saatlik dersler için geliyorlar. Neredeyse bütün gün benimle birlikte oluyorlar, tüm yaş grupları toplamda otuz üç kişi.

Daha önce hiç böyle karma bir sınıf yönetmemiştim.

Hepsini meşgul, eğlendirir ve gerçekten öğrenmelerini sağlamak zorlu bir görev. Sadece belirli sınıflara, dönüşümlü seçmeli derslerine katılmaları için bir saatlik izin veriyorum.

Sınıfım anaokulundan dördüncü sınıfa kadar oldukça küçük olsa da, temelde beş öğretmenin işini yapıyorum.

Düşünün artık.

Neyse ki büyük öğrenciler yardım etmeye istekli.

Her konuyu tek tek işleyerek ve büyük çocuklardan küçük olanlara yardım etmelerini isteyerek bu işi başarabileceğimi anlamam çok uzun sürmedi.

Bu strateji, onlara yardım ederek kendi sosyal becerilerini geliştirmelerine ve kendilerini yararlı hissetmelerine olanak tanıyor. Aslında bu stratejiden oldukça gurur duyuyorum.

Ancak, özellikle zeki ve erken gelişmiş dokuz yaşındaki bir çocuk beni sürekli tetikte tutuyor.

Nell Faircross.

Dördüncü sınıfta okuyor, ama akranlarından çok ileride, bu huzursuz küçük kelebek. Küçük çocuklar ona zar zor yetişebiliyorlar ve

o da bütün gün benim küçük yardımcım oluyor.

Onun aynı zamanda biraz dedikoducu olduğunu da çabucak anlıyorum.

Yeni yüzlerin arasında bir ismi unuttuğumda, kulağıma fısıldıyor: "*O Billy Compton*" veya "*O Sarah, H ile yazılıyor, unutma, sarışın olanın adı Sara, H ile yazılmıyor*" ama aynı zamanda küçük bir kıkırdama ile "*Billy kızların eteklerini çimdikliyor ve gizlice bakmaya çalışıyor*" veya "*Mary kalem çalıyor, dikkat et yoksa seninkini de çalar*" diyor.

Küçük uyarıları takdir ediyorum.

Ama aynı zamanda Nell'e de göz kulak olmam gerektiğini hissediyorum.

Birden fazla kez yüksek sesle gülmemi engelliyor, ama bu tür davranışlar yardımseverlikten kötü niyetli dedikodulara dönüşebilir. İnsanların onu öğretmene yardım ettiği veya onları ispiyonladığı için ona sataşmasını istemiyorum.

İnanın bana.

İspiyoncuların başı belaya girer, bu sokaklarda olduğu kadar oyun parklarında da geçerlidir.

Hatta, *özellikle* oyun parkında.

Öğle yemeğine kadar beni yoruyorlar. Nora ile beş dakika yemek yiyebiliyorum.

Tabii ki, çocukların yanına dönmeden önce, siperlerdeki yorgun bir asker gibi görüldüğüm için benimle dalga geçiyor.

Beni yanlış anlamayın.

Çılgınca eğleniyorum, ama yorgunluk çok ağır geliyor.

Küçük bir mola ve dolu mideler onların enerjisini de azaltıyor gibi görünüyor, bu da beni rahatlatıyor.

Öğleden sonra, küçükleri uykuya yatırdım. Büyük çocuklar sessiz ve okumaya dalmış, Roald Dahl ve C.S. Lewis'in klasiklerine dalmışlar.

Sonra Nell, yaklaşık bir saat sonra bir hikaye istiyor. Ona gülümsüyorum ve "Ne tür bir hikaye?" diye soruyorum.

Canlanır, kahverengi saçları yüzünün etrafında sallanır.

"Bize tepelerde yaşayan insanlar hakkında bir hikaye anlatır mısınız, Bayan Clarendon?" diye fısıldar, dramatik bir şekilde uzatarak. Gözleri büyür. "Hani, pencereleri göz gibi olan korkunç evde yaşayanlar. İnsanları *yiyenler*. Amcam, ormanın derinliklerine girersen, seni doğrayıp güveç tenceresine atacıklarını söylüyor."

Oda sessiz ve heyecanlı bir şekilde nefes kesilir.

Öğrencilerin çoğu huzursuzca kıpırdanır.

"Nell, amcan sana böyle hikayeler anlatmamalı," diyorum. "Ve küçükleri uyandıracaksın. Uslu dur şimdi. Duydukların her zaman doğru olmayabilir. Eminim dağ halkı çok iyi insanlardır..." Duruyorum. Evet, çok iyi insanlar, *yol kenarında durup beni gerçekten yahni eti olarak görmek istermiş gibi bakarak* korkutucu bir alışkanlıkları olsa da. Ama kendi aptalca önyargımın çocuklarıma bulaşmasına izin veremem.

"Onlar sadece bizden biraz farklı yaşıyorlar," diyorum, kelimelerimi yavaşça seçerek.

Nell, tombul kollarını kavuşturup dudaklarını büküyor. "Ama Grant amca doğru değilse neden bana öyle söylesin ki?"

"Çünkü," diye nazikçe alay ediyorum, "sen korkusuz bir küçük maceracısın. Eminim ki, o sana dağ halkını aramaya çıkmaman için eğlenceli hikayeler anlatmasaydı, her yeri dolaşıp nasıl bir yer olduğunu kendin keşfetmeye çalışırdın. Ormanda kaybolursan, gerçekten korkunç bir duruma düşersin. Grant amcan çok endişelenir. O yüzden, onu dinlesen ve ormanda dolaşmasan iyi olur, ama dağ halkıyla ilgili saçma hikayelere kulak asma. O sadece seninle dalga geçiyor."

Umarım.

Bu kasabada gördüklerimden sonra, *The Hills Have Eyes* filminin kötü bir yeniden yapımında yaşamayı hiç de fena bulmazdım.

Nell uzun ve dramatik bir nefes alır.

"Tamam," der.

"Teşekkür ederim, Nell." Gülümserim. Onu azarlamak zorunda kalsam bile, olumlu pekiştirme yoluyla öğretmeyi tercih ederim ve onu utandırmak istemem. "Şimdi, başka hikaye duymak isteyen var mı? Redhaven'ın tarihi hakkında başka ne biliyorsunuz?"

Birkaç çocuk, altıncı kuşak dedelerinin Amerikan Devrimi'nde bir şeyler yaptıkları için babalarının veya dedelerinin Amerikan Devrimi'nin Oğulları'nda olduğunu anlatır.

Sonra Sarah With an H küçük elini kaldırır. "Bize New York'ta yaşamakla ilgili bir hikaye anlatır mısınız, hanımefendi? Oradan geliyorsunuz, değil mi? Annem öyle söyledi."

Ebeveynlerinin benim nasıl bir insan olduğumu ve çocuklarına nasıl davranacağımı merak ederek konuşmalarına şaşırmadım.

Sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Tabii! Kemerlerinizi bağlayın çocuklar, size New York'un Sindirella'sını anlatacağım."

Tamam.

Bu yüzden, hayatımın kurgusal bir versiyonunu uyduruyorum.

Hikayede, ben kötü periler tarafından annemden kaçırılan bir prensesim. Kötü periler beni, zengin ve büyük bir ülkenin hükümdarları olan ama beni sevmeyen zalim bir kraliyet ailesinin yanına bırakıyorlar.

Beni değiştirmeye çalışıp duruyorlar.

Beni, doğduğumda olmam gereken küçük prenses yerine, sadece ağır işler yapan bir hizmetçi kız yapıyorlar.

Ama bir gün, başka bir krallıktan, parlak yeşil gözlü ve koyu saçlı bir prens gelir. O bir prens, ama aynı zamanda şerif.

Biliyorum, biliyorum.

Beni yargılamayın. En çok satan yazar değilseniz, elinizdekiyle yetinirsiniz.

Prens Gravely, beni hayatım boyunca aradığım kayıp prenses olarak tanır. Bana anında aşık olur ve annemle çalışan iyi perileri, beni kaçırmaları için görevlendirir.

Prens evlenme teklif etmeden önce ailemi ve tacımı geri getirirler.

Ben kraliçe olurum, annem ise emekliliğinin tadını çıkarmak için tahttan çekilir.

Hepimiz, küçük ama mutlu, nazik ve kibar insanlardan oluşan bir krallığın sevilen hükümdarları olarak sonsuza kadar mutlu yaşarız.

Son.

Evet, biraz abartılı.

Ama bence onlar büyülenmişler, farkına bile varmıyorlar. Nell bana küçük bir sırtıtsla, belki de zeki küçük zihni iki ile ikiyi birleştirmiş olabilir.

Sus, kızım.

Ben de biraz büyülenmiş olabilirim.

Küçük bir kızken, pek masal dinlemedim.

Hızlı büyümek, zorlu bir şekilde büyümek ve hayallerimi ve kırılgan duygularımı kendime saklamayı, alaycı ve savunmacı bir keskinliğin arkasına gizlemeyi çabucak öğrenmek zorunda kaldım.

ve savunmacı keskinliğimin arkasına saklamayı öğrenmek zorunda kaldım.

Bu yüzden, küçüklerle birlikte bir iki dakika hayal kurmak çok güzel.

Sizi yargılamayacak kadar masum, masalları saçma bulmayacak kadar saf, mutlu son geldiğinde gülümsemek ve memnuniyetle iç çekmekten başka bir şey yapmayacak kadar çocuklarla yeniden genç olmak çok güzel.

Farkına varmadan çocuklar uyanıyor ve ben de günü sonlandırmak zorundayım.

Daha sonra, ebeveynleri onları almaya geldiğinde, birçok gülümseyen yeni yüz görülüyor.

Yüzleri giderek daha tanıdık hale gelen insanlarla tokalaşabilmek için ön kapıda bekliyorum.

Tabii ki, küçük Nell amcası geldiğinde beni utandırmayı başarıyor.

Grant Faircross, polis şefi.

Son krizden sonra onu nasıl unutabilirim?

Nell amcasının bacaklarının arkasına sıkışıp ona sarılırken, mutlu bir küçük diken gibi yapışıp ona hayran gözlerle bakarken, o bana elini uzatıp ciddi bir bakış atar.

"Bayan Clarendon," diyor sert bir sesle.

Eski bir meşe ağacı konuşabilseydi, sesi bu adamınki gibi olurdu. Tank gibi yapılı, kaslı bir duvar gibi, Lucas kadar uzun ama neredeyse iki katı genişliğinde.

Gözleri ciddi ama naziktir, kalın kahverengi sakalının üzerinde gümüş rengi çizgiler vardır.

"Daha önce kendimi düzgün bir şekilde tanıtma fırsatı bulamadığım için özür dilerim.

Bana Grant deyin."

Gülümseyerek elini hızlıca sıkıyorum. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum. Endişelenmeyin Kaptan. Lucas'a yardım etmek için bu saatte dışarı çıktığınız için size ve Memur Fontenot'a minnettarım."

"Bu bizim işimiz, hanımefendi."

"Hey!" Nell, biraz fazla geniş ve masum bir gülümsemeyle, dikkat çekici bir şekilde söze karışır. "Grant amcanın hiç kız arkadaşı olmadığını biliyor muydun?"

Hay sıçayım!

Boğazımdan kafama kadar ateş basar.

Grant'in yüzü tamamen kızarmasına rağmen, ifadesi hiç değişmedi. Sakalının üstünden görebildiğim kadarıyla.

Neredeyse resmi bir nezaketle başını eğerek bana selam verdi. "İyi günler, hanımefendi."

Sonra arkasını dönüp Nell'i sert ama nazikçe uzaklaştırır, omuzları utançtan kaskatı kesilirken ben gülmemeye çalışırım.

O minik kıza açıkça çok düşkün ve ikisi birlikte çok tatlılar.

Tanrım, ama.

Umarım aşk tanrıçası rolünü oynamaya kalkışmaz.

Redhaven'da ilgimi çeken tek *bir* seksi polis var.

Aptal çöpçatanları bir kenara bırakırsak, genel olarak harika bir ilk gün oldu.

bir gün oldu.

Yarın için pop quizlerin notlarını vermeyi, notlarımı almayı ve eve gidip iyi bir iş çıkardığımı keyfini çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Eve döndüğümde, kaldırımda tanımadığım bir kamyonet park edilmiş olduğunu görünce, içimdeki mutluluk bir anda yok oldu.

Bu, hayatımda gördüğüm en harap araç ve ben de gerçek bir hurda yığını süren biriyim. O kadar kirle kaplı ki, mavi mi gri mi olduğunu bile anlayamıyorum.

Gördüğüm boya çizik ve paslanmış, yolcu tarafındaki kapıda da kocaman bir çukur var.

Uzun tahta çıtaları, kamyonetin kasasını çevreleyen geçici bir çit oluşturuyor. Sanırım, çöp veya hayvan taşıyanların yaptığı gibi, yeniden kullanılmış stok paletleri ile sallantılı bir çit yapılmış.

Metal tabanın üzerine dağılmış saman, birkaç kutu alet ve...

Şişeler

mi?

Evet.

Çoğu çamurla kaplı, çok sayıda boş şişe.

Bu canavarın birkaç metre arkasına park ediyorum. Arka camdan direksiyonun arkasındaki gölgeyi zar zor seçebiliyorum.

Kalbim gergin bir şekilde çarpıyor.

Ellerim direksiyon simidinde terliyor.

Son zamanlarda beni rahatsız eden çok fazla garip gölge olduğu için bundan hoşlanmıyorum.

Cesaret toplamak için derin bir nefes alıp, arabadan inip sürücü kapısına dikkatlice yaklaşıyorum.

İçini zar zor görebileceğim kadar yağlı bir cama vuruyorum, ta ki karşımda kimi gördüğümü fark edene kadar.

Kalbim durur, parmak uçlarımda elektrik akımı gibi garip bir karıncalanma hissedirim.

Culver Jacobin.

Kasabada her karşılaştığımızda bana bakan iki sapığın daha genç olanı.

Onlarla hiç konuşmadım. İsimlerini Nora sayesinde biliyorum.

Ön koltukta kambur oturmuş, çamurlu bir tulum giymiş ve... telefonunda Bejeweled mi oynuyor?

Oof.

İşte, gökyüzünden düşüp kafasına çarpan bir akıllı telefonu ne yapacağını bilemeyecek kadar korkutucu ve çılgın bir köylü imajı da böylece yok oldu.

Suçluluk duyarak kızarıyorum.

Çocuklara varsayımlarda bulunmamalarını söyleyemezsin, eğer sen de yapıyorsan.

Bu yüzden gülümsemeye çalışıyorum ve bu sefer biraz daha yüksek sesle tekrar nazikçe kapıyı çalıyorum.

"Hey," diye sesleniyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Şaşkınlıkla başını kaldırıp gülümser, ağzında çok büyük, çok beyaz dişleri gösterir. Görünüşe göre bu köylüler diş bakımı da ihmal etmiyorlar.

Sonra camı indirir.

"Merhaba! Sizi bekliyordum, adresin doğru olup olmadığından emin değildim," diyor dostça bir ses tonuyla. Gözleri kırışıyor. "Bayan Clarendon, değil mi? Saat üçte randevunuz var?"

"Ha?" Kafamı sallıyorum. "Sizinle herhangi bir randevu almadığımı sanıyorum, Bay Jacobin?"

"Benimle değil, hayır." Elini uzatıp yolcu koltuğundaki alet çantasını kirli eliyle vurur, gülümsemesi genişler ve... oh, *kahretsin*, yine yapıyor.

Bana bakıyor.

Sadece göz teması kurmakla kalmıyor, sabit, göz kırpmadan bakarak beni delip geçiyor. "Kablo şirketi internet ve televizyonunuzu bağlamam için beni gönderdi. Sabah size el sallamaya çalıştım, daha sonra görüşeceğimizi haber vermek için, ama siz bir mermi gibi hızla geçip gittiniz."

"Oh!" Şimdi suçluluk duygum utanca dönüştü. "Çok özür dilerim. Ne kadar aptalım. Yanlışlıkla işteki ilk günüm için randevu almış olmalıyım. Ne kadar zamandır bekliyorsunuz?"

"Oh, bir iki saatten fazla değil. Sorun değil. Adresi yanlış yazmış olabilirim diye düşündüm, ama buralarda adresi yanlış yazmak çok zor." Kapının kilidini açıyor ve ben geri çekiliyorum, kapıyı açması için ona yer açıyorum. "Sanırım kendimi tanıtmama gerek yok, değil mi?"

Şimdi *kendimi* tuhaf

hissediyorum. Utangaç bir

şekilde gülümsüyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Seni kasabada görmüştüm, Nora ve Bay Arrendell, yani Ulysses, bana adınızı söyledi."

"Hiç sorun değil hanımefendi, Redhaven'ın nasıl bir yer olduğunu biliyorum. *Cheers'daki* şarkı gibi, biliyor musunuz?" Kendini dışarı çıkarır, alet çantasını da yanına alır ve telefonunu tulumunun cebine koyar, oyun bittiğinde çıkan hüzünlü bir *bloop-bloop* sesi duyulur. "Bazen herkesin adınızı bildiği bir yere gitmek istersiniz."

Bir saniye garip bir şekilde kıpırdanıp durduktan sonra, zorla bir gülümseme daha yapıyorum.

"Evet, sanırım öyle. Eğer hala bu işi yapmak için vaktin varsa, kablo bağlantısı arkada."

"Tabii! Bugün çok meşgul değilim. Çiftlikteki masrafları karşılamak için biraz ekstra para kazanmak için bu işi part-time yapıyorum." Culver kamyonetin kapısını kapatır ve ben kapıya doğru yürürken peşimden gelir.

Ama ben kilidi açıp içeri girerken, onu polis şeridinin bulunduğu tarafın karşısındaki evin yan tarafına götürürken, durur ve

başını diğer tarafta görünen sarı ve siyah renkli şeyleri görmek için uzattı.

"Hey, orada ne oldu?" dedi. "Bilmiyorum, sakın..."

Önce ben durmadan onu onu o yol dönüyor çimenlerin çimenlerin arasında dolaşıyor, köşeyi dönüp kayboluyor.

Kahretsin.

Onun peşinden koşarak, çantamı verandaya bırakıyorum.

"Bekle! Orası hala suç mahalli!" Hızla dışarı koşarım. "Yapmamalısın..."

Çok geç.

Sarı bandın önünde çömelmiş, bandın hemen altından uzanarak boyanın üzerindeki kanlı kırmızı X işaretine dokunuyor. Uzun zaman önce kurumuş olmasına rağmen, parmaklarında hala birkaç damla kan lekesi var.

Parmaklarını yüzüne götürür, koklar ve sonra... Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ben dehşet içinde izlerken parmaklarını *yaladı*.

"Aman Tanrım, neden böyle bir şey yaparsın... Hastalık bulaşabilir, ben..."

"Yok," diyor. "Bu kadar kurumuş, bu kadar uzun süre kalmış kan mı? İçinde ne varsa ölmüştür. İnsanı hasta edemez. Ayrıca, bu adam domuz gribi değilse, insana bulaşabilecek hiçbir şey yok. Bu domuz kanı, hanımefendi."

Yutkunuyorum.

Midem bulanıyor, ağzım salya ile doluyor.

"Nasıl... nasıl anlayabiliyorsun?"

"Tadı biraz daha tatlı, biraz daha çimenli. Domuzlarımız çoğunlukla tatlı mısır yerler, bu da kanlarının tadını değiştirir. İnsanlar daha avcı, daha metalik tadı vardır, biliyor musunuz? Biz et yiyiciler olduğumuz için," diye ekler, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

Sadece ona bakıyorum, nabzım çok uzun süren her korkunç saniyeyi takip ediyor.

Culver gözlerini kırıştırır ve bana alaycı bir gülümseme atar, kendini alaya alan bir mizahla dolu.

"Rahat olabilirsin. Daha önce kimseyi yemedim. Domuzlarımızı et için kestiğimizde, kanını toplar ve meydandaki kasapta satarız. İnsanlar onu yemek pişirmek, sosis yapmak

sosis yapmak gibi güzel şeyler için kullanıyorlar. Bazen domuz hasta gibi görünüyorsa, satmadan önce kanını tadarak temiz olduğundan emin oluyoruz. Test de ediyoruz. Lanet olsun, evimizde büyük inekler gibi kendi laboratuvarımız var." Gülümser. "Şimdi bana insan kanının tadının nasıl olduğunu nereden bildiğimi sor."

Öleceğim galiba.

"...tamam. Kabul ediyorum. *Kelime oyunu yok.*" Ona işaret ediyorum, ama şimdi biraz aptalca hissediyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü küçük kardeşim bir pislik ve beni ağzıma o kadar çok yumruk atıyor ki, kendi kanımın tadını çok iyi biliyorum, hanımefendi."

Kahkahayı bastım. Eh,
bu rahatlatıcı.

Culver da gülüyor. Kısa ve garip bir şey, neredeyse kıkırdama gibi, tiz ve beni anında susturacak kadar şaşırtıcı.

Ama gülümsememi eskisinden daha iyi koruyorum ve başımı sallıyorum.

"Yine de bu konuyu kurcalamamalısın. Polisler hala kimin yaptığını bulmaya çalışıyor."

"Kasabaya yeni gelen bir bayana yapılacak çok kötü bir şey gibi görünüyor." Ellerini uyluklarına vurup ayağa kalktı, sonra alet çantasını tekrar kaldırdı. "Ama neden X? Ne anlama geliyor?"

"Bay Jacobin, keşke bilseydim."

Onu evin arkasına götürdüm. Orada, küçük terasımın yanında, hafifçe yükseltilmiş evin süpürgeliklerine yakın bir yerde, kesik kablolarla dolu çok eski bir kablo kutusu vardı. Culver kafasını kaşıdı, koyu renkli saçları havaya kalktı.

"Peki," diye devam etti. "Bunların hepsini değiştirmemiz gerekecek. Yeni bir kutu takıp her şeyi yeniden kablolayacağım, sen bana fişlerinizi nereye takmamı istediğinizi söyleyin, ben de kurulumunu yapıp size bir yönlendirici takayım. İsterseniz televizyonunuzu da bağlamama yardım edebilirim."

"Kutuyu kabloya bağlamayı ben halledebilirim sanırım," diyorum kuru bir şekilde. "Ama teşekkürler."

Evet, bu konuda giderek daha iyi oluyorum.

Bu kasabadaki herkesin, gerçekten ihtiyacınız olmasa bile, hatta yardım eden kişi size tuhaf gelse bile, ne kadar kolay yardım teklif ettiğine minnettar olmak konusunda.

yardım teklif eden kişi beni rahatsız etse bile.

Onu işine bırakıp içeri girip iş kıyafetlerimi değiştiriyorum, önce yatak odamın perdelerini kapattığımdan emin oluyorum.

Mutfağa geri dönüp akşam yemeği seğeneklerimi incelerken, arka pencereden onu görebiliyorum. Dolabım zaten biraz boş ve ilk alışverişime yeterince özen göstermediğim için markete gitmem gerekiyor.

Kendi işime odaklanmaya çalışsam da, yine de kendimi Culver'ı izlerken buluyorum.

Onu aceleye getirmek istemiyorum, ama o buradayken ayrılmak da istemiyorum.

Ve beni rahatsız eden şey, pencereden dışarı baktığım her seferinde, onun da *bana* baktığını fark etmem.

Gülümsemeden önce çok uzun süre göz teması kuruyor ve sonra başını eğip işine geri dönüyor.

Dağlılar insan yemez, korkak, diye kendime hatırlatıyorum, kemikleri kırıp iliğini emmek için fazlasıyla yetenekli görünen o devasa Neandertal dişlerine bakarak.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

X'lerle ilgili tüm bu olaylar, Lucas'ın Arrendell'lerle olan geçmişi, beni herkes hakkında paranoyak yapıyor.

Ama telefonum çalınca rahatlıyorum, bu gerçeküstü atmosferi bozacak küçük bir temas sağlıyor.

Oturma odası ile mutfak arasında dolaşmayı bırakıp, yemek masasındaki çantamdan telefonumu çıkarırım.

Arayan kimliğinde Lucas'ın adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Merhaba," diyorum telefona, tam da Culver tekrar başını kaldırıp pencere pervazının kenarından başını uzatırken.

Tek görebildiğim gözleri. Yüzünün geri kalanı gizli, ama o beni izliyor.

"Selam," diyor Lucas. Sesi beni ısıtmaya yetiyor. Bu adama nasıl aşık olduğumu bilmiyorum, ama şimdi ona deli gibi aşığım. "Bu gece meşgul müsün?"

"Hayır, pek sayılmaz, sadece yarım somun bayat ekmek ve biraz zeytinle akşam yemeği için ne yapabileceğimi düşünmeye çalışıyorum."

"Şanslısın," dedi Lucas yavaşça. "Çünkü aslında seni akşam yemeğine davet etmek için arıyordum. Benim evimde, bu akşam, yedi civarında?"

Nefesim kesildi.

Artık dayanamıyorum.

Beni delip geçen o karanlık gözlerden uzaklaşmam gerekiyor. Culver'a sırtımı dönüyorum, bu beni hala savunmasız hissettirse de.

"Tabii," diye fısıldadım. "Açıkçası, aradığına sevindim. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

"Neden? Lilah, yanında biri mi var?" Tereddüt ediyorum.

Aşırı aktif hayal gücümün onu endişelendirmesini istemiyorum. Biraz garip bir adamdan bu kadar korkmuş olduğum için bana güleceğinden eminim.

"Ben iyiyim. Sadece lastik bile yiyebilecek kadar açım."

"O zaman güzel poponu bir an önce buraya getir, Bayan Lilah. Yemek hazır olacak."

"Geliyorum!"

"Çanlarla mı?"

Kıkırdayarak güldüm.

"Biraz daha fazlasıyla." Culver hala bizi gözetliyor olsa da, Lucas her zaman beni gülümsetir. "Sonra konuşuruz."

O, onaylayarak adımı yumuşak bir sesle mırıldanır ve telefonu kapatır.

Kendimi döndürerek pencereden dışarı bakarım.

Bu sefer Culver, dünyanın en bariz röntgencisi gibi dışarıya bakmak yerine başını eğip çalışıyor. Pek bir şey düşünmeden oyalanıyorum, sadece yarın işe gitmek için hazırlık yapmam gereken küçük işleri düşünerek bu gece Lucas'a zaman ayırabilmek için.

O anda fark ettim. Dışarıda bir şeyler yolunda değildi.

Çitimin ötesindeki ağaçların arasında, daha önce orada olmayan bir gölge belirir. Gölge, yapraklar ve toprak rengi ağaç kabuğuyla birleşir.

Bir adam.

Tanıdık bir silueti olan bir adam, kumral saçları güneş ışığında parıltıyor, yüzü çökmüş ve gözleri çukurlaşmış, yanıp tutuşan gözlerle evime bakıyor.

evime yanıcı gözlerle bakıyor.

Roger?

Kahretsin, Roger!

Her şey çok hızlı oluyor.

Nefesim kesildi. Göğsüm

çöktü.

Parmaklarım telefonu tuğla gibi sıkıca kavrar, hemen ardından onu gürültüyle yere düşürürüm.

Düşünmeden, mutfağın arka kapısından dışarı fırlıyorum. Kalbim deli gibi atarken, telefonu açtığımda ekran çılgınca bir ses çıkararak zıplıyor ve ben terasta yuvarlanıyorum.

Orada kimse yok.

Ağaçların arasında kimse yok.

Sadece ben ve Culver Jacobin var, o da şaşkınlıkla başını kaldırıp elindeki tel makasını düşürüyor.

"Uh." Gözleri fal taşı gibi açılmış, telaşlı bir şekilde bana bakıyor. "Hanımefendi, her şey yolunda mı?"

"Orada bir..." Cümlemi bitirmeden, yerine çitleri işaret ettim. "Sanırım ağaçların arasında bir adam vardı. Onu gördünüz mü?"

"Hayır, hanımefendi." Culver yavaşça başını sallar, sonra başını çevirir ve omzunun üzerinden işaret ettiğim yöne doğru gözlerini kısarak bakar. "Burada kimseyi görmedim, ve benim gözlerim iyidir." Sonra bana bakar. "İyi misin?"

"Tabii," diye zayıf bir sesle fısıldarım, ama kesinlikle iyi değilim.

Sadece donup kalmışım, Roger Strunk'un gün ışığında bana baktığını hayal ediyorum.

Yutkunup geri çekildim.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," omzumun üzerinden söylüyorum.

"Ben iyiyim."

Culver'in gözleri, mutfak kapısını çarparak kapatıp yüzümü ellerimle kapattığımda, nabzımı sakinleştirmeye çalışırken beni takip ediyor.

Bu yardımcı olmuyor, neden olsun ki?

Sadece bir gün.

Tek istediğim bir günlüğüne huzur, ama bunu elde edemeyeceğim.

Artık çıldırmak üzereyim.

Tamamen kendimi kaybediyorum.

Ama belki de yanlış nedenlerden dolayı düşündüğümde daha fazla
Lucas'la akşam yemeğine ihtiyacım var.

Yalnız kalamadığım zamanlarda bir şeye ihtiyacım var.

REDDER HERRING (LUCAS)

Neden bu kadar huzursuz olduğumu bilmiyorum.

Beş dakika sonra Delilah Clarendon'un evime gelip, yaptığım yemeği yiyip, hayatımda yer kaplayacak olması mı, yoksa neden yalnız kalmak istemediğini bana söylememesi mi?

Telefonda çok ketum davranıyordu.

Duyulmak istemiyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu. Ve ona yanında biri olup olmadığını sorduğumda?

Gerçek bir cevap vermeden sadece bir şeyler mırıldandı.

Kahretsin.

Orada durmuş, oraya koşmaya hazırlanıyordum, kafamda tüm bu karanlık olasılıklar dönüp duruyordu.

Montero Arrendell onu silahla tehdit ediyor, hiçbir şey yokmuş gibi davranmasını zorluyordu, ya da belki de sümüklü burnu olan oğlu. Ama tam olarak yalan söylüyor gibi *gelmiyordu*.

Ne oluyor?

Ona inanmak

zorundaydım. Ona

güvenmek zorundaydım.

Ve umut etmek zorundaydım, bu gece gerçekten geleceğini.

Ayrıca, daha önce bir kızı etkilemek için yemek pişirmemiştim.

Ben şık bir aşçı değilim. Makarna kaynatıp ev yapımı Bolognese sosu yapmakta ya da fırına, marine edilmiş doğranmış patateslerle birlikte bir rosto atmakta iyiyimdir.

Tanıdığım diğer bekarlar gibi sandviç ve paket yemeklerle beslenmekten ya da tanıdığım *diğer* bekarlar gibi küçük bir kız için yemek pişirmeleri için büyükannelerine güvenmekten daha iyidir. Kaptan Grant yardım almadan kaybolurdu.

Bu gece, elimden gelenin en iyisini yaptım.

Baharat serpilmiş panko kaplı yengeç köfteleri.

Karamelize edilmiş pişirme şarabı, dilimlenmiş mantar ve badem parçacıkları ile hazırlanan kalın soslu kızarmış kuşkonmaz uçları.

Üzerine bacon ve küçük sarımsaklı ekmek kırıntıları serpilmiş cheddar peynirli makarna.

Tatlı olarak, krem, şekerleme, karamel ve çilek soslarıyla birlikte elle sarılmış tarçınlı fındıklı ekmekler var.

Ocak başında durmuş, telefonumda bir YouTube videosu izliyor ve şarap sosunu ne kadar süre kısık ateşte pişirip tam kıvamına getireceğimi, ekşimeyeceğini öğrenmek için altyazıları okuyordum ki kapı zili çaldı.

Ocağın sıcaklığını kontrol ettikten sonra önlüğümü çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum ve kapıya koşuyorum.

Evet, durumum kötü, değil mi?

Kapıyı açıp orada duran Bayan Delilah'ı gördüğümde, cevabımı bulmuş oldum.

O sadece resim kadar güzel değil.

O resmin tamamı, koyu gri, uyluk hizasında pileli eteği ve üstünde açık yeşil renkli bol kazakla tek kelimeyle muhteşem. Soluk renkli askılı kaşkorse üzerinde neredeyse şeffaf. Kazakla uyumlu, buruşuk beyaz çoraplar ve soluk yeşil süslemeli şık siyah deri ayak bileği botları görünümünü tamamlıyor.

Kız, hiç çaba sarf etmeden seksi görünmeyi biliyor.

Ne de olsa, istediği her şeyi giyebilecek kadar kendine güvenen bir tavırla dolaştığı için, fazla çaba sarf etmesine *gerek* yok.

Saçları yarısı topuz, yarısı açık ve omuzlarının üzerinde siyah dalgalar halinde parıldıyor. Sol elinde şarap şişesini, diğer elinde ise altı şişe stout bira kaldırıyor.

"Hangisi daha uygun olur bilemedim," diyor, gözlerini parlatıp kalbimi bir yük treni gibi çarptıran o küçük gülümsemeyle.

"Bu yüzden ikisini de getirdim."

"Akıllı kadın." Onu içeri almak için kapıyı açtım ve basit beyaz düğmeli gömleğimin üstünü düzelttim. Gömlek, kot pantolonun üstüne giydiği koyu renkli tişörtün üstüne asılıydı, sanki bir yerindeki kırıksıklıklar umurunda da değilmiş gibi.

"İkisi de bana uyar. Akşam yemeğinde şarap, tatlıda bira içeceğiz. Bira soslarla nasıl uyum sağlar, görmek ilginç olabilir."

"Ne sosları?" O, malları teslim ederken onu çok kötü yapan bu oynak tavırla, hafifçe sallanarak içeri girer. "Ne yaptın?"

"Sürprizi şimdiden bozmak mı istiyorsun?"

"Dünyanın en muhteşem yemeğini mi pişirdin?" Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Gel de öğren, velet." Gülerek başımı mutfığa doğru salladım. "Yaklaşık hazır olmalı."

"Harika zamanlama."

"Ya da senin geleceğini tahmin ettiğim zaman için tarifleri ayarladım," derim burun kıvrarak.

O sadece kıkırdadı.

Onu mutfığa götürdüm, birden evimin farkına vardım ve onun bu ev hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Bina, iki katlı, dağ evi tarzında bir kulübe. Büyük büyükbabam ve büyükannem yetmiş yıl önce inşa etmişler. Dışarıdan koyu gri, siyah kiremitli çatıyı çevreleyen süslü beyaz süslemeler ve saçakların altında, pencere ve kapıları çevreleyen karmaşık desenler var.

İçerisi tamamen ahşap ve nötr grilerle kaplı, bu da eve sisli bir sabah gibi hoş bir atmosfer katıyor.

Bana çok uygun.

Eski evlerde olduğu gibi odaların çoğu küçüktür, ancak yüksek pencereler bunu telafi etmektedir ve ana yaşam alanı minimal vurgularla donatılmış büyük bir alandır.

Kül ağacı ile bunlara gerek yok. Damarları ve budakları yeterince ince bir dekorasyon oluşturuyor.

Ben sadeliğin hayranıyım.

Hayatım boyunca yıpranan mobilyaları uzun zaman önce değiştirmiş olsam da, rahatlık konusunda ailem ve Celeste'nin minimalist yaklaşımını sürdürdüm: yumuşak krem rengi keten döşemeler, doğal ahşap tonları, derin minderli mobilyalar.

Tüm bunlar, sergilenmekten çok, üzerinde yaşanmak için tasarlanmış eşyalar.

Doğduğumdan beri burası benim evim ve şöminenin üzerinde hala benim ve Celeste'nin bir fotoğrafı var, hemen yanında da ailem hayattayken ve ben henüz kundaklanmış bir bebekken çekilmiş tüm ailemin çerçeveli bir fotoğrafı var.

Delilah burayı incelerken ne görüyor acaba? Benim izimden her adımında meraklı bakışları da benimle birlikte dönüyor.

Işık, sevgi ve nesiller boyu anılarla dolu bir ev mi görüyor?

Yoksa sadece, bir daha asla geri getiremeyeceği geçmişe tutunan yalnız bir pislik mi görüyor?

Küçük gülümsemesi hiçbir şey ele vermiyor, beni her yeri kuvars kaplı ahşap tezgahlar, büyük bir kasap bloğu ada ve devasa altı gözlü ocakla donatılmış evimdeki mutfağa kadar takip ediyor.

Şu anda mutfak, yemeklerin karışık kokularıyla doludur. Eldivenlerimi giyip fırını açmadan önce, kuşkonmazın ocağını kapatırım.

Makarna fırında güzel görünüyor ve yengeç köfteleri güzelce duruyor ve sıcak kalıyor, böylece tavadan yeni çıkmış gibi tadı olacak.

Delilah'a bakıyorum.

"Ada mı, masa mı?" diye soruyorum, kasap bloğunun etrafındaki bar taburelerine ve uzak uçtaki pencereye yaslanmış yemek masasına başımı sallayarak.

"Hmmm. Ada mı?" diye sordu bir süre sonra. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"İstersen şarabı dönebilirsin. Bardaklar şuradaki rafta." Çenemi, dişbudak ağacından yapılmış dolapların alt kısmına yerleştirilmiş rafa ters asılı duran şarap kadehlerine doğru çevirdim.

Düşünceli bir ses çıkararak Delilah iki kadeh alır ve sonra yüksek ahşap taburelerden birine tırmanır.

Tecrübeli bir hareketle mantarı çıkarır, tirbuşona bile gerek kalmadan dikkatlice çıkarır.

Beyaz şarabın narin, ekşi aroması yemek kokularına karışır.

Bir saniye sonra, önlüğümü astığım tabureyi seçtiğini fark ettim.

Şarabı doldurduktan sonra, bana nazik bir bakış atar ve önlüğün iplerinden birini tutup omzuna geçirir.

"Güzel," diyor kayıtsızca. "Bunu sana yakışır mı sence? Fırfırlar sana yakışıyor."

"Çok komik." Gözlerimi devirerek iki tabak çıkarıp yüklemeye başladım. "Celeste'nindi. İpler tam sığacak kadar uzun, bu yüzden yeni bir tane almaya gerek görmedim."

Delilah ciddileşti, gözlerinde hayal kırıklığı belirdi.

"Oh, özür dilerim. Yapmamalıydım..."

"Lilah," diye nazikçe sözünü kesip, çatal bıçakları toplayarak her şeyi mutfak adasına götürdüm. Önüne bir tabak koyup çatal bıçakları yerleştirdikten sonra, "Kız kardeşimi çok severdim. Hâlâ da seviyorum. Anne babamız öldükten sonra, tek sahip olduğum şey oydu. Ama bu evde o yasak bir konu değil. Onun önlüğünü, fırfırlı ve mavi kareli elbisesini giydiğim için o da benimle aynı şekilde gülerdi." Elim boşaldığında, Delilah'ın saçından bir tutam alıp ucu yanağına değdirerek onu takılıyorum. "Yanlış bir şey söylemedin."

Yavaşça nefes verip gülümsedi.

"İyi." Elimin arkasına hafifçe dokundu.

Zaten aptal gibi sırtarak, kendi tabağımla onun karşısına oturuyorum.

"Ben formalitelere takılmam, o yüzden açsan, hemen başla. Tabii gerçek bir randevu gibi zorunlu küçük konuşmalar yapmak istemiyorsan. Hani, lüks bir restoranda, aperatifleri beklerken birbirinize garip davranan türden."

Delilah çatalına uzanmaya başlamıştı, ama şimdi durdu ve bana şaşkın bir bakış attı. Yanakları narin bir kırmızıya boyandı.

"...bu bir randevu mu?" Oh, lanet olsun.

İşte başlıyoruz.

Yine kendimi garip bir çocuk gibi hissediyorum, sırtı kemik, boyu boyuna fazla.

Boğazımı temizledim. "Yani, evet. Eğer istersen. Ben..."

"Lucas, bu bir randevu!" Gözleri parladı ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde, tatlı ve sıcak bir gülümsemeyle sırıttı. "Sadece randevu de, dostum. Çünkü kızardığında *gerçekten çok* tatlı oluyorsun."

"Sen gerçekten lanet olası bir *veletsin*," diye homurdanırım, çatalımı ona doğrultarak.

"Sen de," der neşeyle, "harika bir aşçı olmalısın. Çünkü sadece buna bakmak bile beni acıktırıyor ve kokusu muhteşem. Gerçekten benim için tüm bu zahmete girdin mi?"

"Sorun değil," diye yalan

söylüyorum. "Lucas?"

"Evet?"

Gülmesini bastırmaya çalışırken dudaklarını birbirine bastırır. "Sanırım yemek pişirme videosunu açık bırakmışsın."

Kahretsin.

Hala ocağın yanındaki küçük standında duran telefonuma bakıyorum. Tabii ki, ses kapalı olmasına rağmen video sıradaki videoya geçmişti.

Oops.

Sırrım ortaya çıktı.

Mırıldanarak, yüzümün ne kadar kızardığını umursamadan ayağa kalktım. Telefonu alıp cebime attım, sonra sandalyeye oturdum ve onu işaret ettim.

"Hiçbir şey görmedin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, memur bey." O, yengeç köftelerini ısırarak gülüyor. "Mmm, çok lezzetli. Ayrıca, benim için yemek pişirmek için tarif videoları arayan sevimli bir adamı izlemedim. Hiç gururum okşanmadı. Hatta birazcık bile etkilenmedim." Sonra bir ısırık alır ve alaycı ses tonunu bırakarak düşük bir inilti çıkarır, gözleri yarı kapalı hale gelir. "Yalan söylüyorum. Tamamen etkilendim. Bu çok *lezzetli*."

"Öyle mi?" Göğsüm ısınır ve yutmadan önce kendi ısırığımı tadarım. Hiç de fena olmamış. "Eskiden tüm yemekleri ben yapardım."

mutfak görevine başlamadan önce bile evin her yerinde. Temizlik de dahil. Celeste hep çok meşgul olduğu için bize bakamıyordu, ben de ev işlerini üstlenmeye çalıştım. Onun işini kolaylaştırmak için elimden geleni yaptım, ama sanırım bu beni biraz fazla kendine yeten biri yaptı. Eğer harap bir erkek mağarası bulmayı umuyordunsa üzgünüm.

Bunu bu kadar kolay söylemem neredeyse garip.

Sadece kız kardeşimden rahatça bahsediyorum, acı yerine güzel anıları hatırlıyorum.

Delilah burada olduğunda, Celeste'yi düşündüğümde sadece gülümsüyorum.

Nefret ve kederin o çukuruna düşmüyorum, sürekli cevaplanmamış soru etrafında dönüp duruyorum: *O lanet olasıca nereye gitti?*

Delilah Clarendon'un yanında olmak, eski yaraların acılarını dindiriyor ve acıdan başka şeyler hissetmemi sağlıyor.

Şimdi beni düşünceli bir şekilde izliyor, sanki ne düşündüğümü görebiliyormuş gibi, sonra mutfağı daha uzun bir süre inceliyor.

"Demek burada büyüdün?"

"Evet." Başımı eğiyorum. "Uzun zamandır ailemize ait. Saklamam gerektiğini düşündüm. Bir süre, ben yokken Bowden'lara kiraladım. Ama sevdiğim insanların ait olduğu bu evde turistlerin yaşaması tuhaf geliyordu."

"Yalnızlık çekmiş olmalısın," diyor. "Bu evde çok fazla *aile* var, hissedilen, varlığı... ama senin için hayaletler tarafından çevrili olmak gibi, değil mi?"

Hiçbir fikri yok.

Ya da belki de *öyle*, ve sorun da bu.

Bana bu şekilde bakması ve benim kendimi bu kadar gerçek hissetmem garip.

Sanki bu birlikte olduğumuz anlarda beni içten dışa tanıyormuş gibi. O zaten kalbimin acı veren kısmına bu kadar nazikçe dokunabiliyorken, benim onu ortaya çıkarmama gerek yok.

Kahretsin, zihnim gitmemesi gereken yerlere gidiyor.

"Belki bir gün tekrar bir aile kurarım," diye düşünmeden söylüyorum.

Delilah bana şaşkın bir bakış atar, utangaç bir gülümsemeyle saçlarını kulağının arkasına iter.

"Asla bilemezsin." Bir lokma daha almak için duraksıyor, yemeğin tadını açıkça çıkarıyor. Bana bakmadan mırıldanıyor, "Ben de bir gün çocuk sahibi olmak istemişimdir, ama..." Kafasını sallıyor, tabağına bakıyor. "Sanırım içten içe onlara zarar vereceğimden korkuyorum. Beni gerçekten isteyen biriyle istikrarlı bir yuva kurmadım hiç. İyi ebeveynlik nasıl bir şey bilmiyorum. Birkaç çocuk psikolojisi dersi almakla aynı şey değil. Bu konuda çok acı çekiyorum. Bu yüzden kötü bir anne olmaktan ve onları sevmek isterken onlara zarar vermekten korkuyorum." Omuzlarını silkiyor. "Ayrıca, bir hafta içinde boğazlamak istemeyeceğim bir baba bulmak için muhtemelen sperm bankasına gitmem gerekecek."

Kıskançlık içimi kaplıyor, ne kadar saçma olursa olsun.

"Onları hiç incitmeyeceğini sanma," diye homurdanıyorum. Nazik olmaya çalışıyorum

—bu onun için zor bir durum—ama yapamıyorum. "Şu anda tüm kasabanın dilinde adın var, biliyorsun."

"Öyle mi?" Bana gözlerini kırptırıyor.

"Evet, öyle." Birkaç lokma daha alıp, günün erken saatlerine geri dönerek, konuşmanın parçalarını hatırlamaya çalışıyorum. "Daha önce marketten alışveriş yaparken, birkaç ebeveynin mağazada konuşmalarını duydum. Çocukları sana aşık, Lilah. Seni çok seviyorlar." Gülümsüyorum. "Grant, Nell'i aldığından beri başka bir şey konuşmadığını söyledi. Senin en güzel hikayeleri anlattığını, çok zeki ve çok güzel olduğunu söyledi. Zaten saçlarını senin gibi uzatmak istiyor."

Delilah bir sonraki lokmasında boğulur ve peçetesini kapar.

"Aman Tanrım," diye bağırır, yüzü kızarır. "En azından iyi bir ilk izlenim bıraktım, değil mi?"

Onu sevgiyle izlerim, kendine gelmesi için bir dakika veririm.

"Övgüleri nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi kadın?"

"Hayır. O yüzden kes şunu." Derin bir nefes alarak peçetesini buruşturur ve bana, çizgiyi aşarsam peçetenin bana doğru uçabileceğini ima eden uyarıcı bir bakış atar. Sonra aniden konuyu değiştirir. "Sana saçlarımın neden bu kadar uzun olduğunu hiç anlattım mı? Bu aptalca bir şey..."

"Küçük şeyleri anlat bana. Seninle ilgili konularda çok açgözlüyüm."

Bu sözlerim ona şaşkın ve gözleri fal taşı gibi açılmış, savunmasız bir bakış kazandırdı. "Tamam. Ama sonra sen de bana küçük bir şey anlattırsan."

Kahretsin, o çok iyi.

"Anlaştık," diye cevap veriyorum.

"Liseden mezun olana kadar saçımı kesmedim, ta ki annemle tekrar karşılaşana kadar," diye anlatıyor hemen. "Bu yüzden hala uzun saçlıyım. Başlangıçta sadece dikkatsizlikti, kimse saçımın biraz dağınık olduğunu fark etmiyordu, beni bir aileden diğerine dolaştırırken kimse saçımı kendi sorumluluğu olarak görmek istemiyordu." Yine omuzlarını silkiyor ve ince bir siyah saç telini yakalayıp omzunun üzerinden geçirerek uzunluğunu okşuyor. "Bu karmaşanın içinde, annemle birlikteyken sahip olduğum saçlarım hala duruyor. O gün hayatımın en güzel günüydü." Parmağıyla saç telini döndürürken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir. "Hala orada. Beni o kadar sıkı kucakladığında, neredeyse canımı acıtacak kadar, elleriyle taradığı saçlar. Bebekliğimden beri dokunmadığı saçlar."

Kahretsin, bu kız.

Adayı geçip o saç tutamını yakaladım ve parmaklarımla kıvırdım. "Onu ölümüne seviyorsun, değil mi?"

"Evet. Kötü zamanlarda, annem benim tek sahip olduğum şeydi, uzak bir anı olsa bile. Hatta bir fantezi. Onu tanımadan, beni terk ettiğini düşündüğümde bile, hayatım boyunca onu sevdim. Sanki aramızdaki bağ hiç kopmamış gibi." Kafasını sallar, sonra saçlarının ucunu gıcıklayınca burnunu sevimli bir şekilde kırıştırır. "Onu aramalıyım. Redhaven'ı anlatmalıyım. Seni seveceğini düşünüyorum." Gülümser, elimi iterek saçlarını geri alır. "Çoğunlukla ağzın benimki kadar kötü olduğu için."

"Demek alaycı konuşmayı seviyor, ha? Eminim iyi anlaşıyoruz."

"O da bir boktan konuşan çocuk doğurdu, değil mi?"

"Bu çok acı verici olmalı," diyorum yavaşça, hayatımı tehlikeye attığının farkında olarak. "Tombul küçük bir kaktüsü sıkarak."

"*Lucas!*" Evet, işte orada.

O, bana somurtarak bakarken, dudakları hala gülümserken, yüzümden o buruşuk peçete fırladı.

"Ben lanet olası bir kaktüs değilim, *tamam, belki de öyleyim*. Hmph."

Çatalını eline alıp bana doğrulttu ve birkaç kuşkonmaz ucunu vahşice kesti.

"Sıra sende, bayım. Küçük şey. Hemen."

"Kirli bir sır mı istiyorsun? Tamam." Bir an düşünüyorum. "Yapılmış tüm Disney filmlerini izledim."

Bana attığı şüpheci bakış, beni gülümsetmeye yetiyor. "...sen? Disney mi?"

"Bak, Grant küçük Nell'i tek başına büyütüyor. Çoğu zaman, o çalışırken Nell'i anne babası alıyor, ama bazen alamıyorlar, bu yüzden o kız yarısı polis merkezinde, hepimiz onun bakıcıları olarak büyüdü." O çocuğu kendi çocuğum gibi sevmeme rağmen, sinirli bir şekilde iç çekiyorum. "Onun dikkatini başka yöne çekmezsek, kesinlikle sevk bilgisayarlarından birine atlayıp ortalığı birbirine katacak. Erişim kısıtlamalarını nasıl aştığını bilmiyorum. Kesinlikle çok zeki bir çocuk. Karakolun arka odasında bir DVD koleksiyonu var ve benim vardiyamda devriye görevi olmadığında orada vakit geçirdiğim için hepsini izledim. Henri de benden çok geride değildir herhalde."

Delilah gülüyor, gözleri parıldıyor. "Eminim benim koleksiyonum kadar iyi değildir."

"Onları seviyorsun, ha?"

"Müzik harika, tamam mı?" Şimdi telaşlanıyor, sert kız imajını korumaya çalışıyor. "Yani... New York'ta eğitim alırken genellikle çocuklarla birlikte izlerdim. Hayatımın bir parçası oldular. Ama şarkılarda *duygusal* bir şey var, anlıyor musun? Ve bana bu kadar güçlü duygular yaşatan her türlü filmi severim, hangi yaş grubuna yönelik olursa olsun." Çatalını bana doğru uzatır, üzerinde hala biraz kuşkonmaz kalmıştır. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, 'Let It Go' şarkısının sözleri beynime sonsuza kadar kazındı."

O sırtınca içimi kara bir dehşet kaplar.

Zihnimin derinliklerinde tanıdık bir melodi duyuyorum ve şiddetle başımı sallıyorum.

"*Yapma*. Sakın söylemeye kalkma, New York. Küçük Nell altı ay boyunca durmak bilmedi. Yemin ederim o şarkı cehennemin bekleme odasında çalışıyor. Bir kez daha duyarsam..."

"Yakaladım!" diyor. "Gördün mü, artık gerçekten istediğimi elde etmek için seni nasıl tehdit edeceğimi biliyorum."

Çatalımı bırakıp iki elimi de kaldırıyorum. "Beni tehdit etmen gerektiğini mi düşünüyorsun? Ne istersen, yapılır."

"Her şeyi mi?" Sözcüğü uzatarak söyler, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir.

"Gözlerindeki o bakış hoşuma gitmedi."

"Yemekten sonra," diye kesin bir şekilde duyurur. "Film izleyelim. Akışın var, değil mi?"

Ben burun kıvrıyorum. "Sana serbestlik veriyorum ve ilk dileğin bu mu?"

"Oh, *tek* istediğim bu olduğunu hiç söylemedim." Gülümsemesinde kurnazca bir şey var, kanımı kaynatacak bir şey. "Bu sadece başlangıç."

"Bayan Lilah," diyorum yavaşça, "Sanırım kalmak için bahaneler arıyorsun."

"Öyleyse ne olmuş?"

"Bahaneyi siktir et," diye cevap veriyorum ve lanet olsun, bazen hissettiklerimi söylemekte zorlanıyorum, ama bu çok kolay çıkıyor. "Senin de istemeyi umuyordum."

Aramızda uzun, sıcak bir bakışma olur, içindeki potansiyel beni neredeyse iç çekmeye zorlar.

Akşam yemeğimizi bitirip, beyaz şarapla yemeklerimizi yudumladık.

Bazen birbirimizle dalga geçer, şakacı bir şekilde tartışırız ve ukala yorumlarımız yüzünden kafama bir peçete daha atılır.

Çoğunlukla sessiziz ve bu çok iyi geliyor.

İşimiz bittiğinde, tabakları lavaboya koyuyorum, onun getirdiği birayı alıyorum ve oturma odasına geçiyorum.

Şaraptan dolayı hala biraz sıcak hissediyorum, ama sarhoş değilim. Delilah beni takip ederken sakın görünüyor, sonra bacaklarını hafifçe sallayarak kanepeye oturuyor ve ben nadiren kullandığım uzaktan kumandayı kanepenin minderleri arasında ararken beni izliyor.

"Culver Jacobin bugün evime geldi," diyor aniden. "Ne?" Kafamı o kadar keskin bir şekilde kaldırıyorum ki, neredeyse boynum incinecekti. boynum inciniyordu.

"Sen aradığında oradaydı. Ayrıca, eski sevgilimin evimin önünde durduğunu hayal ettiğimde de oradaydı."

"Culver Jacobin mi? Orada ne işi vardı?"

"Sanırım kablo tamircisi." Kollarını sıkıca kavuşturup kanepeye yaslandı. "Olay yerini bozdu. Üzgünüm, onu durdurmak için yeterince hızlı olamadım. Kanı *yaladı*, Lucas."

Delilah yüzünü buruşturdu, tüm yüzü kasıldı ve onu hiç suçlamıyorum.

"Ne oluyor lan?" Ona bakakaldım. "Hiçbir fikrim yok. Jakobinler çok tuhaflar, ama bu onların için bile iğrenç bir şey."

"Kesinlikle hijyenik değil. Kimse görmemiş olması iyi, yoksa burada birkaç yeni yamyamlık söylentisi çıkardı. Ama şunu dinle." Sesi biraz alçalıyor. "Domuz kanı olduğunu söyledi. Tadıdan anladığını söyledi, çünkü kasapta domuz kanı satıyorlarmış."

"Domuz kanı. Huh." Sonunda koltuk minderlerinin arasından uzaktan kumandayı buldum, sonra tatlıyı alıp yanına oturdum. Az önce anlattıklarından sonra iştahımı geri kazanmaya çalıştım, kahve masasının üzerinde, kolayca ulaşabileceğim bir yerde, daldırma sosları ile birlikte fındıklı ekmek parçaları duruyordu. "Sanırım bu, bunun sadece iğrenç bir şaka olma ihtimalini artırıyor. Çocuklar dalga geçiyorlar."

"Sanırım. Herkes kasaptan bir karton domuz kanı alabilir, değil mi?"

"Evet." Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Nedense, hala içime sinmiyordu. "Peki, eski sevgilinle ilgili olan neydi?"

"Oh, ben... Mutfak kapısından dışarı baktım ve onun orada, ağaçların arasında dolaştığına yemin edebilirim. Çok fazla gölge vardı. Işığın düşüş şekli yüzünden olabilir, sanırım, çünkü oraya koştuğumda..." Sesi kesilir ve yavaşça başını sallar. "Hiçbir şey. Sanki biri kaçmış gibi sallanan dallar bile yoktu. Culver da hiçbir şey görmediğini söyledi. Sanırım onu çok korkuttum."

"Bu seferlik hoş bir değişiklik." Çenemi okşuyorum.

Bilmiyorum.

Mümkün olabilir, sanırım.

O çok cesur davranıyor, ama Redhaven'a geldiğinden beri yaşadığı şeylerin yarısını yaşasa, herkes korkar ve gözünün ucuyla bir şeyler görmeye başlar.

"Sanırım bu mantıklı. Eğer tekrar olursa, evine güvenlik kameraları takacağım."

"Oh, harika. Sırada robot silah kuleleri ve katil dronlar var," Delilah küçük bir kahkaha atarak alay ediyor. "Bu arada, bugün bahçede dolaşırken hareket sensörlü ışıklar yanmadı."

"Gündüz vakti çalışmazlar. Güneş enerjisiyle çalışıyorlar, bu yüzden enerji tasarrufu yapmak ve depolamak için sürekli açık kalamazlar. Sadece ışık sensörleri karanlık olduğunu algıladığında çalışırlar."

"Ooh." Dudaklarını büzer. "Ne hoş. Gerçekten elinden geleni yapmışsın." "New York büyüklüğünde bir baş belası için her şeyi yaparım."

Yine başladı.

O sevimli küçük tereddüt, biri ona karşı samimi davrandığında bununla başa çıkamama hali.

Bana belirsiz bir bakış attı.

Kızardığı hali çok seviyorum.

Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmadan önce böyle olmalıydı. Bu sessiz anlar, birbirimizi tanımak, birbirimize nasıl uyduğumuzu anlamak.

Ve ben kolumu kanepenin arkasına uzatıp yanıma oturmasını teklif ettiğimde, bana çok yaklaşıyor.

Delilah tereddüt etmeden bana sokulur, bacaklarını kanepeye çekip kolumun kıvrımına sokulur. Kokusu parfüm gibi yayılır, ben televizyonu açıp kanalları gezerken beni sarar, ta ki o *Hercules'ü* izlememizi ısrar edene kadar.

Bu filmi kelimesi kelimesine biliyorum.

Nell, Megara'ya aşık ve büyüdüğünde onun gibi olmak istiyor, tabii Delilah, Meg'in kalbindeki yerini çalmamışsa.

Görünüşe göre, Nell tek değil. Delilah hikayeye kendini kaptırıyor, neredeyse masumane bir şekilde büyülenmiş gibi izliyor ve olmaya çalıştığı sert New Yorklu patron kızın altında yatan tatlı genç kadını ortaya çıkarıyor.

O filmi izlerken, ben de onu izliyorum.

Lanet olsun, o şarkıya eşlik edip, ağzını oynatarak şarkı söylediğinde kalbim atlıyor.

En azından yüksek sesle... Aşık olduğumu söylemeyeceğim.

Evet, Bayan Lilah.

Ben de.

Ona küçük bir sürpriz yapıyorum ve yüksek notalar beni öldürse de "A Star Is Born" şarkısını kusursuz bir şekilde söylüyorum.

O kahkahalarla gülünce, bu numara işe yaradı.

Ortam çok sıcak ve rahat, ve film bitmek üzereyken, dikkatimizi filme vermekten çok birbirimizle dalga geçiyoruz, yarı kavga yarı da birbirimize tatlı yediriyoruz.

Sonra, kapanış jeneriği akarken, o beni öpüyor.

O benim kucağıma kayıp bacaklarını açtığında, damarlarımda onun gök gürültüsü olsa bile, Zeus'un oğlunu bir anda unutuyorum.

Kaktüs kızım, o ateşli küçük vücuduyla beni eritiyor, uylukları bana sığmaya çalışıyor, o küçük etek o kadar baştan çıkarıcı ki, onu yırtıp atmak istiyorum.

Beni saf şehvetin canavarına dönüştürmek sadece bir an sürüyor.

Ellerimi eteğinin altına sokup, kalçalarına dokunarak onu kendime çekip öptüğümde, kendimden geçiyorum.

Nefes alışından anlaşıldığı kadarıyla, o da benden sarhoş olmuş.

Bacaklarını belime dolayarak bana daha sıkı sarılıyor. Onu kaldırıp merdivenlere taşıyorum.

Bu baş döndürücü genç kadın, onu çarşafların üzerine yatırıp, sesi kısılana kadar vücudunun her santimini taparcasına öptükten sonra bile, bütün gece benimle kalıyor.

KIZIL KANLI (DELILAH)

Bu adil değil.

Lucas Graves'in bu kadar *sevimli* olması hiç adil değil.

İlk randevunun ikinci randevuya yol açması muhtemelen hiç de şaşırtıcı değil.

ılgın maymun seksini zaten hallettik sayılır — ve şimdi sanırım birbirimizle savaşmadan da geinebileceğimizi fark ediyoruz.

İlk randevumuzda akşam yemeğini o ayarladığı için, ikinci randevuyu bana bıraktı. Ama Redhaven hakkında henüz pek bir şey bilmediğim için, aklıma pek parlak fikirler gelmiyor.

Ancak evimden gölün harika manzarasını seyredebilirim. Küçük bir tekne iskelesi ve turistler için kiralama fiyatlarının yazılı olduğu el boyaması ahşap tabela da dahil.

Sezon dışı olduğu için, rezervasyon yapmak bir telefon kadar kolay.

İşte bu yüzden buradayız.

Cam gibi pürüzsüz bir gölün ortasında yüzen Still Lake, adını hak ediyor.

Kürek teknesi, yavaş, neredeyse görünmez akıntıda nazikçe sallanıyor. Güneş üzerimize vuruyor, su yüzeyinden esen serin rüzgar bizi ısıtıyor ve rahatlatıyor.

Lucas karşımda oturuyor, sırlıslıkla, saçları gözlerine yapışmış ve koyu mavi tişörtü ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış.

Vücudunun her bir cinsel zevkini ortaya çıkaran, dün gece sert ve esnek hareketlerle üzerimde gerginleşen her kasını vurgulayan bu tişört, neredeyse müstehcen bir hal alıyor.

Eğer gülmemek için kendimi zor tutmasaydım, sadece ona bakarak bile tahrik olurum.

Ağzını sıkı bir çizgiye çeken Lucas, iki elini kaldırıp ıslak saçlarını perdeleri çekiyormuş gibi yana çekiyor.

"Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim," diye homurdanıyor. Bu kadar.

Yine kendimi kaybettim.

Gülme krizine girerim, ellerimi ağızıma kapatırım, ama bu sadece karnım ağrıyana kadar gülerken küçük sesler çıkmasına neden olur.

"Üzgünüm!" parmaklarımın arasından mırıldanıyorum. "Ama sana ayağa kalkma demiştim."

"Evet, evet. Tekne benim için çok büyük; sen ise dengelemek için çok küçüksün. Denizci olduktan sonra böyle lanet olası küçük bir kayığı kullanmayı hatırlayacağımı düşünürsün." Tiksintiyle burnunu çeker, ama gözleri sıcak bir şekilde parlar. "Gül bakalım, New York. Piknik sepetinin gerçekten denize düşeceğini sandım."

Bir kahkaha daha atmamak için kendimi zor tutuyorum, boğazımı temizleyip ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Sen onun yerine atlamamış olsaydın, muhtemelen düşerdi. Öğle yemeğimizi kurtardın. Benim Herkül'üm."

"Sen de ıslanmak ister misin?" diye homurdanarak bana doğru atılır ve tekneyi salladı.

Çılgılık atarak ellerimi kaldırıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, bizi devireceksin!" Alaycı bir şekilde üzerime atlıyor.

Teknenin kenarına doğru yuvarlanarak, kenarlarını sıkıca tutuyorum.

Su çılgınca sallanırken sıçırıyor ve sıçırıyor, ama Lucas her iki kenarı da yakalıyor, hamlesinin ortasında duruyor ve bir dakika önce kendini göle atmış bir adam için fazla kötücül bir şekilde bana sırtıyor.

"Yakaladım," diye neredeyse mırıldanır.

Gözlerimi genişletiyorum, sonra oturup piknik sepetini arıyorum.

İçinde buruşuk peçetelerden birini bulana kadar karıştırdım ve onu sırlıklam yüzüne fırlattım.

Peçete tam gözlerinin ortasına çarptı ve o kahkahayı patlatarak, tekne yavaşça sakinleşmeye başlarken karşı koltuğa geri çöktü.

"Sanırım bunu hak ettim."

"Birazcık," diye mırıldanıyorum, ama yine de gülümsüyorum. Kendimi tutamıyorum.

Kafamı sallayarak, Lucas tekneye binmek istemese ve kıyıda piknik yapmayı tercih etse diye öğle yemeğimizin altına katladığım battaniyeleri bulana kadar önüme eğildim.

Benim için sorun olmazdı. Burada güzel ve yavaş bir sabah yürüyüşü yaptık, yaz sonu havasını, kuşları, parıldayan yeşil yaprakları içimize çektik.

Ama bu da güzel.

Gölün ortasında, kendi küçük dünyamızda, sadece biz varız. Kıyıdaki evlerden çok uzaktayız, birer nokta gibi görünüyoruz, çevremizin yarısı kalın ağaç duvarlarıyla çevrili.

Buraya taşındığımdan beri izlendiğimi hissediyorum.

Bu yüzden Lucas'la burada yalnız ve güvende hissetmek çok güzel.

İki battaniyeyi kucağıma sarkıtıp, parmağımı ona doğru eğiyorum. ona doğru eğildim.

"Buraya gel. Bu sefer *dikkatli ol*."

Lucas, kalın siyah kaşlarını bana doğru kaldırdıktan sonra , vücudunu uzatıp başını kucağıma koydu.

Onun ıslak saçlarını geriye doğru tararken, battaniyenin köşesiyle nazikçe ovuşturup yanaklarını kurularken ona gülümsüyorum.

"Böyle kalabilirsin," diyorum.

"Bana tatlı söz vermiştin," diyor, ellerini karnının üzerinde birleştirerek.

Sanki çıplak ve maviye boyanmış gibi, karın kaslarının her biri belirgin bir şekilde görünüyor.

"Tatlı parmakla yenilen bir şey. Yani hareketsiz durursan..."

"Ne? Beni besleyeceğini mi söylüyorsun?" Yavaşça gülümser.

Dud

akla "Buna alışma. Her gün harem kızı gibi davranı
rım.

İmparator'a her gün üzüm yediren harem kızı rolünü oynamayacağım."

Burnunu kırıstırır. "Üzümleri sevmem bile."

"Bu bir metafor. Peki çilekleri sever misin?" Üzerine eğilip sepeti tekrar karıştırıyorum. "Voil—ah!"

Bu çığlık?

Bu ses, ben ona eğildiğim sırada Lucas'ın göğüslerimin alt kısmını ısırmasıyla çıktı.

Kızarak geri çekildim, küçük çilek sepetini ve kapalı çikolata sosu kutusunu göğsüme sıkıca bastırdım.

"Lucas!"

O pişmanlık duymadan bana sırtıyor. "Bana çilek ikram ettiğini sandım. Oops."

"Neden bu kadar büyük bir pisliksin?"

"Esas olarak mı?" Gülümsemesi genişler. "Çünkü bu büyük penisi çok seviyorsun."

Ben homurdanırım. "Fazla kibirli olma bayım, yoksa sana çilek yok."

Gülümsemesinin daha da genişlemesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama sürekli somurtkan yüzüne çok yakışıyor.

Tembel, yarı kapalı gözleri, kalbimi durduran bir eğlenceyle parıldıyor.

"Metaforlardan mı bahsetmek istiyorsun? Okuduğum bazı eski kitaplarda çileklerin neyi simgelediğini bilmek ister misin? Çünkü sanırım az önce ağzıma bir çilek doldu."

Evet.

Spontane olarak alev alacağım ve hepsi onun suçu. "Seni öldüreceğim." Ona düz bir şekilde bakıyorum.

"Bu, Kuzey Carolina'da birinci derece suçtur," diye alay ediyor. "Bir polis memurunu tehdit etmek. En az bir hafta boyunca yatak odamdan çıkmamak, asgari ceza."

"Psssh! Burada kazara çilekle boğulursan beni asla yakalayamazlar." Kapakçığı açarken tatlı bir gülümsemeyle

Çikolata sosunun kapağını açarken tatlı bir gülümsemeyle, taze kırmızı ileği daldırıp dudaklarına götürdüm. "Bugün şanlı hissediyor musun?"

Sırtarak, Lucas dilini dudaklarının üzerinde gezdirir ve sonra yavaşça dişlerini çileğin içine batırır.

Cidden. Meyveyi ısırmanın bu kadar seksi göründüğünü hiç görmemiştim. Ama dişlerinin kırmızı kabuğu yavaşça ayırması, içindeki yumuşak eti ortaya çıkarması, dudaklarının kaygan kırmızı dış yüzeye değmesi...

Sanırım boğulup leceğim.

Nefes almayı, göz kırpmayı unutmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Nefesim kısalıyor ve tüm vücudum aşırı sıcak hissediyor.

Gevşek, yarı saydam tişrtmn ve hafif dantelli styenimin içinden beni ısırdığı yer zonkluyor.

Aslında, ayak parmaklarımın ucundan parmaklarımın ucuna, hatta... ileklerimin ucuna kadar tüm vücudum zonkluyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, o parmaklarımın arasında tuttuğum sapına doğru ısırarak ilerlerken.

"Yalancı," diye alay ediyor, dilini çıkarıp çileğin son damlasını yalıyor, parmak uçlarımı yakalıyor. "Beni yine boğmaya mı çalışacaksın? Ağzıma koyabileceğin başka şeyler de var."

Onu lanetlemeden önce, uzanıp sapı benden alır ve kenara atar. Çilekleri ve sos kutusunu direnmeyen parmaklarımdan alır. Çikolata sosunun kapağını kapatır, yiyecekler sepete geri girer ve sonra onu hissederim.

İlk olarak, elini ensemin arkasına koydu.

Güçlü, sıcak parmakları saçlarımı tarıyor, boynuma dolanıyor, beni kendine çekiyor.

Ona hayır demeliyim.

Kıyıda uzak olsak da, parlak mavi gökyüzünün altında açık alanda bulunuyoruz.

Ona karşı çok gszm.

O tembel, kibirli gülümsemeye karşı güçsüz.

Gözlerinde oluşan güven ve arzu karşısında.

Lucas'ın buharlı vücudunu benimkine dayayıp, bitmeyen bir öpücükle ağzımı ele geçirmesine karşı.

Çileği tedavi ettiği gibi beni de alay ediyor ve ısırıyor, beni yavaş yavaş ele geçiriyor, ta ki o kadar sıcak, o kadar tatlı ve mükemmel bir şey hissedene kadar ki, o da beni ele geçirmek zorunda kalıyor.

O kadar ateşliyim ki, bu kaba devin ellerinde tüm gölü buharlaştırabilirmişim gibi hissediyorum.

Ve o beni teknenin dibine ittiğinde, tamamen ona ait oluyorum.

Battaniyeler etrafımızda dağınık bir şekilde yuvarlanırken, vücudu benim vücudumu kaplıyor.

"Lucas!" Onun adını haykırmadan edemiyorum, giysilerini çekiyorum, onunla bir dokunuşun bile bana onu çaresizce *ihtiyacım olduğunu* hatırlattığını, zayıf bir teknede olduğumuzu unutuyorum.

Ve Tanrım, o da bana dokunuyor.

Parmakları tişörtümün altına kayıyor, dokunsal temasla beni beynine kazıyormuş gibi tenimi okşuyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, o benim meme uçlarımı okşarken ben de onun ağzını ısırıyorum.

O benim uyluklarımı ayırıp arasına girerken, daha fazla, daha fazla, daha fazla diye fısıldıyorum.

Onu kot pantolonunun içinden hissedebiliyorum, beni mahvetmek istercesine bana doğru itiyor.

Adam alay etmeyi seviyor.

Ve ben çaresiz kalıp onun altında sallanana, Lucas'tan başka her şeyi unutturan bir açlıkla onun penisine sürtünene kadar durmuyor.

Çaresizliğim tekneyi bir saniye boyunca şiddetle salladı.

Kenardaki dalgalarda kendi şehvetle çıldırmış yansımamı görüyorum.

Kalbim çarparken, kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak çığlık atıyorum. "Aman *Tanrım...*"

"Sakin ol, *sakin ol.*" Sesinde bastırılmış kahkahalar var. Lucas üzerimde hareketsiz kalır, sıcak ve nazik bir gülümsemeyle bana bakar. "Belki biraz yavaşlayabiliriz. Eğer *yapabilirsen*, hayatım."

Gözlerimi kısıyorum.

"Ya da belki bunu karaya döndüğümüzde yapmalıyız," diye nefes nefese cevap veriyorum, ama tabii ki bunu gerçekten istemiyorum.

Bu kadar doğru hissettirirken olmaz.

Ateşlendiğimde olmaz.

Bir saniye daha bekleyemeyeceğim halde değil.

Sanki o da bunu biliyor gibi. Eğilip burnunu burnuma, sonra dudaklarına sürtüyor.

"Emin misin?" diye fısıldıyor. "Küçük amcığın bana başka bir şey söylüyor, Bayan Lilah. Beni bu kadar ıslatanın göl olduğunu sanma."

Dudaklarımı ısıyorum, yüzüm kızarıyor.

Eteğim kalçalarımın etrafında toplanmış ve ona yanıldığını, sadece ıslak kotla uğraştığını söylemek istiyorum. Ama onun penisinin bir kez daha sertçe itmesi yeterliyken, ben keskin nefesler alıp titreyerek Lucas Graves'in her santimini almaya hazırlanırken, yalan söylemiş olurum.

"İkna edilebilirim," diye fısıldıyorum.

Bana yine kalp durduran bir gülümseme atıyor. "O zaman seni ikna etmek için elimden geleni yapmalıyım."

Nefes almaya bile vakit bulamadan, beni beni *ikna etmeye* başlamadan önce nefes almaya fırsat bulamıyorum.

Aniden Lucas'ın yavaş ve düşünceli konuşma tarzı farklı gelmeye başladı. Beni yavaş ve acımasızca ele geçirmesi gibi.

Beni değerli bir şey gibi okşuyor, yoğun bir şekilde sevişiyor, her yerimi öpüyor, ta ki ben kendimi dizginlemek zorunda kalana kadar, beni kıvrılmaya, çırpınmaya zorluyor, her yerime öpücüklerini kazıyor.

Omuzlarımdan göğüslerime, karnıma kadar her yerde dudaklarının hissini biliyorum.

İç uyluklarımdan bacaklarımın arasındaki zonklayan inciye kadar.

Beni tadıyor, dilini içime sokuyor ve beni, sahip olabileceğimi bilmediğim şekillerde sahiplenilen baskın vuruşlarla tekrar tekrar orgazm ediyor.

Tanrım, tanrım.

Beni yere yatırıp daha sert yalamaya başladığında, amıma karşı homurdanarak, klitorisimi dişlerinin arasına alıp, geriye Lucas, onun sıcaklığı ve benim zar zor bastırdığım ılgılığımın başka bir şey kalmıyor.

O kötü bir şekilde yavaşladığında, ben kıvrana kadar benimle alay ettiğinde, ben çok yaklaştım.

Sesim sessiz gölün üzerinde uçar, berrak mavi gökyüzüne yükselir gökyüzüne yükselir.

Kulaklarım tekrar çalışmaya başladığında, su teknenin yanına çarparak teknenin yan tarafına vurur ve yankılanan bir ritimle iç çeker.

Yemin ederim, Lucas beni daha yükseğe, daha yükseğe çıkarırken sanki tüm dünya benimle senkronize oluyor.

Tanrım, *daha yükseğe*.

Sanırım güneşe dokunabilirim.

"Siktir, benim için gel," diye fısıldıyor.

Onun gözlerindeki vahşi bakışı görünce boş boş bakarak titriyorum ve itaat ediyorum.

Yine geliyorum.

Geniş omuzları, titreyene kadar bacaklarımı ayırıyor.

Onun dilinin her bir şekerli vuruşuna, ve kısa süre sonra, yavaş, acımasız sikişinin her bir vuruşuna esir olana kadar.

Sinirlerim onun büyümesine daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar. O, *dayanabileceğimi* kanıtlayana kadar.

O doğanın gücü, bedenlenmiş bir yaz fırtınası, tekneyi sallarken bir boğa gibi homurdanıyor.

Rüzgar yaprağı ağaçtan koparmadan önce yaprağın seçme şansı kadar az.

Lucas tekrar tekrar içime girip beni içten dışa yağmalarken, beni tamamen tüketirken, ben sadece teslim olup sürüklenebilirim.

Bir kez daha nasıl boşaldığımı bilmiyorum, ama o çok derine girdiğinde boşalıyorum.

Vücudu geriliyor ve acımasız bir "Siktir!" diye bağırarak boşalıyor.

Evet, evet!

O kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarımı hissetmiyorum, ikimiz de tek bir patlayan nabız gibiyiz, onun penisi şişip tekrar tekrar hareket ederken beni doldurduğunu hissediyorum.

Prezervatifi nasıl unuttuğumuzu sonra düşünürüz. Şimdilik... Aman Tanrım.

Kahretsin, çok uzun zamandır bir erkekle olduğumdan daha mutluyum.
Hayır, hiç olmadığım kadar mutluyum.
Muhtemelen bir daha asla bu kadar mutlu olamayacağım.

Beni cennette işkence etmekten bıktığımda, teknede kıvrılıp dinleniyor ve tembel bir öğleden sonranın tadını çıkarıyoruz.

Ona daha fazla çilek yediriyorum ve o da yanına getirdiği bir fantastik romandan bana okuyor.

Kemiklerimi jöleye çevirdikten sonra bu kadar rahat, bu kadar sakin dinleniyor olması beni çok heyecanlandırıyor.

Bu adam gerçekten çok fazla.

O bana kitap okurken, ben parmaklarımı alnında gezdirip, orman yeşili gözlerindeki yoğun konsantrasyonu izliyorum.

Şövalyeler ve ejderhalar hakkındaki kelimeleri gerçekten anlamıyorum.

Ona bu kadar odaklanmışken değil.

Lucas'ta doğuştan iyi, nazik bir şey var ve neredeyse sanki...

Hayır. O konuyu açma.

O durup başını eğerek bana ters ters bakınca hayal alemim bozulur. "Hey. Neden bana bakıyorsun?"

"Önemli bir şey yok." Başımı eğip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Saçmalık. Beni sevmediğini göstermeye çalıştığında 'sebepsiz' dersin, Bayan Lilah."

Somurtarak burnuna parmağımı soktum. "Belki de senden hoşlanmıyorum."

"Sonra mı? Ciddi misin?" Elimi tuttu ve avucumun ortasına öpücük kondurdu. "Eğer havai fişekler beni sevmiyorsa, sonunda sevdiğinde nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum, güzelim. Sen deli gibi aşık oluyorsun ve keşke bunu kabul etsen."

Nefesim kesildi.

Kalbim durdu.

Ağzım kurur.

Zar zor bir cevap verebilirim. "Sen... benim sana bu kadar kolay aşık olacağımı mı düşünüyorsun? Hadi ama."

"Kolay değil, hayır. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay *değildir*." Dudakları avucumun üzerinde ileri geri hareket ediyor, gıdıklıyor ve tatlı. "O yüzden bana kolay davranma, Bayan Lilah. İşimi zorlaştır. Sen cehennemin ötesinde bir değere sahipsin."

Sözsüz kaldım.

İçimde zonklayan bu vahşi duyguyu tanımlayamıyorum bile, şampanyanın köpürmesi ve patlamasından daha nefes kesici bir şekilde içimi aydınlatıyor.

Bu yüzden sadece gülümsüyorum, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak elini çekip kalın, pürüzlü eklemelerini öpüyorum.

"Beni övmeyi bırak da bölümü bitir," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. "Ne olacağını bilmek istiyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun ki? Orada daldığını yemin ederim."

"...biraz," diye itiraf ediyorum. "Ben..."

Beni durduran, beni soğuk bir şekilde durduran şeyi adlandıramıyorum.

Bu bir his, Redhaven'a geldiğimden beri beni defalarca rahatsız eden, izlendiğimi hissettiğim bu ağır duygu. Üzerime atılmış kalın bir battaniye gibi, görüşümü bulanıklaştırıyor, cildimi bu korkunç hisle kaplıyor ve etrafımızdaki her şeyin renklerini bozuyor.

Başımı kaldırıp nefesimi tutuyorum, kalbim güm güm atarken kıyıyı arıyorum.

Lucas kucağımda gerginleşir.

"Lilah, ne oldu?"

İnce giysilerimin içinde çıplak hissederek zorlukla yutkunuyorum. Battaniyeye uzanıp kendimi sıkıca sarıyorum.

"Özür dilerim. Birdenbire biri beni izliyormuş gibi hissettim." Gölün uzak ucundaki, evime çok yakın olan ağaç sınırına bakıyorum. "Orada bir yerde."

Lucas oturur ve döner, benim bakışımı takip ederken yüzündeki ifade sertleşir.

Tabii ki, orada hiçbir şey yok.

Ben de hiçbir şey göremiyorum.

Lucas başını sallar. "Muhtemelen lanet Jacobinlerden biri balık tutmaya çıkmıştır."

"...bu beni hiç rahatlatmıyor," diye fısıldıyorum. "Biliyorum, aşırı tepki vermemeliyim, ama Culver çok *tuhaf*."

"Ne, hiç duvarından biraz kan yalamadın mı?" Lucas kuru bir şekilde soruyor. "Bence bu biraz korkmak için yeterli bir neden." Kolunu bana doluyor ve beni vücudunun korumasına çekiyor. "İçeri gidelim mi? Zaten hava biraz yapış yapış olmaya başladı ve yakında sivrisinekler de ortaya çıkacak."

"Tabii," diye fısıldarım.

Dürüst olmak gerekirse, paranoyamın bu güzel öğleden sonrayı mahvettiğini hissetmekten nefret ediyorum. Ama Lucas hayal kırıklığına uğramışsa da bunu göstermiyor.

Sadece beni daha sıkı sarar ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyen rahatlatıcı bir baş sallama yapar.

Onun kendine özgü bir vücut dili olduğunu, sözsüz jestleri ve uzun bakışlarının kelimelerden çok daha fazlasını ifade ettiğini öğreniyorum.

Ve bunların her biri nezaketle dolu.

Onun elleri de öyle, beni teknenin karşı tarafındaki koltuğa oturturken. Sonra kürekleri alır ve bizi kıyıya doğru kürek çekmeye başlar.

Gözlerim tüm bu süre boyunca ona kilitli.

Su üzerinde süzülürken vücudu güçlü bir şekilde esniyor, omzunun üzerinden bakıyor ve menzile girdiğimizde kiralık iskeleyi hedefliyor.

Boynundaki kaslar gergin, sert ve hipnotik bir ritimle çalışıyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor, yorucu işten dolayı sesinde hafif bir nefes var. "Eve gitmek istemiyorsan, bu gece benim evimde kalabilirsin."

"Lucas Graves, beni senin inine geri götürmeye çalışıyorsun," diye alay ediyorum.

"Aynen öyle." Yine bana dönerek sırtıyor. "Ayrıca sana bakmak istiyorum, izin verirsen tabii."

"Lucas," diyorum yumuşak bir sesle, yüzünde yayılan kırmızı çizgilerin tadını çıkararak, "Sana izin vermeyeceğim hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Öyle mi?" Gözleri parladı. "Bana söylediklerine dikkat et, tatlım. Yapabilirim."

Gülmekten kendimi alamadan başka yere bakıyorum. "Evet. Yapabilirsin." Sonra hiçbir şey söylemiyoruz.

Buna gerek yok.

Sadece küreklerin suya girip çıkarken çıkardığı yumuşak ses, kendi nefeslerimizle karışıyor.

Ve bu yeterli.

Ama kıyıya yaklaşırken, evimin yakınındaki ağaçları tarıyorum.

Yemin ederim.

Yemin ederim, soluk bir şey gördüm. Sadece tozlu, açık kahverengi bir bulanıklık, göz açıp kapayana kadar ağaçların arasında kayboldu, sanki hiç orada olmamış gibi görünmez bir şekilde ortama karıştı.

Ama o renk aklımdan çıkmıyor.

Kumlu.

Güneş ışığını belirli bir şekilde yansıtan parıldayan saç telleri.

Roger ve ben kahvaltıda karşı karşıya oturup sonsuza kadar aşık kalacağımızı düşünerek gülümsediğimiz zamanlarda, sabah güneşinde parıldayan renge çok benziyordu.

Başka bir zaman, başka bir yer, başka bir hayat... Kaçamayacağım bir hayat.

Ve şu anda sanki korkunç bir kedi fare oyunu oynuyormuşuz gibi hissediyorum, ama kimin avcı kimin av olduğunu bile bilmiyorum.

Dün gece burada eğlenirken, bugün Lucas'ın evine geri dönerken bu kadar utangaç ve gergin hissetmekten NEFRET EDİYORUM.

Buradaydım, kollarında güvenle kıvrılmışım, ama yine de... Bu gece havada farklı bir şey var.

Bana bakışında bir şey var.

Parmaklarımızı birbirine dolayarak beni üst kata, geniş, açık çatı katına, kocaman yatağına götürürken aramızdaki yumuşak, yavaş sessizlikte bir şey var.

Dün gece, bana yine onun adını haykırttı. Bu gece, bana bu şansı vermiyor.

Dudakları benimkilerden hiç ayrılmadığında olmaz.

Beni değerli bir şey gibi yatağına yatırıp, beni asla bırakamayacakmış gibi öptüğünde.

Onunla birlikte bu sisin içinde kayboluyorum ve bir daha geri dönmek istemiyorum.

Yakında, bu gece burada kalmamın daha derin nedenlerini, başıma gelebilecek tehlikeleri ve tuhaflıkları düşünmüyorum bile.

Bu gece, bizden başka hiçbir şey yok.

Jakobenler yok. Arrendell'ler yok. Ürkütücü eski sevgilim yok.

Aklımdan çıkmayan ölü kız bile yok. Sadece ben ve Lucas varız.

Sadece onun dokunuşu, ışığı ve sıcaklığı var.

Sadece beni içime çeken, her şeyi tüketen gözleri ve beni çıplak bırakan büyük, yetenekli elleri var.

Cildime değen nasırlarının sertliği beni nefes nefese bırakıyor.

Tanrım, o elleri seviyorum.

Ve sadece o, dudaklarımdan yumuşak çığlıklar çalıyor, bana her şeyi gösterirken beni tekrar tekrar tadıyor.

Eğer kendimi açıp bu adama çaresizce aşık olduğumu itiraf etsem, benim olabilecek ne var ki?

Eğer her zaman istediğim her şeyin tam burada, önümde olduğunu kabul etseydim.

Korkularımı bir kenara bırakıp ona güvenirsek, bana hepsini verebilecekmiş gibi geliyor.

Onu bedenimden daha fazla içeri alabilseydim.

Onu, beni doldururken, zaten bir şekilde dokunduğu kalbimin o derin, boş yerlerine davet edebilseydim.

Beni sahiplenircesine kendine doğru çeker, göğsüne sarar, beni sıkıca tutar, beni çok yükseklerle çıkarır ve asla, asla aşağı inmeme izin vermez.

Foly huck.

Gittim.

Yakalandı

m. Bağımlı

oldum.

Başım dönüyor, nefes
alamıyorum. Ben...

Lanet olsun, evet.

Aşık oldum.

Onun vücudunun titremesini ve yüzündeki saf, ham erotik zevki izlemekle o kadar meşgulüm ki, o an geldiğinde neredeyse kaçırıyorum.

O ani dalgalanma, o sarsıntı, beynimden daha hızlı yuvarlanan bedenim, bana hiç mümkün olmadığını düşündüğüm şeyler hissettiriyor.

Beni kendine doğru çekiyor, uyluklarım onun kucağına oturuyor, vücudum onun vücudu üzerinde hareket ediyor.

Eli kıcıma vuruyor, zevkimize tam da gereken acıyı katıyor.

O içimde yeni bir yere ulaştığında, derinden vurarak beni içten dışa işaretlediğinde, tekrar nefesim kesiliyor.

O benim duyularımı tüketiyor, zevkimiz beni parçalarken dalga gibi üzerime çöküyor.

Hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalıyorum, onun adını haykırarak.

Sanki yeterince kez söylersem her şey yoluna girecekmiş gibi.

Sanki onun adını söyleyip, onu kalbime bağlayacak bir gücü olmasını umuyormuşum gibi.

Lucas'ın kollarında derin bir uykuya dalmam hiç de şaşırtıcı değil.

Bu duygusal çılgınlığı yaşamak, insanı tüketene kadar heyecan verici bir şey. Bu yüzden mutlu bir şekilde ona sarılıp, terden ıslanmış sıcak vücuduna sokulup uykuya dalıyorum.

O benim insan kalkanım.

Ölü gibi uyuyorum, rüyasız ve mutlu.

Ta ki gece yarısı, ağzım kurumuş ve pamuk gibi hissederek uyanana kadar.

Komodinin üzerindeki telefonuma gözlerimi kısarak bakıyorum, saat ikiyi biraz geçiyor.

Lucas, sırtımda hareketsiz bir şekilde horluyor.

Ona dönerek, ay ışığında aydınlanan yüzünü izliyorum. Yüzünü yastığa çevirip, sadece koyu renkli kaşlarının bir kısmı ve üst dudağının bir tarafının görünür olduğu şekilde.

Kalbim hızla atıyor.

Bir parçam buna güvenmek istemiyor.

Bana değer verdiklerini söyleyen insanlar kaç kez gerçekten ciddiydiler?

Aslında sadece bir kez, annemle.

Ama içimde, Lucas'ın samimi olduğuna inanmak isteyen yalnız ve acı çeken bir parça var. Kendini beğenmiş sırtışının ardındaki gerçek.

O koca, kaba vücudun, aynı derecede devasa bir kalp tarafından beslendiğini düşünmek istiyorum.

O gerçekten *önemsiyor* ve söylediği gibi biri.

Huzursuzca dönüp duruyorum.

Zaten şu anda bu konuyu düşünmemeliyim. Özellikle de kendi kurumuş boğazımdan boğularak onu uyandırmak üzereyken.

Dikkatlice, kendimi onun kollarından kurtarıp yataktan kayıyorum.

Daha önce giydiği gömlek köşedeki sandalyenin arkasına asılı duruyor ve ben onu gecelik olarak çalıyorum, çıplak vücuduma giyip yakasından saçlarımı sallayarak aşıya, mutfığa iniyorum.

Lavaboda bir bardak su doldurup içiyorum, boğazımdaki kaşıntıyı hafifletmek için.

Sonra ay ışığıyla aydınlanan oturma odasına çıkıp, odada dolaşmaya başlıyorum. Bu, yukarı çıkıp insan fırınımla tekrar kucaklaşana kadar yapacak bir şey veriyor bana.

Ama sehpayı geçerken, gözümün ucuyla bir şey yakaladım.

Kırmızı.

Buraya geldiğim ilk gün gördüğüm aynı kan kırmızısı elbise, yerime yayılmıştı.

Emma.

Onun cesedini bulduğum gün çekilen olay yeri fotoğrafları.

Neredeyse suyu püskürtüyordum, boğuluyordum ve öksürmeye başladım, boğazımı ovuştururken nefes nefese kalmıştım.

Tanrım.

Ne oluyor?

Omzumun üzerinden merdivenlere bakıyorum ama Lucas'tan eser yok. Dudaklarımı ısırarak kahve masasına geri bakıyorum. Fotoğraflar, buruşuk bir dosya klasöründeki kağıt yığınının üstünde duruyor. Dava dosyası, sanırım.

Biliyorum, biliyorum.

Bu resmi bir polis işi ve her şeyiyle.

Gerçekten yapmamalıyım.

Ama bu gizeme, ona çekildiğimde ve bunu *öğrenmem* gerektiğinde ne yapabilirim ki?

Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum, yaşamak için o kadar çok şeyi olan güzel bir kız gerçekten aşırı dozdan mı öldü, başka bir şeyden değil mi?

Bir bardak altlığı buluyorum — *ben bir kafir değilim, tamam mı?* — ve bardağımyı bırakıp kanepenin kenarına oturarak fotoğrafları karıştırmaya başlıyorum.

Tamam.

Derin nefes al.

Elbette ben adli tıp uzmanı değilim, ama yakından baktığımda Emma oraya *fırlatılmış* gibi görünüyor. Vücudunun eğiminde bir tuhaflık var ve bunu fotoğrafta fark etmek, onun gerçek cesedini bulmak için panik yapmaktan daha kolay.

Kendi kendine bayılıp düşerek öldüğü gibi görünmüyor.

O çok... nasıl desem... düzgün?

Evet, düzgün.

Aşırı doz almışsa dudaklarından köpük falan çıkması gerekmez mi? Belki tükürükten daha fazlası.

Bilmiyorum.

Çok fazla düşünüyorum ve onu bu halde görmek beni sarsıyor.

Bir dakika daha baktıktan sonra, fotoğrafları bırakmaya zorluyorum kendimi.

Bunun yerine vaka raporunu karıştırmaya başlıyorum.

İlçe adli tabibinin toksikoloji özetini bulmam uzun sürmüyor.

Vay canına, vücudunda çok fazla kokain var.

Elbette, burada başka bir şey olduğunu düşünerek boşuna umutlanıyor olabilirim.

Belki Lucas da öyle.

Ama kız kardeşini kaybetmenin eski, taze acısı, onu acı gerçeği görmesini engelliyor olabilir mi acaba: Bir kız Redhaven'a partiye geldi ve kendi başına bela yarattı, kirli işlere gerek kalmadı.

Eğer durum böyleyse, bu yine de korkunç bir trajedi olurdu, ama en azından katil serbestçe dolaşan başka bir trajedi daha yaşamayacağımız anlamına gelirdi.

"Öyle mi, Emma? Haklı mıyım?" diye fısıldıyorum. "Bunu kendine kazara yaptığın için hâlâ bu kadar huzursuz musun?"

Tabii ki cevap yok.

Nedense, en rahatsız edici kısım da bu.

Birkaç sayfa daha çevirdikten sonra durup, bir sayfadaki dipnotu kaşlarımı çatarak okudum.

Lucas'ın el yazısı. Onun büyük, bloklu, tavuk tırnağı gibi yazısını tanımaya başlıyorum.

Yakınlarına haber vermeyin.

Ne, ne?

Bir başka ürperti içimi kaplar — ve tuhaf bir ihanet duygusu, ani ve ayak parmaklarımın ucuna kadar inen ve beni kurşundan daha ağır hissettiren bir duygu.

Anlamıyorum.

Onlara söyleyeceğini söylemişti... değil mi?

Emma'nın ailesine bir son vereceğine yemin etmişti. Ama neden bana bu konuda yalan söylesin ki?

Ve bu konuda yalan söylediyse, başka neler saklıyor?

ÖFKEDEN KIZARMIŞ (LUCAS)

Yatağım bir uçurum gibi geliyor.

Uyandığımda boş olduğunu görüyorum ve bundan mutlu olduğumu söyleyemem.

Dahası, uyanınca içimde bir tedirginlik hissediyorum, Delilah'ın yatağındaki yeri soğuk bulduğum anda içimi bir yumruk gibi sarsan bir his. Çarşafılarda neredeyse hiç kırışıklık yok, sanki o hiç orada olmamış gibi.

Bu günlerde olan biten her şey yüzünden, onun nerede olduğunu bilmediğimde kendimi güvende hissetmiyorum.

Dikkatle dinliyorum, ama ev o kadar sessiz ki uğultu geliyor. Üst kattaki banyo kapısının altından da ışık gelmiyor. Kahretsin.

"Delilah?" diye

fısıldayarak

sesleniyorum. Cevap

yok.

Kafamda alarm çalar gibi bir sesle yataktan kalkıyorum.

Paranoyaklaşıyorsun, gerzek. Kim bir polisin evine girip ona zarar vermek ister ki?

Ama burası Redhaven.

Ne zaman garip tuhaf bir şey bu asla normal normal kurallara göre

Merdivenlere doğru yöneliyorum, zeminde hafif

adımlarla ilerliyorum. Aşağıdan da ışık gelmiyor.

Sessizce merdivenlerden inip oturma odasına doğru ilerliyorum.

Sadece kanepede, baktığı bir şeye eğilmiş, koyu renk saçlı birini görüyorum.

Patlayan bir nefes, ciğerlerimden çıkarken kahkahaya dönüşür. "Tanrı aşkına, Lilah. O saçma sapan davranışınla beni kalp krizi geçirtecektin..."

O sertleşip omzunun üzerinden bana baktığında duruyorum. O hüzünlü mavi gözler *acıyla* dolup taşıyor.

Acı.

Suçlamalar.

Yaklaşıp elinde ne tuttuğunu görene kadar kafam gerçekten çok karışık.

Dava dosyası. Emma

Santos'un dosyası.

Kahretsin.

Bugün onunla buluşmaya gitmeden önce okuduktan sonra onu dışarıda bıraktığımı unutmuşum. Ama bu ona lanet olası bir hak vermez...

"Onunla ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Neden Emma'nın ailesini aramadın?" diye hemen karşılık veriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Aramadığımı bilmiyorsun..."

"Burada yazıyor! Notunu gördüm. Yalan söylüyorsun." Ayağa kalkar, klasörü bıçak gibi sallayarak, sayfalar ve fotoğraflar kenarlarından dışarı çıkmış halde. "Lucas, söz verdin... bana söz verdin... ve burada yazıyor ki sen yapmadın ve diğerlerine de yapmamalarını söyledin!"

Kahretsin.

Kız haklı, ama neden bu konuda bu kadar sinirleniyor?

Elimi yüzüme götürdüm. "Lilah, dinle, sana söyleyemeyeceğim çok ağır şeyler oluyor..."

"Ne gibi?" Klasörü kanepeye fırlatıyor. O zavallı kızın korkunç fotoğrafları minderlerin üzerine dağılırken, Delilah bana öfkeyle bakıyor, gözleri ateş gibi. "Evimin *hala* aktif bir cinayet soruşturmasının yeri olduğu gerçeği gibi mi? Beni *şüphelendin* gerçeği gibi mi?"

"Hala birkaç açıdan çalışıyordum. Sana Celeste'den bahsetmiştim..."

"Öyle mi? Emma'yı öldürebileceğimi düşündüğüne göre, belki de zamanda geriye gidip ona da zarar verdiğimi düşünüyorsunuzdur. Lanet olsun, sen..."

..." Durur. Dudakları titrer. En kötüsü, Celeste hakkındaki o laf çok alçakça olsa da, onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. "Peki, senin

büyük planın neydi? Beni yatırıp, sonra itiraf ettirmek miydi?"

"Lanet olası büyük bir plan falan yoktu, kadın. Ben... Lanet olsun, bak, polis olarak işimi yapmak zorundaydım, tamam mı?" Dişlerimi sıkarak, çaresizce yumruklarımı sıkıyorum. "Dava henüz başlangıç aşamasındaydı. Her olasılığı göz önünde bulundurmak zorundaydım. Polis işi için seninle yatmaya çalışmıyordum, ve eğer öyle düşünüyorsan, sandığım kadar akıllı değilsin. Burada durup benim öyle düşünmediğimi sanmana inanamıyorum..."

Sıra bana geldi.

Ona, çıldırdığımı, dibe vurduğumu, ona deli gibi aşık olduğumu söylemek istiyorum.

Ona asla incitmeyeceğimi söylemek istiyorum.

Emma'nın ailesine gerçeği anlatan somut cevaplarla *gerçek* bir huzur verebilene kadar, sözümü neden tutmadığımı da dahil olmak üzere her şeyi ona anlatmak istiyorum.

Onu gömleğimle, gözleri duygu dolu bir şekilde görmek, kalbimin öfkeli bir kafes kuşu gibi göğsümü yumruklamasına neden oluyor.

Ona ihtiyacım olduğunu söylemek istiyorum. Onu koruyacağımı söylemek istiyorum.

Bunun sadece gerekli özen olduğunu.

Onun kimseye zarar verebileceğini asla ciddi olarak düşünmediğimi.

Sadece, şu anda dikenler ve keskin kenarlar gibiyim, kavga sözlerine ve hala bana yöneltilmiş olan gözlerindeki mavi jiletlerle takılıp kalmış durumdayım.

Belki de zaman içinde geriye gidip ona da zarar verdiğimi düşünüyorsun. Durduramadan, öfkem beynimin önüne geçiyor.

"Başkalarının işlerine burnunu soktuğunda bulduğun şeylerden kendinden başka kimseyi suçlayamazsın, Delilah. Onu görmem gerekmiyordu. O, gizli polis bilgisi," diye bağırıyorum.

Bana bakıyor, sonra inanılmaz bir kahkaha atıyor. "Hepsi bu mu? Söyleyeceklerin bu kadar mı? 'Sana yalan söylediğim için üzöldüyse, bunu öğrendiğin için suçlu sensin. Bir dahaki sefere, uslu bir kız gibi otur ve çeneni kapat.'"

"Demek istediğim o değil ve sen de bunu biliyorsun." Homurdanarak, alnımı ovuşturuyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum. "Sana söyledim

Sen de *biliyorsun* ki bu olay çok karmaşık. Sebeplerim vardı, ama boşuna yalan söylemedim. Emma'nın ailesi öğrenecek. Henüz doğru zaman değil, çözülmesi gereken sorunlar varken ve gerçeği sonsuza dek ortadan kaldırmak için makasla bekleyen pislikler varken değil. Lanet olsun, seni korumak için sana söylemedim.

"Korunmak istediğimi mi söyledim?" Delilah'ın gözleri sert, ama yakında akacak gözyaşlarının parıltısı onları karartıyor. Kendini çok inciten o savunmacı duruşuyla kollarını kendine doluyor, kendini dış dünyadan soyutluyor. "Ve sana bana yalan söylemeni ve beni senin malınmışım gibi takip etmeni kesinlikle hiç istemedim." Yutkunuyor, benden kasıtlı olarak gözlerini kaçırıyor. "Seninle burada kalmak istemiyorum. Eşyalarımı istiyorum ve beni eve götürmeni istiyorum."

Çaresizce ona uzanıyorum. "Delilah..."

"Eve gitmek istiyorum dedim!" Topuklarını döndürerek, sadece benim gömleğimi giymiş halde kapıma doğru yürür. "Siktir et, yürüyeceğim."

"Hayır, tabii ki hayır." Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, yüzümü ellerimle ovuşturarak, kendi bedenimden çıkabilmeyi diliyorum. "Giysilerini getireyim. Seni arabayla götüreceğim. Geceleri tek başına dışarıda dolaşmak güvenli değil."

Delilah hiçbir şey söylemedi ve Tanrıya şükür bu konuda benimle tartışmadı.

Şu anda bana bakmıyor bile. Ben ise ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Benim beceriksiz ağzım yüzünden bu bok nasıl bu kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde patladı, bilmiyorum.

Açıklamaya çalıştım ama her şey ters gitti ve durumu yüz kat daha kötü hale getirdi.

Kalbinde on iyi adamı bile tökezletecek kadar keder ve hayal kırıklığıyla dolaşıyorsan, buna hayat denir.

Sanırım artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ben de arkamı dönüp, onun kıyafetlerini almak için yukarı çıkıyorum.

Sanırım bu kadar.

Ne olabileceğimizi öğrenme şansımız olmadan ilişkimiz bitti.

PANCAR KIZIL (DELILAH)

Az önce terk ettiğin adam tarafından, futbol antrenmanından dönen bir çocuk gibi eve bırakılmaktan daha utanç verici birkaç şey vardır. Adamın seni becerip hayatından zevk aldığı için hala kızgınsın, ağzın onun öpücüğünden dolayı hala morarmış ve hassas.

Lucas benim sokağıma dönmeden önce, onu durduruyorum, yolcu koltuğunda tahta gibi sert bir şekilde oturuyorum. "Beni burada indir."

Kamyonetini evimden bir blok uzaklıktaki köşede yavaşça durdurur.

Tanrım, bu berbat bir durum.

Ona bakmıyorum, ama bakışlarının beni bin kilo ağırlığında ezdiğini hissedebiliyorum. "Delilah, bu sadece..."

"Ben burada iyiyim."

Evet, gözyaşlarımı tutuyorum.

Hiç de iyi değilim.

Onun beni ağlarken görmesini istemiyorum.

Bu yüzden kapı kolunu bulmaya çalışıyorum ve kapıyı açıyorum, neredeyse kaldırıma düşüyorum.

"Delilah!" diye bağılıyor arkamdan.

"İyiyim," diye ters bir cevap verip uzaklaşıyorum. "Eve git, Lucas."

Onun beni takip etmesini yarı yarıya bekliyorum, aşırı koruyucu aptal herif.

Ama sadece rölantide çalışan motorunun gürültüsü var, giderek sessizleşiyor.

attığım her adımda. Muhtemelen köşede yasadışı bir U dönüşü yaparken sesi önce yükseliyor, sonra alçalıyor.

köşede yasadışı bir U dönüşü yaparken.

Farları bir kez daha üzerime düşüyor, karanlık caddeyi aydınlatıyor ve sonra sönüyor.

Sonra kaybolur.

Beni kaldırımda bırakarak, parmaklarımı yanlarıma batırıp kendimi acıyana kadar kucakladım. Sanki içeri girip kapıları kilitleyene ve çirkin bir şekilde ağlayarak uyuyana kadar kendimi zorla bir arada tutabilirmişim gibi.

Yalnız.

Kederim, kaldırımda hızlanarak kapıma doğru giderken bile taşmak üzere.

Tıpkı direksiyona geçip bir kamyonun sana çarpmasını beklemediğin gibi, bu kadar güzel bir şeyin bu kadar ani bir şekilde rayından çıkmasını da beklemezsin.

Her şey nasıl bu kadar hızlı ve bu kadar kötüye gitti?

Ama ben biliyorum.

Lucas için Emma'nın ölümü hala çözülmemiş bir dava. Celeste'yi hiç unutmadığı gibi bunu da asla unutmayacak.

Hâlâ soruşturmayı sürdürdüğünü biliyorum. Anlıyorum.

Ailenin, Emma'nın katilini ele verebilecek bir şey söylememesi için onlara bir şey söylememesi mantıklı. Tabii bir katil varsa.

Hâlâ neden bu kadar öfkелendiğimi bilmiyorum.

Ama aslında biliyorum ve bunun sadece bir kısmı Emma ile ilgili.

Lucas'ın, paylaştığımız onca şeyden sonra bile bana karşı bu kadar ketum olması.

Özellikle de her şeyden sonra.

Onu tanımaya başladığımı, açıldığımı, ona güvendiğimi hissetmeye başladım ve bir ömür boyu alaycılık ve zorluklarla başa çıkmış olan benim bu küçük, savunmasız parçam, olmaması gereken bir umut beslemeye başladı.

Onun benimle orta yolda buluşacağını umuyordum.

Ama şimdi onun beni uzak tutmaktan mutlu olduğunu biliyorum, sonsuza kadar uzanıp, her zaman naif ve aptalca onun benim ulaşabileceğim bir yerde olduğunu düşünerek.

Siktir et.

İdealizmimi öldürdüğümü düşünmek ne kadar da boşunaymış.

Sertleşmiş büyük şehir kızımı, hadi oradan.

Evet. Roger'dan ders almalı ve erkeklerle uğraşmayı bırakmalıydım.

Hıçkırarak ve hala boğazımdaki düğümden boğulurken, kapımın kilidini açıp yoluma devam ediyorum.

Hayır, gerçekten. Ayaklarımla yere vurup sürüklemiyorum.

Keşke çocuklar beni şimdi görebilselerdi.

Üçüncü sınıf öğrencisinin öfke nöbetinden çok daha somurtkan, üzgün ve huysuzum.

Aşırı tepki verdiğimi biliyorum.

Sadece bunu çok fazla ciddiye alıyorum.

Hepsi yeni bir başlangıç istediğim için. Bunun, insanca, karmaşık, dağınık ve başından beri mahkum olmak yerine, hissettiğim kadar muhteşem olmasını istedim.

Derin bir nefes alarak verandaya yaklaşırken, Lucas'ın kurduğu hareket sensörlü ışıklar yanarak verandayı aydınlattı.

Parlak ışık, karanlıkta göremediğim şeyi ortaya çıkardı.

Kalbim durur ve adımımı yarıda keserim. Bir başka kırmızı X.

Bu sefer, ön kapımın üzerine canlı bir uyarı olarak yazılmıştı.

Girmeyeceksin.

Kalbim kulaklarımda sağır edici bir şekilde gümbür gümbür atıyor. Panik halimi daha da artırıyor.

Hala merdivenleri tırmanmaya çalışıyorum, her kötü korku filmindeki aptal başrol oyuncusu gibi tökezlememeye çalışıyorum.

Taze, sanırım.

Boya bu bu sefer—muhtemelen—en en en koku kokuyu en sprey boyanın asidik alt tonunu alabiliyorum. Ama başka bir şey daha var.

Yoğun. Metalik. Etli.

Daha fazla kan yok mu?

Tanrı aşkına...

Başka bir şey daha var. Ön paspasın üzerinde, kırmızı damlalarla lekelenmiş küçük bir ayakkabı kutusu.

Amana Ray ayakkabıları, marka adı yazıyor. Beynimin garip bir şekilde sakın olan bir kısmı bir bağlantı kuruyor.

Roger, Amana Ray'e takıntılıydı. 5K ve 10K koşuları ve yardım koşuları için antrenman yaparken başka hiçbir şey giymeyi reddediyordu.

Uyuşmuş bir şekilde kutuyu elime alıyorum.

O kadar ağır değil, ama hafif de değil.

İçinde gevşek, sürtünme sesi çıkaran bir şey kayıyor ve birçok küçük şey kutunun kenarlarına çarpıyor.

Titrek ellerimle kapağı kaldırdığımda bu küçük şeylerin ne olduğunu anlıyorum.

Fotoğraflar.

Sert, küçük beyaz çerçeveler içinde yüzün üzerinde fotoğraflar var. Hepsinde kendi yüzüm bana bakıyor.

"Tanrım!" diye fısıldayarak

bağırıyorum. Ciğerlerim

çalışmıyor.

Geriye doğru sendeleyerek, kalbim boğazımda, bayılmak üzereyim.

Şiddetli bir şok beni delip geçer. Her şey elektrik akımı gibi karıncalanır.

Kutu elimden kayıyor ve verandaya düşüyor, fotoğraflar her yere dağılıyor.

Ağır bir *gürültüyle* yere çarptığında, daha fazlası patlayarak ön paspasımın üzerine dökülüyor.

"Aptal," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bir iç çekerek dizlerimin üzerine çöküyorum, dağınıklığı karıştırıyorum, birini alıp ona bakıyorum, bir kenara atıyorum, başka birini alıyorum, yavaşça kendi korkumdan boğuluyorum.

Bu olamaz.

Ama oluyor.

Birbiri ardına gelen fotoğraflar, hayatımın muhteşem derecede sıkıcı ayrıntılarını gösteriyor.

İşte ben, kanepede kıvrılmış ders planlarını gözden geçiriyorum, televizyonun ışığı yüzüme yansıyor, tüm sahne oturma odamın penceresinden cam gibi net görünüyor.

Yatak odamın yarı kapalı perdelerinin arkasından, uyuyan, farkında olmayan ve savunmasız halim.

Yine ben, sınıfımın başında duruyorum, fotoğrafçı okul bahçesinde bir yerde olduğunu anlayabileceğim kadar uzaktan çekilmiş, muhtemelen çocukların oynamayı sevdiği ağaçların arasında saklanıyor. Genç okuyucularıma eyalet isimlerini telaffuz etmelerine yardım ederken, bir elimle New England haritasını işaret ederken yakalamışlar beni.

Okulun hemen dışında arabama binerken, çantamı koltuğa atıp direksiyona geçerken çekilmiş bir fotoğraf.

Market'te, Lucas'la ilk randevumuzda akşam yemeği için şarap ve bir kasa bira seçerken.

O gece duş almak için soyunurken, onu tekrar göreceğim düşüncesiyle titreyerek çıplak profilimin bir anlık görüntüsü.

Bu en çok etkileyen an, beni hiperventilasyona girmiş bir enkaza dönüştürüyor, kendi göğsümü korkunç bir ritimle emiyorum.

Titrek parmaklarımın etkisiyle fotoğraf gözümün önünde titriyor.

Roger. O olmalıydı!

O oradaydı, en mahrem anlarımda beni izliyordu ve şimdi bu mucize ve mutluluk o kadar...

Lekelenmiş.

Kirlenmiş hissediyorum.

Islak bir sıçrama fotoğrafın üzerine düşüyor. Bir an için, gözlerimden taşan gözyaşları olduğunu düşünüyorum — *siktir et bu geceyi* — ta ki farkına varana kadar.

Kırmızı.

Kalın, çirkin bir kırmızı damla, fotoğrafı lekeliyor, kameradan uzaklaştığımda çıplak göğüslerimi gizliyor.

Sonra bir tane daha düşüyor, paslı bir yağmur gibi paspasın üzerine dağılmış fotoğraflara çarpıyor.

Bir tane, bir tane, bir tane daha, iğrenç bir kan sıçraması düşüyor, düşüyor... *Tanrım!*

Bakmak istemiyorum. Ama

kendimi durduramıyorum.

Korkunç ve görünmez bir şey başımı geriye doğru çekiyor, sanki bir kukla gibi. Kalbim ve titreyip acı çeken bedenim *hayır, hayır, hayır diye* bağırsa da, onun iplerimi çekmesini engelleyemiyorum.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarını silerek, sundurmanın saçağını izliyorum.

Hayatımın en büyük şokunu yaşamak için tam zamanında.

Roger Strunk'un cesedi, saçağın altına bağlanmış, tüm vücudu kesilmiş bir domuz gibi iç organları çıkarılmış ve oyulmuş.

Şişkin, boş gözleri, Emma'nın boş bakışlarındaki aynı çirkin suçlamayla bana bakıyor.

Sen.

Ben öldüm ve ölmesi gereken sendin.

Korku, sarsıntı gibi kafama çarptı ve tüm vücudumu sarsarak titretti.

Dünya dönmeye başlamadan önce, bununla başa çıkmak, bunu sindirmek, feci bir şekilde başarısız olmak için sadece bir saniyem var.

Bir çığlık boğazımdan çıkmaya çalışıyor, ama asla çıkamıyor. Her şey uzak, boğuk ve çok uzak.

Kendi kör edici duygularımın görünmez kukla ustası beni yana doğru çekiyor, beni geceye geri itiyor.

Hiçbir şeyi anlamadan, verandamda bayılıp kalıyorum.

KIRMIZI SİS (LUCAS)

Siktir, lanet olsun.

Delilah'ı asla yalnız başına eve göndermemeliydim.

Telefon gelmeden önce zar zor evime ulaştım. Küçük mavi evde bir ceset daha bulunmuş.

Bu sefer cinayet olduğu şüphe yoktu ve kurban kimdi? Delilah'ın eski erkek arkadaşı.

Ne oluyor lan?

Üniformamı giymeye bile zahmet etmeden, bir anda kapıdan dışarı fırlıyorum. Tek düşünebildiğim Delilah.

Yaralanmış mı, biri onu tehdit etmiş mi, başka bir cesede rastladıktan sonra iyi mi?

Benim koca çenem yüzünden kendini kötü bir duruma sokmuş mu?

Çok fazla "eğer" var.

Kalbim dikenlerle dolu bir yuva gibi.

Burada ne haltlar dönüyorsa, şimdi on kat daha kötü hale geldi.

Eve vardığımda, kasabadaki tüm polis arabaları kaldırımın kenarına dizilmiş, mavi ve kırmızı renkli ışıklarıyla geceyi aydınlatıyorlardı.

Sarı bant, kimsenin istemediği bir hediyenin üzerindeki ölümcül bir fiyonk gibi çitin etrafını sarıyor.

Herkes burada ama Şef Bowden yok, ne garip.

Micah, Grant, Henri, hepsi üniformalarıyla olay yerinde dolaşıyor.

Henri ön kapının yanında bir şeyin fotoğrafını çekerken, Grant el fenerle mülkü dolaşıyor, telsizine bir şeyler mırıldanıyor ve kanıt işaretleri bırakıyor. Micah, küçük ve dağınık Delilah ile konuşuyor.

Saçları, kaşımış ya da çılgınca sallamış gibi dağınık.

Çıplak kollarındaki kırmızı lekeleri, saatler önce ondan söktüğüm elbiseyi lekeleyen lekeleri gördüğüm anda, arabadan fırladım, içim pişmanlıkla titriyordu.

"Lilah?" diye haykırdım, neredeyse çitin üzerinden atlayacaktım. "Sana zarar verdi mi?"

O sana..."

Kafasını keskin bir hareketle kaldırarak sözlerimi keser.

Yüzündeki ifade, olanların yarısı kadar bile kötü değil.

Bu beni durdurur ve boğazımdan çıkan sözleri yutar. Sanki bunu

ben yapmışım gibi bana bakar.

Sanki bu benim hatamış gibi.

Beni delen acı, beni havaya kaldırıp kaldırıma geri fırlatan bir doğa gücü gibidir.

"Benden uzak dur," diye fısıldadı, sesi titriyordu ve Micah'ın etrafından dolaşarak, uzun boylu, bakımlı albino kışını aramıza koydu. Onun şaşkın görünmesini suçlayamam, solgun gözleri endişeli bir şekilde not defterine bir şeyler yazmayı bıraktı. "Üzgünüm, ben... Onunla konuşmak istemiyorum, Memur Ainsley."

Yüzümde çok tuhaf bir ifade olmalı.

Çünkü Micah'ın bana attığı bakış, eve götüremeyeceğin bir köpek yavrusuna gösterdiğin sempatiyle aynı.

"Yaralanmadı, Graves," diyor bana. "Bayıldı ve kanın içine düştü. Belki de gidip kaptanla konuşup elimizde ne var bir bakmalısın?"

Siktir.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne

söyleyeceğimi bilmiyorum.

Parçalanmış kalbimi bir arada tutmak için neleri feda edebilirim?

O kavgadan sonra bana bu kadar az mı güveniyor?

Benim tarafımdan yapılan tek bir aptalca ihmal, onun bana karşı sahip olduğu kırılgan inancı yok mu etti?

Yoksa, Arrendell'leri takip etmekle o kadar meşgul olduğum için burnumun dibinde olan başka bir şeyi görmezden geldiğim için mi eski erkek arkadaşının ölümünden beni sorumlu tutuyor?

Elimin gerginlikten acı verene kadar, yanımda tuttuğum sert yumruğu fark etmiyorum.

Micah eğilip ona bir şeyler fısıldarken ben donakaldım. Delilah yavaşça başını salladı, sonra bana bakarak, sanki ben camdan yapılmışım gibi, araba kapısının çarpması ve endişeli bir sesin duyulmasıyla başını kaldırdı.

Gözlerimi ondan ayırıp Bowden'ların kişisel Durango'sunun viraja geldiğini görüyorum, ama arabadan çıkan şef değil.

Janelle çıkıyor.

"Delilah!" Janelle endişeyle bağırıyor ve kendini neredeyse çitlere atıyor. "Oh, tatlım, duyduğum anda hemen geldim. İyi misin?"

Delilah burnunu çekerek gözünü siler. "...hayır, pek değil, ama buradan çıkmaya hazırım. Sadece fotoğrafımı çekip kıyafetlerimi delil olarak alacaklarını söyledi. Ama o eve geri dönemem."

"Endişelenme canım. Sana giymen için temiz kıyafetler getirdim, pencerelerinden seni izleyen komşular da yan dairede giyinmene izin vereceklerdir," diyor Janelle neşeye. "Sonra benimle eve gelirsın. The Rookery'deki odan tamamen yenilenmiş."

En azından Delilah'a bakıyorlar.

Bu da demek oluyor ki, burada durup kalbimin çimlerin üzerine kanını akıttığını hissetmeyi bırakıp, lanet olası işimi yapmaya gitmem gerekiyor.

Ona son bir kez daha bakıyorum, ama o sanki ben orada değilmişim gibi davranıyor, sanki bana bağırıyor gibi.

Ona gidip sarılmamam beni çok üzüyor. Yine de, bu gece yapmayacağım tek şey durumu daha da kötüleştirmek. *Uzak dur*, dedi.

Ben de öyle yapıyorum, kendimi zorla uzaklaştırıp ön bahçeye doğru yürüyorum, yolumun üzerinde birkaç delil işaretini atlayarak.

Verandada, Henri birkaç dağınık fotoğrafın önünde çömelir, oldukça yeni görünümlü, yüksek kaliteli bir ayakkabı kutusunun yanında, hepsi

hepsi kanla lekelidir. Nitril eldivenli parmaklarıyla telefonunun kamerasını tıklar.

Kaşlarımı çatıyorum, içim karışıklıkla dolup taşıyor. "Ceset nerede?"

Henri omzunun üzerinden sert bir bakış atıp, sonra anlamlı bir şekilde yukarı bakınca durdum.

Olamaz.

Hayatta olmaz.

Başımı kaldırdım ve kalbimin buza dönüştüğünü hissettim, bu donmuş asteroit göğsümdeki ölü boşlukta yüzüyordu.

Roger Strunk'un ölü, boş gözleri bana bakıyor.

O içini boşaltılmış. O kadar düzgün ve verimli bir şekilde boşaltılmış ki, bunu ancak bir mezbahadaki makine yapabilirdi. Adam artık sadece et ve kemikten oluşan boş bir kabuk.

Bu tür bir travmaya dayanacak mideye sahip olmasaydım, iç organlarımı yere kusmuş olurdu.

Kolları ve bacakları çatının altındaki destek kirişlerine sıkışmış, sanki bir uçurtmaya bağlanmış gibi yayılmış durumda.

"Orospu çocuğu," diye tükürdüm, midem bulanıyordu. "Kim böyle iğrenç bir şey yapar ki?"

"Sen söyle," dedi Henri yavaşça. "Ben buralı değilim.

Kimin kasaplıkta çok iyi olduğunu biliyorsun?" Henri'nin

bunu söylemesine gerek yok.

Benim de gerek yok.

İkimizin de tek bir tahmini var.

Kasabada Jacobins gibi geniş bir çiftlik ve mezbaha işleten başka kimse yok.

Siktir.

"Başka bir yerde yapılmış olmalı. Burada değil," diyorum. "Grant bahçede herhangi bir organ buldu mu?"

"Hayır. Hiçbir iz yok."

"Yeterince kan yok," diye homurdanıyorum, Henri'nin yanına çömelerek.

Yukarıdan hala damlayan kanın uzağında duruyorum. Fotoğraflar kanıt olmasaydı, onları gördüğümde ikiye yırtardım.

Kitaplık stalker saçmalığı.

Onun bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı.

Onu takip ettiğim için, muhtemelen hayatını çekilmez hale getiren diğerlerinden farksız görüldüğüm için beni görmek istememesine şaşmamalı.

"Başka bir yerde yaptılar," diyorum tekrar. "Onu öldürdüler, işlerini yaptılar, sonra buraya getirdiler."

"Ne düşünüyorsun, Teğmen?"

"İki olasılık var." Kaşlarımı çatıp çenemi ovuşturuyorum. "Ya tepelerden biri Delilah'ı bunca zamandır takip ediyor, ona mesaj vermek için o iğrenç kırmızı X'leri çiziyor, o fotoğrafları çekiyor ve şimdi de Strunk'u ona büyük bir hediyeymiş gibi öldürüyor, ya da..." Sözümü kesiyorum.

"Ya?" diye sorar Henri.

"Ya da Strunk takipçinin arkasındaydı," diyorum ve bu *doğru* gibi geliyor. "X'ler, fotoğraflar, her neyse. Sadece, başka biri bundan hoşlanmadı. O layık değildi, bu yüzden o kişi onu ortadan kaldırmaya karar verdi. Delilah'ı korumak için onu öldürdüler."

Henri, kaşları alnından kayacakmış gibi birkaç saniye bana bakar.

"Bu çok boktan bir koruma, tamam. Ama şu konuya gelelim." Henri telefonunu indirir ve bana ciddi bir bakış atar. "Sana gösterecek bir şeyim var Lucas ve bunu sevmeyeceksin."

Sağ kolumu kesip onunla tekrar konuşabilseydim, bunu hiç düşünmeden yapardım.

Delilah'ı geride bırakmaktan nefret ediyorum, ama bunu yapmak zorundayım.

Bowden nihayet pijama üstü ve üniforma pantolonuyla olay yerine geldiğinde, Janelle ona giyecek başka kıyafetler giydirip The Rookery'ye götürmüştü.

En azından onun güvende olduğunu biliyorum.

Henri ve ben, diğerlerini olay yerinde çalışmaya devam etmeleri için bırakıp, karakola dönerek kanıtları kayda geçirdik ve solgun, sarsılmış Mallory'ye teslim ettik.

Raleigh'e hızlıca bir telefon açtım.

Bu sefer adli tabipten fazlasına ihtiyacımız var. Kanıtlara zarar vermeden cesedi indirebilecek birkaç adli tıp uzmanı ve birkaç yedek memur daha iyi olur.

Ayrılmadan önce Grant, olay yerinin sürekli gözetim altında tutulmasını istediğini söyledi.

Onu suçlamıyorum, ama bunu yapmak için burada yeterince adamımız yok.

Dönüş yolunda Micah'ın not defterinden Delilah'ın ifadesini okurken hava boğucu gibiydi ve Henri beni Grant'in masasına ve hepimizin iş istasyonu olarak kullandığımız bilgisayara sürüklerken, bu ifade zihnimde çamur gibi kalmaya devam etti.

"Domuz kanı hakkındaki ipucundan sonra," diyor Henri, dosyaları tıklayarak ve konsantre bir şekilde ağzının bir köşesini çiğneyerek, "Rick'i kasap dükkanından aradım. Geçen haftanın güvenlik kamerası kayıtlarını istedim. Siz domuz sikiciler gibi beni gece vardiyasına koyduğunuz için, zaman geçirmek için bir şeyler yapabileceğimi düşündüm. İşte böyle buldum bunu."

Bir video dosyasını açar.

Medya oynatıcı penceresi, kasabanın kasap dükkanının düzenli, temiz ve halkçı iç mekanını yukarıdan gösteren, yüksek açılı, grenli ve soluk renkli bir görüntü gösteriyor.

Birkaç kişi kasada sıra beklerken, birkaç kişi de kırmızı renkli taze etler, kıyma, tatlı etler ve daha pek çok şeyin sergilendiği büyük cam vitrinleri inceliyor.

"Görüyor musun?" Henri, sırada ikinci sırada duran adamın üzerindeki ekrana dokunuyor. Gözlerimi kısarak daha yakından bakıyorum.

Onu hemen tanıdım.

Uzun boylu, sırık gibi, kapüşonlu sweatshirt ve güneş gözlüğü takıyor.

Biraz dönüp omzunun üzerinden dikkatle bakarken, profilini, ağzını, yüzündeki gergin hatları görüyorum.

"Bu o," diye mırıldanıyorum. "Roger Strunk." "Mm-hmm. Ve ne satın aldığına bak."

Strunk'un sırası kasada. Duyamadığım bir şey söylüyor, ama neşeli yaşlı Rick tezgahın arkasından gülümsüyor ve plastik kapaklı büyük bir yağlı kağıt kutu ile geri geliyor.

Plastiğin içinden, kırmızı sıvının kenarlardan akıp bardağın içini lekelediğini görüyorum.

"Lanet olsun." Küfrederek sandalyeme geri yaslanıyorum. "Domuz kanı." Zaman damgasına bakıyorum. "Dört gün önce mi? O zaman zaman çizelgesi tutarlı."

Henri başını sallar ve videoyu durdurur. "Dört gün önce hayatta olduğunu da biliyoruz, ama ceset o kadar taze ki bunu tahmin edebilirdim. Çürüme ya da şişkinlik yok. Koku yok. Görünüşe göre ikinci teorin doğruymuş, mon ami."

Bunun anlamı beni neredeyse yere serdi.

"Evet. Delilah'ı takip eden *iki* sapık var ve biri rekabeti sevmedi." Bu beni gerçekten çok rahatsız ediyor. Seçme şansım olsaydı, onu yirmi dört saat güvenli bir evde koruma altında tutardım. "Bir sonraki adımlarımızı biliyorsun, değil mi Henri?"

Gözleri kısılır. "Henüz arama emrimiz yok, Teğmen. Makul bir nedenimiz bile yok. Sırf kesim tesisleri var diye bir şey ifade etmez. Bu dolaylı bir kanıt. Aynı mantıkla Rick de şüpheli olur."

"Muhtemel nedeni bulacağız," diye homurdanıyorum. "Hadi oradan çıkıp Jakobinleri gözetleyelim."

Delilah'ı yirmi dört saatten fazla görmemek, sigara yanığı gibi içimi kemiriyor.

Ama Micah, bu geceki gözetleme görevine gönüllü olduğunda bana onun iyi olduğunu söyledi.

O, cesurca dayanıyor ve Micah öğleden sonra onu kontrol etmek için uğradığında, hafızasını detaylar için tarayarak soruşturmaya yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor.

Keşke ben olsaydım.

Keşke onu kontrol eden, onu teselli eden, onu kollarıma alan ben olsaydım.

Özür dilemek.

Yanılmışım.

Şu anda bile bundan yüzde yüz emin değilim, ama yavaş yavaş kemiklerime işliyor.

Belki Montero Arrendell'in kız kardeşimi öldürdüğü konusunda haklıydım, ama bu davada tamamen farklı bir şey dönüyordu.

Kendi saçmalıklarımın kararımı etkilemesine izin verdim. Uyarı işaretlerini gözden kaçırdım.

Delilah'ı neredeyse öldürtecektim.

Lanet olsun, benim kör noktalarım yüzünden o terör estirildi. Bunun için ona bir özür borçluyum.

Ama beni görmek istemiyor. Mesajlarıma bile cevap vermiyor. Bir kez aramayı denedim.

Tabii ki açmıyor. Siktir et.

Zaten üzgün ve ikinci kez eve bir cesetle dönmenin şokunu yaşarken ona daha fazla stres yüklemek istemiyorum.

O yüzden en iyi ikinci şeyi yapacağım.

Onu takip eden herifin kim olduğunu bulup, onu dünyadaki en derin deliğe tıkacağım.

Devriye arabamın direksiyonuna yaslanarak, ağaçların arasından herhangi bir hareket olup olmadığını izliyorum. Micah ve benim için bu lanet şeyi ormanda off-road sürmek çok zordu.

Şimdi tepenin üstünde iyi bir gözetleme noktasında park etmiş, Jacobin çiftliğinin üzerindeki ateşböceklerini izliyoruz. Burası, her tarafı ağaçlarla çevrili küçük bir vadide yer alıyor.

Muhtemelen bu küçük oyuktan büyük bir gürültü çıkarmadan çıkamayacağız, ama o zamana kadar bunun bir önemi kalmayacak.

Saat sabahın birinde.

Bu yüzden, çiftçilerin genellikle ne kadar erken ya da geç saatlere kadar çalıştıklarına bakılmaksızın, onların uyanık ve çalışıyor olmaları biraz şüpheli.

Yolcu koltuğunda Micah öne eğilir, kollarını ön panele koyar ve çenesini tembelce kollarının üzerine dayar. Ay ışığı

ön camdan içeri giren ay ışığı, başının üzerindeki yaprakların gölgeleriyle benekli beyaz sarı saçlarına yansıyor.

"Bu ilginç," diye fısıldar. "Sence o kasaların içinde ne var?"

Bütün aileyi, aslında bütün bir kabileyi, yaklaşık iki düzine erkeği, açık üstü kamyonların arkasına işaretli kasalarla yükleme yaparken izliyorum. Tahta çıtalar o kadar sıkı istiflenmiş ki, içinde ne olduğunu göremiyorum.

"Mısır, kavanozda konserve, pazara götürülecek taze meyve olabilir. Başka birçok şey olabilir. Ya da..."

"Ya da moonshine dedikleri pil asidinin büyük bir partisi olabilir," diye Micah yumuşak bir sesle ekler. Her zamanki yırtıcı yoğunluğuyla onlara odaklanmıştır. Bazen bu, onu genç bir polis memurundan çok savaşta sertleşmiş bir keskin nişancı gibi gösterir. "Belki başka bir şey bile olabilir. Yine de arama emri çıkarmak için yeterli şüphemiz var bence."

Dudaklarım acımasızca

kıvrılır. Bu teknik bir
ayrıntı.

Biliyorum.

Ama birinin işleri doğru yapmaması yüzünden çok fazla mahkumiyetin bozulduğunu gördüm.

Bu yüzden, işleri ne kadar yavaşlatırsa yavaşlatsın, kurallara uygun hareket *edeceğiz*.

Telefonumla birkaç fotoğraf daha çekiyorum, aşağıdaki hareketleri, işaretli kasaları, kamyonları yakalıyorum. Bakışlarım Culver Jacobin'de kalıyor.

Kasabada her zaman gülümsüyor ve ağır ağır yürüyor, bazen biraz fazla dost canlısı ama zararsız, kasabanın şakacı adamı gibi görünüyor.

Ama bu gece değil.

Şimdi, son derece ciddi, somurtkan ve odaklanmış.

Sanki maskesini çıkarmış, altında soğuk ve rahatsız edici bir şey ortaya çıkmış gibi.

Delilah, kasabada onu birçok kez bakarken yakaladığını ve kablo kutusu takmaya geldiğinde yaşadığı karşılaşmayı anlattı... Kahretsin.

Culver Jacobin'in domuz kesimi hakkında ne kadar bilgisi olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Hadi." Motoru çalıştırıyorum. "Geri dönelim."

Devriye arabasının sesi tepelerden yankılanıyor. Vadideki herkes gerginleşiyor, duruyor.

İkimiz de nefes almadan bekliyoruz.

Bir hareket telaşı var, karga sürüsü gibi koordineli hareketler. İki dakika bile geçmeden ortadan kayboluyorlar.

Sandıklar elden ele uçar, devasa bir ahıra kaybolur. Kapılar ve pencereler hızla kapanır.

Sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kayboluyorlar.

Sadece boş kamyonlar, direksiyon başında kimse yok ve kasalarında hiçbir şey yok.

Kimseye ait olmayan, sıkıştırılmış toprağa basılmış ayak izleri. "Çok ürkütücü," diye mırıldanır Micah.

"Bana mı söylüyorsun. Hadi buradan gidelim," derim ve devriye arabasını ağaçların arasından olması gerekenden daha hızlı bir şekilde geri çekiyorum.

En az bir gündür uyumadım ve eve gitmedim.

Ertesi sabah Şef Bowden ve Yüzbaşı Faircross toplantı çağrısı yaptıklarında, gözlerim ağrıyana kadar suç mahalli fotoğraflarına bakmıştım.

Vandalizm ve o X işaretleriyle dolu olay raporları. Kasabada dolaşan Roger Strunk söylentileri, Delilah'ın penceresinden içeri bakan biri, Emma Santos'un cesedi.

Hepsi burada, ama hala neyi kaçıırıyorum?

Bütün bunları anlamlı kılacak bir şeye ihtiyacım var. *Bir neden.*

Culver Jacobin'in Delilah'a takıntılı olması yüzünden mi oldu?

Sanırım kız gelmeden önce onun hakkında bir şeyler duymuş, biraz Google'da araştırma yapmış ve çılgın zihninde kendini heyecanlandırmış olabilir. Belki de önceden plan yapmaya başlamıştı ve planı, Arrendell'in güzel kızlarından birini kaçırıp Delilah'ın evinde ölü bırakarak işleri başlatmaktı.

Sonuçta, o ilk gün evden kaçan birini gördüğünü söylemişti.

Culver olabilir, cesedi bırakmak için.

Tanımlamaya da oldukça uyuyordu. "Herkes burada mı?" diye seslendi Grant.

Başımı keskin bir hareketle kaldırıp, yarısı soğumuş kahve fincanımı uzattım.

Grant odanın ortasında duruyor. Bugün Şef Bowden bile onun yanında küçük görünüyor, Micah ve Henri ise yakındaki sandalyelere uzanmışlar. Raleigh'den gelen destek ekipleri suç mahallini koruyor.

Grant'in yüksek sesle boğazını temizlediğini veya bana baktığını fark etmedim. "Yani, uyanık mısın Graves?"

"Bana birkaç yudum daha ver, Cap." Kahvemi bir yudumda yarısını içerek bitiriyorum. "Tamam, şimdi konuş."

"Şu anda üzerinde çalıştığımız teori," diyor Grant, "Culver Jacobin'in en bariz şüpheli olduğu yönünde. Onlar çok gizli çalıştıkları için, Jacobinler için katliamı kimin yaptığını bilmiyoruz, ama muhtemelen nasıl yapıldığını görmüştür. Ayrıca, hedefe ilgi gösterdiği için, bir nedeni olabilir."

"Sorun şu ki," diyor Henri, "bu tür bir şüphe onu tutuklamak için yeterli bir neden değil."

"Belki de değil," diye cevaplıyor Grant. "Ama yine de onu sorgulamak için gözaltına alabiliriz."

"Culver olduğundan *emin* miyiz?" Gözlerimi ovuşturuyorum. "Bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Emma Santos, Delilah ortaya çıkmadan önce öldürülmüş olarak bulundu. Culver onunla tanışmadan önce. Evet, onu aramış ya da kasabada onun hakkında bir şeyler duymuş olabilir, ama bu ani takıntısını açıklamıyor."

Bowden kaşlarını çatarak ellerini kocaman karnına dayadı. "Emma Santos öldürülmedi. Kendini aşırı dozda uyuşturucu alarak öldürdü. O olayın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Benim bir teorim var..."

"...Arrendell'lere takıntılı olduğunu. Biliyoruz. Bu iki davayı birbirine bağlamak ve onlara yüklemek için elinden geleni yapacaksın," diye sabırsızca yanıtlar Bowden. "Bırak artık, Lucas. Bu konuda objektif olamıyorsan, seni davadan alırım."

Lanet olsun.

Muhtemelen uzun zamandır ilk kez o işe yaramaz herifin otoritesini anlamlı bir şekilde kullandığını duyuyorum. Çaresizce dudaklarımı oynatıp Grant'e bir bakış atıyorum, ama o sadece başını sallıyor, gözleri sert bir uyarıyla.

Şimdi değil. Boş ver, dostum.

İçim burkulur.

Odada bekleyen bir sessizlik var.

Dişlerimi sıkarak, başka yere bakıyorum ve kendimi zorlayarak söylüyorum. "Evet, efendim."

Bu iş bitmedi.

Ayrıca, Arrendells'i gündeme getiren pislik *ben* değilim. Ya ben yanılmamışsam?

Ya...

Lanet olsun, bir şey kokuyor ve burnumun dibinde. Kokuyu alıp mideyi bulandıracak kadar yakın, ama net görebilmek için neredeyse fazla yakın.

Ne kaçırıyorum ben?

Toplantı, birkaç teori daha üzerinde çalışıp davayı takip etmek için görevleri paylaştırdıktan sonra sona erer.

Henri, Culver'ı getirmek için ayrılır.

O küçük tepe faresini getirdiklerinde, beni karakoldan uzak tutmak için evin gözetleme görevine verdiler. Bu şef'in kararıydı.

Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum.

Kalkıp çıkmak üzereyken Micah kolumu tuttu ve bana yaklaştı. "O iyi. Endişelenmene gerek yok," diye homurdandı.

Bütün gün farkında olmadan tuttuğum bir düğüm göğsümde gevşiyor. "Ne, onu gördün mü?"

"Gelirken." Micah başını sallar. "Kaptan, eşyalarını alıp evinden Rookery'ye götürmem için izin verdi. Durumu iyi. O kadın çok inatçı." Gülümser.

"

İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. En aptalca şeylerde bile kurtlar gibi kavga etmenize şaşmamalı."

"Oldukça aptalca bir kavgaydı." Hafifçe gülümserim.

"Çoğu kavga öyledir. Kendimizi çok heyecanlandırırız, sonra da bunun sadece egolarımız ve birlikte geçirebileceğimiz zamanı boşa harcayan gereksiz saçmalıklar olduğunu fark ederiz." Tecrübesinden konuşuyormuş gibi geliyor ve kolumu bırakarak bana uzun uzun bakar. "Ona zaman tanı. Seninle tekrar konuşacaktır."

Umarım haklıdır.

Her şeyi düzeltmek ve güzel Lilah'ımı kollarımın arasına geri getirmek için her şeyi verirdim.

CHERRY RED (DELILAH)

Uyumak mı? İmkansız.

Ne zaman denesem, onu tekrar görüyorum.

Roger.

Kuzu rafı gibi açılmış, boş gözleri keskin ve sert.

Sanki beni suçluyor gibi.

Oh, bunun benim hatam olmadığını biliyorum.

Beni bu lanetli küçük kasabaya kadar takip etmemeliydi.

İhtiyacı olan yardımı alsaydı, New York'ta kalsaydı ve normal bir eski erkek arkadaş gibi içki arkadaşlarına beni kaltak olarak adlandırsaydı, hala hayatta olurdu.

İç çekiyorum.

Beni gerçekten uyanık tutan şey, büyük bilinmezlik.

Sadece bir mesaj göndermek için eski erkek arkadaşımı kim *öldürebilir* diye merak ediyorum.

Kim bana bu kadar odaklanmış olabilir ki?

The Rookery'nin duvarları bu gece çok ince geliyor, oysa burası şehirdeki en güvenli yer olmalı. Ama polis şefi ve karısının yakın olduğunu bilmek bile yardımcı olmuyor.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ve yalnız olduğunuzda kendinizi tamamen güvende hissedemezsiniz.

Lucas'ı o kadar çok istiyorum ki, bu beni öldürüyor.

Onun sıcaklığını, beni kucaklayıp, içine gömülmemi, ona yaslanmamı bekleyen duvar gibi vücudunu özlüyorum, ama kafam onu bu karmaşaya bulaştırdı.

Duygularım dikenler gibi, yaklaşan her şeye batmaya hazır.

Onu şu anda görsem, onu öpecek miyim yoksa sesim kısılana kadar çığlık atacak mıyım, bilmiyorum.

Ama Lucas, hayatımı cehenneme çeviren bir sapık katil değil.

ceh

enn Onunla olan sorunlarımın çoğu *benim* yüzümden.

eme Hatta bunun tamamen Emma ya da onun

çevir

en

bir Asla tamamen bozulmamış, sadece

sapı

k

katil

değil

.

Yala

n.

soruşturma amacıyla ertelenmiş bir sözden bahsediyorum.

Gerçek mi? Korkuyorum.

Ben acı çeken, berbat durumda olan, benim için fazla iyi olabilecek bir erkeği uzaklaştırmak için her türlü mazereti bulan biriyim. İlişkimiz çok ciddiye biniyordu ve o, geçmişimin lekesini silmeye çok yakındı.

İçimde bir yerlerde, bu beni çok korkutuyordu.

Bu yüzden, farkına varmadan kaçmak için bir bahane buldum. Şimdi, kalbim sıkışmış halde saate bakıyorum.

Saat on birden sonra. Yedi saat daha yalnız

kalacağım. Dayanamıyorum.

Telefonumu kapıp, onun son mesajının yazılı olduğu ekrana bakıyorum.

Lucas: Birbirimize saldırmadan konuşabilir miyiz, hayatım? Bana beş dakika ver.

Tanrım, az kalsın yapıyordum.

Neredeyse arama düğmesine basıp, kederle dolu kalbimin o korkmuş, uçarı küçük boşluğunda gerçekten istediğim şeye uzanıyordum.

Neredeyse ona sesleniyordum.

Beni durduran gurur değil.

Aslında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Duygularım Gordion düğümleri gibi birbirine karışmışken, her şeyin neden bu hale geldiğini nasıl açıklayabilirim ki?

Buna gecikmiş travma tepkisi ya da başka bir şey deyin.

Ve bu, ürkütücü eski erkek arkadaşımın çatı katında parçalanmış ve ölü halde bulduğumdan önceydi.

Roger sapkın ve o kadar hastaydı ki bana zarar verebilirdi, ama yine de bunu hak etmemişti.

O da herkes gibi mahkemede yargılanmalıydı.

Tıpkı Lucas Graves'in şu anda benim beceriksizce çırpınmamı hak etmediği gibi.

Bu yüzden onunla konuşacağım.

Kendimi toparlayıp doğru kelimeleri bulduktan sonra, oturup samimi bir sohbet yapacağız.

Gözlerim yaşlarla dolarken kontak lenslerimi çıkarırken, parmağımla ezdiğim Lucas'ın kontak lensi değil.

Anneminkileri ezip duruyorum.

Mitsi Clarendon, yirmi yıl boyunca kendi gece lokantasını işleten birinin olabileceği türden bir gece kuşu, bu yüzden onu uyandırmaktan endişelenmiyorum.

"Delilah!" her zamanki gibi neşeli ve keyifli bir sesle cıvıltıyor. "Senden haber almak için diken üstündeydim. Vardığında bir mesaj mı attın? *Hadi* ama." Alaycı bir şekilde dilini şaklatıyor, ama sesi sıcak bir kahkaha ile dolup taşıyor. "Yeni işin nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı? Yerleşebildin mi?"

"Ah, anne. Bilmek bile istemezsin. Anne, ben..." Bu kelime her seferinde beni durdurur. Yıllar geçti, ama hala birine *anne* diyebilmek nefesimi kesiyor. Nefes verip yeniden başlıyorum. "Anne, sanırım gerçekten batırdım."

"Ne oldu? İşler yolunda gitmiyor mu, canım?"

"İş, yolunda giden *tek* şey." Yüzümü, ödünç aldığım -teknik olarak bedava olan- yatağımın yumuşak yastığına gömerek mırıldanıyorum. "Yanlış anlama. Çocuklar harika. Okul güzel. Çalışanları seviyorum ve onlar da beni seviyor gibi görünüyor. Ama sanırım yanlışlıkla cehenneme açılan bir kapıya rastladım. Redhaven, hiç bitmeyen kötü bir gerilim filmi gibi."

"Gerçekten mi? Ama çok güzel eleştiriler almış!"

Gülümsemeden edemiyorum. Annem, komşularını gözetlemesine olanak tanıyan NextDoorish gibi meraklı küçük mahalle uygulamalarını çok seviyor.

"Bazı şeyler polise veya NextDoorish'e bildirilmez," diyorum kuru bir şekilde, çenemi kaldırıp pencereden dışarı bakarak. Ona olan biten her şeyi anlatamam.

Endişeden patlayıp annelik krizine girer. Bu kadın böyle yapar.

Sanki on sekiz yıllık ebeveynlik görevini bir anda telafi etmeye çalışıyor gibi.

Bu yüzden konuyu başka bir soruya çeviriyorum. "Kırık bir kalp için polis raporuna ne yazarsın ki?"

"Ah, Lilah." Sempatikle dilini şaklatıyor. "Sen hep en kötü erkekleri çekiyorsun. Bunu yapmayı bırak."

Gülüyorum.

"İşte sorun da bu, anne. Bu sefer... bu sefer gerçekten iyi birini buldum, ama gidip her şeyi mahvettim. Sadece... ona içtenlikle güvenemiyorum. O da hatalar yaptı, ama ona özür dileme şansı bile vermedim." Bunu söylemek, göğsümün derinliklerinde bir yerde acı veriyor. "Ben bir pisliktim. Öfkemi dışa vurduğum ve onu incittim. Çok incittim."

"Düzeltilemez bir şey mi?"

"Belki?"

"Bana her şeyi anlatmıyorsun, bebeğim. Başka ne var?"

İşte orada. Beni her zaman gülümseten anne sesi.

Yüzümü ellerimle kapattım ve iç geçirdim. "...konuşmak istiyor. Denedim. Bütün kasabayı yerle bir edecek kadar sert davrandıktan sonra bile, benimle konuşmak istiyor."

"O zaman neden izin vermiyorsun?" diye sorar annem masumca. Of.

"Ne *diyeyim*?" diye kekeliyorum. "Aramızda sorunlar var anne. Sık sık tartışıyoruz ve sonra ben patlıyorum. Ben bu kadar huysuzken kim beni ister ki?"

Ona ait olan kaktüs benzetmesini kullanmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Çünkü seni her zaman yanımda istiyorum," diye nazikçe belirtiyor. "Ve bir müşterinin poponu tokatladığı için elini çatalla masaya saplamaya çalıştığını gördükten sonra senin öfkeni çok iyi biliyorum."

Bu anıyı hatırlayarak gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Yüzüm domates gibi kızarıyor.

Sadece utançtan yatağın altına girmeye çalışmıyorum.

"Lilah," diye nazikçe devam ediyor. "Senin öfkeni görmüş ve hala seni seviyorsam, bunun nedeni o ateşin senin bir parçan olmasıdır. Onu kontrol altına almak için her zaman çabaladığımı biliyorum. Bu, seni bu kadar güçlü kılan şeylerden biri. Bu adam iyi biriye, sence o da bunu göremez mi?"

"Bilmiyorum." Kalbim çarpıyor. "Anne, onunla aşk yaşayıp yaşamadığımı bile bilmiyorum."

"Bence biliyorsun," diye fısıldadı kendinden emin bir şekilde. Kahretsin, haklı.

O her zaman haklıdır.

Hoşuma gitse de gitmese de, Lucas Graves'e deli gibi aşığım.

Ve bu aşkı küle çevirmeden nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Gözlerim panikle yanıyor.

Parmaklarımla dudaklarımı bastırarak sesimi sabitliyorum. "Ben... Gitmeliyim. Sabah dersim var ve saat çok geç oldu. O küçük canavarlar beni çok yoruyor."

"Ama seni yine de seviyorlar, değil mi?" O gülüyor. "Ben de seviyorum, tatlı kız. Dışarıda kendine dikkat et, tamam mı? Ve başka bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Arayacağım."

Tabii, haklısın.

Her yerde cesetler varken ne kadar da güvendeyim.

Redhaven'ın neden hala beni canlı canlı yiyebileceğine dair hiçbir ipucu bile vermedim.

Ama yine de gülümsüyorum ve bu saatte onu endişelendirmek istemiyorum. "Ben de seni seviyorum anne. İyi geceler."

"İyi geceler, tatlı kızım."

Telefon görüşmesi biter ve ben yatakta yan yatarak, kalbim sıkışmış halde odaya bakarım.

Bu çok yardımcı oldu ve tamamen korkunçtu, kabul etmek istemediğim şeylere bakmamı sağladı.

Lucas Graves'i sevdiğim gerçeği gibi.

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Ertesi gün öğle yemeği molasında, Lucas konusunda hala kafam karışık ve Emma hakkında bazı şeyleri düşünüyordum.

Roger hakkında.

Bu kanlı karmaşa ve neden benim etrafımda dönüyor gibi görüldüğü hakkında.

Bu sabah hazırladığım küçük sandviçleri ısıtırken, telefonumda *Emma Santos Instagram modelini* aratıyorum.

Sonuçlar beni hemen onun Insta hesabına yönlendiriyor. Ancak hesap başka biri tarafından ele geçirilmiş.

Sanırım annesi ve en son gönderilen tüm mesajlar... *Oh*. Kalbim buna dayanamıyor.

En son gönderilen mesajların hepsi, onun nerede olduğu hakkında herhangi bir bilgi için çaresizce yalvarışlar. Son zamanlarda onu görenleri, ipuçlarını soruyor, ellerinden gelenin en iyisi gibi görünen bir nakit ödül teklif ediyor.

Tanrım.

Emma annesi Marina Santos'a çok benziyordu. Uzun boylu, ince bir kadın, sivri çeneli, kalp şeklinde bir yüzü ve Emma'nın hayattayken muhtemelen olduğu gibi sıvı gibi görünen yumuşak kahverengi gözleri var.

Bir fotoğrafta, üzerine gülümseyen, gülen Emma'nın büyütülmüş renkli fotoğrafının yapıştırıldığı büyük bir poster tahtası tutuyor. Altında, büyük blok harflerle yazılmış Magic Marker harfleri ile bir telefon numarası ve e-posta adresi yazıyor.

*Kızımı gördünüz mü? Kızımın
eve dönmesine yardım edin.*

YIKILMIŞTIM.

Okulun dinlenme odasında ağlamaya başlamak üzereyim.

Numaraya bakıp duruyorum, parmaklarım kaşınıyor, ama kendimi zorlayarak daha eski fotoğraflara geçiyorum. Emma'nın fotoğrafları

Instagram influencer'larından bekleyebileceğiniz türden sahte bir mükemmellikte değil, onun hayatını yaşarken çekilmiş samimi fotoğraflar.

Her zaman hareket halinde, her zaman gülüyor, dönüyor, hiç durmuyor gibi görünen bu canlı varlık, gözleri parlak ve berrak.

O kadar güzeldi ki.

Hayat doluydu.

Onun gibi bir kızın bu kadar kolay aşırı dozda uyuşturucu alacağını düşünmek benim için zor. Onun paylaşımlarındaki kalıplar bunu hiç yansıtmıyor.

Fitness, yaşam tarzı, sağlıklı beslenme, basit şeylerden zevk almak. Onun bir uyuşturucu bağımlısı olabileceğini hiç düşünemiyorum, ama insanları kapalı kapılar ardında hangi şeytanlarla mücadele ettiklerini asla bilemezsiniz.

Ne aradığımı bilmeden kaydırmaya devam ediyorum.

Arrendell'lerle birlikte eski bir fotoğrafını paylaşmış olacağını sanmıyorum, Culver Jacobin'i saymıyorum bile.

Ayrıca, pilim %9'da. Molam neredeyse bitti ve vazgeçmeliyim.

Uygulamayı kapatmak için kaydırmaya başlıyorum, ama yanlışlıkla başka bir fotoğrafa geçiyorum.

Yine Emma, bu sefer bir kulüpte dans ediyor. Renkli ışıklar altın rengi teninde güzel bir oyun oluşturuyor. Gölgelemin içindeki dans partnerini seçemiyorum.

Ama bileğinde parıldayan bileziği görebiliyorum, disko pullarının arasında parlayan gül altın rengi.

Basit bir çubuk. Narin bir zincir.

Tanıdık çubuğa kazınmış X'ler.

Kahretsin!

Lucas'ın Celeste ve Montero Arrendell hakkında anlattıklarından sonra bir daha asla bakmamak umuduyla şifonyerimin alt çekmecesine tıktırdığım bilezikle aynı.

Sadece benimkinde yedi

tane X var.

Emma'nınkinde...

Sanırım Emma'nınkinde *altı tane* var.

Tüm kaslarım gerildi. Onun ince bileğine, yüzündeki mutluluğa bakarken, ciğerlerim yavaşça çimento ile doluyordu.

Hayır. Hayatta *olmaz*.

Danimarka'da bir şeyler çok, çok çürümüş durumda, özellikle de cesedini bulduğumda o bileziği takmadığından emin olduğum için.

Ve bu konuda bir şeyler yapmak için pilimin %8'i kaldı.

Derin bir nefes alarak telefon numarasını tuşlamaya başlıyorum — tam o sırada telefonum elimde titremeye başlıyor ve neredeyse çığlık atıyordum.

Sanki avucumda bir sürü arı varmış gibi geri sıçradım. Tanımadığım bir numaraya bakıyorum.

Yerel alan kodu.

Kaydettiğim tek yerel numaralar Lucas, Ulysses, Nora, Janelle ve yatağımı teslim eden mobilya mağazası, ama bu hiçbirisi değil.

Kalbim çarparken, başparmağımla yeşil cevap simgesine dokunuyorum.

"Alo?"

"Merhaba, Bayan Clarendon."

Montero Arrendell.

Sesi telefondan soğuk bir şekilde geliyor, sanki boynumun arkasını ısıtırıp kemiklerimi sıyıran buz gibi bir rüzgar gibi.

Kalbim, bir kurtla göz göze gelen bir tavşan gibi acı verici bir şekilde duruyor.

Sanki *biliyor* gibiydi.

"Bay Arrendell," diye zorla sesimi çıkardım. Sesim sanki başka birine aitmiş gibi, tamamen uyuşmuş birine. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Aslında, *senin* için ne yapabileceğimi öğrenmek için aradım." Telefonda, fiziksel varlığı ve etkileyici karizması olmadan, dostça ses tonu sahte geliyor. "Tüm bu kötü şeyler sürekli oluyor, zavallı şey. Çok korkmuş olmalısın."

Yutkunuyorum.

"Ben o kadar kolay korkmam, efendim." Ve tam o anda sesim çatallanmaya başladı, beni yalancı durumuna düşürdü. Şu anda donakaldım ve ondan korktuğumu fark ettim. Emma'nın fotoğrafındaki bilezikle zihnimde kurduğum bağlantılardan korkuyorum. Bunların benimle, Roger'ın ölümüyle nasıl bağlantılı olabileceğinden korkuyorum. "Ama ben iyiyim. Gerçekten."

"Cesur davranmana gerek yok, Delilah... Sana Delilah diyebilir miyim?"

Hayır.

Bu fikir midemi bulandırıyor ve kelimeleri dilimden zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. "Eğer istersen."

"O zaman bana Montero demenizi ısrarla rica ediyorum. Bana karşı bu kadar resmi davranmanıza gerek yok. Mümkünse size daha fazla koruma sağlamak istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir koruma? Polis iyi iş çıkarıyor
"

"Yapabileceğim birçok şey var," diyor. "Size kişisel koruma ekibi atayabilirim. İşlerinizi halletmesi için özel bir dedektif tutabilirim. Evimizde, isterseniz kalabileceğiniz birçok süit var
—

"Gerek yok," diye aceleyle cevap veriyorum. Söylediği her kelime, sanki üzerime yavaşça kapanan bir Venüs sinek kapanı gibi geliyor. "Çok cömertsiniz, ama size yük olmak istemem. Eminim bir sorun çıkmaz."

"Ne kadar bağımsızsın. Bunu takdir ediyorum. Fikrini değiştirmem için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" diye ikna etmeye çalışır.

"Eminim," diye cevap veriyorum.

Onun beni o eve çekmesine izin vermektense, hayalet biber sosuna batırılmış canlı hamamböcekleri yemeyi tercih edeceğimden de eminim.

En azından savunmacı tavrım, damarlarımdan geçen korku ve paniği yatıştırıyor. "Ulysses benimle görüşmek istediğini söyledi mi?" diye sorduğumda sesim daha sakin çıkıyor.

"Oh, o mu? Evet. İdari konular, hepsi bu. Sen daha yerleşip bu korkunç olay geçtikten sonra konuşabiliriz."

Aslında beni görüşmeye zorlamamasına biraz şaşırdım. Ama belki de bu çok bariz olurdu ya da benim ne kadar korktuğumu hissedebiliyor olabilir.

Bu görüşmeyi şimdi bitirmek istiyorum.

Konuşmak istediğim kişi o değil ve ne kadar uzun konuşursak, onu şüphelendirecek bir şey söyleyeceğimden o kadar çok endişeleniyorum.

"Çok üzgünüm. Pilim bitmek üzere ve öğle aram neredeyse bitti."

"Sakin özür dileme, Delilah. Seni iş gününün ortasında aradım," diye sertçe yanıtladı Montero. "Yapman gerekeni yap. Umarım her konuda, her konuda bana başvurabileceğini biliyorsundur."

Orada ipeksi bir ekşilik var. Midemi altüst eden tuhaf bir imada. Boğazımdaki dehşeti bastırıyorum.

"Teşekkürler," diyorum, kibar ama yapmacık bir şekilde. "Hoşça kal." "Hoşça kal, Delilah."

Adımı sanki yapışkan bir yaprak gibi çırpınan bir şey gibi telaffuz ediyor.

Boğazım düğümlenmiş halde telefonu

kapatıyorum. Sonra pil göstergesine

bakıyorum.

%6 kalmış.

Siktir.

Kalbim deli gibi atarken, bir elimle Marina Santos'un fotoğrafına geri dönüyorum, diğer elimle çantamda kalem arıyorum ama *yazacak bir şeyim yok.*

Harika.

Bu yüzden, mavi mürekkeple numarayı dinlenme odasındaki masanın ucuz sunta levhasına karalıyorum.

Oops.

Umarım çıkar.

Tanrım, neden elime falan yazmadım ki?

Telefonum bip sesi çıkararak kapanıp neşeli bir cıvıltı ve logo ışığıyla son rakamı yazdım.

Sadece ben, bitmek üzere olan telefonum ve masadaki o numara var.

Ve molamın bitmesine altı dakika kaldı. Avluda çocukların çığlıklarını duyabiliyorum, kahkahaları pencerelerden içeri süzülüyor.

Buradaki tuhaf, boşucu atmosfere kıyasla çok normal. Kalbim suçlayıcı bir ritimle atıyor, harekete geçmemi istiyor.

Parmağım titriyor, saçımı kulağımın arkasına koyup duvara monte edilmiş eski kablolu dinlenme odası telefonuna bakıyorum.

Bu şeyi öğrenmenin tek bir yolu
var.

Şimdi Marina Santos ile konuşmam her zamankinden daha önemli.

Kendimi ikna etmeden önce, ayağa fırlayıp telefona koşar ve ahizeyi kulağıma dayarım. Sessiz bir ses çıkar ve numaraları tuşlamadan önce başımı uzatıp masadaki numaraları kontrol ederim. Nefesimi tutup beklerim.

Birkaç kez çaldıktan sonra, yumuşak bir ses telefonu açar. "Alo?" Déjà vu hissi çok yoğundur.

Ses tonu, yaşı, aksanı ne olursa olsun, o sesi tanıyorum.

Kızları için endişelenen her anne aynı ses tonuna sahiptir. Sanki kendi annemin İspanyol aksanıyla konuştuğunu duymak gibi.

"A-allo? Bayan Santos?" Sesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Ne yapıyorum ben?

"Evet, benim, kiminle görüşüyorsunuz?" Derin bir nefes alır. "Emma hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Hayır, hanımefendi," diye patladım.

Sonra avucumu alnıma vuruyorum.

Aptal, neden yalan söyledin?

Onu bu yüzden aradım, değil mi?

Ona gerçeği söylemek, böylece bu acı verici arayışı bırakabilir. Ama bir şey beni geri çekiyor. Henüz ne olduğunu bilmiyorum, ama ona hayır dedim ve şimdi bu haberi nasıl vereceğimi bilmiyorum.

Onu incitebilir miyim bilmiyorum, kızının öldüğünü ona söylememek, kaçınılmaz olanı ertelemek daha acı verici olsa da.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Adım Mitsi..." Duruyorum. Gözlerim odanın içinde dolaşır ve malzeme rafındaki açılmamış bir bant kutusuna takılıyor. "Mitsi Scotch. Ben bir muhabirim..." Kırmızı tükenmez kalemler. Yasal defterler. "...Red Ledger, Kuzey Carolina'dan. Dinleyin, internette kayıp kızınız hakkında bir haber duydum ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Belki gazetede yayınlanacak bir haber, onu aramaya yardımcı olabilir."

Evet, doğrudan cehenneme gideceğim.

Ama belki bana Redhaven'ın deliliğini *mantıklı* kılacak bir şey söyleyebilir.

Belki de Lucas Graves'in doldurmasına izin vermediğim kalbimdeki boşluğu doldurmasına yardım edebilirim.

Sessiz kaldıktan sonra yavaşça fısıldadı, "Kuzey Carolina mı?"

"Evet, hanımefendi. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır... şey, hayır, sanmıyorum. Ne öğrenmek istiyordunuz?"

"Çoğunlukla, Emma kaybolmadan önce davranışlarında bir değişiklik olup olmadığı," diyorum. "Yani, her zamanki arkadaş grubu dışında başka insanlarla vakit geçiriyor muydu? Eski arkadaşlarını terk mi etti? Ruh hali farklı mıydı, davranışları dengesiz miydi? Gizemli mi davranıyordu?"

"Söylemesi zor," diyor Bayan Santos iç çekerek. "O çok hareketli bir kız, hep bir şeyler yapıyor, yeni şeyler deniyor. Bir sonraki adımda onu nerede bulacağınızı asla bilemezsiniz. Bir gün kaya tırmanışı yaparken, ertesi gün salon dansı yapıyor. Hayatında hiç yabancı tanımadı. Herkes benim kızımın arkadaşısıdır." Sesindeki sevgi ve şefkat o kadar belirgin ki, beni boğuyor. "Ama şimdi düşününce, biraz farklı olan bir şey vardı..."

Telefonun diğer ucundaki ona uzanabilmek için öne eğiliyorum, bir elimi duvara dayıyorum. "Evet? Neydi o?"

"Bir şeyden çok mutluydu, ama bana ne olduğunu söylemedi. Sürekli modellik işleri, oyunculuk işleri için seçmelere katılıyor, büyük bir fırsat arıyordu. Belki bir şey buldu da bana söyleyerek uğursuzluk getirmek istemedi diye düşündüm. Ama şimdi düşününce, sanki... gibi davranıyordu." Sesi kesildi.

"Nasıl?"

"...sanki aşıkmiş gibi." Kadın bunu neredeyse isteksizce söylüyor ve Lucas'ın Celeste'den bahsettiğini hatırlıyorum, nasıl değiştiğini ve genç kadınların çok iyi görünen kötü bir şey bulduklarında yaptıkları gibi gözleri parıldadığını. "Emma her şeye sürekli kızarıyordu, kendi küçük dünyasında kayboluyordu. Bazı geceler neredeyse hiç yemek yemiyor, neredeyse hiç uyumuyordu. Sanki havayla yaşıyor ve güneş ışığıyla parlıyordu."

"Ama hiç kimseden bahsetmedi mi? Aşık olduğunu hiç görmedin mi?"

"Hayır... Onun yaşındaki kızların nasıl olduğunu bilirsin, sanki Romeo ve Juliet gibi davranırlar ve bir sonraki büyük aşka gizlice kaçarlardı. Yasak olduğunda daha heyecanlı olur."

Kaşlarımı çattım. "Yoksa senin onaylamayacağını düşündüğü için onu sır olarak mı saklıyordu? Affet beni, ama Emma'nın daha... şüpheli biriyle çıkma geçmişİ var mıydı?"

Benim gibi.

Ben ve benim kötü şansım, bu kötü şansdan çok, kalbim çiğnenene kadar gerçek aşkın neye benzediğini bilmemek.

Ya da ben onun kalbini çiğneyene kadar.

"Nasıl anladınız?" Bayan Santos fısıldadı. "Açıkçası, onun babasını suçluyorum. O adamı evime hiç almamalıydım, ama bana Emma'yı verdi. Berbat bir tembel, zalim, sürekli beni aldatıyordu, hiçbir işte tutunamıyordu ve bazen..." Durdu ve nefes aldı. "Bazen Emma'ma çok kötü davranırdı. Sürekli onunla oyunlar oynar, umutlarını yeşertir, sonra da paramparça ederdi. On altı yaşına geldiğinde artık onunla uğraşmayı bıraktı, ama..." Marina iç çeker. "Böyle kötü bir babası varken nasıl bu kadar tatlı bir kız olarak büyüdüğünü hala bilmiyorum."

"Bunda sizin de büyük payınız vardır, Bayan Santos," diyorum yumuşak bir sesle. "Annelerin her zaman vardır."

Bir takılma sesi var.

Sanırım ağlamamaya çalışıyor.

Oh, hayır.

"Bu yardımcı olur mu? Kızımı bulmak için bir şeyler yapabilir misin?"

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum.

Şu anda kendimi bir sakız kağıdından daha aşağı hissediyorum. Çok korkakım. Ama ona söyleyemem.

Ya soruşturmayı mahvedecek bir şey söylersem? Lucas ve adamlarının Emma için gerçek adaleti sağlamak için yaptıkları her şey.

Bunu sır olarak saklamakta haklıydı, midemde mide bulandırıcı bir ağırlıkla fark ediyorum.

Asla aramamalıydım.

Ama zil çaldı, tüm okulu çınlatarak zamanımın dolduğunu haber verdi.

"Üzgünüm hanımefendi. Gitmem gerek. Bugün zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Onu eve getirin yeter." Söylediği sözlerin aciliyeti, sanki telefonun ötesinden ellerimi tutup sıkıca tutuyormuş gibi hissettiriyor.

yalvarır gibi. "Lütfen, Bayan Scotch. Emma'mı eve getirin."

"Getireceğim, Bayan Santos," diyorum, boğazımdaki düğümle mücadele ederek. "Kızınıza ne olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

En azından ona sunabileceğim tek gerçek bu.

Ders bittiğinde başım dönüyordu ve görmek istediğim son kişi Arrendell adında biriydi.

Dışarı çıkıp Kia'ya doğru yürüdüğümde kim bekliyor tahmin edin.

Ulysses, parlak, yepyeni bir BMW'ye yaslanıyor — *Benz'e ne oldu? Zaten sıkıldın mı?* — elleri pantolonunun ceplerine çok rahat bir şekilde sokulmuş durumda. Neredeyse gerçek olamayacak kadar kasıtlı bir şekilde tesadüfi görünen dramatik bir GQ pozu veriyor.

Ugh.

Umarım bu ruh halindeyken yüzümdeki ifade beni ele vermez.

Ona hızlıca bir gülümseme atıp, sanki o başka birini bekliyormuş gibi yanından hızla geçiyorum. Sanki bileğimin etrafında bir ateş halkası hissetmeden ona bakabiliyormuşum gibi.

O bileklik bir damga, Emma'nın parmaklarının kolumu kavrayıp sabırsızca cevaplar için beni çekişinin hayalet gibi yankısı.

"Hey, Delilah!" diye sesleniyor.

Elini kaldırıp bana selam verdiğinde irkilmemi bastırıyorum.

Tamam.

Doğal davran.

Onun babasını soğukkanlı bir cinayetten şüpheleniyormuş gibi davranma.

En parlak gülümsememi takınıp, bana doğru koşarken ona dönerek selam veriyorum. "Ulysses, merhaba. Yine sıkıcı bir toplantı için mi buradasın?"

"Toplantı aslında yirmi dakika önce bitti. Müdür, 'bahçe güzelleştirme' için daha büyük bir bütçe istiyor, ama asıl istediği şey, ofisi çok sıcak olduğu için yeni bir HVAC sistemi. Neden lafı dolandırmak zorunda kaldı, hiç anlamadım.

bunu doğrudan isteyebilirdi." Geniş bir gülümsemeyle önümde durdu. "Tıpkı benim sana sormam gerektiği gibi... Eve gelir misin?"

Gözlerimi kırptırıyorum. "Eve mi? Neden?"

"Önce bunu söylemeliydim." Gülerek bana kolunu uzattı. "Benimle yürü. Bir kahve içelim."

Tanrım, hayır.

Ona dokunmak istemiyorum.

Bu iğrenç adamla hiçbir yere gitmek istemiyorum.

Ama aynı zamanda kendimi ele vermek ya da onun şüphelenmesini istemiyorum. Bu işi korumak için zaten yeterince acı çektiğim halde, patronumun patronuna hakaret ettiğim için kovulmak da istemiyorum.

"Tabii," diyorum kısaca.

Kolumu onun koluna takarken, gülümsemem donmuş bir yüz buruşturma gibi geliyor. Kahve dükkanı okulun hemen yukarısında.

Yürürken, bana çok ilgi gösteriyor, dikkatli ve hayatımda olup bitenleri biraz fazla biliyor gibi görünüyor. Nasıl olduğunu sorduğumda, bunu kasabanın dedikodu ağlarına bağlıyor.

Ama Roger ve The Rookery'de kaldığım hakkında her şeyi biliyor.

Benim tanık olduğum tüm korkunç ölümler için de çok endişeleniyor ve lütfen bunun kasaba hakkındaki izlenimimi bozmamasına izin verin diyor.

Her şeye rağmen, bana kötü bir izlenim bırakan Redhaven değil.

Roger hakkında da ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Onu o kadar uzun zamandır nefret ediyorum ki, onun şok edici ölümüyle ilgili duygularımı ya da bunun için hissettiğim suçluluk duygusunu nasıl analiz edeceğimi bilemiyorum, bu yüzden şu anda analiz etmiyorum.

Hiçbir şekilde anlamlandırmıyorum.

Hepsini bir kenara itip, olabildiğince normal konuşmaya çalışıyorum. Ulysses, beni kederden kaldırımda bayılmak üzere olan, solmuş bir hanımefendi gibi davranmaktan mutluluk duyuyor.

Kahve siparişlerimizi verip kafenin dışındaki küçük bir masaya oturduğumuzda artık yeterince sabrım kalmamıştı.

"Peki, eve gelmek neydi o? Özel ders ihtiyacı olan küçük Arrendell'ler mi var?" Gülümserim ve konuyu değiştiririm.

"Hayır, hayır. Yapabilseydim, seni bunun için yanımda tutardım, ama biz erkekler, sevgili annemize torun vermeyecek yozlaşmış zamparalarız." Cortado'sunun üzerinden bana kemik beyazı bir gülümseme gönderdi. "Kardeşlerimin eve geleceğini ve büyük bir hoş geldin partisi vereceğimizi söylediğimi hatırlıyor musun? Aslında bu bir hayır galası, ama kardeşlerim ilgi odağı olmayı çok seviyorlar. Babam, iyi müzik ve beş yıldızlı yemeklerin olduğu bir gece, senin dertlerini unutmanı sağlayabilir diye düşündü. Kendini bu kasabanın koruyucusu olarak görüyor. Anla artık. Buraya taşındığından beri yaşadıklarından dolayı oldukça üzgün." Neredeyse kompo kurar gibi bana doğru eğildi. "Aramızda kalsın, bence iyi bir izlenim bırakmak istiyor."

Eyvah.

Kusacağım.

Celeste Graves'i öldüren adam — muhtemelen Emma Santos'u da öldüren adam — *bana iyi bir izlenim bırakmak* mı istiyor?

Montero'nun beni kendi sığınağına çekme girişimi daha önce başarısız olduktan sonra, şimdi de kendi oğlu beni tuzağa düşürmeye çalışıyor.

"*Salonuma gelir misin?*" dedi örümcek sineğe.

Üçüncü sınıflara bu şiiri okuduğum için kendimden nefret ediyorum.

Ama ben bir yusufçuk değilim.

Kafamı sallayıp gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum. "Partilerinizi duydum. Her yer ünlülerle dolu ve yıldızlarla bezeli bir eğlence, değil mi? Bu benim tarzım değil. Benim gibi bir sokak faresi oraya uyum sağlayamaz."

Kaşları çatılırken gülümsemesi kaybolur. "Ne? Oh, hayır.

Kendini bu şekilde düşünmene izin veremeyiz, Deli..."

Cebinden gelen telefonun titreşmesiyle sözünü keser. Utangaç bir gülümsemeyle, "Affedersiniz. Bu lanet telefonların insanları bu kadar kaba hale getirmesinden nefret ediyorum" der.

Gerçekten bu kadar nazik biri mi, yoksa bu sadece rolünün bir parçası mı, merak ediyorum.

"Devam et. Sorun değil." Dondurulmuş latte'nden bir yudum alıp gülümserim.

Minnettar bir baş hareketiyle telefonunu çıkarır ve kilit ekranını kaydırır.

Mesajlarına geçmeden önce ekranının üst kısmında gördüğüm şey, kesinlikle beynimi donduran bir şey değildi.

Sadece bir saniye görünüyor, ama çok açık. Instagram.

Öğle yemeğinde baktığım sayfanın aynısı.

Emma Santos.

Şok, panik ve binlerce başka duygu içimi kaplar. Ne oluyor lan?

Neden Emma'nın Instagram profiline bakıyordun?

Yüzümde çok tuhaf bir ifade olmalı.

Ulysses bir saniye sonra başını kaldırıp hafifçe güldü. "Rahat ol. Kız değildi. Sadece Robert."

Hay aksi.

Midem yine altüst oldu.

Cidden *kıskandığımı* mı düşünüyor? *Onu mu?*

Vay canına.

Sakin ol, Delilah. Gerçekte ne düşündüğünü anlamasından iyidir.

Dilimin üzerinde bıraktığım kahve slush'ı yutuyorum.

"Robert?"

"Evet, o. Hollywood'dan. Ne giyeceğine hep çok takılır." Ulysses omuz silkiyor. "Kıyafetlerden bahsetmişken, eğer bu konuda endişeleniyorsan, endişelenme. Moda işlerini halledecek adamlarım var. Sen sadece güzel yüzünü getir. Bu cuma gecesi. Parti, kardeşlerim saat sekizden sonra gelene kadar pek hareketlenmeyecek, ama sen daha erken gelmek istersen de sorun yok." Beni dikkatle izliyor. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Delilah?"

Bana üzgün ve pişman bir bakış atar. İçimdeki

her şey *hayır, hayır, hayır diye* bağırır.

Yapma.

Aklından bile geçirme.

Ama ben kararımı çoktan verdim.

O eve girebilirim, belki bir ipucu bulabilirim. Bir şey daha bir şey bağlayan Montero Arrendell ile Emma'ya Celeste'ye

Celeste'ye. Ethan denen adama. Belki Roger'a bile.

Sanki omzumun üzerinden bana fısıldıyor gibi, ve sesi annesi Marina'ya çok benziyor.

Yap.

Cevapları bul.

Adaleti bul.

Bana aptal de. Evet, pervasız davrandığımı biliyorum, filmlerde ve kitaplarda aptalca aşırı cesur kızların yaptığı aynı hatayı yapıyorum, ama bu gerçek hayat.

Ulysses Arrendell'in sahip olmadığı bir avantajım var.

Karşımda oturan şık akbaba benim bildiklerimi bilmiyor.

Gerçekte ona tokat atmak istediğim halde, ürkek ve utangaçmışım gibi gülümsüyorum.

"Şey... Sanırım. Her zaman bir süper kahramanla tanışmak istemişimdir... ya da filmlerde süper kahraman rolünü oynayan biriyle."

"Harika!" Ulysses, NASA'nın gezisine katılacağını öğrenen küçük bir çocuk gibi bana gülümsüyor. "Senin için güzel bir şey bulacağım, merak etme, sadece aksesuarlar eklemen gerekecek. Bileziğin hâlâ duruyor mu?"

"Evet." Boğazımı temizleyip, başka yere bakarak cevap verdim. "Evde bıraktım. Çok güzel, çok narin ve çocuklardan biri kırar diye korktum."

Kelimelerim takılmadan, doğal bir şekilde yalan söylediğim için kendimle biraz gurur duyuyorum.

Bileğime hafifçe dokunulması beni geri getirir.

Onun hevesli, delici yeşil gözlerine bakarken, elinden kaçmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Takacağını söyle," diye fısıldadı, sesinde beni titretmeye yetecek kadar yoğun bir şey vardı. "Onu senin üzerinde görmek isterim."

Kemiklerim buz gibi.

Dudaklarım uyuşmuş gibi hissediyorum ve "Oh, evet. Tabii" diye mırıldanıyorum.

Evet.

Tabii.

Neden bu iki kelime boğazıma bir ilmek geçirilmiş gibi hissettiriyor?

Nedense, onun göz kamaştırıcı gülümsemesi ile bunun sona erdiğini
şimdiden hissedebiliyorum.

KIZIL KADER İPİ (LUCAS)

Yolun bir yerinde, kendimi Delilah Clarendon'a iyice bağımlı hale getirdim.

Onu günlerdir görmemek, durumu düzeltememek, içimi asit dökülmüş gibi yakıyor.

Onun yokluğunu lanet olası bir bağımlılık gibi hissediyorum, damarlarımda kemiren bu his, beni ona çaresizce bağımlı hale getiriyor.

Ve *biliyorum* ki, oturup konuşursak, öfkemizi bir kenara bırakırsak, sakinleşirsek ve duygularımızı masaya yatırırsak, her şeyi halledebiliriz.

Bu işler böyle yürür.

İnsanların kavga etmediği bir ilişki diye bir şey yoktur
—küçük tartışmalar, tuvalet kağıdının yönü konusunda anlaşmazlıklar, incitici bir yorum, birinin patlamasına kadar biriken stres.

İki normal insan için, ara sıra biraz sürtüşme olmadan pürüzlü kenarlarınızı birbirine uydurmak imkansızdır.

İlişkinin yürümesi için, bu pürüzleri gidermeye istekli olmak ve bu zorlukları aşmak için birlikte çalışmak gerekir.

Konuşup, neden hala birbirinizi sevdiğinizi hatırlamanız gerekir.

Delilah ile istediğim şey bu. Öfkelerimizle, yarın barışsak bile bir daha asla kavga etmeyeceğimizden emin olamayız.

Ama yarınımı istiyorum.

İkimiz de sakinleşip ne kadar saçma davrandığımızı fark ettikten sonra bunu konuşmak için bir şans istiyorum, sonra gülüp öpüşmek ve birimiz yine sinirlenene kadar bunu unutmak istiyorum.

Sorun şu ki, bugün için endişelenirken yarını düşünemiyorum.

Bu lanet olası *hafta* hakkında.

Kaptanın onayladığı Jacobins'e yapılacak baskın yaklaşıyor. Hem çiftlikleri hem de -bulabilirsek- damıtma tesislerini kurdukları yer.

Elimizde sadece dolaylı kanıtlar var. Mahkemede on dakika içinde gülünç bulunmayacak gerçek bir tutuklama gerekçesi yok.

Yine de o mülkü istiyorum ve gerekirse her taşın, saman balyasının ve 500 kiloluk domuzun altını üstüne çevireceğim.

Bu, o cahil zombi pisliklerden birinin Delilah'ın eski sevgilisini korkutmak için öldürdüğüne dair kanıt bulmak anlamına geliyorsa bile.

Bunu söylemek beni çok üzse de, bu şu anda Delilah'ın yanına gidip kalbimi parçalamaktan daha önemli.

Bu, onu güvende tutmakla ilgili.

Her gün ekibimle ve Raleigh'den gönderilen küçük ekiple planlama yaparken bunu hatırlıyorum.

Kasabanın çevresindeki tepelerin aceleyle çizilmiş haritasını inceleyip, en iyi gözetleme noktalarını işaretliyor, zamanlamayı, giriş ve çıkış noktalarını planlıyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, orada kaç kişi olduklarını hiç bilmiyoruz.

Jakobenler kendi klanları ve son derece gizemliler. Oradaki bazı insanlar muhtemelen kan bağı bile yok

—en azından öyle umuyorum, çünkü kendi aralarında evleniyorlar gibi görünüyor.

Redhaven'ın çevresinde tamamen ayrı bir köy de olabilirler.

Bilinmeyen sulara giriyoruz ve Grant, Henri ve Micah'a güvenmek zorundayım.

Bir takım gibi çalışırsak, bunu başarabiliriz. Sorun, o lanet şeyi bulmak.

Eğer eyleme geçirilebilir kanıt peşindeyse, o kanıt orada olacaktır.

Şef Bowden'ın nerede olabileceğine dair bir fikri olduğunu çok iyi biliyorum. Bu, küçük bir kaçak viski olayı SWAT ekibini çağırmaya veya büyük bir kargaşaya neden olmaya değmeyecek bir şey olduğunda, nazikçe görmezden gelme tavrının bir parçası.

Tabii ki, şu anda hastalık izninde.

Sanki hiç bir şey yapmamış gibi, ama baskın hakkında konuşmaya başladığımız anda, sanki bayılacakmış gibi sendeledi.

Sıcaklık yüzünden, dedi. Bu yaz sonu sıcağına dayanamayacak kadar yaşlandığını söyledi. Tabii.

Belki çok şüpheliyim, ama bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ama bunu düşünecek vaktim yok. İki gün kaldı.

Sıcak, taktik teçhizat ve her şeyle birlikte gitmemize iki gün kaldı.

Çok gerginim. Grant beni yine masasında, ellinci kez haritayı incelerken yakaladı ve herkese kahve almam için beni dışarı attı.

İşte bu kadar baş belası biriyim. Kahveci çocuğa indirildim.

Ama yine de biraz temiz hava bana iyi gelir diye düşündüm ve sabah güneşine gözlerimi kısarak dışarı çıktım.

Bugün Cumartesi, sanırım?

Karanlık bir mağaradan çıkan, kör edici güneşten kaçan lanet olası Gollum gibi hissediyorum.

Günlerdir bu davayla kafam meşgulken ve çalışmadığım zamanlarda Delilah yüzünden kendimi döngüye sokarken, şu anda yaşamak gerçekten çok garip geliyor.

Günlerce.

Hiçbir haber almadan geçen *günler*, ama onu ara sıra şehirde görüyorum. Okula giderken ve okuldan dönerken arabası istasyonun önünden geçiyor. Nora ile kafede öğle yemeği molasında da gördüm.

Ya da Ulysses Arrendell ile birlikte.

Evet, bundan hoşlanmıyorum ve merak etmeden duramıyorum.

Bu kasabada, *benimle* birlikteyken kendini o kadar güvensiz mi hissediyor ki, güvenlik için ona mı başvuruyor?

Buna inanmak istemiyorum.

Özellikle de onları birlikte gördüğümde Delilah'ın tahtadan yapılmış gibi sert durduğunu fark ettiğimde.

Ulysses'in bunu fark ettiğini sanmıyorum, sanki tüm evren onun etrafında dönüyormuş ve her sözü küçük insanlara bir armağanmış gibi konuşup duruyor.

Bir haftada onları üçüncü kez birlikte görüyorum ve her seferinde bu küçük kafede ya da şehir meydanında dolaşırken.

Psikoloji uzmanı değilim, ama Ulysses Arrendell'in klasik bir narsist olduğuna evimi ortaya koyarım ve kazanacağımı da düşünüyorum.

Bazı narsistler sadece büyük egoları olan çekici insanlardır. Kendileri hakkında söyledikleri saçmalıklara inanmadığınız sürece endişelenecek bir şey yok.

Dikkat etmeniz gerekenler, kötü niyetli narsistlerdir. Üstünlük ve kontrol duygularını beslemek için her şeyi yaparlar. Kendi imajlarını güçlendirmek ve kontrolünü sıkılaştırmak için her şeyi yaparlar.

Her şeyi.

Bu da bana, Delilah onun egosunu okşamak için sonsuz iltifatlar yağdıran türden bir kız olmadığı halde, ondan ne elde ettiğini merak ettiriyor.

Kahretsin, o, garip gülümsemeler ve donuk bakışlarla onun varlığını zar zor tolere ediyor.

Damarlarımda bıçaklar dönüyor diye bu kadar sert bakmamam gerektiğini biliyorum.

Ben sadece kıskanç bir bağımlıyım.

O her bakışında gözüme çomak gibi saplansa da, daha fazla ceza almak için geri dönüp duruyorum.

Göz teması kurmadan önce birbirimizi fark ediyor gibiyiz, sanki altıncı his gibi.

Tıpkı bugün kafe penceresinden onu görmeden önce orada olduğunu bildiğim gibi.

O çok güzel, o kadar narin ki, o kötü diliyle bir erkeği yarım saniyede alt edebileceğini tahmin edemezsiniz.

Bugün saçları tamamen açık, omuzlarına dalgalar halinde dökülüyor, bu güzel koyu renkli pelerin onu benim gözümde asil bir kraliçe yapıyor.

Kalbim karmakarışık bir halde caddenin karşısında duruyorum, o içeceğine pipetini sokup çıkarırken bu açlık hissi içimi kemiriyor. Göz teması kurmadan Ulysses'e bakıyor.

O ise, öğretmeni ona Picasso'nun şaheseri olduğunu söylediği bir resim çizen aptal bir çocuk gibi ona gülümsüyor.

Elbette onların konuşmalarını duyamıyorum.

Ve ona saldırıp onu ondan uzaklaştırmak için bu yakıcı dürtüyü hissetmek için sözleri duymama gerek yok.

Ama her şey için Ollie'yi suçlayamam. Tüm kanıtlar, Delilah'ın takipçisinin Culver Jacobin olduğunu gösteriyor.

En azından teorik olarak, onun tarafından gerçek bir tehlikeye maruz kalmamalı. Özellikle de onun sadece onu tuzağa düşürmek için, onu sapık yaşlı adamına götürdüğünü bildiği halde.

Montero'nun pençesine düşeceğinden endişelenmiyorum. Lilah'ın bunun olmasına izin vermeyecek kadar akıllı olduğuna eminim. Tabii bana hala inanıyorsa.

süre kadar o damgal markalamadığı etiketböyle bir yalancı ki Celeste hakkında söylediğim her şeyi reddetti.

Siktir, hayır.

Bir daha bu işe bulaşmayacağım, yoksa doğru zaman geldiğinde onunla gerçekten konuşmaya çalışmaktan vazgeçeceğim.

Yakında.

O zaman da mesajlarımı ve aramalarımı cevaplamazsa, kapısına gideceğim. Onu bir kez daha beni dinlemeye ikna edip, o tartışmadan önce sahip olduğumuz şeyin uğruna savaşılmaya değer olduğunu hatırlatabilir miyim diye bakacağım.

Bugün, erkek olacağım.

İçimde zıplayıp duran kıskanç küçük maymundan daha iyi bir erkek.

İçgüdülerime güvenip *bekleyeceğim*.

Homurdanarak, kaldırımın yanına dikilmiş ağaçlardan birine omuzlarımı dayadım, gölgede dinlenirken zihnimde saldırı planını tekrar gözden geçirdim.

Çiftliklerini gözetlediğimiz geceden beri kasabada kimse Jakobinleri görmedi, ama onlar orada. Uzun menzilli gözetleme

bunu doğruladı ve ara sıra kasabaya giren ve çıkan kamyonlarını gördük.

Çok garip.

Ancak bunu düşünmek için fazla vaktim yok.

Birkaç dakika sonra, Ulysses ayağa kalkar ve Delilah'a telefonunu kontrol etmekle ilgili bir şey söylerken eğilir. Delilah'ın gevşek el hareketine gülümser, Delilah'ın gülümsemesi o kadar zorlanmıştı ki kırılabilir.

Bu durumdan nefret ediyorum.

Onu bu kadar rahatsız ediyorsa, neden onunla birlikte?

Bu senin içindeki polis mi konuşuyor, Lucas? Yoksa lanet olası içinden gelen maymun mu?

Şu anda pek bir fark olduğunu sanmıyorum.

Ulysses ayrılır ve güneş ışığına çıkar. Sokaktan kasaba meydanına doğru yola çıkmadan önce benim tarafıma bakmaz.

Delilah dükkânın içinde kalır. Sahte, gergin gülümsemesi yavaşça kaybolur ve içkisine kaşlarını çatarak dalgın bir ifadeyle bakar, bir yudum daha almadan pipetini yavaşça çevirir.

Özlem beni dizlerimden kesiyor.

O ihtiyaç, o çekim gücü, beni neredeyse caddenin karşısına çekip ona sarılmam için itiyor, bu çabamın karşılığında yüzüme yakıcı bir tokat yemekten başka bir şey kazanamayacak olsam bile.

Sadece o başını kaldırıp etrafa bakındıktan sonra büyük ön pencereye döndüğünde kendimi durduruyorum. Belli ki Ulysses'i arıyor.

Senin saçmalıklarını ciddi ciddi yutmuyor, dostum.

Kendi kendime sırtıyorum.

Delilah saçlarını omzunun üzerinden atar, ayağa kalkar, çantasını omzuna alır ve içkisini bitirip kapıya doğru yönelir. Hareketiyle bileğinde bir şey parlar, gül altın rengi ışıltısıyla gözümü çeker.

Ha?

Olamaz.

Oh, ama tabii ki öyle.

Görüşüm kırmızıya dönüyor.

Ve o kapı zili çalarken kaldırıma adımını attığı anda, ben de hareket ediyorum, saldırgan bir kaplan gibi caddeyi geçiyorum.

Kafamda, *onun o boktan bileziği taktığı* gerçeği dışında başka hiçbir şey yok.

Aynı aynı tür tür bileziği kız kız takıyordu bileziği
gece giydi.

Cinayetini izi.

Mantık ve sabrın her izi pencereden uçup gider.

Delilah'ın o ölüm lanetini sanki önemsiz bir moda aksesuarıymış gibi taktığını gördüğümde, beynimin üst düzey işlevleri devre dışı kalıyor.

Sanki bu, Celeste'nin uğradığı aynı kadere onu mahkum edecek, gerçekleşmeyi bekleyen bir kehanet değilmiş gibi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağıriyorum ve onun önüne, kaldırıma dikiliyorum.

O kadar hızlı bir şekilde yoluna atlıyorum ki, neredeyse bana çarpıyor.

Neyse, bana pislik deyin.

Bu saçmalıkların etrafında dolanmaktan bıktım.

Bir adım geriye sendeleyerek, bana öfkeli bir bakış attıktan sonra gözlerini kapattı ve uzaklaştı. "Son baktığımda, Memur Graves, ben sokakta yürüyordum. Belirsiz bir küçük kasaba yönetmeliğini mi ihlal ettim, yoksa yine vatandaşları taciz etmeye mi başladınız?"

"Bana 'Memur Graves' deme. Ne demek istediğini biliyorsun, Lilah." Daha önce bana karşı çok açık, çok sıcak davranırken, aramızdaki bağ çok güçlüydü, şimdi ise sesindeki soğuk alaycılığı kaldıramıyorum. Ayrıca, bileziği yumuşak bir suçlama gibi çınlayana kadar, bileğinin hemen üstünden kolunu tutup aramızda tutmaktan kendimi alamıyorum. "Neden onun işaretini takıyorsun?"

"Onun işaretini mi?"

Delilah kolunu çekip

uzaklaştırıyor. Lanet olsun.

Çok kızgın olabilirim, ama ona zarar vermek istemiyorum.

Ulaşamayacağım bir mesafeye çekiliyor, ateşle dolu vahşi mavi gözleriyle bana öfkeyle bakıyor.

"Sen kontrolcü, sahiplenici, kibirli *bir pisliksin*," diye bağıırır. "Her şeyi böyle düşünüyorsun, değil mi? Kim kimin malı, kim değil. Şimdi birinin evcil hayvanı olmadan bir bilezik bile takamıyorum

gibi davranmadan bilezik takamıyorum?" Gözleri kısıılır. "Bu sadece bir takı, Lucas. Ben kimseye ait değilim. Ona değil. Kesinlikle sana da değil. Şimdi, izin verirsen, sana tek kelime bile borçlu değilim."

Şaşkınlıkla ona bakarak bir an durdum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Beni böyle mi görüyor?

Onu sahiplenmeye çalışan diğer kontrolcü salaklardan daha mı iyi? Onu burada takip edip kendini öldüren çılgın pislik eski sevgilisi gibi mi?

Dudaklarım çaresizce hareket ediyor.

Sokağın ortasında duruyoruz ve insanlar bize bakıyor, ama umurumda değil.

Sadece öfkeli bakışlarına karşılık veriyorum, kelimeler arıyorum.

"Mesele o değil ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdanıyorum. Şoktan neredeyse nefesim kesildi, öfkemi de beraberinde götürdü. Sanırım sonunda bir kaktüsün kanatması için kaç bıçak darbesi gerektiğini öğrendim. "O bileziğin ne anlama geldiğini *biliyorsun*, Delilah. Bana saçmalama. Kız kardeşime ne olduğunu sana anlattım. Onların seni emmesine izin verirsen, sıradaki sen olursun." Yutkunuyorum. Boğazım, ezilmiş camla dolu gibi acıyor. "Bana bunu yapma kadın. *Beni* bir sonraki devam olarak *seçmeme* neden olma. Buna dayanamam."

Ağzını açar ama hiçbir şey söylemez.

Boynumun arkasını kaşıyarak, onun beni dinlemesini sağlayacak bir ilham gelmesi için dua ediyorum.

"Bak, bu çok karışık bir durum. Sana şunu söylemeye çalışıyorum: kavga ettiğimiz için seni kaybetmeyi göze alabilirim. Çünkü şu anda benden nefret ediyorsun. Çünkü yalan söylediğimi düşünüyorsun. Tamam. Ama seni kaybetmeyi göze alamayacağım şey, sana zarar vermelerini engelleyemediğim için seni kaybettiğimi bilmek."

Birden durur, bana çok karanlık gözlerle bakar, yüzündeki ifade okunamaz.

Artık öfke görmüyorum.

Yüzünde anlamadığım bir şey var.

Kaybolmuş, çok fazla acı dolu bir şey ve bunun tamamen benim yüzümden olduğunu sanmıyorum.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye zorlukla söyler. "Ve senin yardımına koşmana ihtiyacım yok. Kurtarılmaya ihtiyacı olan ben değilim"

Kurtarılması gereken kişi ben değilim, Lucas. Emma Santos'a ne olduğunu özemiyorsan, *ben çözeceğim*."

Bu ne anlama geliyor?

Sormadan önce, beni orada bırakıp gider.

Çok şaşkınm, ona ulaşıp onu durdurmak, peşinden koşmak istiyorum ama bunun hakkım olmadığını biliyorum. Denersem benden daha çok nefret edecektir.

Kafasını dik tutarak uzaklaşırken, saçları öfkeli bir kedinin kuyruğu gibi arkasında siyah ve ritmik bir şekilde sallanıyor.

Onun, koruyucu bir ateşböceği sürüsü içinde gözden kayboluşunu izlerken, midemde bir mide bulantısı hissediyorum ve bir soru kafamda tekrar tekrar dönüp duruyor.

Delilah Clarendon ne planlıyor? Ve neden o ateşböceklerinin onu kurtarmaya yetmeyeceği konusunda içimde kötü bir his var?

GÜLLER KIRMIZI (DELILAH)

Biri bana neden üniformalı o devasa pislikle işleri yoluna koymak istediğimi tekrar hatırlatabilir mi?

Hatırlamakta zorlanıyorum.

The Rookery'deki odamın makyaj masasındaki aynaya kendime öfkeyle bakıyorum. Kendimi durdurmamın tek nedeni, erken yaşta kırışıklıklar oluştururken kanat uçlu eyeliner sürmenin biraz zor olması.

Ugh.

Lucas'ı yüzüncü kez aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, sadece makyajıma ve saçlarıma odaklanıyorum, başka hiçbir şeye değil.

Bu gece ne giyeceğimi hiç bilmiyorum, ünlülerle dolu bir partide nasıl davranacağımı ise hiç bilmiyorum, ama en azından biliyormuş gibi davranmaya çalışmalıyım.

Sağ gözümü çizmeyi bitirip duruyorum, aynadaki yansımanı inceliyorum.

Sorun makyaj değil.

Boğazımda bir şey takılmış gibi. Şu anda bu kadar acı vermesi tek nedeni bu.

Evet.

Kendi yansımana bakarken bir an için korkunç bir tesadüf gördüğüm için değil.

Emma Santos'a benziyorum.

Siyah saçlarım, onu bulduğumda onunki gibi kasıtlı olarak dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı.

Cildim bronzlaşmış olabilir, onunki gibi doğal olarak koyu renkli değil, ama ikimiz de altın rengi tenli ve ince kemikliyiz.

Ve bileğimdeki o bilezik...

Son iki buluşmamızda kafede taktığım bilezik, böylece Ulysses benimle denediği her şeyin işe yarayacağını düşünecek ve Montero'nun parti davetini aniden kabul etmemi sorgulamayacak.

Bunu yapma, Delilah.

Kafamdaki sesin benim mi, annemin yankısı mı, yoksa Emma'nın sesinin nasıl olduğunu hayal ettiğim mi olduğunu anlayamıyorum.

Bir an için, arkamda biri olduğunu yemin ederim, ince bir figür, hüzünlü gözlerle.

Ama arkamı dönüp arkamı, odayı aradığımda kimse yok.

Görünüşe göre, hayaletleri hayal etmekten onları görmeye geçtim.

Ve Emma Santos, Montero Arrendell'in onu öldürüp öldürmediğini öğrenmem için bana yalvarıyor, ama bu süreçte kendimi öldürmem anlamına geliyorsa değil.

Tanrım.

Lucas'a söylemeliydim.

Ona planımı anlatmalı ve onu da bu işe dahil etmeliydim. Ama bu, partiye uçan bir tek boynuzlu atla gitmeyi istemekle aynı şey olurdu.

Ulysses'in üzülmemesi, şüphelenmemesi veya Lucas'ı erkek rakibi olarak görmemesi için ondan kaçınıyordum. Ulysses sinirlenip kıskançlıktan beni terk ederse, tüm plan suya düşer.

Onu görmemiş gibi davranmak beni ikiye bölüyor, çünkü kimin izleyip Ulysses'e rapor vereceğini asla bilemiyorum.

Ya da daha kötüsü, Montero'ya.

Arrendell ailesinin reisinin, Celeste'ye yaptığı gibi Lucas'ı da yolundan çekmek için yok edebileceği düşüncesine dayanamıyorum.

Ayrıca oturup bunun gerçekleşmesini bekleyemem.

Bu yüzden bunu *şimdi* sonlandırmam gerekiyor.

Ama az önce Lucas'ı gördüğümde, bir an için kalbim gırtlığıma kadar çıktı, muhteşem bir sevinç patlaması yaşandı.

Bu nasıl aklımda şüphe bırakabilir ki?

Redhaven'ın en dağınık, en alaycı üniformalı herifine kesinlikle aşığıım.

Ta ki ağzını açana kadar.

Öfkeli bir boğa gibi üzerime saldırdı, bilezik konusunda bana bağırdı ve her zamanki gibi sahiplenici bir aptal gibi davrandı. Sinirim bozuldu ve bir anda sokakta birbirimize bağıryorduk ve ben ona mantıklı davranmaya çalışamayacak kadar kızgındım.

Bunu nasıl yapıyor?

Bu adam nasıl oluyor da beni öfkeye boğuyor... ve ben yine de onu seviyorum?

Ona kızgın olmaktan neredeyse zevk alıyorum.

Ama bana, sanki tek önemli şey benmişim gibi bakan sessiz anları çok daha fazla seviyorum.

Biz buyuz.

O kadar şiddetli kavga ediyoruz ki, bu kadar tutkuyla sevişmemiz hiç de şaşırtıcı değil. Ve içimden bir his, tüm bunlar ortadan kalkarsa ve gerçekten bir şansımız olursa...

Birlikte nasıl harika olabileceğimizi bulabilir, uçurumun kenarından geri dönüp birbirimizi hala sevebiliriz.

Bu bizi daha da güçlendirecektir.

Kaşlarımı çatarak, parmaklarımla eyeliner kalemimi sıkıca kavradım.

Parlak siyah el çantamın yanındaki makyaj masasındaki telefonuma bakıyorum.

Onu aramalıyım. Böylece ikimiz de özür dileyebilir ve gururumuzun bizi hapsettiği kafesten kurtulabiliriz. Böylece ona ne yaptığımı söyleyebilirim...

Ama biliyorum ki beni vazgeçirmeye çalışacaktır.

Belki de haklıdır, çünkü yapacağım şey, bu bir aşk romanı olsaydı, beni "Yaşamak İçin Çok Aptal Kahramanlar" listesine sokardı.

Ama bilmem *gerekiyor*.

Lucas ile tekrar konuştuğumda, ona başından beri haklı olduğunu kanıtlamak istiyorum.

Kız kardeşi için adalet sağlayabileceğinin kanıtını.

Emma için adaleti sağlayabileceğimin kanıtını.

Parmaklarımın titremesini durdurmaya, gözlerimi bitirmeye ve dudaklarımı düzeltmeye çalışıyorum. Derin, dumanlı kırmızı göz farımın son rötuşlarını yaparken ve fondötenimin saç çizgime uyum sağladığından emin olurken, kapı nazikçe çalınıyor.

Gülümsüyorum.

Sadece Janelle Bowden kendi yatak ve kahvaltı evinde misafir gibi kapıyı çalardı.

"Açık!" diye sesleniyorum ve daha sonra ihtiyacım olursa diye makyaj malzemelerimi çantama koyuyorum.

Aynada, kapının gıcırdayarak açıldığını görüyorum.

Janelle, koluna asılı siyah bir giysi çantasıyla içeri girmeden önce, uygun giyinip giyinmediğimi kontrol eder gibi aralıktan içeriye bakıyor.

Onu en değerli şeymiş gibi taşıyor. Çantanın altından, içinde parlak ve kırmızı bir şeyin kenarını görebiliyorum.

Kırmızı elbise.

Tıpkı Emma gibi, tüylerimi diken diken eden soğuk bir korkuyla düşünüyorum. *Ya da belki sadece üşüyorumdur.*

Yaz sıcaklığı nihayet sona erdi ve havada sonbaharın keskin soğuğu hissediliyor, ama benim titrememin asıl nedeni bu değil.

"Yani bana gerçekten tasarımcı elbisesi mi gönderdiler?" diye neşeyle soruyorum.

"Göndermeselerdi bu kadar heyecanlanmazdım," diyor kuru bir şekilde, çantayı yatağın üzerine bırakarak. "Sanırım bu Bayan Arrendell'in. O aynı elbiseyi iki kez giymez, bu yüzden biraz süslenmeye ihtiyacı olan güzel genç kadınlara vermezse elbise boşa gider."

"Hayır, bu tuhaf değil," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime. "Beni annesinin elbisesiyle şık bir partiye davet etmek..."

Janelle bana kurnaz bir bakış atıyor. "Bu genç Ulysses ile bir randevu olsaydı, garip olurdu herhalde," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bu bir randevu *mu*? Sana nasıl baktığını görüyorum, tatlım."

Tiksinti, ani bir yumruk gibi vurur.

Geceye kaçıp Lucas'ı bulmak ve kendimi onun kollarına atmak için yükselen dürtü kadar güçlü.

Ama hayır.

Ulysses Arrendell gibi birini asla isteyemem. O, Lucas Graves'in ateşine kıyasla soluk, sönmüş bir köz gibi.

Boğazımı temizlerim, umarım gülümsememdeki küçük tereddüt fark etmemiştir.

"Bunun bir randevu olduğunu sanmıyorum, Janelle. Daha çok... Bilemiyorum. Yeni öğretmeni etkilemek gibi bir şey mi? Açıkçası, Ulysses olan tüm kötü şeylerden sonra sadece nazik davranmaya çalışıyor bence."

"Evet, o öyle biridir. Görünüşünün ardında nazik bir çocuktur." Dilini şaklatıp giysi çantasının fermuarını kurcaladı. "Hadi, seni güzelleştirip giydirelim. Uşakları aradı ve sanırım yirmi dakika içinde senin için bir araba göndereceklerini söyledi."

O çantayı açıp içindeki elbiseyi ortaya çıkardığında, ağızımda kalmış olabilecek tüm cevaplar kurur.

Ne kadar garip hissetsem de, elbise gerçekten çok güzel. Straplez, dalgalı bir korsajlı, koyu kırmızı renkte.

Göğüsten kalçalara kadar, kumaş sarma tarzında büzülmüş ve üzerine ince mücevherler serpiştirilmiş. Bu mücevherler parıltılı pullar kadar küçük ve o kadar özenle yerleştirilmişler ki, ışık vurduğunda ancak görülebiliyorlar.

Dar kesimden genişleyen etek, dalgalı katmanlar halinde kesilmiş, giydiğimde ön tarafta dizlerimi örtecek, arka tarafta ise neredeyse yere kadar uzanacak şekilde.

Böyle bir elbise için kendimi çok sıradan hissediyorum.

Ve bu elbiseyi giyerek güzel görüneceksem, Ulysses Arrendell kesinlikle beni hayranlıkla izlemesini istediğim kişi değil.

Kırmızı elbise giyen başka bir kız.

Titreyerek kollarımı kendime doladım.

Janelle bu titremeyi hayranlık ya da gerginlik olarak algılıyor olmalı ki bana hoşgörölü bir gülümseme atıyor. "Giymene yardım edeyim canım. Arkadaki fermuar biraz zor olabilir."

"A-ah, evet. Teşekkür ederim."

Onun ısrarıyla havlumu çıkardım.

Düztgün dantelli iç çamaşırlarımla dalga geçiyor, ama ben onu pek dinlemiyorum.

Elbise ipeksi katmanlarıyla üzerime kayarken, sonra da sıkı bir kafes gibi fermuarla kapanırken tüylerim diken diken oldu.

Kalbim hızla atmaya devam ediyor.

İlk kez gerçekten korkuyorum.

Ama ne zaman korku beni cesurca bir şey yapmaktan alıkoydu ki?

Janelle, elbisenin oturmasını sağladıktan sonra, sevgi dolu bir gülümsemeyle beni kol mesafesinde tutuyor.

"İşte oldu," diyor. "Resim gibi güzelsin!" Beni nazikçe aynaya doğru çeviriyor. "Bir bak."

İstemiyorum.

Bazı kötü nedenlerden dolayı, bu elbiseyi giydiğim halimi görmek istemiyorum.

Belki de Emma'nın yüzünün bana baktığını göreceğimden endişeleniyorum.

İçgüdüsel olarak tereddüt ediyorum, ama kendimi açıklamak zorunda kalmadan önce, aşağıdan yüksek bir korna sesi geliyor.

Janelle omuzlarımı bırakıp pencereye bakıyor. "Oh, sanırım aracın geldi!"

"Gitsem iyi olacak." Ona gülümserim ve çantamı alıp telefonumu içine koyarım. "Yardımanın için teşekkürler. Sen bir rüyasın."

"Elbette, Delilah. Yaşadığın onca şeyden sonra, bir geceliğine prenses olmayı hak ediyorsun."

Tanrı onu

korusun.

Ciddiyim.

Sadece, kaçarken kendimi prenses gibi hissetmiyorum. Daha çok savaşa giden bir asker gibi.

Ona bir kez daha gülümsedim, sonra eteğimi topladım, siyah topuklu ayakkabılarımı giydim ve dışarı fırladım.

Yürüyüş yolunun sonunda bir şehir arabası bekliyorum. Daha çok, camları karartılmış siyah bir sedan olacak gibi görünüyor. Bilmiyorum, zenginlerin ne tür arabalar kullandıkları konusunda garip bir fikrim var.

Kaldırımda park etmiş, beyaz eldivenli takım elbiseli şoförüyle tam donanımlı bir limuzin beklemiyorum kesinlikle. Arka kapının yanında durmuş, beni bekliyor.

Vay canına.

Ayaklarım takılıp duruyorum.

Daha da garip olanı, bu adamı kasabada hiç görmemiş olmam, oysa buradaki kadar uzun süre kalmış olsam, isimlerini bilmesem de yüzlerinden insanları tanımaya başlamış olurdum.

O devasa malikanede, Arrendell'lerin hayatını kolaylaştırmak için var olan ve Redhaven'da hiçbir kökü olmayan bir köy dolusu hizmetçi var mı acaba?

Kapıya yaklaşıp onu iterek açarken tereddüt ediyorum.

Bir yanım, bunun benim gibi, büyüüp yıpranmış bir elbisesi gibi elden ele dolaşan bir kız için olamayacağını düşünüyor. Şimdi ise, muhtemelen yıllık maaşımdan daha pahalı bir elbiseyle bir limuzine biniyorum.

Adam bile selam veriyor.

"Bayan Clarendon," diyor, benim için arabanın kapısını açarak, hiç şüpheye yer bırakmıyor.

Neredeyse Ulysses'in içinde olmasını bekliyorum, ama araba boş.

İç mekan lüks, derin, kadife gibi gri ve koltuklar tereyağı gibi yumuşak.

Eteğimi toplayarak içeri yerleşiyorum ve şoföre gülümsüyorum.

O sadece saygıyla başını sallar ve kapıyı kapatır, sonra sürücü tarafına geçer.

Araba hareket ederken son gördüğüm şey Janelle'dir. The Rookery'nin altın rengi ışıklarla aydınlatılmış açık kapısında durmuş, sanki benim iyilik perimmiş gibi bana el sallıyor.

Limuzinle Redhaven'a girerken garip bir hisse kapılıyorum.

Saat geç olduğu için çoğu insan evlerine çekilmiş. Ama kaldırımda hâlâ dolaşan yeterince aile var.

Limuzin, Arrendell evine çıkan tepeye tırmanan dolambaçlı asfalt yola dönmeden önce birkaç kişi bana iki kez bakıyor.

Uzaktan bakınca evin çok büyük olduğunu biliyordum, ama yakından bakınca? Çok heybetli.

En az beş kat yüksekliğinde, dar, parlak pencereleri ve tırmanan sütunları olan, parke taşlı bir avlusu olan devasa bir barok taş canavardı.

Dairesel alanın ortasında bir çeşme var ve bu alanı bir kavşak haline getiriyor.

Kristal armatürlerdeki parıldayan ışıklar, en az yüz fit genişliğinde, kemerli kapıya kadar en az bir kat çıkaran merdivenleri aydınlatıyordu.

Yaklaştıkça, önümüzde birkaç limuzin daha olduğunu fark ettim ve o merdivenlere yaklaşırken, en son çıkan süper kahraman aksiyon filminin yıldızını gördüğümü fark edince midem altüst oldu.

Şoförü merdivenlerin dibinde ona yardım ederken, sarışın saçları gecenin karanlığında parıltıyor ve ardından limuzini uzaklaşıyor.

Burada kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Sıra bana gelmeden önce birkaç film yıldızı ve tanınmış teknoloji sektöründen birkaç milyarderin limuzinlerinden inmesini izliyorum.

Bu devasa ev, sanki canlı bir varlık gibi üzerimde dururken kendimi bir böcek gibi hissediyorum.

Kolayca ezilebilir.

Zahmetsizce silinebilir.

Göğsüm çöküyor, ama cesaretimi topluyorum ve bileğimdeki bileziğe bakıyorum.

Emma, bana cesaret ver.

Parmaklarımla bileziği kavrayıp, pembe altın tenim kadar ısınana kadar cildime bastırıyorum.

Bunu

yapabilirim.

Emma için.

Sürücü beni arabadan indirirken en güzel gülümsememi takınıyorum ve merdivenlerin dibini işaret ediyorum.

Limuzinin serin içinden çıktıktan sonra gece sıcak geliyor. Bu, omurgamdan aşağı akan ürpertiye daha da artırıyor.

Kendime bunun sadece sıcaklık değişikliğinden kaynaklandığını söylüyorum — merdivenlerin başında sanki beni bekliyor ve saniyeleri sayıyormuş gibi duran adamdan değil.

Ulysses Arrendell.

Bir an için Montero olduğunu sanıyorum.

Sanırım bu, tavırlarından, benzer vücut yapılarından geliyor. Vücut dillerinde eşit derecede kibirli ve bilgili bir hava var.

Sanırım nesiller boyu süren zengin adamların kendine güveni.

Yüzü gölgede kaldığı için, onun sarışın saçlarında parıldayan kristal ışıklar sayesinde onun daha genç olanı olduğunu anlayabiliyorum.

Onu sarsmak istiyorum.

Yüzüne bağırmak ve ona "*Ne kadarını biliyorsun?*" diye sormak istiyorum.

Sen de suç ortağı mısın, yoksa sadece babanın kuklası mısın?

Ama o, bir tavus kuşu gibi merdivenlerden aşağı inerken, açıkça benim onayımı almak için kendini sergilerken, sözler boğazımda düğümleniyor.

Vücuduna tam uyan, tuhaf bir melez smokin giyiyor.

Objektif olarak, hoş
görünüyor. Ama ben
ilgilenmiyorum.

"Delilah." Yaklaşıırken, iki elini uzatarak adımını neredeyse mırıldanır gibi söylüyor. "Bu gece çok güzelsin. Gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum."

"Stressiz bir gece iyi gelir diye düşündüm. Biraz şampanya bir kıza zarar vermez," diye cevap veriyorum, isteksizliğimin belli olmaması için ellerimi onun ellerine koyarken. "Beni davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Babama teşekkür etmelisin. Bu onun fikriydi. Yine de ona *sonsuz* minnettarım." Tanrım. Gözleri üzerimde dolaşırken, ellerimi tutarken bileziğime takılıp kalması, sonra bırakıp bana kolunu uzatması biraz fazla samimi geliyor. Gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Gel. Seni birkaç film yapımcısına tanıtayım. Tabii bir sonraki gişe rekoru kıran filmleri için seni benden çalmayacaklarına söz verirsen."

Burnumdan soluyarak koluna giriyorum.

"Aktris olmak gibi bir hedefim yok," diyorum. "O hedefim on altı yaşında sona erdi."

Bu gece Oscar ödülüne layık bir performans sergilemeyi planladığımı söylemiyorum.

Ulysses beni o yüksek kemerin altındaki taş merdivenlerden yukarı çıkardığında, çok etkileyici bir manzara ile karşılaştım.

Sadece evin giriş holü bile, siyah-beyaz desenli mermer zeminleriyle benim kulübemin tamamından daha büyük. Siyah kadife halı, bu devasa evin daha da derinliklerine doğru uzanıyor.

Her şey beyaz taş, antika bronz armatürler, pahalı ıvır zıvır eşyalar, çıplak melek heykelleri, bronz heykeller ve perdelerle dolu, her köşeye taze çiçekler serpiştirilmiş.

Beyaz. Sanırım zambaklar.

Bu çiçekler genellikle ölümü simgelemez mi?

Bu biraz abartılı, ya da sadece benim kötü hayal gücümün bir ürünü. Giriş holünden birkaç koridor ve merdiven uzanıyor.

Ulysses beni uzun, dar, siyah halı kaplı bir koridordan geçiriyor, neredeyse siyah olacak kadar eski, yıpranmış meşe ağacından yapılmış birkaç kapalı kapıyı geçiyoruz.

Tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylemiyor, ama bana doyamayacakmış gibi bakıyor.

Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sanki utangaçmışım gibi başımı eğik tutuyorum. Garip durumdan dikkatimi başka yöne çekmek için, önümdeki küçük insan grubunu izliyorum, ama bir adam başını çevirince gözlerimi kırpyorum ve onun zarif, eğimli profilini, gözlüklerini, belirgin çenesini ve bu gece at kuyruğu şeklinde toplanmış dağınık saçlarını görüyorum.

Gerçekten

tökezledim. "Bu...

bu...?"

"Şahsen. Eski karısıyla yaşadığı ağır hakaret davasından biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Tam bir sirk gibiydi," diye cevaplar Ulysses kuru bir şekilde. "Korkarım bu gece yanında Oompa-Loompa'lar ya da korsanlar yok. Seni tanıştıtabilirim, ama o biraz huysuzdur. Nazik olabilir, ya da bütün gece sana bir sonraki film projesini överek anlatabilir. O böyledir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Uzaktan izlemek benim için yeterli, teşekkürler. Twitter ve TikTok'ta bu dramayı yeterince gördüm."

"Seni suçlayamam. İlginç bir adam olabilir, ama *yorucu biri*."

Yalan söylemeyeceğim.

Gergin, korkmuş ve rol yapıyormuş olsam da, Arrendell'lerin çevresindeki insanlardan gerçekten etkileniyorum.

Halı kaplı koridor, gölgelerin içinde zar zor görebildiğim kadar yüksek tavanlı büyük bir balo salonuna açıldığında, Billboard Top 20 listesinin yarısını, en son MCU TV serisinin tüm oyuncularını ve dünyanın küresel değerinin yaklaşık yüzde onuna sahip, ince dikilmiş bir takım elbise giymiş, sessiz ve mütevazı bir adamı görmüş oldum.

O kadar baş döndürücü ki, kusmamam küçük bir mucize. Balo salonunun büyüklüğü de öyle.

Merkez katta dans eden insanlar, siyah takım elbiseler ve parlak elbiselerle bir zarafet kaleydoskopu oluşturuyor.

Etrafımda, insanlar şezlonglar, divanlar ve uzanıp zahmetsizce güzel görünme sanatlarını sergilemek için diğer rahat yerlerle donatılmış masalarda rahat gruplar halinde oturuyorlar.

Dünyanın en yüksek ücretli süper modellerinden biri yanımdan geçip bana bir bakış attığında ve soğuk ama tatlı bir gülümsemeyle selam verdiğinde, neredeyse nefesim kesiliyor.

"Elbisen harika," diye mırıldanıyor ve yanımdan geçip gidiyor.

"Ben..." Yutkunuyorum. "Bunu içten mi söyledi, yoksa değil mi, anlayamadım."

"Oh, öyle demek istedi. Yüzü öyle donmuş durumda ve alaycı bir şekilde konuşmaması imkansız." Ulysses kıkırdar. "Bunun seni etkilemesine izin verme. Statülerinin arkasında sıradan insanlar, tıpkı senin gibi, söz veriyorum."

"Tabii ki öyleler," diye mırıldanırım.

Çok yüksek sesle.

Bu onu gerçekten güldürüyor. "Sen çok *eğlencelisin*, Delilah."

"Ee," arkamızdan yumuşak bir ses geliyor. "Sen ve babamın durmadan bahsettiği kişi bu mu?"

Ulysses'in ağzı incelir.

Gözlerini devirir ve "*Hazır ol*" der. Sonra konuşan kişiye dönerek bakarız.

Google'dan Xavier Arrendell'i hemen tanırım. Ulysses'in tıpatıp aynısıdır, ama birkaç yaş daha büyüktür.

Biraz daha uzun ve iri, saçları daha kısa ve keskin elmacık kemikleri hafif dağınık sarı sakalıyla gölgelenmiş. Soğuk yeşil gözleriyle beni süzer, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılır.

Lacivert takım elbisesi ona yakışıyor, başımızın üzerindeki kristal avizenin ışığında hafifçe parıldıyor.

Ulysses iç çekerek, "Eğer davranışlarına dikkat ederse, Delilah, seni ağabeyim Xavier ile tanıştırmak isterim," diyor.

"Ben davranışlarıma dikkat edebilirim, ama sen de flörtlerine dikkat edebilir misin?" diyor Xavier düz bir sesle. "Çok fazla manşet oluyorsun, *kardeşim*."

Hızla başımı sallayarak, "Biz birlikte değiliz," dedim.

"Biz birlikte değiliz," diyorum. "Ben acıma davetiyesiyim. Yeni öğretmen. Senin dünyana ait değilim."

Ulysses, aslında biraz incinmiş gibi gelen tuhaf bir ses çıkarır. Xavier bana çok garip bir bakış atar.

Bakışları, Ulysses'in kolundaki elime, bileğimdeki bileziğe kayıyor. Gözlerinde acı ve sert bir ifade var.

"Sen kendini öyle mi görüyorsun?" diye sorar.

Eesh.

Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Ama bu tuhaf ve uğursuz cümleye bir cevap bulmaya çalışırken, bir renk fırtınası üzerimize çöküyor.

Uzun saçlı, ince yapılı, sarışın ve göz kamaştırıcı mor bir takım elbise giymiş bir adam, Xavier'in boynuna arkadan sarılır ve çenesini Xavier'in omzuna dayar.

"Aptal olma, Xav," diyor adam - Aleksander Arrendell olmalı, başkası olamaz - "Ulysses oynamak için en sevimli oyuncağı getirdi. Nazik ol." Dar, porselen gibi bir yüze yerleştirilmiş neşeli yeşil gözler bana bakıyor. "Ben Aleksander, ama bana Sandy diyebilirsiniz."

"Kimse sana Sandy demez," Xavier tiksintiyle homurdanır. "Sen bile. Şimdi çekil üstümden!"

Ulysses kaşlarını kaldırır ve bana neredeyse komplo kurar gibi bakar. "Şimdi neden onların dünyayı dolaşırken benim kasabada bu kadar çok zaman geçirdiğimi anlıyor musun?"

"Çok çekiciler," diyorum kuru bir şekilde. "Gerçekten."

Ama bana bakışları beni rahatsız ediyor. Sanki ben gerçekten sadece bir oyuncakmışım gibi.

Belki de kedi nanesi.

Ve bu kardeşler çok aç, korkutucu kediler.

Ulysses nefesini verir. "Eğer bakmayı bitirdilerse, Delilah, hadi gidip diğerleriyle kaynaşalım." Bir garson yanımızdan geçerken, elini uzatıp benim için bir şampanya kadehi alır. "Şampanya?"

"Lütfen." Hızla alıyorum. "Bunun için daha sarhoş olmam gerek."

Ama çok sarhoş olmamalıyım, diye bağıyor içimden bir ses. *Tetikte ol.*

Xavier bana burun kıvrır ve "Tanıştığımıza memnun oldum" diye mırıldanır, ama çoktan uzaklaşmıştır.

Aleksander kalır ve düşünceli bir şekilde bana bakar.

"Sen farklısın," der yavaşça.

Kaşlarımı çattım. "Neye göre farklı?"

"Boş ver," der çabucak, belinden eğilerek abartılı bir reverans yapar. İpeksi saçları omzuna dökülür. "Tanıştığımıza memnun oldum, Delilah Clarendon. Seni daha sık görmeyi umuyoruz."

Ulysses beni uzaklaştırır. "Gel. Kimsenin seni yemesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Kardeşlerin bile mi?" diye şaka yapıyorum, onu takip ederek bardağımın kenarına dudaklarımı değdiriyorum, ama içmiyorum.

Tanrım, şu anda biraz rahatlamak için bir şeyler içmek isterdim, ama duyularımı köreltemem.

Ulysses beni sosyal grupları arasında dolaştırırken, bu cazibe neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Beş dakika sonra, kendimi bir insan değil de bir aksesuar gibi hissediyorum, ama kimse benden birkaç dostça sözden fazlasını beklemiyor gibi görüldüğü için bu durum benim için sorun değil.

Kendilerini tanıtmaya bile tenezzül etmeyen, çok ünlü bir düzineden fazla insanla tanıştıktan sonra, sayamayacağım kadar çok kez "tanıştığımıza memnun oldum" dedim. Benim kim olduklarını bildiğimi varsayıyorlar ve haklılar da.

Birisi omzuma dokunup, beni ve Ulysses'i, NASA'dan daha fazla roket fırlatmadığı zamanlarda internette dolaşarak zamanını geçiren bir adamla tanıştırmak için baş döndürücü bir tanıtımdan kurtardığında, neredeyse rahatladım.

Ama bu adamın tanıtılmaya ihtiyacı yok.

Montero Arrendell.

Ulysses beni insan kalabalığının içinden geçirirken, ben de

Arrendell imparatorluğunun, ama onları görmedim.

Bu yüzden, birdenbire onun anlaşılmaz yeşil gözlerine bakmak rahatsız edici.

Beni küçük bir gülümsemeyle izliyor, siyah saçları bir tarafa düzgünce ayrılmış ve jölelenmiş, ince bıyığı bakımlı, takımı kusursuz, Clark Gable'ın cazibesini yayıyor.

"Delilah," diyor sıcak bir sesle, kollarımı tutarak. Tüylerim diken diken oluyor.

Gülümsemek için kendimi zorlamak ne kadar zor, inanılmaz. "Onu çalabilir miyim?" Oğluna bir bakış atıyor. *Tanrım, Tanrım.*

Ulysses pek memnun görünmüyor. Beyefendi gülümsemesi hiç bozulmuyor, ama ağzı gergin ve seçiriyor.

"Seçim sizin," diyor keskin bir sesle. Eyvah.

Şu anda reddetmem gerektiğini biliyorum. Etrafta dolanıp Ulysses'le kalmak istediğimi söylemem, koluna yaslanıp biraz daha sıkı sarılmam gerekiyor.

Ama bu benim şansım.

Montero'ya yaklaşıp, kullanabileceğim bir şey verip vermeyeceğini görmek için bir şans.

Bu yüzden Ulysses'e özür diler bir gülümseme atıyorum, sonra Montero'ya daha sıcak bir gülümseme atarken, elimi Ulysses'in kolundan çekip babasına yaklaşıyorum.

"Dans etmek isterim."

"Beni çok memnun ettin, genç bayan." Montero, eski paranın kokusunu taşıyan o şiirsel aksanıyla sözlerini sarf eder ve kolunu uzatır.

Bastırılmış bir titremeyle uzaklaşıyorum ve Ulysses'in dokunulmamış şampanya kadehimi almasına izin veriyorum.

Şimdi Ulysses'e son bir kez daha bakıyorum.

Rolümü oynuyorum, onu şimdiden özlemişim gibi davranıyorum ve sonra doğrudan şeytanın kollarına atılıyorum.

Montero'nun beni, akan, mükemmel heykelsi vücutların arasında dans pistine doğru götürmesine izin veriyorum.

Kalabalık ikiye ayrılır ve bizim için küçük bir alan açılır, böylece ikimizin elleriyle beni omzuna alarak vals yapmaya başladığında, tüm dikkatler üzerimize çevrilir.

omzuna koyup beni vals yapmaya çekiyor.

Ugh.

Hayatımda hiç vals yapmadım.

Ama Montero bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Tek yapmam gereken onun adımlarını takip etmek ve bu adamın kollarında olmanın mide bulandırıcı hissine kusmamaya çalışmak.

Bu gece beni dikkatle izliyor.

Ne aradığını merak ediyorum, kalbim gergin bir şekilde çarpıyor, ta ki o hiç durmamış gibi devam edene kadar.

"Dediğim gibi, beni çok memnun ediyorsunuz Bayan Clarendon. Ama sanırım oğlumu memnun ettiğiniz kadar değil."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor, sadece loş köşedeki canlı orkestranın müziği, ayaklarımızın hareketleri, etrafımızdaki konuşma ve kahkaha sesleri ile dolu.

Soğuk hissettiğim halde yüzüm kızarmıyor gibi görünse de, kendimi utandırmaya çalışarak kasıtlı olarak başka yere bakmadan önce.

"Ne demek istediğinizi anlamadım, Bay Arrendell..."

"Bence biliyorsun." Parmakları benimkini sıkıca kavradı. Onun acımasız yeşil bir güneş gibi yakan bakışlarına baktım, sanki kişiliğinin gücüyle beni kendi akıntısına sürüklemeye çalışıyormuş gibi. "Ulysses sana aşık. Onun hakkında ne hissettiğini merak etmeden duramıyorum."

Tanrım.

Burada bir şeyler *ters* gidiyor.

Görünüşte, oğlu ciddi bir ilişki kurduğu kızı merak eden, ailesini korumak için sadece araştırmacı sorular soran bir adam gibi görünüyor.

Ama bunun başka bir yönü var.

Sanki ona bir cevap borçlu olduğumu, *kişisel* bir şey borçlu olduğumu düşünüyor gibi.

Belki de hayal ediyorum, ama acaba bir adam, takip edip terörize ettiği kız, kendisinden başka birine ilgi gösteriyorsa, böyle mi konuşur diye merak ediyorum.

Özellikle de eli belimin hemen üstünde, sırtımı açıkta bırakan elbisenin derin dekoltesi sayesinde tenime değiyor ve elinin dokunduğu her yerde kendimi yapış yapış hissediyorum.

Neredeyse sahiplenici bir tavır.

Hoşuma gitmiyor.

Lucas dışında kimsenin bana bu şekilde dokunmasını sevmiyorum.

Saf tiksintiyi bastırarak, tüm bu olayı mahvetmeyecek bir cevap arıyorum.

"Evet, buraya taşındığımdan beri bana karşı çok nazik davrandı. Her şeye rağmen... her zaman bana en iyi şekilde bakmaya çalıştı." Sesim titredi. "Her şeye rağmen, gerçekten."

Montero ciddiyetle başını salladı ve beni başka bir viraja yönlendirdi.

"Ah, evet. Böyle korkunç bir olaydan dolayı hala üzgünsen seni suçlamıyorum, canım. Oldukça şanssız bir dönem geçirdin. Daha önce konuştuğumuzda, ölen genç adam için başsağlığı dilemek istemiştin. Tanışıyor muydunuz, değil mi?"

Bu sefer nefesimin kesilmesini taklit etmiyorum.

Acı veriyor.

Evet, Roger iğrenç biriydi, ama yine de tanımadığı bir kasabada bağırırsakları değilmiş halde ölmemeliydi.

"Evet." Yutkunuyorum. "O benim eski erkek arkadaşımdı. Ben... aramızda artık bir şey yoktu. Ondan ayrılmıştım, ama..." Dudaklarımı yalayıp gözlerimi indiriyorum. "Keşke öyle ölmeseydi."

Ve keşke olası bir katilin kollarında olmasaydım.

Tüm işaretler Jakobenleri gösteriyor, ama bu Montero'nun da bu işte parmağı olduğunu dışlamıyor.

Burada daha derin bir şey var ve bileğimdeki bilezik bunun anahtarı gibi geliyor.

"Utanç verici. Polisin henüz failin kimliğini tespit edememiş olması kadar utanç verici." Gözleri sertleşerek *tsk tsk* diye ses *çıkartır*. Beni kendine doğru çeker, vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. Onun cildinin yaydığı sıcaklıktan uzaklaşmamak için kendimi zor tutarım. "Sanırım bir sonraki bütçe toplantısında Şef Bowden ile konuşmamız gerekecek. Kaynaklarını nereye ayırdıkları konusunda endişeliyim."

İçimde bir savunma mekanizması devreye giriyor ve sesimi nötr tutarak onu bastırıyorum. "Çabalıyorlar. Redhaven gibi küçük bir kasabada böyle bir şeyle başa çıkmaya alışkın olduklarını sanmıyorum, değil mi?"

"Bu kasaba sürprizlerle dolu, ama haklısın," diyor Montero düşünceli bir şekilde. Uzun ve tuhaf bir an boyunca bana bakıyor, ağzı gerginleşiyor, sonra rahat bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım arkamda birinin gözleri beni delip geçiyor. Belki oğlum araya girmek ister." Beni döndürür ve Ulysses'i görürüm, duvara yaslanmış, somurtkan bir ifadeyle bizi izliyor. "Paylaşmayı sevmez."

Ona Ulysses'in paylaşacağı bir şey olmadığını hatırlatmadan, Montero bana yaklaşır.

Çok yakın.

Kulağımın yanında nefesinin ıslak ve sıcak olduğunu hissediyorum, fısıldayarak diyor ki, "Ama onun keyif aldığını izlemekten büyük zevk alıyorum."

Donup kalıyorum.

Onu *itip* kendimi ele vermemek için çabalıyorum ama o yavaşça geri çekiliyor. Çenesi yanağıma değiyor ve neredeyse zafer dolu bir gülümsemeye beni bırakıyor.

Dilim buz gibi.

Durum o kadar kötü ki, Ulysses'in beni kurtarmaya gelmesine biraz minnettarım. Dans pistini geçip koluma giriyor.

"Dansın bitti galiba," diyor ve babasına sert bir bakış atıyor. Bana bakıp şampanyamı uzatıyor. "Oturman gerekiyor gibi görünüyor, Delilah. Sen dinlenirken babamla biraz konuşsam sorun olur mu?"

"Hayır, sorun değil," diyorum
zayıf bir sesle. Aslında, bu
mükemmel.

İki adam başlarını birbirine yaklaştırarak uzaklaşırken, çevremdeki ortamı hızlıca gözden geçirip, çiçeklerle kaplı tuhaf bir dairesel kanepeye doğru yöneliyorum. Onu üç nedenden dolayı seçtim.

Birincisi, üzerinde başka kimse yok.

İkincisi, kimseye engel olmayan, kimsenin beni fark etmeyeceği karanlık bir köşede.

Üçüncüsü, evin özel odalarına çıkan, koyu renkli, parlak ahşaptan yapılmış bir merdivene yakın.

Bu benim şansım.

Kanepeye oturup, bir an kendimi toparlayıp şampanyamı ortadaki küçük döşemeli sütunun ahşap üstüne koydum.

Şimdi ona dokunmam mümkün değil, özellikle de onu, pek tanımadığım zengin bir tuhaf adamın yanında başıboş bırakmışken.

Birkaç dakika boyunca, etrafımda dönen ünlüleri izliyorum. Zaten burada daha fazla kalmak istemiyorum. Bakışlar giderek daha ateşli hale geliyor.

Birkaç kişi dans pistinde spontane öpüşmeye başlıyor, hatta tanıdığım birkaç kişi evli ya da kollarındaki kişiden başka biriyle birlikte.

Bazı koltuk düzenlemeleri, aç ellerin eteklerin altına ve pantolonların içine kayarak, okşama hayvanat bahçelerine dönüşüyor.

Bu bir hayır galası olabilir, ama insanlar kesinlikle paralarından fazlasını vermek için buradalar.

Benim tarzım
değil. Benim
dünyam değil.

Ulysses'i veya Montero'yu artık göremiyorum, ama ne olur ne olmaz diye biraz daha bekliyorum. Ulysses'in birdenbire ortaya çıkma gibi kötü bir alışkanlığı var.

Kalabalık, benimle salonun geri kalanı arasında bir bariyer oluşturacak kadar kayarsa, gitme zamanı gelmiş demektir.

Eteklerimi toplayıp merdivenlere koşuyorum.

Çabuk olmalıyım. Bu kırmızı elbise, normal ışıktaki beni bir fener gibi gösteriyor.

Her adımda omzumun üzerinden bakıp, takılmamaya çalışarak merdivenleri koşuyorum.

Kimse bana bakmıyor. Kimse fark etmiyor.

Hepsi içki ve şehvetle sarhoş.

Bir sütunun arkasına geçip, çizgili mermere yaslanıp, nefes nefese kalana kadar durmuyorum.

Tamam.

Tamam.

Etrafıma tekrar bakınıyorum, sonra balo salonunu çevreleyen ve ana kata bakan küçük parmaklıklı yürüyüş yolundan çıkan karanlık, dar koridora göz atıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

Ayakkabılarımı çıkarır ve iki parmağımı içine geçiririm. Kadifemsi halı, adımlarımı daha sessiz hale getirerek yardımcı olur.

Omzumun üzerinden son bir kez bakıp, koridora girerim ve gölgelerin beni sarmasına izin veririm.

Burası bir labirent gibi.

Bir odadan diğerine bakarken ne aradığımı bile bilmiyorum.

Tabii ki, bir sürü banyo, müzik odası, bilardo odası, çalışma odası ve yanlarında hizmetçi odaları olan misafir odaları var.

Hiçbir hizmetçiye rastlamamış olmama şaşıyorum, ama sanırım hepsi aşağıdaki kalabalığa bakmakla meşguller.

Dart oynamaktan okumaya kadar her şey için özel odalar var sanki. Kütüphane o kadar muhteşem ki, etkilenmeden duramayıp orada oyalanıyorum.

Tüm o eski kitaplar.

Kokuları, eski bir parfüm gibi burnuma geliyor. Lucas buna bayılırdı.

Acaba özel bir cinayet odası da var mı? Merak ediyorum.

Kendime gülüyorum — ve bir sonraki odaya baktığımda, arabayla geldiğimizde limuzinden inerken gördüğüm yıldız adayı orada görünce neredeyse boğuluyordum.

Ama şimdi, garson üniforması açık, karın kaslarını masaya çevirmiş çok çekici bir genç adamın üzerinden dağınık bir kokain çizgisi çekiyor. Bir çılgılık atmamak için kendimi zor tutarak, onlar beni görmeden geri çekiliyorum.

Kesinlikle benim çevremden değil.

Kapıdan sessizce geçiyorum ama beni fark etmiyorlar. *Tanrıya şükür.*

Birkaç oda daha kontrol ettikten sonra, sonunda koridorun sonuna ve bir sonraki kata çıkan başka bir merdivene ulaştım.

Orada buluyorum.

Lüks çok odalı süitler binanın tüm kanatlarını kaplıyor. Bazıları boş, ama birkaçı açıkça aile tarafından kullanılıyor.

Lucia ve Montero'ya ait olanı bulabilirsem - tabii ki aynı yerde yaşıyorlarsa - bir şeyler bulabilirim.

Emma'nın telefonu, onun kişisel eşyalarından biri, belki de seri katillerin kurbanlarından aldıkları ganimetleri sakladıkları gibi saklamıştır.

Ama ceviz ağacı ve bordo kadifeyle dekore edilmiş lüks bir süitin kapısını açtığımda duruyorum.

Oturma odasındaki mobilyaların üzerine gelişigüzel atılmış bazı kaliteli takım elbiseleri tanıdığım için, buranın Ulysses'in odası olduğunu hemen anlıyorum.

En pahalı zevklere sahipti ve dolapların üzerine dağılmış kadın takıları da dahil olmak üzere pek çok değerli koleksiyon parçası vardı.

Duvarın karşısındaki makyaj masasının üzerinde de.

Yaklaştıkça boğazım düğümleniyor. Soluk yansımam, kendi hasta farkındalığımın, dehşetimin görüntüsüyle bana bakıyor.

Ama ben yansımama ya da kendime bakmıyorum.

Aynanın köşesine sıkışmış bir fotoğrafa takılıyorum.

Emma Santos'un bir fotoğrafı, ama Instagram'dan değil. Çünkü bu fotoğrafta?

Onu bulduğumda giydiği kırmızı elbiseyi giyiyor. Elbise etrafında dönüyor, tam da fotoğrafçıya utangaçça bakmak için dönüyor.

İçim bir düğüm gibi

düğümleniyor. Kahretsin.

Kahretsin.

...Montero değildi. *Ulysses*'ti.

Ulysses Emma Santos'u öldürdü.

Ve o kırmızı elbise bir ipucuysa, sıradaki kurbanı ben olacağım.

"Keşke bunu yapmasaydın," diyor Ulysses arkamda yorgun bir sabırsızlıkla, sesi o kadar yakın ki ensemde titriyorum.

Dönmeye başlıyorum—

Ama hiç fırsatım olmuyor.

Soğuk bir şey boynumun yan tarafını sokuyor ve bu kalbimin kırılğan buza dönüşmesi değil.

Düşmeden, bacaklarım uyuşup beni dipsiz bir uçuruma bırakmadan önce, ruhsuz, boş çay yeşili gözlerin parıltısını zar zor yakalıyorum.

uçuruma düşmeden önce.

KAN DA ÖYLE (LUCAS)

Aklımı oyunda tutmalıyım.

Bu gece o gece.

Ne olursa olsun, Jacobins'e yaklaşıp Roger Strunk'a ne olduğu hakkında bazı cevaplar alacağız.

Çiftliğin haritası ve damıtma tesisine girilebilecek olası noktalara saldırmak için taktiksel bir planımız var. Şef Bowden'ın son bilinen konumlarını söylemesi için tüm ekip biraz zorladı, o ise sadece oturup mırıldanıp lanet olası tırnaklarını kesiyordu.

Şef, bu kadar ileri gitmemize gerek olmadığını, baskında kendi canımızı tehlikeye atmadan başka bir yol bulmamız gerektiğini ısrarla söyledi.

Bazen bu adamı gerçekten merak ediyorum.

Bence o birçok şeyi biliyor ama beladan kaçınmak için çaresiz olduğu için görmezden geliyor.

Ama şu anda yok.

Sadece ben, Grant, Henri ve Micah, karakolun arka tarafında kırmızı işaretli haritamızın üzerinde eğilmiş, hepimiz Grant'in masasının etrafında toplanmış durumdayız. Raleigh ekibi dışarıda SWAT minibüsünde emir bekliyor.

Bu arada, bizim de kendi masalarımız var. Ama her zaman kargaşadan önce burada toplandığımız için masalarımız tozlanıyor.

Bu gece, hırsızlar gibi siyah giyinmişiz. Çoğunlukla, büyük şehirlerde bulabileceğiniz türden yeni ve

büyük şehirlerde bulabileceğiniz türden yeni, süslü ekipmanlar alamıyoruz. Burada temel zırhdan fazlasına gerek yok.

Kaçak domuzlar için rehine krizi ekibi gibi içeri girdiğimizi hayal edebiliyor musunuz?

Çok yazık ki, çok yakında başka türden bir domuzla karşı karşıya kalacağız.

Odaklanmam lazım ama lanet olsun, yapamıyorum.

Beynim Delilah, Lilah ve yine Lilah'a takılıp kalıyor.

Her görüştüğümüzde, durum biraz daha kötüye gidiyor. Tek istediğim, onunla aramızı düzeltmekti.

Ayrıca, onun söylediklerini düşünmeden edemiyorum.

Has o kendini kendini bul derin düştüğünü Arrendells Arrendells'e kasten girerek Emma hakkında bilgi toplamaya mı

çalışıyor?

O inatçı kadın kendini öldürecek. Bir başka güzel esmer kız daha kayboldu.

Siktir, dayanamıyorum.

"Lucas. *Lucas*." Grant parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Bizimle misin?"

"Evet, kaptan." Gözlerimi kırıştıtarak gerçekliğe geri dönüyorum. Herkes bana bakıyor, beynimi hangi gezegende bıraktığımı merak ediyorlar. "Üzgünüm, Santos davasını düşünüyordum."

Grant kaşlarını çatı. "Jacobins'te bu konuda yeni ipuçları bulabileceğimizi mi düşünüyorsun? Bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki," diye geçiştiriyorum. "Gözümüzü dört açmanın zararı olmaz, değil mi?"

"Önce birincil hedef, ama ilginç bir şey yakalarsak, kesinlikle gözden kaçırmayız," diye Grant de aynı fikirde. "Şimdi eğer..."

Mallory aniden sözümüzü keser, sandalyesini sevk bilgisayarından geri çeker ve kulaklığındaki mikrofonu kapatmak için düğmeye basar. "Sizlerden biri Bayan McLeary ile konuşabilir mi? Çok heyecanlı ve 'gerçek bir polis' ile konuşana kadar telefonu kapatmayacağını söylüyor." Gözlerini devirir, dudaklarını büzerek sinirli bir şekilde burnunu çeker.

Birbirimize soru dolu bakışlar atıyoruz ve sonra odadaki herkesin gözleri Henri'ye çevriliyor.

O ellerini kaldırır. "Tamam, tamam, ben yaparım. O kadın neden hep *benimle* konuşmak istiyor, bilmiyorum."

"Cajun aksanına bayılıyor." Micah sırtıyor.

"Kadın *seksen yaşında*." Henri ona küçümseyen bir bakış attı.

"Yetmiş sekiz yaşından bir gün bile büyük değil," diye hafifçe araya girerim. "Hâlâ en iyi çağında. Bu kadar dar görüşlü olma, 'mon ami'. Bu yaş ayrımcılığı."

"Hepinizden nefret ediyorum," diyor Henri, ama masadaki telefonu kapıyor ve Mallory'ye bakıyor. Mallory başını sallıyor ve santralinde bir şeye basıyor, telefon yanıyor ve Henri telefonu kulağına götürüyor. "Ben Memur Fontenot. Sizin için ne yapabilirim, hanımefendi?"

Arkamıza yaslanıp bekliyoruz.

Henri bu ekibin bir parçası, sadece komiklik yapmak için değil, ve o dinlemiyorsa planlamaya devam etmenin bir anlamı yok.

Gözleri donuklaşır.

Sesi aynı hoş aksanlı kalır, ama gözlerini kapatıp burnunu kıstığını izleriz. Sonra bir gözünü açar ve hepimize orta parmağını gösterir.

"Evet. Üzgünüm, hanımefendi. Gürültü konusunda ne yapabileceğimize bakacağız — evet, hanımefendi. Evet, bu bir trajedi, hanımefendi. Son derece uygunsuz. Kesinlikle katılıyorum. İyi insanlar şu anda yatakta olmalı." Boğulur gibi bir ses çıkarır, gözleri büyür ve sonra hepimize kaşlarını çatarak bakar, yüzü kızarır ve "*Sizi gerçekten nefret ediyorum*" der. "Hayır, hanımefendi, benim kendi yatağım var, ama çok teşekkür ederim. İyi geceler."

Telefonu yanmış gibi bırakır, somurtarak. "Bir dahaki sefere, biriniz alsın, çünkü siktir et."

"Kız arkadaşın ne istiyordu, Henri?" Micah kötücül bir şekilde sırıttı.

"O benim..." Henri, yüzünü elleriyle kapayarak kekeleydi. "Gürültü şikayeti. Sanırım büyük ev yine bir hayır partisi veriyor ve tüm Hollywood'un tuhaf tipleri ve kodamanları ortalığı birbirine katıyor. Yukarıda çok gürültü yapıyorlar galiba. Bunun uygunsuz ve kaba bir davranış olduğunu bilmemizi istedi ve buna bir son vermemizi talep etti." Kaşlarını kaldırır. "Peki, buna bir son verecek miyiz, vermeyecek miyiz?"

Grant yüzünü buruşturur. "Başka bir gece olsaydı, hızlıca uğrayıp kapıyı çalarak kibarca sessiz olmalarını isteyebilirdik, ama şimdi en uygun zaman değil. Zaten dinlemezlerdi. Arrendell'leri örnek gösterirsek, sadece gülerler ve bir sonraki bütçe toplantısında bize öfkelerini çıkarırlar. O yüzden

unut gitsin. Bayan McLeary öfkelenip kendini yoracak ve bir saat içinde uykuya dalacaktır zaten."

"Küçük bir gürültüden daha önemli şeyler var," diyorum, ama kendi sesimin bile çok uzak geldiğini duyuyorum.

Başka bir parti.

Delilah, Ulysses'in yanındaydı ve o bileziği takıyordu, değil mi? Emma'nın cinayetini çözeceğini söylemişti ve ben... Kahretsin!

Onu bulmam lazım.

Aniden, onun ne planladığını oldukça iyi anladığımı düşünüyorum ve bunu bir daha yaşayamam.

Tarihin tekrerrür etmesine izin veremem.

Celeste'yi son gördüğümde, kapıdan çıkıp Montero'nun şeytani kollarına koşmadan önce sokak kedileri gibi kavga etmiştik ve şimdi bu *tekrar* oluyor.

"Lucas?" Grant kaşlarını çattı. "Yüzün bembeyaz o l m u ş .

Ne oluyor?"

"Belki hiçbir şey. Belki her şey." Masadan kalkıyorum.

Sezgilerim migren gibi başımı ağrıtıyor ve ensemden saf bir korku hissediyorum. "Çok önemli bir şeyi kontrol etmem gerek. Planı biliyorum. Yarım saat içinde dönmezsem, orada buluşuruz."

Grant kollarını göğsünde kavuşturur ve bana uzun, ölçülü bir bakış atar. "Şimdi kişisel işlerin zamanı değil, Graves. Sana ihtiyacım var."

"Olacağım, sadece..." Titrek bir nefes alıyorum. Bunu açıklamaya dayanamıyorum, özellikle de ona, o kadar insan arasından, sadece bana deli olduğumu ve kız kardeşimle olan sorunlarımı aşamadığımı söylemesi için, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. "Bu bir ölüm kalım meselesi olabilir, Cap. Lütfen."

Grant dişlerini gıcırdatarak düşündü, sonra başını salladı. "Yardıma ihtiyacın olursa telsizle haber ver."

Bana bakışında bir şey var. Ağır bir şey.

Siktir, belki de sonunda anlamıştır.

Şu anda açıklamaya vaktim yok. Sadece keskin bir şekilde başımı sallayıp kapıya yöneliyorum ve kaldırırma çıkıyorum.

Delilah'ı bulmam lazım.

O, Rookery'deki bir sonraki cansız kız olmadan onu durdurmam lazım.

Kır
mızı

ROOKERY, ben geldiğimde sessiz ve karanlıktı — istasyondan on dakikalık yürüme mesafesinde, hızlı koşarsam beş dakika.

Janelle bu gece için çoktan kapıyı kapatmış gibi görünüyor. Ön kapıyı deniyorum ama şansım yok.

Kahretsin.

Delilah'ın odasını bulmak için binanın etrafında deli gibi dolaşıyorum, umarım öncekiyle aynı süitte kalıyordur. Penceresinin altına sprey boyayla yazılmış, şimdi basınçla silinmiş ve boyanmayı bekleyen soluk pembe bir X işareti olduğu için hangi oda olduğunu hatırlamak o kadar da zor değil.

Pencereye bakıyorum ama lobisi kadar karanlık.

"Delilah?" diye fısıldayarak sesleniyorum, sonra kendime ne halt ettiğimi soruyorum.

Telefonum ve onun numarası var.

Kendi aptallığıma burun kıvrarak cebime uzanıp arka dönüyorum.

Sonra donup kalırım.

Arkamda bir varlık hissediyorum.

Sadece çok sessizce hareket eden ayak seslerinin hafif bir sesi. Çok yakın. Dönüp, ellerimi savunma pozisyonuna getiriyorum.

Tam da Culver Jacobin'in geniş, dişli gülümsemesini görmek için zamanında, bir kürek yüzüme çarpar.

Büyük, siyah bir "*siktir git*" yazısı bana çarptı.

Başım acı, karanlık ve beni alay eden öfkeli yıldızlarla patlar.

Çok geç.

Onu kurtarmak için çok geç kaldın.

Son hatırladığım şey, Delilah'a uzanır gibi elimi uzatırken, yere yığılmam ve bayılmam.

GERÇEKÇİ OLALIM.

Tekrar uyanmayı beklemiyordum.

Kesinlikle deniz tutmuş ve mide bulantısı ile uyanmayı beklemiyordum, kafam kilise çanı gibi çınılıyordu ve gözlerim kanla kaplıydı.

Hiçbir şey göremiyorum. Her yerim ağrıyor.

Yer gerçekten sallanıyor mu, yoksa sadece beyin sarsıntısı görüşümü bozuyor mu, bilmiyorum. Sanırım suyun zayıf sesini duyuyorum, belki kokusunu da alıyorum, ama burun deliklerimde kurumuş kendi kanımın kokusundan başka bir şey koklamak zor.

İnleyerek, gözlerimi açabilene kadar ovuşturuyorum, çirkin kırmızı şekilleri gözlerimden silip atıyorum.

Yukarı baktığımda, başımın üstünde sadece gece gökyüzü ve uzaktaki ağaçların silüetleri var.

Her şey çok bulanık görünüyor. Kan kaybı çok kötü olduğu için acilen tıbbi yardım almam gerektiğini düşünüyorum. Ama yavaşça oturmayı başarıyorum, vücudumun her yeri isyan eder, etrafıma bakmak için döndüğümde başım döner.

Büyük hata.

Hemen, hareketle sallanan küçük kayığın kenarlarına tutunuyorum, öğle yemeğimi Still Gölü'ne kusmamak için mücadele ediyorum.

Ne oluyor lan?

Delilah ile randevumuzda kullandığımız aynı lanet kayıkla gölün ortasıdayım.

Ama bu sefer yalnızım.

Kürek kilitlerinde de kürek yok. Beceriksizce etrafı yokluyorum ve eğilip bakarken yine başım dönüyor.

Sanırım burada ne olması gerektiğini anladım.

Culver Jacobin beni bayılttı, bu kayığa attı ve kimse beni bulamadan kan kaybından ölmem için göle itti.

Sanırım ölmek için fazla inatçı olmam iyi bir şey.

Roger Strunk'u öldüren pisliğin o olduğunu, haklı olduğumu bu şekilde öğrenmek istememiştim. Bunu yapmasının başka bir nedeni olamaz, bizim peşinde olduğumuzu fark etmiş olması dışında.

Beni korkutan şey, onun beni The Rookery'de bulmuş olması.

Muhtemelen Delilah'ı aramak için oradaydı.

Takıntılı takipçiler köşeye sıkıştıklarında gerçekten çıldırırlar.

Suç tarihindeki bazı aşırı vakalarda, takıntılı kişiler takıntılarının nesnesini kaybetmek üzere olduklarını hissettikleri için öldürmüşlerdir. Bu yüzden, çarpık mantıklarına göre avlarını öldürmek onları elde tutmanın tek yolu haline gelir ve suçlu yakalandıktan sonra başka hiç kimsenin onlara sahip olamayacağından emin olurlar.

Eminim planı, biz onu durduramadan Delilah'a ulaşmaktı, ama bu sırada benim üstüme takıldı. Bu da demek oluyor ki...

Siktir.

Korku beni o kadar güçlü bir şekilde vurur ki, sanki saf kederden oluşan bir yumruk gibidir.

Sanki onun öldüğünü bile bilmeden yas tutmak gibi. Ceplerimi arıyorum ve... Lanet olsun, telefonum yok.

O piç kurusu onu aldı.

Benim şansıma, muhtemelen göle attı ve şimdi dibi kullanılamaz halde yattıyor.

Biri beni bulana kadar gerçekten boku yedim.

Şu anki durumumda buradan yüzerek çıkmaya çalışırsam, kesinlikle boğulacağım. Yüzme ve beyin sarsıntısı, kırmızı şarapla domuz kabuğu gibi, aşırı kan kaybıyla eşleşir.

Belki ellerimi kürek gibi kullanabilirim.

Çok yavaş olacak ama hiç yoktan iyidir. Adrenalin bana aciliyet hissi veriyor ve...

...ve bu gece bir tür tanrı benimle olmalı çünkü ağaçların arasından *ışıklar* görüyorum.

Sonra genç ve gürültülü kahkahalar duyuyorum. Kahretsin.

Göl kıyısında biri var ve yaklaşıyorlar.

Işık huzmelerine doğru uzanarak, birkaç lise öğrencisinin iskelenin yanındaki ağaçların arasından koşarak geçip,

soğutucular taşıyarak, telefonlarını el feneri olarak kullanarak zikzaklar çizerek koşuyorlar.

Hepsi evde yatakta olmalıydılar, ama neyse, ben de onların yaşındayken gizlice evden kaçıp gölde içki içip ortalığı birbirine katardım.

Onlara doğru eğilip kollarımı kaldırıyorum ve başım çınlasa da olabildiğince yüksek sesle bağıyorum.

"Hey! Hey!" diye bağıyorum ve onlar donup kalıyorlar, bana bakıyorlar. "Biraz yardım eder misiniz?"

KIZIL GÜNAH (DELILAH)

Tamam.

Yani.

Belki de "Yaşamak İçin Çok Aptal Kahramanlar Listesi"nde yerimi hak ediyorum, çünkü neden şu anda içinde bulunduğum duruma şaşırdığımı hala anlamıyorum.

Aptal bir şekilde kendimi bu işin içine attım, kendimi süper Nancy Drew gibi hissedip, aptal polis erkek arkadaşımın bile çözemediği bir cinayeti çözeceğimi düşündüm.

Tabii.

Daha çok, Redhaven'ın en son dava dosyası olmak üzereyim gibi. Aklım yavaş yavaş yerine gelirken ilk düşündüğüm şey bu.

Uzuvlarım ve beynim halsiz hissediyorum ve *bir koku* alıyorum sanırım - *hayvan eti mi?* - gübre, et, kan.

Güçlü kan kokusu.

Taze ve güçlü, ama başka bir kokuyla da karışmış. Garip bir koku, sanki... sıcak metal gibi?

Kollarım çok acıyor. Gözlerimi açmama bile gerek yok, kollarımdan sarkıyorum, tüm ağırlığı beni aşağı çekiyor, omuzlarım yanıyor.

Igh. Bana iğne yaptı, değil mi?

Peki Ulysses beni neyle zehirledi?

Ulysses.

Başından beri oydu.

Gözümün önündeydiler ama ben göremedim.

Lucas gibi, ben de Celeste Graves'i öldüren kişinin Emma Santos'u da öldürdüğü fikrine takılmıştım ve bu kişi Ulysses olamazdı çünkü Celeste'nin kaybolduğu sırada o on iki ya da on üç yaşındaydı.

Belki de *baba gibi oğul gibi* bir durumdur.

Bilmiyorum.

Kafam çok karışık.

Tek bildiğim, neler olup bittiğini anlamam ve buradan bir an önce çıkmam gerektiği.

Dikkatlice bir gözümü açarak, kendimi ele vermeden çevremdeki durumu değerlendirmeye çalışıyorum.

Etrafımın cesetlerle çevrili olduğunu fark ettiğimde nasıl çılglık atmadığımı bilmiyorum. Kırmızı et ve mermer gibi beyaz yağlar beni çevreleyen duvarlarda sıralanmış.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Kalbim sakinleşene kadar nefesimi tutuyorum, sonra daha cesurca bakmak için gözlerimi yavaşça tekrar açıyorum.

Evet.

Domuz leşleri.

Toprak zemini olan bir tür barakadayım. Zincirlerin gömülü olduğu sağlam ahşap destek kirişleri ve bu zincirlerden sarkan kancalar dışında, aceleyle inşa edilmiş gibi görünen bir yer. Ve ben de bu kancalardan birine asılı olduğumu fark ediyorum.

Bileklerimi bağlayan şey, kancaya takılmış. Geri kalanlar ise kesilmiş ve pazara satılmak üzere çeşitli aşamalarda bırakılmış domuzlara takılmış.

Kulübenin duvarlarının etrafında, aletlerle dolu ahşap ve metal çalışma masaları var.

Sadece et işleme aletleri değil, makine ve elektrik aletleri gibi görünen şeyler de var.

Onu bir taburenin üzerine eğilmiş, parlak kıvılcımlar saçan bir şey üzerinde çalışırken görüyorum.

Culver Jacobin?

...Şu anda çok kafam karışık.

Eğer Ulysses beni takip edip tehdit eden, Roger'ı öldüren kişi ise, neden ben garip bir kulübede bağlıyım?

Şu anda köylü Culver Jacobin mi?

Culver dikleşir ve yaptığı işi inceler. O anda onun üzerinde çalıştığı şeyi görürüm.

Bilezik. Aman

Tanrım.

Ağırlığı bileğimden kaybolmuş ve o, elindeki kızgın gravür kalemiyle bileziğe bir başka narin X işareti kazımış.

Sekizinci X.

Benim için.

Yemin ederim, ölürsem ölürüm.

Tamam.

Ne olduğunu ve kim olduğunu sonra anlayabiliriz.

Şu an için, *birinin*

benim ölmemi istediğini varsaymak zorundayım ve ben ölmek istemiyorum.

Bu yüzden, *kimden* çok, buradan *nasıl* çıkacağıma odaklanmam gerekiyor.

Culver ayağa kalkıp tulumundaki metal tozunu silkelediğinde ve bana doğru döndüğünde, gözlerimi sıkıca kapatıp yine bayılmış gibi yapıyorum.

Yeterince hızlı değilim.

Uzun, ısıklı bir ısıklık çalar ve şimdiye kadar duyduğum en garip kahkahayı atar. "Soo-wee, küçük domuzcuk uyanmış, ha?"

Siktir.

Artık numara yapmanın anlamı yok.

Ölü numarası yapmaya çalışırsam, muhtemelen bana dokunur, belki biraz tokatlar, tepki almak için her şeyi yapar.

Bu yüzden gözlerimi açtım ve içimde yanan saf nefret ve tiksintiyle ona baktım.

"Sen yaptın," diyorum sertçe. "Roger'ı sen öldürdün. Şimdi de beni mi öldürmek istiyorsun?"

Culver, sanki Rusça konuşmuşum gibi bana göz kırpmıyor, sonra kahkahalar atarak uyluğuna vuruyor. "Oh, hayır, hanımefendi. Ben birçok iş yapan bir adam olabilirim, ama *bu* benim yeteneğim değil." Geniş bir sırıtışla, blok gibi dişleriyle iğrenç bir alaycı gülümseme atıyor. "Ben domuzlara sadık kalırım. Kadınları seven patronumdur.

Ben, sadece kalanları temizliyorum. Şimdi sabırlı olun bayan. Bu domuzları çalıştırıyorum, ama sizin sıranız da çok yakında gelecek.

Domuzlar mı?

Ne halt ediyor bu adam?

O memnuniyetle kıkırdayarak benden uzaklaşırken, ben sadece ona bakıyorum.

O anda, onun altında gevşek toprağın *çıtırdadığını* duydum. Sanki etrafına yayılmış gibi görünüyordu, neredeyse kesimden çıkan kanı emmek için malç gibi.

Ama bu sadece toprak değil.

Gübre kokusu buradan geliyor.

Gözlerim, tam olarak sindirilmemiş küçük parçalar gibi etrafa dağılmış küçük beyaz parçacıklara odaklanıyor.

Boğazıma takılan kaktüsü yutarken, bunun kemik olduğunu fark ettim.

Aman Tanrım.

Bir yerde okuduğuma göre aç domuzlar hemen hemen her şeyi yerlermiş.

Ve kırsal kesimdeki katiller, cesetleri ortadan kaldırmak için domuzları birden fazla kez kullanmışlar. Domuzlar cesetleri ele geçirdikten sonra geriye sadece kemik parçaları kalır.

Patron mu?

Korku ve dehşetle titreyerek tüm vücudum buz gibi oluyor.

Ulysses Arrendell beni eğlence için öldürecek.

Sonra Culver cesedimi domuzlara yem yapacak ve lanetli bilezikten başka bir şey bırakmayacak ve başka bir kızın Ulysses'in kemerinde bir iz haline gelmesini bekleyecek.

Lucas, özür dilerim.

Tek görebildiğim, dava dosyasını gözden geçiren onun hüznü, öfkeli yeşil gözleri. Benden geriye kalan tek şey bu, tabii bir kanıt bulurlarsa.

Lucas her konuda haklıydı. Ben

cevaplar aramaya gelmişim.

Ama bunun yerine başım belaya girdi ve şimdi ona tek istediğimin bir kez daha beni kucaklaması olduğunu asla söyleyemeyeceğim.

SUÇLULUK DUYGUSUYLA KIZARMIŞ (LUCAS)

Arkadaşların tarafından, ödünç aldığın küçük bir sürat teknesi ile senin zavallı arabana bağlanmış bir halatla kayıkla kıyıya çekilmek kadar aşağılayıcı bir şey yoktur.

Hayır.

Bunu daha da aşağılayıcı kılan şey, durdurduğum çocuklar 911'i arayıp Mallory'ye bir teknede mahsur kalan ve kan kaybından ölen aptal bir polis olduğunu söyledikten sonra ambulans ışıklarıyla gelen kalabalıktı.

Şimdi sanki kasabanın yarısı meraklı gözlerle izlemeye gelmiş gibi hissediyorum, Grant, Henri ve Micah ise beni ambulansın arkasında hareketsiz oturmaya zorluyorlar. Yerel acil tıp teknisyenlerinden biri başımdaki yarayı kontrol ediyor ve beynimin şişmesini önlemek için bana bir sürü ilaç veriyor.

En azından ambulansın içinde kasaba halkının gözünden uzakım, ama bu şu anda hissettiğim şeyi değiştirmiyor.

EMT'nin omuzlarıma attığı uzay battaniyesini sıkıca tutuyorum ve ekibime ve ambulans kapısının hemen yanında duran Şef Bowden'a öfkeyle bakıyorum.

"Sana söylüyorum lan," diye bağıyorum. "Culver Jacobin bana kürekle vurdu. Delilah'ı takip eden psikopat herif o."

Şef Bowden burun kıvırıyor.

"Culver Jacobin mi? Sence o kadar akıllı mı?" der ve kalabalığın kenarında toplanmış, gevezelik eden gençleri işaret eder. "O çocukların elinde bira var mı? Biz..."

"Birayı siktir et," dişlerimin arasından tükürdüm. "Onlar beni kurtardı Şef. Bırakın babalarının birasını bir iki kutu içsinler. Beni dinle, Jacobinler *şimdi* nerede? Culver'ı bulmalıyız. Delilah'ı bulmalıyız, yoksa..."

"Onu merak etmene gerek yok," diyor Bowden. "Janelle onu süsleyip püsleyip bu geceki parti için büyük eve gönderdi. Orada güvende. Orası bir kale gibi. Kimse ona orada ulaşamaz."

Hadi oradan.

Buna aslanın inine girmek denir.

"Graves, dinle," diye araya girer Grant. "Senin durumun..."

"Ben iyiyim, Yüzbaşı. Çok iyi olacağım." EMT, gözüme soğuk kompres koymaya çalışırken onu itekledim. "Benim için endişelenmeyi bırak. Baskını yapmalıyız, Yüzbaşı, ve bunu bu gece yapmalıyız, ama önce planı değiştirmemiz gerekebilir."

"Devam et," diyor Grant şüpheyle.

"Önce Delilah'ı bulalım," diye homurdanıyorum. "Sonra ayrılalım. Emma Santos'un cesedi Delilah'ın evinde bulunduğu göre, bu fetişist, ritüel bir şeyse, cinayet yeri burası olabilir. Birimiz evi, birimiz Jacobin çiftliğini, birimiz Arrendell evine gidip onu orada arayacak ve birimiz de damıtma cihazını bulacak. Raleigh ekibini hazırda beklet ve onu nerede bulursak bulalım, destek için onları çağır." Aniden gözlerimden kaçan Şef Bowden'a sertçe bakıyorum. "Bu arada, biri çenesini açıp *nerede olduğunu* bilmiyormuş gibi davranmayı bıraksa, bu iş çok daha hızlı ilerler."

Şef Bowden bana ekşi bir bakış attı. "Nerede *olduğunu* biliyordum. Bu iki hafta önceydi ve taşındıklarında bana haber vermiyorlar. Onları bulmakta gerçekten çok iyiyimdir. O zamandan beri onları bulamadım. İstedğin kadar suçlayabilirsin Graves, ama elimde hiçbir şey yok ve hiçbir şeyi saklamıyorum."

"Lanet olsun, Şef, sen..."

Onun kurbağa gibi boğazına atlamak için nefesimi tutuyorum, ama Henri elini göğsüme vuruyor. Cajun bana güven verici bir gülümseme atıyor, ama gözlerinde yaz fırtınası gibi endişe beliriyor.

"Daha iyi bir fikrim var, mon ami," diyor. "Culver'ın telefonunu aldığını söyledin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum ve bu sefer acil tıp teknisyeninin soğuk kompresini zonklayan kafama bastırmasına izin veriyorum. "Evet. Göle atmadıysa hâlâ üzerinde olabilir. Bilmiyorum."

"O zaman onu bulmak hiç de zor olmayacak." Henri sırtarak kendi telefonunu kaldırır. "Çünkü GPS'te sen ve tüm ekip var."

EVET.

Şu anda, o Louisiana'lı çocuğa bir yıllık bir yıl boyunca bira borçlu olduğumu düşünüyorum.

Aylar önce, Henri, GPS aracılığıyla onaylı kişilerle konumumuzu paylaşmamızı ve gönüllü olarak kesintisiz izlemeyi sağlayan yeni bir uygulama yüklememizi önerdiğinde, bu konuyu pek düşünmemiştim.

Bu, acil durumlara müdahale ederken ekibimizi bulmamızı çok daha hızlı hale getirdi.

Şimdi, bu küçük numara Delilah'ı kurtarmaya yardımcı olabilir.

Grant'i, kafama aldığım darbeye rağmen görevi yerine getirebileceğime ikna etmek biraz zaman aldı, ama beni durdurmak için sarhoşlar hücrelerine atıp anahtarı saklaması gerekeceğini anlayınca, isteksizce onay verdi.

O büyük eve giderken, Micah Delilah'ın evini kontrol ediyor ve Henri ana çiftliğe doğru yola çıkıyor.

Geriye ben kaldım, Mallory'nin ödünç verdiği telefondaki GPS ile sessizce ormanda ilerleyerek, telefonumun en son bir baz istasyonuna bağlandığı koordinatlara doğru gidiyorum. Telefon hala aktif, yani gölün dibinde değildi.

Kasabanın

kuzeyinde.

Tepelerin

yükseklerinde.

Siktir, doktorların bana verdiği ilaçtan o kadar kafam güzel ki kafatasımdaki acıyı bile hissetmiyorum.

Görüşüm neredeyse çok net, yıldız ışığını yakalıyor, çok parlak.

Karanlıkta dolaşırken tüm ince detaylar dikkatimi çekiyor, kulaklarım beni fark eden veya duyan herhangi bir işaret için diken diken oluyor.

Orada!

Yoğun ağaçların arasından bir ışık gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Nefesimi tutarak yavaşça eğilirim, ayaklarımın altında bir dalın bile kırılmamasına dikkat ederek yavaşça yaklaşıyorum.

Yavaşça, yavaşça, durumu değerlendirmek için alçak çalılarının arkasında çömelmiş halde kalıyorum.

Evet, burası Still.

Küçük yüzme havuzları kadar büyük, brandalarla örtülü bir dizi metal tank var, ama daha fazlası da var.

Kulübeler var. Dakikalar içinde söküp kamyonun arkasına düz bir şekilde yerleştirebileceğiniz türden.

Ayrıca aceleyle kurulmuş, domuzlarla dolu bir ağıllar da var.

Evet, birçok bira üreticisinin kaçak içki yapmak için gübre kullandığını hatırlayana kadar kafam çok karışık. Mikropların mayayı yetiştirmeye yardımcı olduğu ile ilgili bir şey.

Sanırım domuz stoklarının bir kısmını damıtma tesisinde tutuyorlar, taze gübre tedarikini sağlamak için ne gerekiyorsa yapıyorlar.

Gerçekten daha fazlasına ihtiyaçları olursa, tepede bulunan evden geri kalanımıza bolca akıyor.

Ama beni asıl rahatsız eden, karşımdaki ağaçların arasından geçen dar patikada park edilmiş araba, bu yolun daha önce birçok kez kullanıldığını gösteren bir yol.

O arabayı tanıyorum.

Ulysses Arrendell'in tek ışıklandırılmış kulübenin kapısını açıp içeri girmesini izlerken bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Bunca zamandır, *tek bir* suçluyu aradığımız için boşuna uğraşıp durduk.

Bizi izden saptırmak için birlikte çalışan iki suçluyu değil.

Ulysses içeri girip beni fark etmemesi için beklerken, saf öfkeyle titreyerek zar zor sabit durabiliyorum.

Sonra kulübeye doğru dalıyorum, gölgelerde kalarak nefesimi tutuyorum ve tüm kalbimle hala hayatta olduğunu bulabileceğimi umuyorum.

hayatta bulabilmek için tüm kalbimle dua ediyorum.

Pencerenin bir tarafına yapışıp kenarından içeriye bakarken, tel örgüden gelen sesleri dinlerken kalbim sıkışır.

Tabii ki, işte orada.

Kızımı bir kancaya asmışlar, etrafı cesetlerle çevrili. Ayakları yerde sallanıyor ve kırmızı bir elbise vücudunu sarıyor.

Culver, sırik gibi bir ucube gibi geride durmuş, akılsız bir sırtışıla izlerken, Ulysses onun önünde volta atıyor.

Bir elinde kocaman bir satır tutuyor.

Onun keskin olmayan tarafını avucuna tekrar tekrar vurmasını izlerken midem bulanıyor, cehennemi dondurmaya yetecek kadar soğuk bir gülümsemeye.

"Anlamalısın Delilah," diyor. "Bunu sevgiden yapıyorum." Delilah korkuyla ondan uzaklaşmak yerine, öfkeyle karşılık veriyor.

Mavi gözleri çılgınca dönüyor ve hırlayarak, "Sen beni sevmiyorsun. Sen *hastasın*" diyor.

"Ama seviyorum!" diye ısrar eder ve bıçağın kenarını yanağına doğru okşayarak uzatır.

O gerginleşir ve geri çekilir.

Beni boğa gibi saldırmaktan alıkoyan tek şey, iki adım atamadan onun onu gözümün önünde keseceğini bilmemdir.

O konuşmaya devam ederken içimde volkanik bir öfke kaynıyor. "Başvurunu gönderdiğin anda seni elde etmek istedim. Sosyal medyanda çok güzel fotoğrafların var. O lezzetli öfkeyle dolu gözlerinle sanki beni *davet* ediyormuşsun gibi." Sırıttıyor. "Seni ilk gördüğüm anda beni beklediğini anlamıştım. Bu narinlik, olgunlaşmak, benim sevgimle zenginleşmek ve dolmak için yalvarıyor, böylece patladığında, ilk ısırıkta tattığım en tatlı şey olacaksın."

Delilah'ın gözleri dehşetle büyür. "Sen... beni öldüremezsin.

Yapamazsın. İnsanlar gelecek. Beni arayacaklar..."

"İnsanlar evinde bulunan notu inanacaklar," diyor Ulysses kendini beğenmiş bir şekilde. "Redhaven'daki stresi artık kaldıramadın ve kaçtın. Çok eski bir hikaye. Birinin

takip eden birinden korktun ve ortadan kaybolmaya, kimsenin seni bulamayacağı başka bir yerde yeni bir hayata başlamaya karar verdin. Neredeyse çok kolay. Aptal eski sevgilin bana mükemmel bir mazeret sağladı. Mükemmel bir kaos." Neredeyse dudaklarını büzerek, sanki onun korkusundan tahrik olmuş ve kafası güzel olmuş gibi keskin bir nefes alır. "Aslında senin biraz daha olgunlaşmanı beklemek isterdim. Ama sen gidip burnunu sokmak zorundaydın, değil mi?" Yavaşça başını salladı. "Gerçekten, Delilah. Okulun telefonundan Santos adlı kadını aramak mı? Faturaları bizim ödediğimizi ve tüm arama kayıtlarını gördüğümüzü *bilmiyor musun?*"

Bir an sessiz bir dehşet hakim olur.

Baş ağrım, uğultulu bir acıya dönüşür. Ağrı kesicilerin etkisi geçmesi için çok kötü bir zaman.

"Senin ciddi bir sorunun var," diye fısıldadı. "Potansiyel bir kurbanı tuzağa düşürmek için o iş ilanını verdiğini mi söylüyorsun? Sanki tüm bu olay benimle oynamak için büyük bir zihin oyunuymuş gibi. Beni korkutmaktan zevk almak için. Emma'nın cesedini benim evime bırakmanın sebebi bu mu? *Benimle oynamak için mi?*"

"Emma," diyor Ulysses sert bir sesle, "bir hataydı. Ve *benim hatam* değildi."

Culver'a bakmıyor, ama Culver yine de geri çekiliyor. Şimdi anlıyorum.

Delilah'ın kasabaya geldiği ilk gün evden kaçarken gördüğü şekil.

O lanet olası Jacobin Culver'dı, Ulysses Emma'yı Delilah'ın evinde öldürdükten sonra cesedini ortadan kaldırmak için gönderilmişti.

Ancak bir gün geç kalmış ve bir dolar eksik kalmıştı, Delilah eve çok erken geldiğinde cesedi geride bırakarak kaçmıştı.

Oraya girmeliyim.

Buna bir son vermeli ve Lilah'ımı kurtarmalıyım.

İkiye karşı bir durum ve bu oranlar hoşuma gidiyor.

Tankın altında kalsam bile hissetmeyecek kadar ilaçla kafam güzel olsa da, tam kapasite çalışmasam da denemeliyim.

Yardım beklemek için zaman yok.

Yine de Mallory'nin telefonunu alıp ekibe hızlı bir mesaj yazdım, Gönder'e bastım ve iç mekanı, taktiksel avantaj sağlamak için kullanabileceğim her şeyi

Düşün, dostum. Düşün.

Düşün,

dostum.

Düşün.

Ama o boktan sözler gelmeye devam ediyor, korkunç anıların dalgaları halinde üzerimde süzülüyor.

"Sen tıpkı baban gibisin," diyor Delilah. "Hatta aynı tür kızlardan hoşlanıyorsun."

Ulysses, küstah sarı kaşlarını kaldırır. "Sence babam ne tür bir kızı öldürdü?"

"Celeste Graves, mesela." Ona o kadar şiddetle bakıyor ki, dişleriyle boğazına atlayacağını sanıyorum. "Baban onu öldürdü, şimdi de sen onun geleneğini sürdürüyorsun."

Ulysses hareketsiz kalır.

Yüzü yüzü kızarır bir bir gözleri geniş gözlü maskeye
gözbebekleri göz bebekleri iğne ucu kadar küçülür.

O kadına doğru eğilirken, bıçağı kadının burnunun ucuna dayayarak durdurduğunda kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Kapa çeneni, kaltak. Başkasının benim işimin övgüsünü almasına izin *vermeyeceğim*," diye ürkütücü bir boşlukta nefes alır. "Özellikle de *ilk* işimin."

İlk işi mi?

Onun *ilk seferi* mi?

Vurulmuş gibi geriye doğru sendeledim, tüm vücudum şoktan kalp krizi geçirir gibi titriyordu.

Kız kardeşim onun ilk cinayetiymiş ve bunu açıkça itiraf ediyor.

Bunu sindirmeye çalışmadan, Delilah beynimde dönen düşünceleri tekrarlıyor. Ona bakıyor, yüzündeki renk kayboluyor.

"İlk mi? Nasıl? *On iki yaşında* falan olmalısın..."

"Bilmiyor musun?" Gözlerinde hala çılgın bir bakışla ondan uzaklaşır. "Yetişkinliğe geçiş törenim için uygun yaş. O, tattığım ilk çilekti ve benim güzel Celeste'im çok lezzetliydi."

"Tanrım. Siktir." Delilah mide bulandırıcı bir öfke sesi çıkarır. "Senin neyin nesi var senin? Neden sen..."

"Delilah, Delilah," diyor, bıçağı çenesinin altında sallayarak, "zengin ve saygın olmanın çok sıkıcı olduğunu bilmiyor musun? Bir

Erkek, bu kadar sorumluluktan kaçmak için kendi heyecanını yaratmalıdır. Neyse ki, ben kendiminkini erken buldum ve hiçbir şey için ondan vazgeçmem."

İşte bu kadar.

O artık ölü bir adam.

Omurgamdan patlayan öfke nedeniyle Delilah'ın nasıl yanıt verdiğini hiç duymuyorum.

Kan, kulaklarımda bir şelale gibi gürültüyle akıyor. Ulysses Arrendell kız kardeşimi öldürdü.

Sıkıldığından.

"Şimdi." Ulysses tekrar homurdanarak bıçağı kaldırdı ve Delilah'ın göğüs kafesine doğrulttu. "Boş laf yeter. Seni eğlendirmek için çok susadım."

Dikkatli olma, kontrol etme, sağduyu gibi düşüncelerim yok oluyor, öfkemin, kederimin, önümdeki canavarın tekrar öldürmeden önce bunu bitirme ihtiyacımın cehenneminde küle dönüşüyor.

Onu öldürmeden önce.

Tek bir şey biliyorum: Bu gece hiçbir satır, gerçeklerden daha fazla acı veremez.

Ne yaptığımı düşünerek bir saniye daha boşa harcamadan, kulübenin ince alüminyum duvarını parçalayıp Ulysses Arrendell'in dişlerinin arasına atıyorum.

KIRMIZI (DELILAH)

Demek böyle öleceğim.

Hala, boğazımı o bıçağa saplamadan Ulysses Arrendell'e *kafa atmanın* risklerini ve bileklerimdeki zincirleri koparmak için yeterince sert bir şekilde zıplayıp koparabileceğimi düşünüp duruyorum.

Kulübenin tüm duvarının çökmeye başlayacağını kesinlikle beklemiyorum.

Filmlerdeki araba kazaları gibi çöküyor, ama araba yerine... "*Lucas?!*" diye haykırıyorum.

Adam, gözümü kırpmadan önce devasa bir bulanıklığa dönüşür.

Ulysses'e bir futbol oyuncusu gibi saldırır ve o n u sırt üstü yere serer.

Ben bakakalırım, umut, şok ve kafa karışıklığı içimde karışık bir karmaşa yaratır.

Ulysses yere sertçe çarpar, Lucas'ın ağırlığı altında homurdanır ve küfürler savurur.

Vay canına.

Lucas'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Bu anda o bir insan değil, dikenler ve çıplak öfkeyle dolu bir yaratık.

Gözleri yeşil şimşek gibi parıldarken, yumruğu Ulysses'in bileğine çarpar ve satırı kirli zemine fırlatır.

Bir saniye boyunca bulanık bir şekilde farkına varıyorum — *Tanrım, Celeste Graves'in kemikleri muhtemelen toprağa karışmıştır* — sonra Culver'in hareket ettiğini fark ediyorum.

Lucas'ın ayaklarımın dibinde yuvarlanırken, birbirlerine kuduz kurtlar gibi saldırırken, Lucas'ın üzerinden atlamaya çalışıyor.

Ulysses keskin, hızlı ve çeviktir. İnce yapısı, Lucas'ın balyoz gibi tekrar tekrar yumruklarını savuşturmasına yardımcı olur.

"Oh, hayır, yapamazsın!" diye tıslıyorum.

Kollarım bağlı olabilir, ama bacaklarım bağlı değil.

Belimden kendimi yukarı çekerek, iç kaslarımı sıkıp bacaklarımı kaldırdım, onları Culver'in boynuna doladım ve onu geriye doğru çektim.

Keşke daha fazla Kegel egzersizi yapsaydım.

Culver ulurken, bacaklarımı yakalayıp kaba kuvvetle açmaya çalışırken, sanki vahşi bir atı sürmeye çalışmak gibi.

Ayak bileklerimi çaprazlayarak, bir balkabağı eziliyormuş gibi sıkıyorum, uyluklarımı boynuna bastırıyorum, deli gibi tam doğru yere, nefes borusuna baskı yapmaya çalışıyorum.

Hadi ama.

Kesinlikle garip.

Ama bana sırtını dönmüş ve ağzına bir yudum almamış olmasına seviniyorum.

Bunu asla unutmazdım.

Ama şimdi sendeleyerek, nefes almaya çalışarak, hırlayarak ve beni her yere fırlatarak dolaşıyor.

Kanca üzerinde kıvranan bir balık gibi hissediyorum.

Vücudum acı içinde çırpınıyor ve geriliyor, ama ben sadece uyluklarımı sıkmaya devam ediyorum, o bayılana kadar dayanmak için elimden geleni yapıyorum, dişlerimi ağrıyana kadar sıkıyorum.

Bunu sadece filmlerde gördüm. Gerçek hayatta da işe yarıyor mu?

Bu olduğunda, bu kadar ani olmasını beklemiyorum.

Culver tuhaf, bozuk bir ıslak ses çıkarır ve tasmağını koparmaya çalışan bir köpek gibi benden uzaklaşır, beni neredeyse yatay pozisyona getirir.

Dizlerimdeki baskı, ölümcül tutuşunu kırmak üzere.

Sonra Ulysses, Lucas'ı üzerinden atar ve Lucas, Culver'a doğru sendeler.

Ağırlığı Culver'ı bana doğru fırlatır.

Baldırlarım daha sıkı sıkışır ve günlük koşularımda geliştirdiğim her kasıma, çok geç olmadan onu nakavt edebilmem için dua ederim.

Ama sonra Ulysses ayağa fırlayıp Lucas'a saldırır. Deli gibi çılglık atarak, düşünmeden harekete geçerim.

Culver'ı sıkıca kavrayarak dengesiz vücudunu iteklerim ve kalçalarımı Ulysses'e doğru fırlatacak kadar kuvvetle sallarım.

Yüz kilodan fazla, oksijensiz kalmış sırik gibi bir köylü patronuna doğru uçar.

Kafatasları hindistancevizi gibi çarpışır, başları Pez şeker kutusu gibi boyunlarında sallanır.

Dövüşmek için için için gerektiği olmamalıdır dönüş
slapstick komedi

Hayatımız tehlikede olmasaydı deli gibi gülerdim. Lucas nefes nefese bir an durup bana bakar.

"Teşekkürler, New York," diye mırıldanır.

"Arkanda!" diye bağırırım.

Tam zamanında dönerek, çok sinirli ve çok şaşkın olan Ulysses'in ona attığı vahşi tekmeyi atlatır.

Çömelmiş pozisyonundan Lucas, Ulysses'in göbeğine doğru hamle yapar ve onu odanın diğer ucuna doğru yuvarlar.

Bu adamın bir yük treni gibi ilerlemesini izlemek harika, Ulysses ise çaresizce Lucas'ın başına ve omuzlarına yumruklarını vuruyor.

Culver hala bana yapışmış, karaya vurmuş balık gibi çırpınıyor, ama artık güçsüz ve boğuk boğuk sesler çıkarıyor.

Ve eğer doğru şekilde çevirirsem... *işte!*

Sanırım bacağım çıkmak üzere, ama dizimi onun nefes borusuna dayadım.

Adrenalin patlaması bana *itmek* için ihtiyacım olan gücü veriyor, ama odanın diğer ucundan gelen başka bir gürültülü çarpma sesiyle neredeyse tutuşumu kaybediyorum.

Başımı kaldırıp ağızımdan kendi saçımı tükürüyorum.

Tam da Lucas'ın Ulysses'i çalışma masasına çarpmasını görmek için. "Seni pis, değersiz *köpek*..." Ulysses dişlerini gıcırdatıyor.

Tek söylediğı bu.

Çünkü Lucas onu dağınık saçlarından yakaladı ve kafasını metale o kadar sert vurdu ki şakaklarından parlak bir kan fışkırdı.

Ulysses'in gözleri geriye yuvarlanır, inanamıyormuş gibi kırpışır.

Sonra bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı, vücudu gevşek bir şekilde yere düştü.

Lucas, siyah taktik kıyafetiyle sert ve güçlü bir şekilde dik durur, bacaklarını sabitler, gözlerinde ham bir intikam duygusuyla Ulysses'e bakar, göğsü inip kalkar.

Tanrım, o hayat için fazla yakışıklı.

Sadece masalarda görebileceğiniz türden bir kara şövalye. Benim kahramanım.

Koruyucum.

Kırık canavarım.

Her şeyim, ona ihtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile.

O'nun iki eli de çalışır durumda, benimki ise çalışmıyor.

"Biraz yardım eder misin?" diye sesleniyorum, Culver doğrulup benden uzaklaşmak için beceriksizce bir hamle yaparken bile.

Ah. Kalçalarım bir hafta boyunca ağrıyacak.

"Ha?" Lucas başını kaldırır, sersemlemiş gözleri netleşir.

Bir saniye bakakaldıktan sonra odanın diğer ucuna doğru büyük adımlarla yürüdü. Ulysses'ten sonra, geriye sadece temizlik kalmıştı.

Bir tane daha güçlü backhand vuruşu Culver'ı sersemletir.

Kafası, kutudan çıkan oyuncak gibi deliğine geri kayar.

Nefes nefese, bacaklarımı yere indiririm, yorgunluk beni sararken bacaklarım sallanır.

Tanrım... Tanrıya şükür.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, Lilah," diyor Lucas utangaç bir şekilde. Bana uzanıyor, elleri kollarımı kayarak zincirlere doğru ilerliyor. Hatta

Korku ve adrenalinle dolu, yorgun ve bitkin halimle, onun bana tekrar dokunması inkar edilemez bir şekilde çok *iyi* geliyor. "Seni indirmeden önce..."

Ani bir av tüfeği sesi, cümlesini yarıda keser.

Birden fazla av tüfeği sesleri.

Aman Tanrım.

İkimiz de donakalırız, sonra Lucas beni kendine doğru çeker, beni koruyucu bir şekilde vücuduna sıkıştırır ve beni, karşı koyamayacağımız yeni bir tehdidin önüne geçer.

Yaklaşık bir düzine sert, kirli sakallı, tulumlu adam bizi çevreliyor, kulübenin kırık duvarından ve açık kapıdan içeri akın ediyorlar.

Silahlarını doğrudan bize doğrultuyorlar, hepsinin başında da o ürkütücü korkuluk, Ephraim Jacobin var.

Kimse bir şey söylemiyor.

Ürkütücü bir sessizlik uzar.

"Aklından bile geçirme," diye uyarıyor Lucas vahşi bir hırıltıyla, vücudu sert ve savaşa hazır bir şekilde bana yaslanıyor. "Bu resmi bir polis meselesi. Oğlun cinayete teşebbüs suçundan haklı olarak öldürüldü, Ephraim. Silahlarınızı indirin."

Birkaç parmak tetiğin üzerinde durduğu nefes kesici bir an yaşanır.

Gözler kısılr, namluların ucuna odaklanır, ikimizi de duymayacağımız bir ölüm gürültüsüyle yok etmeye hazırdır. Kurşunlar sestten daha hızlıdır.

Korkacak kadar yorgun, hasta ve üzgünüm.

Bu gece o kadar çok kez ölümle burun buruna geldim ki, beni vuracaklarsa, neyse ne.

Denedik.

Yine de, bu sessizlik herhangi bir tehditten çok daha sinir bozucu.

Ta ki yeni bir ses geceyi yırtana kadar, yüzlerce öfkeli hayaletin ağlaması gibi.

Sirenler.

Yüksek. Tiz. Hızla yaklaşıyor.

Tepedeki köylülere büyük bir süvari birliği saldırdığını anlayacak kadar çok.

Odadaki herkesin başı birden yukarı kalkarken, donmuş bir an yaşanır. Tam da Jakobenler aniden ortadan kaybolmadan önce.

Kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım. Bir dakika önce orada duruyorlardı, her zamanki gibi tehditkar bir şekilde.

Sonra, yaşlı ninjalar gibi gölgelerin içinde kaybolurlar.

Hayır.

Daha çok, ilk ışık belirtisinde kaçışan hamam böcekleri gibi. Lucas bana yaslanır, sonra parmaklarıyla çenemi tutar yüzümü nazikçe kendine doğru kaldırır.

Dudakları benimkine dokunur.

İnlerim, içimi kaplayan sıcak rahatlamayı hıçkırarak ağlarım, son enerjim de tükenir, yıpranmış bir bulaşık bezi kadar gevşek kalırım.

"Hey. *Hey*," diye fısıldadı yorgun bir gülümsemeyle ve sıcak, bahar yeşili gözlerinde yeni bir parıltıyla. "İyi misin, Bayan Lilah?"

"Hiç olmadığımı kadar iyiyim. Kim bilebilirdi ki, tek ihtiyacım olan bir kavga ve yüzüme doğrultulmuş bir sürü silah olduğunu?" Şaka yaparım, sonra kollarımı çekerek zincirleri sarsarım. "Şimdi, beni buradan indirebilirsen..."

YAKLAŞIK BEŞ SANİYE BOYUNCA, Lucas Graves'i neredeyse kendi ellerimle öldürecektim.

Sırf o alaycı, tatlı, aşırı koruyucu, aptal adam, beni et kancasından çözüp kendi ayaklarımın üzerine indirmeden önce bunun ne kadar sapkın olabileceğine dair şakalar yapmanın *komik* olduğunu düşündüğü için. Sonra bacaklarımın altımda çöktüğünü görünce beni yakaladı.

Hayatta kalma içgüdümün bana verdiği tüm güç kayboldu.

Ve şimdi, Redhaven'ın küçük tıp merkezindeki yastıklı muayene masasında otururken, damarlarımda hala bir tür sakinleştirici dolaştığını fark ediyorum.

Bayılmaya çok hazırım.

Hayatımın en uzun gecesi oldu ve şimdi her şey bulanık.

Lucas'a olanları anlattım, onun tarafını dinledim, sonra da Kaptan Faircross'a her şeyi tekrarladım, o da notlar aldı ve her şeyi bir araya getirmemize yardımcı olacak sorular sordu.

Hemşireler tüm bu süre boyunca bizimle ilgilendiler ve Lucas'a hak ettiği azarı yaptılar, çünkü görünüşe göre bu gece beni ararken Culver Jacobin'den kafasına bir darbe almıştı.

Kahretsin.

Gördün mü, onu *daha sert* boğazlamalıydım.

Kegel egzersizleri.

Bir dahaki sefere boynunu kırarım. En azından sonunda sessizlik oldu.

Toksikoloji raporunu beklerken, ikimiz de henüz eve gidemeyiz. Raporda, endişelenecek bir şey enjekte edilip edilmediğim ortaya çıkacak. Ambulans hazır olur olmaz, Lucas'ı Raleigh'e götüreceklerini söylüyorlar. Daha büyük bir hastanede acil olarak kafatası röntgeni çekilecek, kafatasında kırık olup olmadığına bakılacak.

Kafatasında kırık olmadığını biliyorum.

O bir kavundan daha sert kafalıdır.

Tabii ki, peşimden gelmek için bir boğa kadar inatçı olmasaydı, şu anda hayatta olmazdım.

Muayene odasında oturup hemşirenin bize her şeyin yolunda olduğunu söylemesini beklerken bunu düşünmeye devam ediyorum.

Onunla birlikte kesinlikle hastaneye gideceğim.

Hemşireler muayene için bizi ayırmak zorunda kaldıkları zamanlar dışında ondan ayrılmadım ve şu anda birbirimize yaslanmış, ellerimizi birbirine dolamış, uyluklarımız birbirine değecek şekilde oturuyoruz. O, başparmağıyla bileğimdeki bandajın alt kenarını okşuyor.

İkimiz de berbat durumdayız.

Pis, yırtık pırtık, bandajlı, morluklu ve acilen duş almamız gerekiyor. Yine de, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Seni özledim, aptal," diye fısıldıyorum. Dürüst olmalıyım. Ona hislerimi söylemeliyim, onunla konuşma şansımı sonsuza dek kaybetmek üzere olduğumu anladığımda dikenlerimi bir kenara bırakmalıyım. "Sen olmadan bu günler hiç iyi geçmedi. Her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini bilmiyorum..."

Parmaklarını dudaklarıma dokundurur. "İkimiz de kibirli ve inatçı olduğumuz için rayından çıktık, hayatım. Kendi yolumuzun tek yol olduğuna ikna olmuşuz. Her şeye öfkeyle yaklaşıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kıkırdar. "İkimiz de

benzeriyiz, Lilah, ve ben bunu seviyorum. Bu, hiçbir şeyin sıkıcı olmayacağı anlamına geliyor."

Gülümserim, sonra gülümsemem bozulur.

"Dürüst olmak gerekirse... bu geceden sonra, son birkaç haftadan sonra, biraz sıkılmak iyi gelebilir." Başımı omzuna yaslayıp ona bakıyorum. "Ama seninle asla sıkılabileceğimi sanmıyorum."

"Yani tekrar birlikte miyiz, ne?" diye umutlu bir bakışla sorar. Gülerek yanağımı omzuna sürterim.

"Daha önce gerçekten ayrılmamıştık dostum. Sadece uyanıp yalvarmanı bekliyordum."

"Ah, kahretsin. Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım. Bu, bana hiç bahsetmediğin bir New York geleneği mi?"

"Yine o New York saçmalıklarını başlatma." Kaburgalarına parmağımla dokundum, sonra o acı içinde inleyerek geri çekilince yüzümü buruşturdum.

"Oops. Üzgünüm!"

"Kahretsin. Sanırım kafamdan daha fazlasını röntgen çekmeleri gerek."

"Benim hatam," diye mırıldanarak, ona daha da yakınlaşıyorum. "Bu gece gerçekten çok dayak yedin ve hepsi benim hatam."

"Kadın, buna değdi ve bu senin hatan değildi. Gerçek suçlular çok yakında kelepçeli olarak uyanacaklar." Sakallarıyla kararmış yanağını saçlarıma sürter. "Siktir, Lilah. Sonunda *anladım*. Sonunda gerçeği anladım ve onu öldürdüğü için o pisiği gebertmem gerekiyor."

"Kapanış," diye mırıldanarak başımı sallıyorum. "Emma ve Celeste için."

"Benim için." Lucas derin bir nefes alır. "Teşekkür ederim. Sen gezegendeki en pervasız aptal kız olmasaydın, bunu asla bulamazdım. Hala onayladığımı söyleyemem, ama sana çok minnettarım."

Sadece tekrar gülümserim.

Bana aptal dediği için onu öldüreceğim.

Bu gece hayatımı kurtardığı için ona *bir* şans vereceğim. Tamamen cadaloz değilim, değil mi?

Sessizce, diğer elimi de sıkıca tuttuğumuz parmaklarımızı örtmek için getiriyorum.

Aramızda yine o rahat sessizlik hakim, bize her zaman *birbirimize* çok kolay *uyduğumuzu* söyleyen o şey. Mükemmel bir şekilde.

Ve tek kelime etmeden birlikte olmakta bir sakınca yok.

Onun geniş omzunda uykuya dalmak üzereyim, ama hemşirelerin durumumuzu göz önünde bulundurarak uyanık kalmamızı söylediğini hatırlıyorum.

Bu zor bir iş.

Burada, ekipmanların hareket ettiği zayıf sesler, dışarıda konuşan insanlar, gece rüzgarı, pencerelerin dışındaki yumuşak cırcır böcekleri dışında hiçbir şey yok.

"Delilah?" Lucas fısıldıyor.

"Mmph?" diye mırıldanıyorum, uyanık kalmak için ona yaslanıyorum.

"Siktir, söyleyeceğim işte. Seni seviyorum," diyor, sesi içten duygularla dolu.

Başımı çevirip boğazını okşarken, nabzını hissedince kalbim tatlı bir takla atıyor. Nabzı benimki kadar hızlı atıyor.

"Öyle mi? Cesur adamsın," diye fısıldayarak başımı kaldırıp dudaklarını öpmek için arıyorum. "Sanırım seni sevmem iyi bir şey."

KIRMIZI KURDELE BAĞLA (LUCAS)

Delilah Clarendon beni seviyor.

Günler sonra bile, hala bunu kabullenemiyorum.

Ve bu işi bitirip Redhaven'a biraz huzur ve normallik getirmek için çok yoğun günler geçiriyoruz.

Grant'in yazdığı raporları inceleyerek, bilgilerin en küçük ayrıntısına kadar doğru olduğundan emin olduğumuz günler.

Kendi raporlarımı yazdığımız, kız kardeşimin dava dosyasını yeniden açtığımız, Celeste Graves ve Emma Santos cinayetlerini Ulysses Arrendell ve Culver Jacobin ile ilişkilendiren yepyeni delil dosyaları oluşturduğumuz günler. Ayrıca, son yirmi yılda kaybolan birkaç başka kişi daha.

Hepsi de üzgün gözlü, zavallı, siyah saçlı kızlar ve kayboluşları, o bileziğin üzerindeki X işaretleri Ulysses'in cehennem gibi cinayet listesinde en az altı tane daha ganimet olduğunu gösterdiğinden, soruşturulmaya değer.

Kahretsin, Ethan Sanderson davasında da hiçbir ilerleme kaydetmedik.

Bu günlerde Yüzbaşı Faircross'ta yeni bir enerji var, en iyi arkadaşı hakkında bir ipucu bulduğundan beri görmediğim yeni bir odaklanma. Umarım er ya da geç o da bu konuyu biraz olsun kapatabilir.

Ethan'ın cesedi henüz bulunmamış olsa da, gerçekte ne olduğunu tahmin edebiliyoruz. Zavallı çocuğun Ulysses Arrendell ile kirli bir işe bulaştığına son derece eminim.

Elbette, röportajlar hayal kırıklığı yaratan bir çıkmaza girer.

Arrendell ailesi oğullarından dehşete düşmüş ve tiksiniş durumda, ancak Montero'dan kardeşlere kadar herkes, değerli Ulysses'lerinin bir seri katil olduğundan hiç şüphelenmediklerini yemin ediyor.

Basın danışmanlarını sonuna kadar çalıştırarak, medyaya uygun kamuoyu kınamaları ve en içten özürler gönderiyorlar.

Bunun, onların hareket ettikleri çevrelerde işlerine zarar vereceğini düşünüyorum. Yine de yetmez.

Onların söylediklerine de inanmıyorum, ama en iyi avukatlar ve PR uzmanlarının arkasına saklanan ailenin geri kalanını yakalamak için hiçbir kanıt yok.

Ephraim Jacobin'e de başını belaya sokmaması için talimat verdiklerine eminim. Yaşlı adam, oğlu Culver hakkında da aynı "hiçbir şey bilmiyorum" cümlesini tekrarladı ve izinsiz girenlerin mülküne saldırdığını düşündüğü için silahla karşılık verdiğini ısrarla savundu.

Hepsini siktir et.

Culver ne kadar genç olursa olsun, o korkunç işe başlamadan önce insan yiyen domuzların arkasında başka biri olmalıydı. Bir çocuk tek başına bir sürü canavar domuzu idare edemez.

Aklımı kaybetmememi ve öfkeden kalp krizi geçirmemi engelleyen tek şey, tutunabileceğim tek bir somut gerçek.

Hem Ulysses Arrendell hem de Culver Jacobin, Raleigh hapishanesinde çürüyor, duruşma ve ardından yargılanmayı bekliyorlar.

Culver sorguda bile çıldırıp her şeyi itiraf etti: kızları domuzlara yem ettiğini, Ulysses'in iğrenç oyunlarına yardım ettiğini, kurbanlardan birinden diğerine geçen bileziği oyduğunu, Ulysses'in bir barda ona gizlice verdiği aşırı dozda uyuşturucu ile öldürdüğü Roger Strunk'un cesedini parçaladığını ve sonra tüm suçu Ulysses'e attığını.

Culver, daha hafif bir ceza karşılığında daha fazla kızın tarifini vereceğine yemin ediyor.

Ne fark eder ki?

Celeste'nin cesedini asla bulamayabiliriz, ama yine de kasaba mezarlığına onun için bir mezar taşı diktireceğim. Bence o da bunu isterdi.

Redhaven'da yaşadığını ve öldüğünü kabul etmek. Onu hala hatırlayan insanlar olduğunu gösteren bir işaret. Onu hala seven ve her zaman sevecek olan insanlar.

Bunca zaman sonra, cesedi olmasa bile, uygun bir cenaze törenini hak ediyor.

Belki ben de bir gün izin hak ediyorum, ama hala incelmem gereken bir yığın kanıt var, böylece eyalet savcılığı davayı açtığında, en yüksek cezayı talep etmek için sağlam bir davaya sahip olacaklar.

Kesinlikle cinayet ve cinayete teşebbüs.

Bir de Culver'ın küçük atölyesini didik didik ettiğimizde bulduğumuz kokain tuğlası meselesi var, ama o konuda çok sessiz kaldı. Özellikle de Ulysses'in, Emma'yı öldüren gerçek nedenin toksikoloji raporunda ortaya çıkmaması için ona kokain yüklediğini sorduğumuzda.

Yaşlı Ephraim Jacobin sadece başını salladı ve şehrin yozlaşmış etkilerinden bahsederek bir şeyler mırıldandı.

Ben de *buna* inanmıyorum.

Önemli konularda kolayca vazgeçmem.

Bu kadar zamandır sabırlı davrandım. Bekleyebilirim. Montero ve diğerleriyle birlikte dışarıda bizi bekleyen her neyse?

Bulacağız.

Tabii ki Ulysses her şeyi inkar etti. Mahkemede onun sözüne Culver'ın sözü karşı karşıya gelecek, ama elimizde kanıtlarımız var.

Ulysses'in odasından ele geçirdiğimiz fotoğraflar. Emma ve diğer kayıp kadınlarla bağlantılı birkaç mücevher. Delilah'ın sayısız ifadesi.

Bu dava sonuçlanacak ve o mahvolacak. Sonuçlanmak zorunda.

Ulysses Arrendell düştüğünde, o boktan ailenin tüm üyelerini tek tek tahtlarından indireceğim.

Evet, zaman alacak.

Her yolculuk tek bir adımla başlar ve kız kardeşimi öldüren adam hapse girecekse, bu çok iyi bir ilk adımdır.

Birisi Ulysses'i bugünkü haline getirdi. Birisi ona bu imkânı sağladı.

On iki yaşında cinayete "inisiye" edilmiş olsaydı, ona neredeyse acıyabilirdim. Normal olma şansı hiç olmadı.

Ama acıma, cinayet işlemiş olmayan insanlar içindir. Ulysses için ise sadece sert bir hor görme ve dehşet var.

Ayrıca, parmaklıklar arkasında çürüyeceği için içimde acı bir tatmin var.

Emma Santos da mezarından bize yardım etmeye devam ediyor. Yeni kanıtlar, ilçe adli tabibinin davayı yeniden açmasına ve daha derin bir toksikoloji incelemesi yapmasına neden oldu.

Bu kez, geçen gece toksikoloji testlerinin sonuçları geldiğinde, damarlarında Delilah'inkinde bulunanla aynı maddeyi buldular.

Normalde antidepresan olarak kullanılan kötü bir benzodiazepin. Boyuna verilen yüksek dozda bir ilaç, kişiyi bayıltırır.

Kokain, Emma'nın ölümünden hemen sonra, toksikoloji raporunun ikinci incelemesinde gerçek ölüm nedeninin benzo aşırı dozu olduğu ortaya çıktığında, Ulysses'in izlerini örtbas etmek için Emma'nın kan dolaşımına eklenmiştir.

Ulysses'in bir kalıbı vardır. Kokain, Emma'nın ölümünden sonra yapılan kan testlerinde diğer maddeleri mükemmel bir şekilde gizlemiştir. Damıtma cihazında bulunan maddeye ilişkin daha ayrıntılı adli inceleme, sindirilmiş maddeden çıkarılan kemik parçalarında da insan DNA'sı bulunduğunu doğrulamıştır.

Şimdi, ilçe savcısı bize yetki vererek, yetki alanımızın dışına çıkıp, Ulysses ve Emma'nın Los Angeles'ta birlikte görüldükleri mekanlardan görüntüleri mahkeme celbi ile talep etmemizi sağladı.

Evet.

O pislik *yakalanacak*. Sonunda biraz huzur bulacağım.

Ve şanslıysam, bunu bulmama yardım eden muhteşem kadınla uzun ve güzel bir huzur dönemi geçireceğim.

Kollarımı uzatıp, masa sandalyesine yaslanarak, karakolun arka ofisine göz gezdiriyorum.

Şu anda görevde olan tek polis benim, sevk görevindeki Mallory hariç. O da telefonuyla vakit geçiriyor, başka bir müstehcen interaktif hikayeyi hızla okuyor.

Gülümserim ve dosyalarımı ve vaka raporlarımı gözden geçiririm. O işler yarına kadar bekleyebilir.

Sonuçta, sadece bir gün yatakta kalmış olsam da, hala travmatik beyin hasarından kurtulmaya çalışıyorum.

Beni orada tutan asıl şey Delilah'tı.

Umarım eve döndüğümde hala oradadır.

Yatak istirahati ve ilacın olumsuz yan etkilerini gözlemlemek için benimle kalıyor. şimdiye kadar iyileşmesi iyi gidiyor, bu huzursuz enerji yumağı her sabah derslerini kaçırdığı için bana surat yapıyor.

Eminim ocuklar da onu zlyordur.

Tam da günü bitirmeye karar vermişken, masadaki telefon Raleigh alan koduyla çaldı. Telefonu açmadan önce başımı çevirip boynumu ıtlattım.

"Memur Graves, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Memur Graves? Ben Raleigh Polis Departmanı'ndan Memur Karl Everett. Bir dakikanız var mı? nemli bir konu."

ne doğıru eğildim.

Umarım o pislikler kefaletle serbest kalmamışlardır.

Arrendell'lerin hapishane sisteminden tamamen kurtulmanın bir yolunu bulmadıklarını söyle.

"Ne oldu?" diye homurdanırım.

"Geçen hafta bize teslim ettiğiniz şüpheliler," diyor Everett tereddütle. "Ulysses Arrendell ve Culver Jacobin. İki de... ikisi de öldü."

ldler mi?

Sandalyeye yaslanıp, düşünemeyecek kadar şaşkın bir halde kalakaldım. "*Nasıl?*"

"Korkarım ki intihar. İki de," Everett isteksizce itiraf eder. "Görünüşe göre Arrendell hücresinde arşafıyla kendini asmış. Jacobin'e gelince, neredeyse kaza gibi görünüyor, ama biz onun bunu kasten yaptığını düşünüyoruz. Kafeteryadan bir sürü kağıt peçeteyi top haline getirip boğazına tıkmış ve boğulmuş."

Ne oluyor lan?

O kadar şaşkınım ki gözlerim bulanıklaşıyor.

Ne hissedeceğimi bile bilmiyorum. Orada yle uyuşmuş bir şekilde oturuyorum ki bacaklarımı hissetmiyorum.

Onlar intihar etmediler.

O pisliklerin bunu yapmayacağını biliyorum.

Ulysses çok narsist ve korkak bir adam, Culver ise Ollie'yi feda ederek kendisine bir tür dokunulmazlık ve daha hafif bir ceza alacağını umuyordu.

Bu bir örtbas gibi kokuyor.

Arrendell'ler, tüm izlerini örtbas etmek için, kendi oğullarını ve onun yordakçısını öldürmeden önce...

Ne yapmadan önce?

Mahkemede ortaya çıkmasından korktukları neyi saklamaya çalışıyorlar?

"Memur Graves?" Everett araya girdi. "Orada mısınız?"

"Evet. Özür dilerim." Elimi yüzüme götürdüm. "Video kaydı var mı?"

"Sorun da bu. Birkaç saat boyunca elektrik kesintisi oldu. Hiçbir görüntü yok." O içini çeker. "Sen de şüpheli buluyorsan, ben de öyle. Teknik uzmanlarımız her şeyi üç kez kontrol etti. Herhangi bir müdahale varsa, elimizde hiçbir kanıt yok. Hiçbir kanıt."

İçim burkulur.

En kötü şüphelerim doğrulandı.

Bu haberi midem bulanana kadar çiğniyorum ve sonra, "Peki, haber verdiğiniz için teşekkürler. Kaptanıma bildireceğim. Bu olay dava dosyasına eklenmesi gerektiği için savcılığa bildirmelisiniz." diyorum.

"Tamam," diyor Everett. "Teşekkürler."

Telefonu kapatıyoruz ve ben bir süre daha orada oturuyorum, parmaklarımı birbirine kenetleyip sandalyeye yapışmış gibi, beynimin fiziksel olarak yapabileceği kadar çok şeyi işliyorum.

Bunu nasıl çözmeye başlayabilirim ki? Öfkeli olmam gerekirdi.

Adaletten kaçmayı başardıkları için *öfkeli olmalıyım*.

Ama ben onların kendilerini öldürmediklerini biliyorum.

Başka biri yaptı.

Her şey Jeffrey Epstein'ı andırıyor ve Arrendell'lerin birlikte takıldığı tüm güçlü pislikleri düşününce, onları da aynı şekilde ortadan kaldırmışlar mı acaba diye merak ediyorum.

Bu o kadar ironik ki, içimden acı bir kahkaha çıkıyor.

Başkalarından çaldıkları şey şimdi onlardan alınmış.

O piçler ölmeden önce, ölümle yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu ve başka birinin ipleri elinde tutup onlara seçenek bırakmadığını öğrendiler.

Bu çarpık bir şiir gibi.

Kız kardeşimi öldüren adam da aynı kaderi paylaşıyor. Bu benim için yeterli bir adalet mi?

Kafamı sallıyorum.

Hayır, sonsuza

kadar değil.

Bugünlük, bu kadarı yeterli.

Eve geldiğimde, Delilah beni bekliyor, kanepede benim gömleğimle kıvrılmış.

Bu manzara normalde beni çılgına çevirir, ama bugün düşüncelerim ağır.

Kemerimi ve tabancamı asıp kanepeye oturdum anda bunu anlıyor. Hemen televizyonu kapatıp yanıma yaklaşıyor.

"Bir şey oldu," diyorum.

"Ama sen iyi misin?" Koyu indigo rengi gözleri endişeli ve tatlı bir şekilde bana bakar. Elini koluma dolayarak sarılır.

"Çok şey oldu." Diye iç geçiriyorum, kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum. "Onlar öldü, Lilah. İkisi de. Ulysses ve Culver hücrelerinde intihar etmişler, sözde. Tabii ki, buna tek kelimesine bile inanmıyorum."

"Ne?" Gözleri büyür.

"Evet. Zor bir gün oldu." Acı bir gülümsemeyle. "Bariz komplikasyonlar bir yana, bu konuda fazla duygusal davranamıyorum."

Yüzünü omzuma gömer. "Açıkçası, Emma ve Celeste'ye benzeyen iblisler tarafından kışlarına kızgın demirlerle saplanmalarını umuyorum."

Gülmekten kendimi

alamıyorum. O her

zaman böyle yapar.

"Çok yaratıcı. Çocuklar hikaye saatlerini seviyor olmalılar."

"Ciddiyim," diyor sert bir şekilde, ama sonra düşünceli bir bakışla duruyor. "O zaman bu kadar mı? Artık bundan kurtulma şansları yok. Gerçek bir son."

"Benim için," diye belirtiyorum. "Emma'nın ailesi için değil."

"Oh." Delilah beni merakla inceler ve yanağını okşar. "Buna hazır mısınız?"

"Zamanı çoktan geldi. Artık ona gerçek cevaplar verebileceğime göre, annesinin daha fazla acı çekmesine izin veremem." Derin bir nefes alıyorum. "Ben bunu yaparken benimle kalır mısınız?"

"Tabii," diye tereddüt etmeden cevaplar.

Artık hiç şüphem yok.

Ne olursa olsun, kız arkadaşımın beni destekleyeceğinden hiç şüphem yok.

Yani, lanet olsun, senin kız arkadaşın bir adamın sana saldırmasını engellemek için onu bacaklarıyla boğazlayabilir mi?

Bu anı beni neredeyse gülümsetiyor, ama önümdeki kasvetli görev yüzünden şu anda pek gülme havasında değilim.

Cebimden yepyeni telefonumu çıkarıyorum — eskisiyle aynı model, alışkanlıkların esiri, tüm bilgilerim buluttan senkronize edilip yüklenmiş. Marina Santos'un numarası haftalardır rehberimde kayıtlı, sadece ona haber vermemi bekliyor.

Bu karanlık, kader anını bekliyorum.

Derin bir nefes verip, onun adını tuşluyorum, sonra telefonu kulağıma götürüp Delilah elimi sıkıca tutup bana yaslanırken bekliyorum.

O, ihtiyacım olan tüm sessiz cesaretlendirme.

Yine de, bir kadın cevap verdiğinde kalbim neredeyse ikiye bölünüyor.

"Alo?" Sesi yorgun.

"Alo, Marina Santos?" "Evet.

Kimsiniz?"

"Adım..." Duruyorum. Bu, işimin en nefret ettiğim kısmı. "Adım Memur Lucas Graves. Kuzey Carolina, Redhaven polis departmanında çalışıyorum. Hanımefendi, kızınızla ilgili bazı haberlerim var."

Nefesinin kesilmesi ve bozulması, ben daha bir şey söylemeden onun zaten bildiğini gösteriyor.

Ağlamak üzereyken fısıldar: "Hayır. Hayır, hayır, söyleme..."

"Üzgünüm," diyorum zorlukla. "Çok üzgünüm, Bayan Santos. Keşke bunu yapmak zorunda kalmazaydım."

Cevap yok, sadece parçalanmış bir annenin kaotik hıçkırıkları var.

Gözlerimi kapatıyorum, Delilah'ın kolumu okşadığını hissediyorum, Bayan Santos'un ihtiyacı olduğu kadar ağlamasına izin verirken kendi gözyaşlarını tutuyor.

Günler sürmüş gibi geliyor, ama sadece birkaç korkunç dakika geçiyor ve bu süre boyunca sadece onun boğuk ağlaması var, yavaş yavaş soluk soluğa kalıyor.

"Biliyordum. Tanrım, biliyordum," diyor yumuşak bir sesle, sesi çok kısık. "Sadece bununla yüzleşmek istemedim. Çok uzun zaman oldu..."

"Biliyorum, hanımefendi. Ben de kız kardeşimle aynıydım. Kızınıza zarar veren adamlar benim kız kardeşime de zarar verdiler, ama artık yoklar. Bir daha kimseye zarar veremeyecekler. Tüm bilgileri size göndereceğim." Bir sonraki nefesimde ciğerlerim titriyor. "Kız kardeşimin cesedini hiç bulamadık. Ama Emma, burada sizi bekliyor, hanımefendi. Onu eve götürüp huzur içinde yatırabilirsiniz. Eğer gerekli düzenlemeleri yapmak isterseniz, size bu konuda da yardımcı oluruz."

Siktir, onu eve getirmek için masrafları kendim ödeyeceğim.

Delilah'ın gözyaşlarını tutmaya çalıştığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Telefondan acı dolu bir inilti duyulur. "Bu adamlar... Emma'mı öldürdüler mi?"

"Evet, hanımefendi. Doğru."

"Ve sen... sen onları durdurdun? Ne kız kız kardeşin için. Kız kızım için."

Parmaklarım Delilah'ın parmaklarını çok sıkı tutuyor ve o da omzuma başını yaslıyor.

"Evet, hanımefendi. Onlar için bunu yapmak zorundaydım... ve sevdiğim birinin hayatını kurtarmak için."

"Teşekkür ederim," Marina Santos boğuk bir sesle söyler. "Kızım için savaştığın için teşekkür ederim."

Kahretsin, bu çok acı verici.

Onun teşekkürünü kabul

edemem. Bunun için değil.

Ama bana sunabileceği tek şey olan sıcaklığını, minnettarlığını reddedemem.

Sadece şunu soruyorum: "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, hanımefendi?"

"Söylesene," diye cevaplar, umutsuz bir umutla. "Bana olan her şeyi anlat. Anlamama yardım et. Beklemek istemiyorum."

Öyle yapıyorum.

Ona tüm çirkin hikayeyi, bildiğimiz her şeyi anlatıyorum.

Ulysses'in kızları nasıl ağına düşürdüğünü.

Zavallı Emma'yı, onun hayatına dair büyük umutlarını kullanarak, parıltısı ve cazibesıyla nasıl zehirlediğini.

Onu nasıl kullandığını.

Kendi sapkın kan arzusunu tatmin etmek için onu nasıl öldürdüğünü.

Culver ile yapılan bir hata, Emma'yı onun terörünü sona erdirmenin anahtarı haline getirdi.

Onun cesedi ve bize bıraktığı ipuçları olmasaydı onu asla durduramayacağımızı.

Son olarak, Delilah'ı nasıl takip edip neredeyse öldürdüğünü.

Lilah, o kısmı okurken bana sarılır ve minnetle boynumun arkasını öper.

Hiçbir şeyi atlamıyorum.

Bayan Santos, tüm acımasız gerçeği hak ediyor.

Her şey bittiğinde ve ben içimdeki her şeyi korkunç bir apseyi boşaltır gibi boşalttığımda, o sessiz kalır.

Bir dakika daha geçtikten sonra şöyle diyor: "...on iki. Tanrım. *On iki* yaşında buna başladı... Bir çocuk nasıl bu kadar canavarca olabilir?"

Keşke mantıklı bir cevabım olsaydı.

"Bazı insanlar büyüdükçe değişir," diyorum. "Ama diğerleri, kontrol edilmezlerse yıkıcı hale gelebilecek şekilde bozuk doğarlar."

"Keşke biri ona daha fazla değer verseydi. Onu korusaydı, böylece o... Neyse, önemli değil." Sesi kesilir ve tekrar konuşmaya başladığında sesi neşelenir. "Teşekkür ederim, Memur Graves. Lütfen sevdiklerini korumaya devam et."

"Elimden geleni yapacağım, Bayan Santos," diye söz veriyorum, bana sarılmış küçük ateş parçasına bakarak. "Teşekkür ederim."

Bunu tüm kalbimle ve ruhumla söylüyorum.

Telefonu kapattıktan sonra, Delilah ve ben yaklaşık bir saat boyunca sessizce oturduk.

Sonra, tek kelime etmeden elimi tutar, koltuktan kalkar ve beni merdivenlere, üst kattaki çatı katına, yatağıma doğru götürür.

Düşünmek istemediğimi biliyor. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Bana vücudunun rahatlığını, öpücüklerdeki, okşamalardaki, kıyafetlerimizi yırtıp acıyı sikerek uzaklaştırırken bana yaslanışındaki sözsüz sözü veriyor.

Hâlâ çok yıpranmış durumdayız.

Hâlâ ete aç canavarlar gibi sevişiyoruz.

Her öpücük, her okşama, boğazının her tadı ve yumruğumdaki saçlarının her kıvrımı bizi mükemmel bir ritimle bir araya getiriyor.

Yavaş ama hızlı.

Derin ama ince.

Tatlı ama çok kirli, çünkü sonunda parmaklarım ağrıyana kadar küçük kıcıncı ellerimle kavırıyor, onu sikimde yukarı aşağı sallıyor, volkan gibi patlayana kadar amında kendimi mastürbasyon yapıyorum.

"Lilah, siktir! Siktir!"

O benim için çok tatlı bir şekilde boşalıyor, kıcı sallanıyor ve mükemmel göğüsleri yüzümde sallanıyor.

Dudakları geri çekiliyor, ben onları tekrar susturana kadar adımı haykırıyor. Delilah Clarendon bugün hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

Ve bunun tek nedeni, artık hiçbir şeyin onu benden alamayacağını bilmem.

O ruhuna kadar benim.

O kadar benim ki, sikim onu doldurmak için pompalarken içim titriyor.

Kollarımın arasına yığılıyor, ikimiz de ter ve boşalmış, tatlı bir rahatlamanın içindeyiz.

İlk tanıştığımızda, kalplerimiz kadar pençelerimizi ve dişlerimizi de ortaya çıkardığımız bu tür bir seksin olacağını asla hayal edemezdim.

Şimdi ise, onsuz yaşayamayacağım bir zevk.

Bu alaycı vahşi kedi, kalbine girmeme izin verecek kadar bana güvendi, onun sıcaklığında, hayallerinde ve dikenli telinin arkasında sakladığı tatlılığında güneşlenmeme izin verdi.

Lilah'ım olmadan hayat boş olurdu.

Onu yataktan kaldırırken, kalbimi ne kadar doldurduğunu bedenimden daha fazlasıyla ona anlatabilmeyi diliyorum.

Tıpkı ben onun sıkı, gergin bedenini doldurabildiğim kadar doldurduğum gibi. Birlikte zamansızız.

Sessiz.

Sözsüz.

Gerçekten önemli olan şeyleri söylemek için kelimelere asla ihtiyaç yoktur.

Tek söylemem gereken şey, dişlerimle dudaklarını ele geçirirken "Delilah" demek, ikimizi de sadece birlikte ulaşabileceğimiz zirveye çıkarmak.

Gün batımı, biz sessizce gün batımının son ışıklarına dalmışken gelir.

Delilah hala kollarımda kıvrılmış haldeyken, parmaklarımı tembelce omzunda gezdiriyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Sanırım bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. Sana güvenmediğim için özür dilerim. Bu kadar savunmacı davrandığım için özür dilerim. Keşke seni hiç dışlamasaydım."

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Biliyorum. Yine de bunu yüksek sesle söylediğin için teşekkürler.

Bu arada, ben de bu kadar kalın kafalı olduğum için özür dilerim."

"...bunun için üzgün değilsin. Hala bir pisliksin," diye alay ediyor ve ben gülüyorum.

"Suçluyum." Elimi kaldırıyorum.

O şakacı bir şekilde elimi vurur ve göğsüme yumruk atar. "Aptal. Mmm, ama biliyor musun..."

"Evet?"

"Senin uzun süre benim aptalım olman benim için sorun olmaz."

İçimde yayılan his, bahar gününde eriyen güneş ışığı gibidir.

"Öyle mi? Ciddi misin?"

"Sana güveniyorum," diyor Delilah basitçe. Bu sözler, "*seni seviyorum*" kadar ağırlık taşıyor, çünkü biliyorum ki hayat ona çok kötü davranmış, tüm o zorlu darbeler insanlarla ilişkilerinde ona çok zor anlar yaşatmış. "Uzun zamandır kimseye güvenmemiştim. Sadece benimle olmak için değil

, *kalması* için de."

Şimdi anlıyorum.

İnsanlar onu defalarca terk etti, ona çok sorunlu olduğunu, uğruna savaşmaya değmediğini, yanında tutmaya değmediğini söyledi.

Kahretsin, ben de o acıyı yaşamamak için insanları uzaklaştırdım, tıpkı onun gibi.

Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve avucunu öptüm. "Kalacağım, Lilah. Beni istediğin sürece. Seni seviyorum ve bu ilişkiyi ne kadar ileri götürebileceğimizi görmek istiyorum."

"Anlaştık. Seni ne kadar süre tahammül edebileceğimi göreceğiz," diye fısıldadı. Gözleri parıldıyordu ve dudakları sıcaktı, bana öpüşmek için yaklaşıırken. "Çünkü beni kurtarmak için bu kadar çok mücadele edeceksen, Lucas, umarım beni sevdiğim kadar çok sevmek için de bu kadar çok mücadele edersin."

KIRMIZI HARFLİ GÜN (DELILAH)

Aylar Sonra

Parlak bir yaz gününün kokusunu seviyorum.

Daha da iyisi, miniklerimin "Bayan Clare! Bayan Clare!" diye bağırarak etrafta koşturdukları bir yaz gününün kokusu. Çünkü yarısı henüz Clarendon diyemiyor.

Binlerce soruyla üzerime saldırıyorlar, çam kozalaklarının harikallığından çiçeklere ve dört yapraklı yoncalara kadar her şeyi bana anlatıyorlar.

Gülümsemeden edemiyorum.

Hepsi bu yaz gezisine katılmaktan, göl kıyısındaki tepelerde yürüyüş yapmaktan çok heyecanlı. Her çocuk, ormanda bulduklarını küçük bir mucizeymiş gibi görüyor.

Bu yüzden bunu gerçekten seviyorum.

Onların gözlerinden hayatın büyüsunü yeniden görebiliyorum.

Onlar çok açık, çok masumlar ve onların meraklarını tatmin etmelerini izlemek büyük bir keyif.

"Peki, 'Bayan Clare,'" arkamdan derin bir ses duyuldu. "Kamp alanına ne kadar var?"

Arkamı dönüp ellerimi arkamda birleştiriyorum ve Lucas'a yaramazca gülümsüyorum.

Kamp malzemelerinin ağırlığıyla eğilmiş durumda, ama onun için o kadar da ağır olmadığı belli oluyor.

Sadece hafif yaz çadırları ve birkaç sırt çantası.

Onu terletmeye bile yetmez, ama onun daracık beyaz tişörtünün yarı saydam hale gelmesini izlemek hoşuma giderdi.

Tabii ki, koca adam her şeyi taşımakta ısrar etti, böylece ben ve çocuklar önceden koşarak ilerleyebildik.

"Şikayet etmemek için yeterince yakın," diye alay ederek burnuna dokundum.

Bana daha vahşi görünen sahte bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor.

Bence bunun nedeni, kıştan beri sakalını uzattığı ve bu da onu her zamankinden daha sert ve günahkar bir yakışıklılıkta gösterdiği içindir.

Ya da belki de bu adama o kadar aşık olduğum içindir.

Yaptığı her şey onu biraz daha sevmemi sağlıyor. Şey...

Her şeyi değil.

Tuvalet kapağını bir kez daha açık bırakırsa, kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek sesle çığlık atabilirim.

Ama düşündüğüm bu bir olduğunu en tek şeylerden tek son birkaç aydır son birkaç aydır Redhaven'da normal bir hayat sürerken şikayet etmek zorunda kaldığım tek şey...

Evet. Sonuçta her şey oldukça iyiye gitti diyebilirim. Hayat çok sakinleşti.

Ürkütücü takipçiler yok. Artık cesetler yok.

Büyük kavgadan beri Jacobinleri kasabada nadiren görüyorum, diğerleri de öyle. Arrendell'ler ya benden vebalı gibi kaçıyorlar ya da sanki kraliyet ailesindenmişim gibi gergin bir nezaketle konuşuyorlar.

Bana uyar.

Uzak dursunlar. *Çok uzaklarda.*

Tabii, okulda hala maaş çeklerimi onlar imzalıyor.

Ama ben bunu kasabanın bana ödediği maaş olarak görüyorum, onların değil. Ve bu kasaba, artık gerçekten yerleştiğim için minnettar olacağım bir sürü iyilik yaptı bana.

Parlak, hevesli öğrencilerle dolu harika dersler.

Nora gibi harika bir arkadaşı. Janelle'den bahsetmiyorum bile, o hakkında hiçbir şey bilmiyordu Ulysses'in gerçek niyetleri ve dehşete düşmüştü çünkü

kazara beni onun eline teslim ettiğim için.

Lucas ile mutlu bir hayat kurmak. Oh,
ve Lucas'ın kendisi.

O bahar yeşili gözler her zaman bana çılgınca bir hayranlıkla bakıyor. Sanki ben, onun asla atmaya hayal bile edemeyeceği değerli bir şeymişim gibi.

Şu anda da kamp yerine giderken bana öyle bakıyor. Kamp yeri, yürüyüşçüler için sıkça kullanılan, ateş çukuru olan, çadır kurmak için düz alanları olan ve oturmak için birçok eski kütük bulunan bir yer.

Birlikte çocukları toplayıp serbest bırakıyoruz, böylece bize kurulumda yardımcı olabilsinler. Lucas, ben çocukları kovalamaya çıkmadığım zamanlarda benim biraz yardımımıla çadırları kuruyor.

Teknik olarak polis departmanının refakatçisi olarak resmi bir görevle burada, ama ağır işleri de yapması çok hoş.

Ayrıca, çadırın direklerini yere sabitlerken her başımı kaldırdığımda, onun beni izliyor olması da çok hoş.

Sanki hala bizim nasıl bir araya geldiğimizi anlamaya çalışıyormuş gibi, her zaman o eğri büğrü yarım gülümsemeyle.

Gözlerindeki sıcaklık çok daha fazla şey anlatıyor.

Bunu bilmediğini, ama hiç umursamadığını söylüyor. Bu benim için iki kat daha geçerli.

Başka bir küçük el beni çekip götürmeden önce, utangaç bir şekilde gülümsemeye devam ediyorum.

Bu mini canavarları yerleştirmek ve sonra akşam yemeğini hazırlamak tam bir sirk gibi.

Bu akşam ateşte kızartılmış peynirli tost ve tatlı olarak da kavrulmuş marshmallow var.

S'mores'ları çıkardığımda heyecanlı *çılgınlıklar* ve sohbetler başlıyor.

Çikolata bulaşmış parmakları ve yüzleri temizlemek için ıslak mendilleri yanımıza aldığımızı hatırladığımız iyi oldu.

Hikaye zamanı için yerleştığımızda, hayalet hikayeleri anlatmalı mıyız emin değilim, ama çocuklar ısrar ediyor.

Lucas el fenerini yüzüne tuttuğunda ve onlara göldeki canavarın hikayesini anlattığında, aptalca çılgılık atmaya başlarlar.

Gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Still Gölü canavarlar için yeterince büyük değil. Loch Ness'teki türden canavarlar için bile.

Ve şimdi, onunla olduğum sürece hayatım da yeterince büyük değil.

Birkaç çocuk gergin görünse de, Lucas hikayesini bitirdiğinde, yarısı uykuya dalmış durumda. Onları toplayıp çadırlarına götürürken, Lucas eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Geceleyn gürültü yapan şeyleri kontrol edeceğim," diyor, el fenerini sıkıca tutarak. "Biraz dolaşacağım. Puma varsa korkutup kaçıracağım."

"Pumalar mı?" diye mırıldanıyor küçük Nickie Spelman, onu kucağıma alırken.

"Merak etme," diyorum. "Sen puma atıştırmalığı için çok büyüksün."

Lucas gülerek ormana doğru kaybolurken, ben çocukları yatırıyorum. Son çocuğu yatırıp, uyurken korkunç göl canavarı onu yakalamayacağına dair söz verirken, Lucas hala geri dönmemiştir.

Bu yüzden, ortak çadırımıza çekilmeden önce bir süre ateşin başında kalıp omuzlarımı gerip esnetiyorum. Çok sayıda dik yokuşta yürüyüş yapmaktan ağrıyan baldırlarımı ovma için eğiliyorum.

Lucas içeri girmeden hemen önce çadırın duvarındaki bir silüet beni uyarır. "Hey. Çocukları beş dakika yalnız bırakabilir misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Alt dudağıma ısırarak kaşlarımı çattım. "Uzak mı?"

"Sesimizin ulaşabileceği ve görebileceğimiz mesafede. Bir şey olursa, iki adımda geri döneriz. Söz veriyorum." Bana sıcak, davetkar bir el ve kocaman bir gülümseme uzatır.

Tanrım, bu ayı gibi adamın gülümsemesini görmek ne kadar güzel.

Nasıl hayır diyebilirim ki?

"Hızlı olursak sorun yok." Gülümsayarak parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokuyorum ve beni ayağa kaldırıp geceye çıkmasına izin veriyorum.

Haziran sonu için hava çok güzel.

Tabii ki sıcak ve yapış yapış, ama güneş battıktan sonra, sizi saran sıcak bir küvet gibi hoş bir sıcaklık oluyor. El ele ağaçların arasında yürürken sessiziz.

Kafamı dalların arasından yukarı doğru eğip, takımyıldızları seçmeye çalışıyorum.

"Gözlerini kapat, hanımefendi," diye fısıldıyor Lucas ve beni yanında durduruyor.

Ona meraklı bir bakış atıp, gözlerimi kapatarak ve beni gece boyunca yönlendireceğine güvenerek onun isteğini yerine getiriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona bundan çok daha fazlasını güveniyorum.

Sadece birkaç adım daha, çıplak kollarımı okşayan yaprakların hissini geçtikten sonra, "Tamam. Artık bakabilirsin" diyor.

Baktım ve gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Kalın bir ormanla çevrili açık bir alanda duruyoruz, uzun otların arasında küçük ardiç çalıları ve çiçek açan leylak dalları var.

Ama tüm alan yeşil-altın yıldızlardan oluşan bir galaksiyle aydınlatılmış. Ateşböcekleri.

O kadar parlak, ışıltılı ve güzeller ki, göğsüm hayranlıktan sıkışıyor. Dudaklarım, hiç çıkmayan kelimelerle açılıyor ve ben yavaşça dönerek ışık gösterisini izliyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Burada yüzlerce küçük böcek olmalı. Bütün gece bu doğa harikası ile parlıyor.

Lucas çenemi okşayarak yüzümü tekrar gökyüzüne doğru nazikçe çeviriyor. "Yukarıda ne varsa, aşağıda da o var," diye fısıldıyor.

Güzelliği karşısında kalbim çarpıyor.

Sanki yıldızlar dünyaya inmiş ve ben uzanıp onları avuçlarımla tutabiliyordum gibi.

"Bunu seveceğini biliyordum," diyor gururla.

Hayranlıktan karşılık bile veremiyorum.

Sevinçle gülerek, parmaklarımla nazikçe bir ateşböceğini yakalıyorum, böylece avuçlarımı aydınlatan ışığını izleyebiliyorum, sonra onu tekrar serbest bırakıyorum.

Hiç bu kadar aşık olmamıştım.

Mutluluktan başım dönüyor, kollarımı açıyorum ama Lucas'a tekrar dönünce duruyorum.

Beni gözlerindeki sevgiyle izliyor, o kadar net ki, tatlı bir duygu dalgasıyla boğazım düğümleniyor.

"Lucas? Ne oldu?"

"Lilah, bu kadar güzel olduğunda işimi çok zorlaştırıyorsun," diyor ve sonra, "*Delilah*."

Yaklaşıyor, ellerimi tutuyor, kendi ellerine alıyor ve sıkıca sıkıyor.

"Bunun için uzun zamandır hazırlanıyordum," diyor, bana dikkatle bakarak, elleri benimkilerde çok sıcak. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sana öylece bir yüzük vermek istemedim..."

Bir yüzük, aman Tanrım!

Kalbim çok yüksek ve parlak bir şekilde uçuyor, ateşböcekleri gibi renklerle dolup taşıyor.

"Bu bana *onları* hatırlatıyor. O bilezik gibi şeyleri işaret olarak kullandıklarını. Seni sahiplenmek istiyorum kadın, ama altınımla bağlanmış bir şey gibi değil. Senin benim olmanı istiyorum, çünkü sen de bunu istiyorsun. Çünkü beni seçtin. Çünkü bana güveniyorsun." Sertçe yutkunuyor, neredeyse beni yere serip geçecek kadar güçlü bir gerginlik hissediyorum. "Ayrıca senin de bunu hatırlayacak bir şeyin olmasını istedim. Böylece her ateşböceği gördüğünde bunu hatırlayacaksın—bizim için doğru olanı, kalbimde gerçek ve gerçek olan tek şeyin sen olduğunu."

Aman Tanrım.

Cevabım dudaklarımda titrerken, tüm vücudum heyecandan titrerken, o tek dizinin üzerine çöküyor.

O ellerimi ellerinde tutarken, yıldızları utandıracak kadar parlak vaatlerle bana bakarken, ben *titriyorum*.

"Benimle evlenir misin, Bayan Delilah Clarendon?"

Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğunu anlayamıyorum. Umurumda da değil.

"Çok uzun sürdü!" diye bağıriyorum ve sonra kendimi ona atıyorum, yüksek sesle "*Evet, evet, evet!*" diye bağırarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Onun şaşkın sevinci, dudaklarımızın dağınık çarpışmasıyla boğuluyor.

Susuzluktan ölecekmişiz gibi öpüşüyoruz. Asla doyamayacağımız gibi.

"Sakin ol, sevgilim. Önümüzde sadece hayatımızın geri kalanı var." gülüyor.

Onun sözünü bitirmesine bile izin vermeden tekrar ağzına saldırdım.

Oh, bu sıcaklık çok vahşî, çok çılgın, merak ve güzellik ve saf, ezici bir mutlulukla patlıyor.

Bu  p c k, bir son gibi hissettiriyor. Hayatımın en kötü bölümünün sonu ve sadece benim yeni favorim olabilecek bir kitabın başlangıcı.

Ağzı benimkine sertçe baskı yapıyor, sahiplenici ve çaresiz, ama yine de çok saygılı. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum.

Bu adam değil.

Hayatta olmaz.

Beni, ne kadar kırılğan olduğumu görebiliyormuş gibi dokunan adam değil.

Beni asla terk etmeyecek olanın kendisi olduğunu gösteren canavar değil. biri olduğunu gösteren canavar.

Beni seviyor.

Ve ben Lucas Graves'i deli gibi seviyorum.

Ona kalbimi, ruhumu ve geleceğimi emanet edecek kadar güveniyorum. Onun karısı olarak olacağım kadar mutlu olamazdım.

O, kocaman, muhteşem, sevimli bir pislik.

Daha da önemlisi, o nazik, düşünceli, harika bir adam ve kalbi gökyüzünden daha büyük.

O gökyüzünün altında, ona tüm kalbimle öpüyorum.

Ateşb ceklerine, hayatımızın geri kalanında birlikte olacağımıza söz veriyorum.

Aylar Sonra

Ateşböceklerinin arasında evleniyoruz. Abartılı bir düğün değil. Öyle olmasına da gerek yok.

Yaz sonunun neminin geceleri yapışkan hale getirdiğini de neredeyse hiç fark etmiyorum. Yeminlerimizi geç saatte etmeyi bir nedenden dolayı seçtik.

Aşkımız, ateşböcekleri ve yıldızlarla birlikte her zaman bir parça karanlık barındırarak.

Ve ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuz için, bu aşk hayal edebileceğimden çok daha muhteşem.

Aile bizim için çok önemli.

Gerçekten önemli olan tek şey, bizim için aile saydığımız herkesin bu büyük günde bizimle birlikte olması.

Annem, mümkün olan en kısa sürede New York'tan arabayla geldi. Lucas'ı daha önce görmüş olmasına rağmen, onu ilk kez görüyormuş gibi kucaklıyor.

Nora da orada, beni korsemden çıkacakmışım gibi sarılıyor.

Tabii ki, karakoldaki tüm erkekler de geldi.

Grant Faircross, sağdıç olarak dururken smokininden çıkacakmış gibi görünüyor, kız arkadaşı Nell ise bizim sevimli küçük çiçek kızımız.

Bu samimi insan topluluğu ve etrafa dağılmış onca muhteşem minik ışıkla daha mükemmel bir düşün hayal edemezdim. Çok da uzun olmayan bir süre önce birbirimize gerçek söz verdiğimiz geceyi hatırlatıyor, ancak şimdi herkesin görebileceği şekilde ortada duruyor.

Sanırım kimse resepsiyona gözleri yaşlı gitmedi.

Tören başlamadan hemen önce, birkaç gece kuşu ağaçlarda canlanarak bakışlarımı yukarıya çektiği tatlı ve ağır bir an yaşandı.

Yemin ederim, Emma Santos da burada gibi hissediyorum. Ateşböcekleri arasında bize mutluluklar diliyoruz.

Ve Celeste Graves.

Onunla asla tanışmayacağım, ama nedense yıldızların ve cırcır böceklerinin arasında bizi izlediğini ve öbür dünyadan bize bereket dilediğini biliyorum.

Tören tatlı bir şekilde gayri resmi ve bu tamamen bize göre.

Gerçek olması için ihtişama ihtiyacımız yok.

Müzik yükseldiğinde, Janelle'in saçımı düzelttiği ağaçların arasındaki küçük oyuktan çıktığımda, Lucas'ın üç parçalı smokininde çok yakışıklı bir şekilde sahnenin diğer tarafında durduğunu gördüğümde, aramızda bir evren dolusu ateşböceği varken...

Evet.

Tanrım, evet.

Sadece bunu istediğim için başka hiçbir şey istemeyeceğime söz veriyorum.

Arkadaşlarımızın sıkışık sıraları arasında, aslında sadece dar bir çiçek yolu olan geçici koridorda ilerlerken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

O benim sonuna kadar Herkül'üm. O mükemmelliğin ta kendisi.

Bağırıyor mu?

"*Delilah!*" Topuğum yumuşak toprağa takılıp öne doğru eğildiğimde, neredeyse buketimi fırlatacaktım.

Etrafımdaki herkes nefesini tutuyor.

Lucas elini uzatarak ileri doğru koşar, ama ben *son* anda kendimi tutarım ve boğazımı temizleyip kızarak ayağa kalkarım.

Düğün marşı hala çalıyor ve yüzüm itfaiye arabasından daha kırmızı.

Herkes bakıyor, Lucas bile. Sonra olan oluyor.

Gülüyorum.

Durduramayana kadar gülüyorum.

Nedenini bilmiyorum, ama doğru geliyor.

Ben, beceriksiz ayaklarımla tökezleyerek, ciddi bir şeyi saf bir tuhaflığa dönüştürüyorum.

Neyse ki, herkes rahat bir nefes alarak gevşiyor, benimle birlikte gülümsüyor ve gülüyor.

Lucas birkaç saniye daha endişeyle bana bakar, sonra dudaklarında yavaşça sıcak bir gülümseme yayılır. Sonra rahip, nazikçe eğlenerek boğazını temizler ve eliyle işaret eder.

"Yavaş ol," diye alay ediyor. "Bugün herhangi bir kaza istemiyoruz."

Hayatta olmaz.

Kaza olmaz.

Sadece hayatımın geri kalanını Lucas Graves ile geçirmek için çok bilinçli bir seçim.

Yine de, koridorda ilerlerken ekstra dikkatliyim.

Nell yüksek adımlarla etrafımda dolaşıyor ve her yere çiçek yaprakları serpiyor. Lucas'ın rahiple birlikte beklediği yere vardığımda, Lucas ellerini uzatıyor ve gözleri parlıyor.

"Bana ulaşmak için o kadar acele ediyorsun ki düzgün yürüyemiyorsun, New York?"

Gülümseyerek parmaklarımı onun parmaklarının arasına soktum. "Kendini fazla beğenme, aptal."

"Elimde değil." Dişlerini göstererek gülümsüyor. "Büyük şehrin en güzel kızı benim karım olmak üzere. Onun gibi bir hatun bana aşık olmuşsa, ben de epey yakışıklı olmalıyım."

Gülmemek için gözlerimi deviriyorum.

Rahip tekrar gülerken boğazını temizler ve Lucas'a hafif bir bakış atar.

"Diline dikkat et," diye takılır rahip. "Teknik olarak dini bir törenin ortasındayız. Hazır mıyız?"

Lucas kararlı bir şekilde başını sallar.

"Hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım," diyorum.

Bu sözlerim rahibin bana nazik, Lucas'ın ise sert bir bakış atmasına neden olur, hemen ardından rahip törene başlar.

"Sevgili dostlar," diyor. "Bugün burada toplanmış bulunmaktayız..."

Toplandık, doğru.

Arkadaşlar, aile, yalnız ve istenmeyen olmaya o kadar alışmışken hayatımda olacağını hiç hayal etmediğim insanlar.

Ama bu adam beni istiyor, onlar da öyle.

Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar, falan filan, gerisini biliyorsunuz.

Annem bana birinin seni sevdiğini bilmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu ilk kez gösterdi.

Şimdi Lucas bana birini sevmenin ve onun da seni sevmesini istemenin ne demek olduğunu gösteriyor — ve bu duyguyu alıp, saklayıp, değer verip sonsuza kadar kendine ait kılacaklarına güvenmeyi.

Yeminlerimizi tekrarladığımızı hatırlamıyorum - birkaç kelimeyi karıştırıp Lucas'ın da karıştırmasına neden olsam da, rahip bize tekrar ettirene kadar.

Oops.

Birbirimizin gözlerine o kadar dalmışız ki, söylememiz gerekenleri sadece yarı yarıya dinliyoruz.

Son ana kadar.

O mükemmel son sözlere kadar.

Bu gece ateşböcekleri onun gözlerinde yaşıyor, o derinlerde yaşıyor. Ve tüm öğrencilerimin topladığı çiçeklerden oluşan buketimle yazlık beyaz elbisemle bana bakışı...

Vay canına.

Bu gece gerçekten dünyanın en güzel kızı gibi hissediyorum.

Gülümsemesi, ne olacağını bildiğini ve hazır olup olmadığını sorduğunu gösteriyor.

Kavga edeceğiz. Bizim yaptığımız şey bu.

Hasta olduğumuz günler, kötü günler ve trajik günler olacak, hayat ve ölüm, polis pikniğine hangi patates salatasını götüreceğimizi tartışmaktan daha önemli hale gelecek.

Ama kavga ettiğimizden daha çok sevdiğimiz sürece, her zaman ışığa geri döneceğiz.

Ateşböceklerimizi bulacağız.

Ve yatakta birbirimize çarparak daha tatlı izler bırakmadan önce, birbirimize açtığımız yaraları öperek iyileştireceğiz.

Biz buyuz.

Birlikte olmamız gereken kişileriz.

Bu bizi daha güçlü kılar, asla yıkılmadığımız, asla tereddüt etmediğimiz zaman.

Ve rahip "Delilah, Lucas'ı yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?" dediğinde, tereddüt yok, en ufak bir şüphe yok.

"Evet," diye cevap veririm.

Bu, içtenlikle söylediğimde takılıp kalamayacağım tek şey.

Aslında demek istediğim şey, *seni seviyorum ve her zaman seveceğim.*

Lucas da aynı soruya cevap veriyor, "Evet" diyor ve bizi kesinliğiyle birbirimize bağlayan güçlü bir bakış atıyor.

Beni de seveceğine dair sarsılmaz bir söz. Bu gece.

Yarın.

Her zaman.

Titrek bir an için, bütün gece sessizliğe bürünür.

Yıldızlar, ateşböcekleri ve sevgi dolu gözler bizi izlerken, bu sessiz saniyeyi, bu büyük *sessizliği*, karı koca olarak ilk anımızı paylaşıyoruz.

Sonra Lucas beni kollarına alır.

Kocam ilk kez dudaklarımı dudaklarına yaklaştırır.

O öpücüğü tarif etmenin binlerce yolu var, ama önemli olan tek bir tane.

Onun sıcaklığı içime işler ve benim olduğu kadar onun da olan vahşilik ve coşkuyla tüm duygularımı harekete geçirir.

Öpücüğü, onun benim kocam, sonsuza kadar koruyucum olduğunu ve *benim de onun karısı olduğumu* ilan ediyor.

Aşkımız bizi bir bütün haline getirdiğinde artık kırık değiliz. O

uzaklaşırken nasıl hala ayakta durduğumu bilmiyorum.

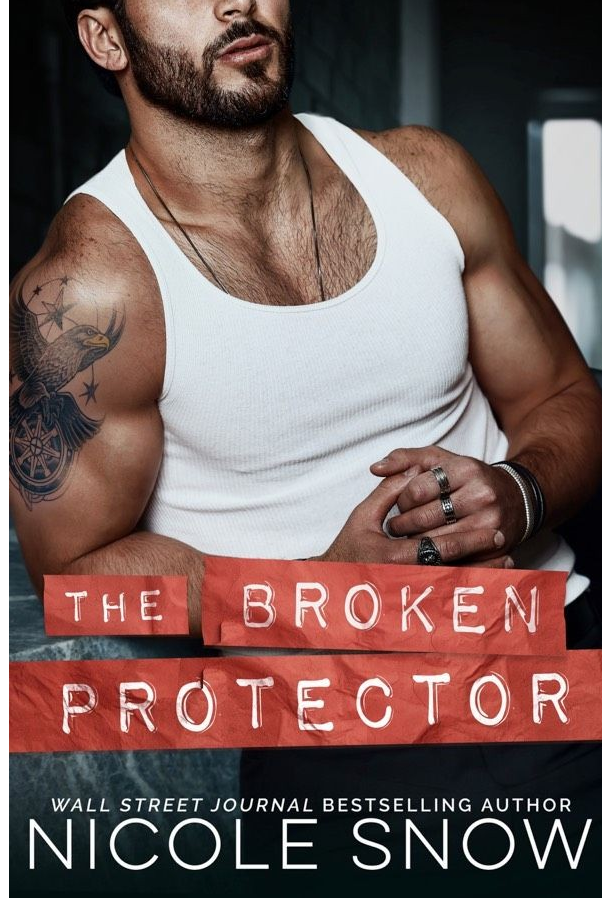
Biz, yanlış olduğu için ancak doğru olabilen, en kırmızı tutkunun tek bir büyük atan kalbi gibiyiz.

Ateşböcekleri şahidimdir ki, bir daha asla yalnız olmayacağımıza yemin ederim.

The Broken Protector'ı okuduğunuz için teşekkürler!

Lucas ve Delilah için Mutlu Son'dan sonra hayat devam ediyor.
Sonrasında neler olacağını merak mı ediyorsunuz?

Bu özel flash forward hikayesini buradan okuyun. - <https://dl.bookfunnel.com/cfhz20jhvn>

Ardından, Ridge'in Grace'i kurtarmak için devreye girmesiyle komik, yoğun ve ateşli sonuçların ortaya çıktığı The Romeo Arrangement'ta başka bir küçük kasabanın alfa kalp hırsızının önzilemesini okuyun!

ROMEO ARRANGEMENT ÖN İZLEMESİ

No Place to Crash (Grace)

"Dikkatli ol, Gracie. Kar çok fazla yağıyor," diye homurdanır babam, gözleri yolu tararken.

"Biraz daha dayan. İleride bir yer olmalı." Dudaklarımı ısırıyorum, yukarıdaki tüm yıldızlara haklı olduğumu umuyorum.

Ve yıldızlar, son yüz mil boyunca bizi gömmek niyetinde olan yoğun, öfkeli bulutların arkasında gizlendiğinde umut etmek zor.

Oh, bir kızın ihtiyaç duyabileceği tüm ateşi içimde taşıyorum, ama sana bir şey söyleyeyim: şu anda gerçek ateşi hissetmek için *her şeyi yaparım*.

Titreyip gökyüzüne kaşlarını çatarak "*kış, canın cehenneme*" diyen her insana deli gibi sevgi duyuyorum.

Keşke kış, endişelerimin sonu olsaydı.

Yolcu koltuğunda oturan babamın çıkardığı gürültülü, boğuk öksürük, otoyolda şiddetli rüzgârla savrulan yoğun kar yağışından daha fazla beni endişelendiriyor. Saatlerdir kar yağıyor.

Wisconsin'den ayrılmadan çok önce daha iyi günler görmüş olan bu eski kamyonet, at römorkunu inişli çıkışlı tepelerde çekmek için zaten fazla mesai yapıyor.

Herhangi bir kaza yaşamamak için hızımı düşük tutuyorum. Bugüne kadar yolculuğumuzda yaşadığımız şanssızlıklara bakılırsa, kaza ihtimali çok yüksek. Minnesota'da lastiği değiştirmek için uğraşırken bir saatimizi kaybetmiş olmalıyız.

Eski Ford'un gösterge paneline her baktığımda, kırmızı ışıkların yanmasını bekliyorum.

Motor kontrol ışığı. Düşük yağ basıncı. Akü, alternatör, frenler, başka bir bozuk parça.

Hiçbir şey beni şaşırtmaz.

Yine de, yıllar önce gençlikte kazandığım sürüş becerilerim sayesinde paslanmış ve ezilmiş olmasına rağmen, kamyonet yoluna devam ediyor. Neredeyse aileden biri gibi, ölümsüz bir havası olan eski bir iş makinesi.

Ancak, yaşlanma belirtileri, pas lekeleri kadar göz ardı edilemez.

Bunun, yanımda bir öksürük krizine daha giren babam için ucuz bir metafor olduğunu biliyorum.

Şu anda metaforlara ne kadar önem verdiğimi sor.

Eskiden neredeyse saman balyalarını jonglörük yapan, bir zamanlar sağlam yapılı Nelson Sellers, son birkaç ayda küçülmüş. Sadece kilosu ve kas yapısı değil.

Otururken bile kambur duruyor, ki bu, çocukken bana hep yapardığı bir şeydi.

Babamın tavırları değişti, vücudu topallarken enerjisi de düz bir çizgiye oturdu. Bir zamanlar bakır kahverengi olan saçları mat gümüş rengine döndü ve onu babam yapan mavi gözlerindeki o ateşli parıltı... yok oldu.

Son zamanlarda paylaştığımız ezici yükün tüm iç karartıcı işaretleri.

Ama derinlerde, o hala bir Sellers. O pes etmeyecek, ben de pes etmeyeceğim.

Bu eski Ford yoluna devam ettiği sürece, biz de Montana'ya kadar yolumuza devam edeceğiz.

Aynı Rosencrantz ve Guildenstern gibi — namı diğer Rosie ve Stern aynı şekilde, aynadan arkamızda römorkta giden iki at. Onları daha çok kimin sevdiğini bilmiyorum, babam mı yoksa ben mi?

Bir zamanlar onun gurur ve neşe kaynağıydılar, benim ise büyürken en iyi arkadaşlarım. Milwaukee'nin kuzeyindeki küçük çiftliğe kabak yetiştirmek için şehirden ayrıldığımızda sahip olduğum tek arkadaşlarımdı.

Evet, *kabaklar*.

Şimdi sanki bir asır önceymiş gibi geliyor. Çiftlikte yaşarken liseyi bitirdim, evden ayrıldım, iç tasarım okumak için üniversiteye gittim ve güzel yerleri daha da güzel fikirlerle donatmayı hayal ettim.

Ne yazık ki, uzun zamandır güzel şeyler hayatımda yoktu.

O çiftlikte çok fazla hayalin yıkıldığını gördüm. Ve sonra bir gün, geriye sadece yanıp kül olan harabeler kaldığında, eşyalarımızı toplayıp, hala yapabiliyorken yola çıktık.

Bir gün, ben de kendi güzelim dilimimi alacağım.

Bu karanlık, ıssız yol ve her kilometreyi kaplayan, bir insanı tamamen yutabilecek beyaz kum tepeleriyle, sanki bir gün gelecek yüzyılda olacakmış gibi hissedilse bile.

"Gracie," diyor babam, nefes nefese. "Yol geçilmez hale geliyor. Kaza yapacaksın. Kenara çek."

"Burada duramam baba. Park edecek yer yok." Kamyoneti buzlu bir mezara hapsetmeden ve bizi de onunla birlikte hapsetmeden olmaz. İnan bana, yapabilseydim yapardım. Botlarımla bile ayak parmaklarım donmuş durumda çünkü ısıtıcı kabine giren soğuk havaya yetişemiyor. "Kenar şeridini göremiyorum, hendeklerin derinliğini ise hiç söylemeye gerek yok."

Bu doğru, ama bunu söylememe gerek yok. Babamın gözleri o kadar da kötü değil.

Karla kaplı yolu ve farlarımızın ışığında uçuşan kocaman kar tanelerini görebiliyor, sonra da ön cama çarparak çılgınca çalışan silecekler tarafından süpürülüp gidiyorlar.

"Bir medeniyet izi bulur bulmaz kenara çekeceğiz," diyorum ona, yanağımlı kaşıyarak.

"Buralarda bir kasaba olmalı. Yüz mil önce haritayı kontrol ettim, bir şey gördüğümü hatırlıyorum," diye mırıldanır.

"Sadece *sen* hala kağıt harita okuyorsun. Her telefonun GPS'i var ve çoğu zaman çalışıyor, servis kötü olsa bile." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, ama yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemem hemen kayboluyor.

Bir öksürüğü daha bastırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Dudaklarının hafifçe yana doğru kıvrılmasından belli oluyor.

Onun için kalbim acıyor ve endişe midemi ekşitiriyor. Konjestif kalp yetmezliği.

Muhtemelen.

Geçen hafta acil servisteki doktor böyle demişti. Kardiyologla takip randevusu için kalma fırsatımız olmadı. Açıkçası, onun kalbi durmak üzere olması, Kuzey Dakota'nın Tanrı'nın unuttuğu bu ıssız yerde olmamızın tek nedeni.

Kötü haberi alır almaz, gitmemiz gerektiğini söyledim.

Ayrılmamız gerektiğini.

Onun biraz huzur bulması için çok geç olmadan.

Hala öyle olmaması için dua ediyorum. Kimse son günlerini avlanarak geçirmeyi hak etmez.

"Bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum," diyor ve ön camın kendi tarafını silmek için uzanıyor. "İleride bir pit stop, bir benzin istasyonu... *bir şeyler* olmalı."

"Öyle düşünürsün," diyorum, ortamı yumuşatmak umuduyla. "Ama bu bölgede insanlardan daha fazla petrol sondajı olduğunu eminim."

"Evet, evet. Birkaç yıl önce buradaki petrol patlamasını duydum. Çalışmak için harika bir sektör," diye cevaplar kuru bir şekilde, ama gülümsemeye. "Petrol işçileri de yemek yemek zorundadır. Bu da bu karmaşanın içinde bir yerlerde bir kasaba olduğu anlamına gelir."

"Yaklaşıyoruz," diyorum. "Sonra da gecikmiş bir mola için duracağız."

"Çok uzun olmasın," diye hatırlatıyor, parmağıyla emniyet kemerine vurarak. "Sadece tuvalete gitmek ve Noelle'i aramak için yeterli olsun. Birkaç mesaj bıraktığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Sadece zamanım olmadı..."

Farların ötesindeki kış karanlığında garip mor bir ışık gördüğümde sözlerim yarıda kalır.

Gözlerimi kısarak bakıyorum.

Sanki mor ışık, ben ona ne kadar sert bakarsam o kadar bana göz kırptırıyor gibi, kamyoneti umarım hala bizim şeridimizde tutmaya çalışıyorum.

Garip.

Kilometrelerce boyunca temiz bir yol parçası ya da başka bir araç görmedim ve neredeyse hayal mi görüyorum diye merak ediyorum. Çaresizlikten halüsinasyon görüyor muyum?

Hayır.

Mor ışıklar. Hala orada. Hala yanıp sönüyor.

Umarım bu bir işletmedir, terk edilmiş bir radyo kulesi veya elektrik santrali değildir. Saatlerdir direksiyonu sıkıca tutmaktan ellerim kramp girmiş durumda.

Omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginlik kaslarımı yakıyor.

Başımı çevirip babama tekrar bakmak bile acı veriyor. "Görüyor musun?" diye soruyor. "Şu mor ışığı?"

"Elbette. Sadece ben değilim, ne mutlu."

Yaklaşınca, yanıp sönen ışığın bir tabelaya ait olduğunu görüyorum. Yüksekte asılı duran uzun bir tabela. Kar ve mesafe nedeniyle, tabelanın altındaki hiçbir şeyi henüz göremiyorum.

Eski bir motel olabilir, ama başka bir şey de olabilir.

"Bu... bir kedi gibi görünüyor?" diye fısıldıyorum, parlak mor renkle çizilmiş yuvarlak yüzü ve sivri kulakları anlamaya çalışarak. "Kesinlikle bir kedi. Miyav."

Artık bıyıkları, karikatürize bir gülümsemeyi ve işaret ileri geri sallanırken bir gözün kırışığını görebiliyorum.

"Tanrıya şükür. Umarım sadece bir kar motosikleti satıcısı değildir," diye mırıldanıyor babam.

Kışlık giyimde büyük bir markaya atıfta bulunduğunu anlıyorum, ama logolarının buna hiç benzemediğinden eminim. O göz kırpan yüz aslında biraz gülünç, ama bu gece gördüğüm en mutlu şey.

"Sanırım şanslıyız," diyorum gülümseyerek.

Kedinin yüzünün altında kıvrımlı harflerle yazılmış ismi okuyabilecek kadar yakınız.

"The Purple Bobcat" yazıyor. İyi yemekler. Bira. Eğlence.

"Bayağı bir yer gibi görünüyor," diyor babam, bina görünür hale gelirken. "Neyse, işimizi görür."

Kafamı sallıyorum ve park yerinde araç olup olmadığını görmek için nefesimi tutuyorum. Hala açık olmadığı sürece umutlanmak istemiyorum.

Bar, parlak mor renge boyanmış tek katlı ahşap bir bina. Sahibi ya büyük bir Prince hayranı ya da bu ıssız yerde dikkat çekmeye kararlı biri olmalı.

Yaklaştıkça, pencerelerin bira tabelalarıyla aydınlatıldığını görüyorum. Binanın önüne birkaç kamyon park etmiş gibi görünüyor.

Nefesimi tuttuğum havayı dışarı veriyorum.

Fazla bir şey olmayabilir, ama şu anda bir otopark ve birkaç duvar lüks bir tatil köyü gibi geliyor.

"Hala açık. Umarım açsındır," diyerek ayağımı gaz pedalından çekiyorum.

Frene basmaktan kaçınıyorum. Karın altında ne kadar buz olduğunu belirlemek zor.

En son ihtiyacım olan şey, römorkun park yerinde kayarak eski dostumun en sevdiği kamyonete çarpması.

Karın üzerinde dışarı çıkıntı yapan iki küçük mavi reflektör, garaj yolunun nerede olduğunu gösteriyor. Kamyoneti yavaşça reflektörlerin arasından geçirip, diğer araçları sıkıştırmadan park edebileceğim bir yer olduğunu düşündüğüm park alanının kenarına çekiyorum. Ayrılma zamanı geldiğinde kolayca dönüş yapabileceğim kadar geniş bir alan da var.

"Şapkanı unutma," diye babama hatırlatıyorum, kamyoneti kapatıp anahtarları çantama koyarken. "Sen önden git, burası çok soğuk. Ben Rosie ve Stern'i kontrol edip, içeride seninle buluşurum."

Babam içinden homurdanır.

Kendine gayet iyi bakabilecek biri olmasına rağmen, beni memnun etmek için yün kenarlı şapkasını takıyor. Kulaklarını kapatan yan kanatları aşağı indirirken gülümsüyorum, bana "*mutlu musun?*" diyen kararlı bir bakış atıyor ve kapısını açıyor.

Kucağımda dolaşıp yeşil ve altın rengi bereyi buluyorum, sonra kalın, kürklü, Duluth Chopper marka eldivenlerimi giyiyorum. Babamın yolcu kapısından içeri giren rüzgar o kadar sert ki nefesimi kesiyor.

Kapımı açtığımda, soğuktan başımdan ayak parmaklarıma kadar titriyorum.
ayak parmaklarımdan titretir.

"Kış, canın cehenneme," diyorum, daha çok kendime, çünkü
Ve dinliyorsa bile, yüzüme attığı şiddetli soğuk, orta parmaktan daha kötüdür.

Çenemi paltomun yakasına gömerek, rüzgarı engellemek için kürklü kapüşonu yüzüme daha sıkı çekiyorum. Botlarımla kamyonun yanından geçip treylere doğru yürürken, yanaklarıma çarpan ve kirpiklerime yapışan her bir büyük kar tanesini nefret ediyorum.

Neyse ki, atları kontrol etmek sadece birkaç dakika sürüyor. Donuyor olmalılar, ama yolculuktan veya kötü hava koşullarından dolayı herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermiyorlar. Onlara birkaç havuç veriyorum, aç kurtlar gibi yiyip bitiriyorlar, sonra benim midem guruldamaya başlıyor.

Eğer şansım bu gece de devam ederse, belki bu yerde yağdan sızmayan bir şeyler bulabilirim. Bir kız umut edebilir.

Kan şekerimi, kendi kolumu ısırarak istemediğim mutlu bir seviyede tutmak güzel olurdu.

Bara girdiğimde, havayı kazanan ilan etmeye hazırım.

Kemiklerime kadar üşüdüm. Botlarıma yapışan yoğun kar, ayaklarımın yirmi kilo daha ağır olduğunu hissettiriyor. Kapıdan içeri girerken bu, bir egzersiz gibi.

Purple Bobcat'in içi o kadar renkli değil. Çok yazık.

Dışarıdan görüldüğünden daha küçük, karanlık ve pis, ama oldukça temiz. Yırtık koltuklar, çürümüş masalar veya çatlak fayans zeminler yok. Dişleri eksik çirkin erkekler veya göğüsleri gömleklerinden dışarı çıkan kızlar da bilardo masalarının başında yok.

Ahşap panelli duvarlar, retro biralar ve müstehcen şakalar reklam eden metal tabelalarla kaplı. Babam menüyü incelemek için oturduğu bir masa bulmuş.

Görünüşe göre bu gece dolu olan tek masalardan biri.

Bu mekanda düzenli müşteriler, yeni gelenler veya hatta bir içki ve müstehcen sohbet arayan uzun yol kamyoncuları varsa, fırtına hepsini uzak tutmuştu.

Bu kar fırtınasında onları kim suçlayabilir ki?

Donmuş pencerelerin yanındaki bir masada yaşlı bir çift, gyros ve patates kızartması gibi görünen tabakları karıştırıyor. Babamın seçtiği masa, odanın ortasında, etrafı boş masalarla çevrili.

Barda, taburelerde oturan dört adam sayıyorum. Lekeli tulum giymiş iki iri yarısı mavi yakalı adam – belki petrol işçileri – ve diğer adamlarla aralarında birkaç koltuk mesafesi olan, en uçta oturan iki uzun boylu adam.

Petrol işçisi olabilecek adamlar sessiz, uzun boylu bira bardaklarına odaklanmışlar, ama karşı uçtaki ikisi yüksek sesle konuşuyorlar.

Aslında, içlerinden biri konuşuyor.

Uzun boylu. İri yapılı. Devasa. Gürültücü.

Kırmızı ve siyah flanel gömlek giymiş bir kaplan gibi. Barmen'e gülümsemek için başını çevirdiğinde biraz utanıyorum.

Belki de tuhaf birinin kendisine baktığını hissetti ve o tuhaf kişi ben olduğum için, Jack Frost'un oyun parkında beni tekmelemiş gibi göründüğüm için, ben...

Soğuktan ıslak bir kedi gibi içeri sürüklenen bu sefil, çılgın kadının kim olduğunu merak etmesine kızamam.

Hala *bakıyor muyum?*

Belki.

Çünkü belki de geniş omuzlarında oturan yakışıklı yüzü, çılgın bir heykeltıraş tarafından kesilmiş gibi belirgin çenesi, onu zar zor tutan flanel gömleğinden fırlayacakmış gibi görünen 1,80 metreden uzun, meydan okuyan kasları görünce birdenbire çok daha sıcak hissediyorum.

Belki de bir kadının cildini yakacak kadar koyu kum rengi sakalları vardır, tıpkı moda reklamından fırlamış gibi, bu dünyadan olmayan, güzel bir ucube gibi.

Aman Tanrım.

Ve belki de o da bana bakıyordur. Şaşkın yüzüme, şimdiye kadar gördüğüm en müstehcen mavi gözlü yıldırımları çeviriyor.

Bu bakış ısıyor.

Çok yoğun, çok değerlendirci, içime girip, hiç vaktim ve enerjim olmayan duyguları ortaya çıkarmaya hazır bir bakış.

Gözlerimi ondan ayırmak için mücadele ediyorum. Önündeki lastik paspasın üzerine botlarımla tekrar basıyorum, acele etmeden, bir dahaki sefere baktığımda kaplanın başka bir şeye yönelmiş olmasını dileyerek.

Daha fazlasını okumak ister misiniz? The Romeo Arrangement'ı BURADAN edinebilirsiniz.

NICOLE SNOW HAKKINDA

Nicole Snow, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Öğle aralarında aşk sahneleri yazarak ve yönetim kurulu odalarından kaçış planları yaparak yazmaya olan sevgisini keşfetti. 2014 yılında Grizzlies MC serisiyle bağımsız romantizm sahnesine giriş yaptı.

O zamandan beri Snow, huysuz ama altın kalpli alfa kahramanlar, inanılmaz gerilim ve bolca bayılma fırtınalarıyla en iyisini hedeflemektedir.

Onun eserlerine şimdiden bağlandınız mı? [En sevdiğiniz karakterlerden özel teklifler](#) ve daha fazlası için [buradan haber bültenine kaydolun!](#)

[Yeni yayınlar hakkında güncellemeler için onu Bookbub'da](#)

takip edin. Web sitesi nicolesnowbooks.com

Got bir sorunuz veya yorumunuz var onun çalışmaları hakkında Ona her
her ulaşabilirsiniz. nicole@nicolesnowbooks.com

Okuduğunuz için teşekkürler. Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı unutmayın! Bir yazara en çok yardımcı olan şey budur.

NICOLE'İN DİĞER KİTAPLARI

Dallas Şövalyeleri Kitapları

Romeo Anlaşması En İyi

Arkadaş Bölgesi

İhtiyacım Olan Kahraman

En Kötü En İyi Arkadaş

Accidental Knight (Eşlik eden kitap)*

Seattle'ın Otoriter

Takım Elbiseleri

Otoriter Teklif Otoriter

Meydan Okuma

Bir Otoriter

Randevu Bir

Otoriter Teklif

Kötü Chicago Patronları

Ofis Huysuzu

Otoriter Huysuz

Mükemmel

Huysuz

Hasarlı Huysuz

Heart's Edge Kitaplarının Kahramanları

Mükemmel

Kahraman Yok İyi

Doktor Yok Kırık

Canavar Yok

Hasarlı Mallar Yok Adil

Kadın Yok

Beyaz Şövalye

Yok Nazik Dev Yok

Evlilik Hatası Bağımsız Kitaplar

[Kazara Kahraman Kazara](#)

[Romeo Kazara Koruyucu](#)

[Kazara Sövalye](#)

[Kazara Asi Kazara](#)

[Kalkan](#)

Bağımsız Romanlar

[Mükemmel Yanlış](#)

[Külkedisi Undone](#)

[Yeterince Erkek](#)

[Sürpriz Baba](#)

[Avantajlı Prens Beni](#)

[Tekrar Evlendir Aşkın](#)

[Yaraları](#)

[Pervasızca Onun](#)

Enguard Koruyucuları Kitapları

[Hala Seni](#)

[Unutamadım Hala](#)

[Senden](#)

[Hoşlanmıyorum Hala](#)

[Senin Değilim](#)

[Hala Sevmiyorum](#)

Bebek Ateşi Kitapları

[Bebek Ateşi Gelin Bebek](#)

[Ateşi Sözü Bebek Ateşi](#)

[Sırları](#)

Sadece Rol Yapma Kitapları

[Kağıt Üzerinde Nişanlı](#)

Bir Gecelik Gelin

Grizzlies MC Kitapları

Kanunsuzun Öpücüğü

Kanunsuzun Takıntısı

Kanunsuzun Gelini

Kanunsuzun Yemini

Ölümcül Tabancalar MC Kitapları

Asla bir kanun kaçağını sevme

Asla bir kanun kaçağına öpçük
verme

Asla bir kanun kaçağının çocuğu olma

Asla bir kanun kaçağıyla evlenme

Prairie Devils MC Kitapları

Kanun Kaçağı Türü Aşk

Göçebe Türü Aşk Vahşi

Türü Aşk Kötü Türü

Aşk Acı Türü Aşk

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Kitap Hakkında](#)

[1. Kırmızı Elbiseli Kadın \(Delilah\)](#)

[2. Kırmızı Göz \(Lucas\)](#)

[3. Kırmızı Işık \(Delilah\)](#)

[4. Kıskançlıktan Kızaran \(Lucas\)](#)

[5. Yakut Kırmızısı \(Delilah\)](#)

[6. Kırmızı Ringa Balıkları \(Lucas\)](#)

[7. Kırmızı El \(Delilah\)](#)

[8. Sabahları Kızıl Gökyüzü \(Lucas\)](#)

[9. Kırmızı Gökyüzü Geceleri \(Delilah\)](#)

[10. Kırmızı Bayraklar \(Lucas\)](#)

[11. Kızgın \(Delilah\)](#)

[12. Kırmızıyı Görmek \(Lucas\)](#)

[13. Kırmızı Et, Ölü Et \(Delilah\)](#)

[14. Daha Kırmızı Ringa Balığı \(Lucas\)](#)

[15. Kızıl Kanlı \(Delilah\)](#)

[16. Öfkeyle Kızaran \(Lucas\)](#)

[17. Pancar Kadar Kırmızı \(Delilah\)](#)

[18. Kırmızı Sis \(Lucas\)](#)

[19. Kiraz Kırmızısı \(Delilah\)](#)

[20. Kırmızı Kader İpi \(Lucas\)](#)

[21. Güller Kırmızıdır \(Delilah\)](#)

[22. Kan da Öyle \(Lucas\)](#)

[23. Günah Kadar Kırmızı \(Delilah\)](#)

[24. Suçlulukla Kızıl \(Lucas\)](#)

[25. Kırmızıda \(Delilah\)](#)

[26. Üzerine Kırmızı Kurdele Bağla \(Lucas\)](#)

[27. Kırmızı Harfli Gün \(Delilah\)](#)

[Romeo Anlaşması Önzileme Nicole Snow
Hakkında](#)

[Nicole'un Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

